

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

On Bin Gökyüzü Claudia Gray

İçindekiler
Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

9. Bölüm

10. Bölüm

11. Bölüm

12. Bölüm

13. Bölüm

14. Bölüm

15. Bölüm

16. Bölüm

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

20. Bölüm

21. Bölüm

22. Bölüm

23. Bölüm

24. Bölüm

25. Bölüm

26. Bölüm

27. Bölüm

28. Bölüm

29. Bölüm

Bir

İLK KEZ BAŞKA BİR BOYUTTA SEYAHAT ETTİĞİMDE, bir can almaya niyetlendim. Şimdi birini kurtarmaya çalışıyorum.

Ama kendimi kurtarmadan bunu yapamam. Şu anda orta çağa yakın bir Roma'nın dolambaçlı sokaklarında kazığa bağlanıp yanmamaya çalışıyorum.

Alternatif evrenlerde seyahat etmenin kesintisiz eğlencesine hoş geldiniz.

"O büyücülerin kızı!" mafyadan biri bağırır. "Büyücülüklerinin aletlerini taşıyor!" Sesi, tıpkı etrafındaki kalabalığın alayları gibi, kaldırım taşlarında yankılanıyor. Birkaçı, gece boyunca beni kovalamak için yanan meşaleler tutuyor.

Ailem bilim adamı, büyücü değil. Bu evrende, kimse farkı bilmiyor gibi görünüyor.

Bornozumun ya da pelerininin ceplerinde taşıdığım şey ya da bu şekilsiz kırmızı şey ne dersiniz deyin. cadılık. Bu bir dürbün, yani ilkel bir el teleskopu. Bu altı inç uzunluğundaki gadget, steampunk cosplay için bir destek gibi görünüyor: kaplumbağa kabuğu kenarları, pirinç bağlantı parçaları, elle taşlanmış lensler. Ancak bu, önce tüm ailemi öldürmediğini varsayarsak, bu boyutu Karanlık Çağlardan çıkaran araç olabilir.

Nefes nefese, geldiğim her köşeden kaçıyorum, nereye gittiğime dikkat etmiyorum. Zaten nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. Diğer benliklerimden birine -bu paralel boyutlarda yaşayan diğer Marguerite'lere- sıçradığımda onların anılarına ulaşamıyorum. Bilgilerinin ve yeteneklerinin bir kısmı aktarılır, ancak bunlar yalnızca daha derin, artık tamamen bilinçli olmayan şeylerdir. Roma'nın bu versiyonunda hangi cehennemde olduğumu biliyor musun? Böyle bir şans yok.

Tek bildiğim kaçmam gerektiği. Castel Sant'Angelo'yu ve orada olması gereken Paul'ü bulmak, ben güvende olana kadar beklemek zorunda.

Tabii ki, boynumdaki zincirdeki ağır ağırlık sayesinde bu boyuttan her an kaçabilirdim. Bu boyuttaki herhangi birine ve neredeyse bizimkilere göre, büyük, oldukça ayrıntılı bir madalyondan başka bir şey gibi görünmeyecekti - eğer fark etselerdi, ki muhtemelen yapmazlardı.

Bu eski bir kolye değil. Bu onların gerçekliğine ait değil. Bu Ateş Kuşu.

Firebird—insan bilincinin alternatif boyutlarda seyahat etmesine izin veren tek ve tek cihaz. Annem Dr. Sophia Kovalenka'nın icadı, babam Dr. Henry Caine'in yardımıyla. Aklımı anında bu evrenden tamamen çıkarabilen ve beni kendi bedenime, kendi evime ve güvenliğime geri gönderebilen şey. Ayak bileklerine kadar uzanan yünlü bir elbise ve pelerin içinde alternatif bir Roma'dan geçerken bile, sert çizimlerim yoldaki yağmurdan ıslanan parke taşlarında kayarken, Firebird'ü bir elimde tutuyorum; Bu şeyi kaybedersem, mahvolurum.

Ama gitmeyeceğim. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapana kadar bu boyuttan ayrılamam.

Paul Markov'u kurtarmalıyım.

Karanlık ara sokaklarda birkaç kez daha viraj ve dönüşler yapınca sonunda kalabalığı kaybetmeyi başardım. Uzakta hala mırıldanma ve bağırışlar duyabiliyor olsam da, nefesimi düzene sokacak bir anım var. Kalbimin çılgınca çarpması yavaşlamaya başlıyor. Sırtım pişmiş toprak renginde bir duvara; tek aydınlatma, camsız pencerelerden görünen birkaç fener ve mumdan geliyor. Ve tabii ki yıldızlar. Yapay ışıkla bulutlanmayan bir gökyüzünde görebileceğiniz daha kaç yıldızla bir an için gözlerim kamaşarak yukarıya bakıyorum.

Etrafımdaki manzara, incelediğim yüz erken İtalyan resminden herhangi birinden alınmış olabilir. Bu, elektriğin olmadığı, karanlıktan sonra yolu yalnızca ateşin gösterdiği bir dünyadır. Uzaklarda bir eşeğin çektiği bir araba tıngırdıyor, üst üste yığılmış bir şey, muhtemelen tahıl. Wi-Fi'yi, tablet bilgisayarları veya uçakları unutun - burada buhar motorları bile yüzyıllarca uzakta. Yine de zamanda yolculuk yaptığımdan değil; Firebirds bunu yapmaz. Ancak bazı boyutlar daha hızlı, bazıları daha yavaş gelişir. ben zaten Herkesin hologramla iletişim kurduğu ve havada asılı kaldığı fütüristik dünyalarda bulundum. Rönesans'ın hala tüm hızıyla devam ettiği bir yere ulaşmam an meselesiydi.

Bu tam olarak bizim Rönesans'ımızla aynı değil: Giysiler bana daha çok onuncu ya da onbirinci yüzyıla benziyor ama yine de ailemin icat ettiği teleskop dünyamızda bundan çok sonra ortaya çıktı. Ayrıca, bir şekilde, eski moda cinsiyet rolleri ya da cinsiyet rolleri hiç yok gibi görünüyor. Beni mafyaya mahkum eden rahip bir kadındı. Daha sonra eşitlik için tezahürat yapacağım.

Konuştığım adam bana Castel Sant'Angelo'da Rus Paolo Markov'u bulabileceğimi söyledi. Paul'ün bir kale zindanına zincirlendiğini, dövüldüğünü, hatta işkence gördüğünü hayal ediyorum ve ağlamak istiyorum.

Gözyaşlarının zamanı değil. Paul'ün bana ihtiyacı var. Ağlama daha sonra olabilir.

Diğer her şeyi hallettikten sonra Wyatt Conley ile ilgileneceğim.

Kalabalığın öfkeli uğultusu azaldı. Şimdi nereye gideceğim? Etrafım karanlık, dolambaçlı sokaklar ve güvenemediğim insanlarla dolu karmakarışık binalarla çevrili. Castel Sant'Angelo'nun batıda olduğunu söylediler ama batı ne tarafta? Karar vermem için gökyüzünde güneş olmadan, hangi yöne gideceğimi tahmin edemiyorum. Yine de bir yerden başlamam gerekiyor. Bir kez daha derin bir nefes aldım ve görünüşte sessiz bir yola inen dar bir sokağa doğru ilerledim.

-sonra bir el omzumun üzerinden kapanırken nefesimi tuttum.

"Öyle değil," diye fısıldıyor bir kadın. Asil bir kadın, anladım, yüzü neredeyse mavi kadife pelerininin altında gizlenmiş. "Pantheon'un yakınında toplanabilirler."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama mafya orada olacaksa, başka bir yöne gideceğim. "Teşekkürler."

(Yukarıdaki konuşma? Kelimenin tam anlamıyla değil. Hem yeni arkadaşım hem de ben, geç dönem Latince veya erken İtalyanca olduğunu varsaymak zorunda olduğum şeyi konuşuyoruz. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ancak bu konudaki derin bilgimiz sayesinde dünyanın Marguerite'si, ben konuşuyorum.)

Soylu kadın nazikçe, "Aileniz bizi bilgeliğe götürüyor," dedi. "Diğerleri anlamadıklarından korkarlar."

Bir adım öne çıktı, loş ışığın yüzünü aydınlatmaya yetecek kadar - kalın altın saçları, güçlü kare çenesi - ve ona bakmamak için yapabileceğim tek şey bu.

Daha önce tanışmıştık.

Adı Romola. Soyadını bilseydim, unuttum. Onunla şimdiye kadar ziyaret ettiğim ilk alternatif evrende karşılaştım: Düşesin kızı olduğu fütürist bir Londra'da. Şımarık, zengin, uyuşturucu bağımlısı ve şampanya sarhoşu - Romola beni gece kulübünden gece kulübüne sürükledi, ben de onun kadar içtim. Yorulmuştum, korkmuştum ve kalbim sıkışmıştı; polisin aileme babamın öldüğünü söylemesinden sadece iki gün sonraydı. Babamın iyi olduğu ortaya çıktı - eğer "iyi", "alternatif bir boyuta kaçırılmayı" içeriyorsa. Ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Yani Romola'yla geçen o gerçeküstü, hastalıklı, sefil saatler, olması gerekenden daha fazla kafamda beliriyor. Ben gibi görünüyor Onu sonsuza dek tanıyordu, sadece bir tuhaf gün için değil.

Onu tekrar gördüğüme şaşırmamalıyım. İnsanların genellikle birçok boyutta yollarının kesiştiğini öğrendik - dünyalar ne kadar farklı olursa olsun, kaderin bizi bir araya getirdiğini.

"İyi misin?" Romola, ben küçükken annemin yaptığı gibi bir elini alnıma koyuyor. "Sarhoş görünüyorsun. Sana yaşattıklarından sonra kimse seni suçlayamaz."

"İyiyim. Gerçekten mi." Kaçışımın geri kalanı için kendimi toparlıyorum. "Castel Sant'Angelo'ya gitmem gerek. Hangi yoldan gitmeliyim?"

Romola bana yol tarifi veriyor. Adını verdiği yer işaretlerinin çoğu benim için bilinmiyor (Via Flaminia?), ama yolu işaret ediyor. Ona teşekkür edip tekrar koşmaya başladığımda el salladım.

Evde, sanırım hiç yorulmadan birkaç mil koşabilirim. Bu Marguerite pek egzersiz yapmıyor gibi. Bir dikiş bağırsaklarımı sıkıyor; nefesim çok hızlı geliyor. Nisan ayının başındaki serin havaya rağmen ter tenimi yalıyor. Bu kalın yünlü giysiler sanki ağırlıklarla yüklüymüş gibi hissettiriyor. Ve botlarım - diyelim ki ayakkabıcılık teknolojisi evde çok daha iyi. Topuklarım ve ayak parmaklarımdaki kabarcıklar şimdiden şişiyor.

Ama mümkün olduğunca çabuk Paul'e ulaşmam gerekiyor. Korkunç bir tehlikede olabilir...

Ya da iyi olabilir. Belki kale muhafızlarından biridir. Prens bile olabilir! Muhtemelen onu bir ziyafette falan böleceksin.

Ne zamandır burada? Panik yapmamaya çalıştık yirmi dört saat sonra bizim boyutumuzda dönmemişti; kırk sekiz saat sonra hepimiz bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorduk. Onu Üçlü Evren'de aradığımızda gerçekten korktuk ve ayrıldığını ancak eve dönmediğini fark ettik. Annem ve Theo, Paul'ün bu boyuta olan bir sonraki adımını izlemenin bir yolunu bularak kendilerini aştılar.

Paul'ün buraya gelmek için bir nedeni yoktu. Aradığını -Theo'nun tedavisini- bulsaydı, doğruca eve gelirdi. Böylece kaçırıldığını anladık. O zamandan beri uyuyamıyorum.

Onu geri getir. Gerisini sonra çözeceğiz - Theo'yu nasıl kurtaracağımızı, Triad'ı nasıl yeneceğimizi. Sen Paul'ü eve getirene kadar bu bekleyebilir.

Castel Sant'Angelo'yu görür görmez tanım: Bir tepenin tepesinde yanan meşalelerle aydınlatılan devasa bir taş yapı. Ateş ışığı, duvardaki yarıklardan fırlayan topların donuk siyah parıltısını ortaya çıkarıyor. Yukarı çıktığımda, saray muhafızlarının aynı anda hem komik hem de ürkütücü kıyafetler giydiğini görüyorum: tam çizgili pantolonlar, kabarık kollu parlak sarı paltolar, metal göğüs zırhları ve miğferler ve bir anda bir insanın içinden geçebilecekmış gibi görünen kılıçlar. Ben yaklaştıkça askerler dikkatimi çekse de, belli ki soluksuz bir genç kız onların bir tehdit fikri değil.

Ya Paul burada tutsaksa? Gardiyanların nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmenin tek bir yolu var. Birkaç derin nefes aldım ve sonra becerebildiğim kadar kesin bir şekilde "Rusya'dan Paul Markov ile konuşmaya geldim" diyorum.

Gardiyanlar birbirlerine bakarlar ve hiçbir şey söylemezler. Lanet olsun. Adının İtalyanca versiyonu olan Paolo'yu mu demeliydim? Veya Pavel, Rus versiyonu? Ya da belki o bir mahkumdur - ya da aslında burada değildir -

"Beni takip edin" diyor muhafızlardan biri. "Her zamanki odada bekleyebilirsiniz."

Her zamanki oda? Onları küçük, taş duvarlı bir odaya kadar takip ederken gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Elbette Paul ve ben de bu dünyada birbirimizi tanıyoruz.

Her zaman birbirimizi buluruz.

Benim dünyamda Paul, Berkeley'de doktorası üzerinde çalışırken ailemin araştırma asistanlarından biridir. Onu tanıdığım ilk bir buçuk yıl boyunca, çoğunlukla garip olduğunu düşündüm: sessiz, beceriksiz, bulunduğu herhangi bir oda için çok büyük. Konuştuğunda, açık sözlüydü. Çoğu zaman hiç konuşmuyordu. Ama zaman geçtikçe, açık sözlülüğünün kaba ya da kaba davranmadığını - bunun yerine kaba bir dürüstlük olduğunu, bazen duyması zor ama her zaman doğru olduğunu anlamaya başladım. Onun beceriksizliği sadece utangaçlıktı, Paul'ün hiçbir zaman hiçbir yere uymadığına ve asla uymayacağına olan inancıydı. Ve annemle babamın evinde oyalanma şekli, hayatı olmadığı ve gidecek başka yeri olmadığı için değildi. Çünkü daha önce kimse onu kabul etmemişti. Ailemin diğer asistanı Theo ile tanışmadan önce, birbirini önemseyen bir ailenin etrafında hiç bulunmamıştı, gerçek bir arkadaşı olmamıştı.

Ve beni tanımadan önce hiç aşık olmamıştı. Sadece nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Şimdiye kadar birkaç düzine boyutu ziyaret ettim. Paul ve ben çoğunda birbirini tanıyor; çoğunda zaten birlikteyiz. Kader ve matematik zaman zaman bizi birbirimize getiriyor. Paul'ün doktora tezi, kaderin gerçek olduğunu kanıtlayan bir dizi denklem sunar. . . ama beni ikna etmek için matematiğe ihtiyacım yok. Çarların asla düşmediği bir Rusya'dan başlayarak bunu pek çok kez kendim gördüm.

Bir an için Teğmen Markov'u, orada tanıdığım Paul'u düşünüyorum ve boğazım düğümleniyor. Ama o sırada odanın taş kemerinde siyah pelerinli bir figür belirir.

Paul bir adım öne çıkıyor, bana öyle üzgün bakıyor ki nedenini bile bilmeden onun için acı çekiyorum. "Gelmemen gerektiğini biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Yapmak zorundaydım."

Alternatif boyutlarda blöf yapmak bazen zor olabilir. Şüpheyi düştüğünüzde, elinizden geldiğince sessiz kalın ve konuşmayı yerlilerin yapmasına izin verin.

Ve şu anda sadece bu dünyanın Paul'u ile konuşuyorum. Birkaç ipucu beni farklılıklara - yürüyüş şekli veya bu orta çağ odasındaki rahatlığı gibi herkesin gözden kaçırabileceği ince şeyler hakkında- ipucu veriyor. Paul'umun bilinci -ruhu- bu beden içinde olmalı, ama yarı bilinçli, hareket edemiyor, düşünemiyor, hatta neredeyse hiç hatırlayamıyor. Şu an için kendini unuttu. Boyutlardan geçerken çoğu insanın başına gelen budur: diğer benliklerine çekilirler, kaçamazlar, hatta kaçmaları gerektiğini düşünürler.

Tersine bir peri masalı gibi. Prens, cam tabutta uyuyan kişidir. Onu uyandıracak olan benim.

Keşke bir öpücük işe yarasaydı.

Paul bana bir adım daha yaklaştı ve titreyen fenerler yüzünü altın rengine boyadı. O iri bir adam, neredeyse ürkütücü bir şekilde - bir buçuk boyunda ve geniş omuzlu. Bu versiyon o kadar güçlü kaslı değil ya da giydiği siyah cüppenin altından bir şey anlayamıyorum.

Bekle. Bunlar rahibin cüppeleri mi?

"Dua ettim ve dua ettim," diye fısıldıyor Paul. Gri gözleri benimkileri arıyor ve keşke ne kadar kaybolmuş göründüğünü fark etmeseydim. Ne kadar yalnız. "Şüphesiz ben Allah'a adadığım adaklarımdan vazgeçemem. Yine de diğer erkekler gibi evlenmemi -arzuyu ve aşkı hissetmemi- istemiyorsa, neden beni sana getirsin ki?"

Daha fazla hikaye bilmesem de bu beni eritmeye yetiyor. Bu dünyanın Marguerite'si ona olduğu kadar ona da aşık olmalı, yoksa bu konuşmayı daha önce yapmış olmazlardı. Bu, "İkimizden de daha büyük bir güç tarafından bir araya getirildik. Kendi dünyamızdan daha büyük bir şey."

Bu sadece romantik bir deyiş değil; bilimsel gerçektir.

Paul mücadele eden bir adam gibi derin derin nefes alıyor. Buradaki hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum - kesinlikle Rusya'da doğdu. Orta Çağ'da, pek çok çocuk küçükken az ya da çok kiliseye verilirdi, bu yüzden rahipliğe mi yoksa manastıra mı girmek konusunda gerçek bir seçimleri yoktu; Paul yirminci doğum gününden bir ay sonra yemin ettiyse, başına gelen bu olmalı. Belki de papaya hizmet etmek için Roma'ya gitti. Sonra tanıştı mucitlerin kızı ve her şey değişti.

Umarım bu dünyanın Paul ve Marguerite birlikte olma şanslarını yakalarlar. Başka bir zamanda, burada daha uzun süre kalıp elimden gelse yardım etmek isterdim. Ama şimdilik hiçbir şey Paul'ümü kurtarmak ve onu eve getirmek kadar önemli değil.

"Paul?" ona bir adım daha yaklaşıyorum. Ateşin ışığı soluk kahverengi saçlarındaki soluk kırmızımsı tonu yakalıyor. "Buraya gel."

"Yapmamalıyız," diyor, umutsuzca yapmamızı isteyen bir adam gibi.

"Bunun için değil. Her şey yolunda." Gözlerimi onun gözlerine kaldırdım ve elimden geldiğince nazikçe gülümsedim. "Güven Bana."

Bunun üzerine Paul doğruldu, başını salladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Onu tutmak o kadar kolay olurdu ki, kollarını bana dolması...

Ama bunun yerine, elim göğsüne değdiğinde, kumaşın altında metal hissediyorum. Cüppesinin yakasının altına uzandım ve Ateş Kuşunu çıkardım.

Hala elinde mi? Conley'nin Paul'ünkini çalacağına inanarak yanımda ikinci bir tane getirmiştım. Belki kırılmıştır. Bu bir çok şeyi açıklıyor.

Paul, göğsünde asılı olduğunu keşfettiği kolyeye bakıyor. Ona sihirle görünmüş olmalı. Belli ki ne yaptığımı hayal edemiyor ama bana tamamen güvenerek sessizliğini koruyor. Bu, Firebird kontrollerini bir hatırlatma için kombinasyona dönüştürmeyi biraz daha zorlaştırıyor. Çünkü hatırlatmalar can yakar.

Paul acı içinde bağırır ve geri çekilir. Ama bu kısım Paul'umun içinde uyandığı, tekrar birlikte olduğumuzda ve eve dönebileceğimiz yer.

Bunun dışında hatırlatıcı çalışmıyor.

"Neden bunu yaptın?" Peder Paul Firebird'ü kaldırıp kaşlarını çattı. "Boynuma nasıl bir alet asılır?"

O bilmiyor. Gerçekten hiçbir fikri yok. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Nasıl sadece bir hatırlatma olabilir. . . çalışmıyor mu?

Bir elimi kıvrıkcık saçlarımdan geçirerek hızlı bir şekilde düşündüm. "Bu, ailemin en son icadı. Sana zarar vermemesi gerekiyordu - muhtemelen kırılmıştır. İşte, bırak ben alayım."

Paul onu geri veriyor, hala bana güveniyor, ama şimdi Firebird'ün kendisine karşı temkinli. Onu suçlamıyorum. Keşke ailedeki sanatçı yerine başka bir bilim meraklısı olsaydım, çünkü o zaman belki bunu kendi başıma düzeltebilirdim. Olduğu gibi, eve Paul olmadan gitmek zorunda kalabilirim. Onun için geri gelebileceğimi bilsem de, belki sadece birkaç dakika içinde onu tekrar kaybetme düşüncesine katlanamıyorum.

Sen yirmi birinci yüzyılın bilim harikasisin! Firebird'e bakarken düşünüyorum. Şimdi benim yüzümden nasıl ölürsün? Belki Conley kırmıştır. Ama Firebird'ü kendi kullanımı için çalabilecekken neden kırma zahmetine girsin ki?

Firebird ölmedi. Kırık değil. Her kontrol normal okur. Yine de tekrar kontrol ettiğimde, Firebird'ün daha önce hiç görmediğim bir okuma gösterdiğini görüyorum.

Odaya başka bir adam girdi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sizin için yorumlamama izin verin," dedi sırtarak. "Çatlama böyle görünüyor."

Kırmızı cübbesi bu garip ortaçağ dünyasına aitmiş gibi görünüyor ama yüzü tanıdık. Çok tanıdık.

Kader ve matematik sizi sadece sevdiğiniz insanlara geri getirmez. Ayrıca sizi nefret ettiğiniz insanlara da getirebilirler.

Bu dünyada beni Wyatt Conley'e geri getirdiler.

2.

WYATT CONLEY KİMDİR VE NEDEN BU KADAR Orospu Oğlu?

Babamı boyutlarla ilk maceramızdan eve getirdikten sonraki gün ailem durumu oldukça iyi açıkladı. O gece hepimiz ağlamış, mutlu ve düşünemeyecek kadar korkmuştuk; sonra, uyandığımızda maceralarımızdan, gördüğümüz ve yaptığımız her şeyden bahsetmeden duramadık. Olduğumuz herkes.

O sabah, fizik fakültesinin bir bölüm toplantısı düzenlediği ortaya çıktı. Annem bunun açıklamaya başlamak için herkes kadar iyi bir yer olduğunu söyledi, bu yüzden ailem Paul, Theo ve ben üniversiteye gittik. Fizik binasının koridorlarında yürürken her zamanki gibi kendimi yersiz hissettim. Sanki matematiğin kokusunu alabiliyormuşsun gibi .

Devam eden toplantıyı bölerek hep birlikte içeri girdik. Bütün bilim profesörleri uzun süre oturdular. oval masa dik oturdu ve baktı.

"Geciktiğimizi bağışlayın," dedi annem. Solmuş hırkası ve anne kotu içinde bile, hemen sorumlu kişiydi. Annemin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. "Acil gündemde olmayan bir konuyu gündeme getirmem gerekiyor, yani Triad Corporation'ın Firebird cihazına yönelik araştırmaları finanse etmedeki rolü."

Theo, "Artık bir taneleri olmamalı," diye araya girdi. "Onlardan bağımsız olmamız gerekiyor, şimdi ."

Baba öne çıktı. "Triad başka bir boyuttan ajanları kendi boyutumıza getirdi. Bu ajanlar bizi gözetliyor ve Ateş Kuşları ile olan ilerlememizi yönlendirmeye ve kontrol etmeye çalışıyorlar. CEO'ları Wyatt Conley'in kendisi, her iki dünyada da bu konuyla –hatta orkestrasyonla– yakından ilgileniyor. Bu amaçla, kızım Marguerite'in boyutsal rezonansını bu dünyadaki herkesten daha etkili seyahat edebilmesi için değiştirdi."

Annem araya girerken gözleri öfkeyle parladı. "Prosedür bir boyutta yalnızca bir kez çalışır. Conley kızımızı seçerek, onu bu tehlikeli duruma sokarak bizi kontrol edebileceğini düşündü."

"Conley ayrıca Marguerite'e şantaj yaparak onun için çalışmasını ve sayısız boyutta onun casusu olarak faaliyet göstermesini umuyordu. Bu yüzden en başta alternatif bir evrene kaçırıldım," dedi babam.

Bunu bir sessizlik izledi. Odadaki herkes bize bakmaya devam etti, kalın gözlüklerin ardındaki bu dev göz denizi. Merak ettim, ailemin sonunda akıllarını yitirdiğini mi düşünüyorlar? Annemle babamın az önce konuştuğu olaylar kulağa hoş geliyordu. fantastik, ama bu bölümdeki (ve muhtemelen dünyadaki) her fizikçi, ailemin bir atılımın eşiğinde olduğunu biliyordu - bu boyutsal yolculuk bir gerçeklik haline gelecekti.

Sonra Theo mola işaretinde ellerini kaldırdı. "Ah, muhtemelen bunu desteklememiz gerekiyor. Firebirds'in işe yaradığı ortaya çıktı! Boyutlu seyahat mümkün! Sanırım teknik olarak önce Dr. Caine gitti, sonra Paul ve sonra Marguerite - ama mesele şu ki, cihazları test ettik. Firebird bir başarıdır. Evet, buna öncülük etmeliydik."

"Öyle değil," dedi Paul, ciddi bir ifadeyle.

Neye baktığını anladım ve gözlerim kocaman açıldı. Ah-oh.

Paul öne çıktı ve resmen tezini savunuyormuş gibi, "Önce size Dr. Caine'in hayatta olduğunu bildirmeliydik," dedi.

"Ah!" Annem elini ağzına koyarken babam dedi. "Sağ! Bunun bariz olduğunu düşündüm - ama yine de üzerinden geçmeliydi. Ben ölmedim! Ceset, olması gereken yerde, denizde veya nehirde kaybolmadı. Onun yerine başka bir boyuta kaçırılmışım. Bu önemli ayrıntıyı atlادık, değil mi?"

"Ayrıca çoğunuz Dr. Caine'i benim öldürdüğümü duymuşsunuzdur, oysa aslında suçla suçlandım. Ben suçlu değilim," diye devam etti Paul. Sonra babama bir bakış atarak, "Açıkçası," diye bitirdi.

"Çünkü yaşıyorum." Babam hem eğlenerek hem de utanarak ellerini çırpı. "Elbette. Hayır Merak ediyorum hepiniz şaşkınsınız, çünkü size mezardan yeni kalkmışım gibi geliyor! Seni suçladığımı söyleyemem. Dün gece döndüğümde birkaç kişiyi aramalıydık, ama oradaki toplantı ve diğer şeylere biraz kendimizi kaptırdık. Ama hayır, ölmedim. Kesinlikle iyiyim. Asla daha iyi." Önümüzde duran profesörler hareketsiz kaldılar ve birçoğunun şoktan bembeyaz olduğunu fark ettim. Babam garip sessizliği bozdu. "Ee, hepiniz nasılsınız? Ah, Terry! Anladığım kadarıyla saçını değiştirmişsin. İyi görünüyor."

O sırada biri bayıldı.

İster inanın ister inanmayın, bu olumlu bir tepki olarak sayılmalıdır. Yıllarca bilim camiası ailemi deliler olarak sildi; birçok insan bunu tekrar yapmak istiyor. Meslektaşları sonunda boyutlar arası seyahatin mümkün olabileceğini kabul ettiler - ama diğer dünyalardan casuslar mı? Wyatt Conley, mucit ve girişimci, gizemli bir planın arkasındaki beyin mi? Triad, dünyanın en gelişmiş kişisel elektroniğini yapar ve bunları herhangi bir alışveriş merkezinde bulabileceğiniz mağazalarda satar. Neşeli reklamları ve zümrüt yeşili tabelaları, James Bond benzeri bir süpervizör için ön şirkete ait gibi görünmüyor. Peki Conley'nin bana ne yapması gerekiyordu? Beni "değiştirdi" mi? Bana şantaj mı yaptın? Güçlü bir milyarder neden ortalama on sekiz yaşındaki bir kıza şantaj yapmak zorunda olsun ki?

Ya da düşünce öyle gider.

Sağlık görevlileri Profesör Xavier'i canlandırdıktan sonra, annemle babam Theo ve Paul neredeyse üç saat boyunca fizik fakültesinden gelen soruları yanıtlamak zorunda kaldılar. başkanı üniversite, annem ve babama şu an için Firebird projesi hakkında herhangi bir açıklama yapmamaları için yalvardı. Muhabirler aramaya devam etseler ve soruları daha keskin hale geldiyse, şimdiye kadar anlaştılar, bu da halkın ruh halinin nefes nefese beklentiden şüpheye dönüştüğünü gösteriyor. Wyatt Conley de herhangi bir açıklama yapmadı. Halk arasında herkesin bildiği kadarıyla, o hala her zamanki rutinini sürdürüyor, havasız takımlar yerine kot pantolon giyen otuz yaşındaki bir CEO. İş dergilerinin kapaklarında görünen kıvrıkcık kumral saçlarının altından çocuksu yüzü sırtıyor. Hatta ailemin ileriye dönük araştırmaları için fon sağlamaya devam etmeyi bile kabul etti - ya da bu bilgiyi bize ileten dekana, muhtemelen adam hakkında sadece paranoyak aptallar olduğumuza karar vereceğimizi umarak söyledi.

Conley'nin diğer tarafı, o parlak yüzeyin hemen altında yatıyor.

Fizik bölümüyle yaptığımız görüşmeden kısa bir süre sonra, Triad Corporation'ın genel danışmanından ilk ziyaretimizi aldık.

Adı Sumiko Takahara'ydı. Wyatt Conley mavi kot pantolon giyerek küresel bir iş yürütüyorsa, arkasında bunun gibi takım elbiseli ve hukukçu zırhlı insanlar olduğu içindi. Bayan Takahara, bu yayaya bir ayak işi için gönderildiğine inanamıyormuş gibi evimizde durdu; şüphesiz biz ve Josie tarafından gökkuşağı girdaplarıyla boyanmış bir masanın etrafında oturan akademisyenlerle konuşmaktan çok mega şirketleri dava etmek için zaman harcadı. küçük çocuklar. Buna rağmen, profesyonel tavrı asla bozulmadı.

"Önünüzdeki dosyalar Bay Conley'nin en iyi teklifini temsil ediyor," dedi. Gri takım elbisesinde köpekbalığının derisi gibi hafif bir parıltı vardı. "Her biriniz için bir tane olmak üzere birkaç İsviçre banka hesabıyla ilgili evrakları bulacaksınız. İçindeki para miktarları..."

Theo onun için "Bir maharajayı sersemletirdi," diye bitirdi, sonra vay gibi bir ıslık çaldı . Paul ona bir bakış attı ve Theo omuz silkti. "Bu doğru."

Bayan Takahara cesaretlenmiş görünüyordu. "Bayan Caine, Triad'ın iş teklifini kabul ederse, bu hesapları derhal geçerli olmak üzere size devretme talimatı aldım."

Annem klasörünü açmadan geri verdi. "Başka bir deyişle, Wyatt Conley'nin kızıma koyduğu bedel bu" dedi. "Teklifi reddedildi."

Annemin sesindeki soğukluk kışın Sibiry'a'yı serinletebilirdi. Bayan Takahara'nın kredisine göre, fazla etkilenmedi. Bunun yerine bana baktı. "Teklif, kabul etmek veya reddetmek için Bayan Caine'in."

Dosyayı masanın üzerinden avukata doğru kaydardım. "O halde Bay Conley'e Bayan Caine'in reddettiğini söyleyin."

Sonunda Bayan Takahara tereddüt etti. Bu kadar parayı geri çeviren pek çok insan görmüş olamaz. "Cevap olarak söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Bittiğini düşündüm. "Conley'e beni ısırmasını da söyleyebilirsiniz."

Nasıl yıllardan Yani o konferans sona erdi.

Bayan Takahara, bir sonraki teklifi doğrudan üniversitedeki aileme, sözde onlara iletmeleri için getirdi. ben mi. Ancak Conley onlara paradan çok daha fazla değer verecekleri bir şeyle rüşvet vermeye çalışıyordu - bu sefer bilgi sözü verdi.

Annem o gece Cheese Board Collective'de pizza kuyruğunda beklerken "Triadverse'in Firebird projesindeki tüm araştırmalar" dedi. "Şimdiye kadar öğrendikleri her şeyi paylaşacağına söz verdi. Deneysel veriler, teorik çalışma, her bir parçası."

Bu araştırma, annemin Triadverse versiyonuna Nobel Ödülü kazandırmıştı. "Ne dediniz çocuklar?"

"Dürüst olmak gerekirse, adamın siniri. Triadverse sadece birkaç yıl önümüzde. Yakalayacağız." Annem sakın, kesin sesiyle ekledi, "Bu yüzden Conley'e doldurmasını söyledik."

Gülmek istedim ama Conley'nin bu sefer daha akıllıca oltasına yem attığını düşünmeden edemedim. Ebeveynlerim için, yeni bilgi en büyük ayartı olurdu. "Emin misiniz? Çok şey öğreneceksiniz."

"Marguerite, bunu bir an bile düşünmedik." Annem arkadan sarılmam için kollarımı beline doladı. Elleri benimkileri sıktı. "Wyatt Conley bize her şeyin teorisini, üstüne kiraz gibi soğuk füzyon sunsa da fark etmezdi. Hiçbir şey sizden daha önemli değil kızlar. Ve sana olan sevgimizden daha önemli bir bilgi yok."

Ona daha sıkı sarıldım ve o akşam artık Conley için endişelenmedim.

Ancak Conley'nin bizim için endişelenmesi bitmedi. Neredeyse altı hafta önce, Bayan Takahara'yı bize geri gönderdi. Bu sefer gülümsemeye tenezzül etmedi.

"Bay. Conley teklifini geliştirdi," diye başladı.

Paul, "Son teklifinin 'en iyi teklifi' olduğunu söylediniz," dedi.

"Yeniden düşündü ve sizi de aynısını yapmaya teşvik ediyor. Bugün sizden hiçbir nihai cevabı kabul etmemem söylendi." Bayan Takahara, gökkuşağı masasında kimseyle göz teması kurmadı; olsaydı, "nihai cevabı"nın yüzümüzün her tarafında yazılı olduğunu görürdü. Bunun yerine devam etti, "Zaman ayırın. Şuna bir bakın ve kendi aranızda tartışın. Şu an için Bay Conley, araştırmanızı huzur içinde yürütmenize izin vermeyi planlıyor. Sizden de aynı nezaketi göstermenizi istiyor. Açıklığa kavuşturmak için sizden önünüzdeki belgedeki koordinatlara karşılık gelen ve bundan böyle Triadverse olarak anılacak olan boyuta seyahat etmekten kaçınmanızı rica ediyor. Bu sadece talebini ihlal etmekle kalmaz, aynı zamanda sonuçların tehlikeli olabileceği konusunda da uyarıda bulunur."

"Bilimsel açıdan tehlikeli mi?" Paul sordu. Yoksa Conley sadece bizi tehdit mi ediyor?

"Ben birlikte geçemiyor tehditleri," Bayan Takahara huffed. Muhtemelen doğruyu söylediğini düşünüyordu. Conley ona boyutsal yolculuktan bahsetmiş olabilir ama hikayenin tamamını açıklamasının hiçbir yolu yoktu. "Bunun yerine Triad Corporation'dan olağanüstü

cömert bir teklif paylaştım. Boş zamanınızda düşünün. Bay Conley cevabınızı duymaya hazır olduğunda sizinle tekrar iletişime geçeceğim.”

O gittikten sonra, annem, babam, Paul ve Theo, Conley'nin onun için çalışmayı asla kabul etmeyeceğini nihayet anladıktan sonra, neler yapabileceği hakkında uzun ve yoğun bir tartışmaya girdiler.

Havuçtan sonra sopa gelir, dedi babam. Daha sonra Firebirds için üstün izleme teknolojisi üzerinde çalışmaya başladılar, böylece Conley herhangi birimizi başka bir boyuta tekrar kaçırmayı deneseydi, o kişiyi kolayca bulabilirdik, iz ne kadar uzun veya karmaşık olursa olsun evrenlerdeki sıçramalarını takip edebilirdik. . Paul ve Theo'nun evcil hayvan projesi, Conley'nin çapraz boyutlu etkinliğini izlemenin bir yolunu bulmaktı; Paul, Conley'i yetkililere bildirmemiz gereken gün gelebilir, dedi.

"Hangi makamlar?" Diye sordum. Yerel polislerin başka boyutlardaki insanları tutuklama yetkisi olmadığından oldukça eminim. "FBI? İnterpol?"

Paul, "Yargı yetkisi belirsiz," diye itiraf etti. Eli benimkinin üzerine kapandı, sıcak ve güven vericiydi. "Ama seni tehdit ederse, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparız."

O zaman ona sarıldım, ama o noktada yeterince güvende hissettim. Ve Conley'nin “şartları” yeterince kolaydı. Hepimizi aldatan Theo'yu tekrar ziyaret etmek için Triadverse'e geri dönmek için büyük bir acelem varmış gibi değil.

(Ya da diğer benliğimin, kısmen annemin, babamın ve Josie'nin korkunç bir kazada ölmesinin anısını öldürmek için çok fazla içtiği Londonverse. Ya da Oceanverse, aslında oldukça havalı bir yerdi, ama muhtemelen benim cezai sorumluluğum vardı. bir denizaltıyı mahvetmek için. Rusya Evreni - Grandüşes Margarita olduğum yer, ve Teğmen Paul Markov benim kişisel korumam ve gizli aşkımdı - geri döneceğim o dünya. Ben yapmadım ama. Oraya tekrar gitmek, Paul'ün ölümünü tekrar ziyaret etmek anlamına gelir.)

Ama Conley bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu. Yakında Üçlü Evren'e dönmek zorunda kalacağımızı biliyordu, ne olursa olsun ateşkesi bozacaktık.

Theo'ya ne olacağını biliyordu.

3

"BİZİ KANDIRDIN," DİYECEĞİM, ÜÇLERİMİZ bu taş odada, bir dünya uzaktaki bir İtalyan şatosunda bir arada dururken KONLEYİM. Paul kafa karışıklığı içinde Wyatt Conley'den bana bakıyor. “Bunu bir kez daha düşünmemize izin vereceğini söyleyerek—”

"Yaptım, değil mi? haftalarınız vardı." Conley giydiği kırmızı cübbeyi onlarla gurur duyuyormuş gibi düzeltiyor. “Sonra Paul Markov benim boyutum geldi, bunun tehlikeli olacağı konusunda uyarılmış olsanız bile. Bedel ödüyor. Bu kadar basit."

Benim boyutum , dedi. Bu, uğraştığım Triadverse Conley'in bu olduğu anlamına geliyor. Çok fark yarattığından değil; iki Conley birlikte çalışır ve bir komplo oluşturur.

"Kardinal Conley - anlamıyorum." Bu dünyanın Paul'u umutsuzca şaşkın görünüyor ve bu hiç de şaşırtıcı değil. "Hangi kanunu çiğnedim?"

Conley gülümsüyor, tüm zarafet ve yardımseverlik. "Bu arada ben ve senin hanımefendi, Peder Paul. Onunla daha sonra konuşabilirsin. Şu anda onunla özel bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Paul aramızda adım attı. Conley'den ne kadar uzun olduğu, ne kadar güçlü olduğu her zamankinden daha açık. "Zayıflığım için onu suçlayamazsın. Tek sorumlu benim."

Her evrende harika mı? Bir elimi Paul'ün sırtına koydum, teşekkür etmek için küçük bir dokunuş .

Ancak, Conley sahte nezaket modunda kalır. "Cezalandırılmayacak. Bunun da ötesinde, anne babasının çalışmaları nedeniyle bazı yerel rahipler tarafından mahkûm edildiğini duydum. Bu gece Kutsal Hazretlerine, onları resmi olarak koruması altında ilan etmesini söyleyeceğim. Anlıyorsun? Her şey iyi olacak. Şimdi git."

Paul yine de tereddüt ettiğinde mırıldandım, "Sorun değil. Seninle yakında konuşacağım. Kon . . . Kardinal ve benim birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yok."

Sonunda Paul gitmek için döndü, bana öyle bir özlemle baktı ki, kalbim yerinden fırladı. Ancak o dışarı çıkar çıkmaz Conley gülmeye başladı. "Ah, Marguerite. Sen ve benim söyleyecek çok şeyimiz var."

"Ona ne yaptın?" İstiyorum. "Paul'u senin evreninden buraya kadar takip ettim. Ona bir hatırlatma yaptım ve Firebird işe yaramış gibi görünüyor..."

"Uygunsuz, değil mi? Çoğu insanın boyutlar arasında kendini unutma şekli. Hediyeni takdir etmiyorsun."

Çoklu evrende seyahat eden hemen hemen herkes için durum budur. Sürekli hatırlatmalar olmadan, bu boyutların kendileri olarak hızla sessiz, pasif tanıklar haline gelirler. tekrar devrilmek. Annem ve babamın amaçları için bunun bir önemi yok; gezginler yaşadıkları her şeyi her bir dünyada "öteki benlikleri" aracılığıyla hatırlarlar. Firebird'iniz size hatırlattığı sürece, yine de eve dönebilir ve öğrendiklerinizi analiz edebilirsiniz.

Ancak ilk yolculuğumda keşfettiğim gibi, bu prosedürde ciddi kusurlar var. Örneğin, bir Firebird kaybedebilirsiniz. Kırılabilir veya çalınabilir. Ve eğer Firebird'ün sana kendini hatırlatması için yoksa, o alternatif boyutta, o diğer benliğin içinde -bilinçsiz, felçli ve kapana kısılmış- sonsuza kadar kalacaksın.

Bu nedenle, kim olduğunu her zaman hatırlayan, ne olursa olsun kontrolü elinde tutan "mükemmel bir gezgin"e sahip olmak yardımcı olacaktır.

Böylece Triad beni bire dönüştürdü.

Bana yapılanın tam olarak ne olduğunu hala anlamış değilim. Triad'ın bize ödünç verdiği cihaz, diğer herhangi bir bilimsel ekipman gibi görünüyordu ve dönüşüm gerçekleştiğinde hissettiğim tek şey bir an baş dönmesiydi. Paul ve ailem bunu bana bir düzine kez açıkladılar,

ancak tam olarak anlamak için fizikte yüksek lisans derecesine sahip olmanız gereken türden bir açıklama bu.

Tek bildiğim, herhangi bir boyuta gidebilir ve tamamen kontrol altında kalabilirim. Nereye gitmeli, kimi görmeli, ne yapmalı: Tamamen bana kalmış. Ayrıca herhangi bir evrende benim gibi yalnızca bir gezgin yaratabileceğinizi de biliyorum. (Görünüşe göre, fizik yasalarına birden fazla istisna yaratmak, gerçekliği ciddi şekilde istikrarsızlaştırabilir.)

Ama hala Wyatt Conley'nin neden bu kadar büyük bir anlaşma yaptığını anlamıyorum. "Diğer insanlar boyutlarda seyahat edebilirler! Tamam, bu daha çok bir güçlük. Önemli değil. Nightthief'i herkes üzerinde kullanacaksınız - bu kadarını kanıtladınız. Ve benim kadar iyi seyahat edebilirsin, böylece kendi ürkütücü ayak işlerini yapabilirsin! Öyleyse neden peşimdesin?"

"Önemli işler geliyor" Conley'nin gülümsemesi soldu. "Zor iş, bazıları ulaşamadığım evrenlerde. Triad'ın sana bizim yanımızda ihtiyacı var, hem de yakında. Adil olun, daha nazik ikna etmeye çalıştım, değil mi? Benimle çalışırsan, en çılgın hayallerinin ötesinde ödüllendirileceksin. Ama görünüşe göre sizi gemiye almak için daha aşırı önlemler gerekli."

"Paul'u bu boyuta kaçırmak gibi, tıpkı babama yaptığın gibi mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Conley başını sallıyor. Meşalelerin titreyen turuncu ışığı yüzünde ürkütücü gölgeler oluşturuyor. "Tam olarak değil. Bu sefer sana bir meydan okuma verdim."

"Hatırlatıcı işe yaramadığı için mi demek istiyorsun?" Conley, Paul'umun uyanmasını nasıl engelleyebildi? Firebird, anlamadığım bu garip, benzersiz okuma dışında normal çalışıyor gibi görünüyor.

Conley kemerli pencereye yürür ve dışarı bakar, ancak elektriğin olmadığı bir dünyada manzaradan pek söz edilemez. Ayışığı şehri loş bir şekilde boyar, kalenin yüksek tepesinin altında bir dizi bina. "Sana zaten söyledim, ama dinleyemeyecek kadar üzgün olduğundan şüpheleniyorum" diyor.

"Bana ne söyledi?"

Bana döndü, eğilirken bir kez daha kendini beğenmiş taş duvar, kolları göğsünde kavuşturulmuş. "Ailen daha tehlikeyi keşfetmedi mi? Parçalanma ihtimali?"

Ailem, cımbızla çıkarılacak gerçek kıymıklardan bahsetmedikleri sürece, "parçalanma" hakkında tek bir kelime bile etmediler. Conley'e oyun oynamayı bırakmasını söylemek için ağzımı açıyorum.

— annemle babamın bunun hakkında konuştuğunu fark etmeden önce . Henüz bir adları yoktu ama tehlikeyi fark etmişlerdi. Ama bu tehlikenin gerçekte ne kadar yakın olduğunu bilmiyorduk.

Bu konuşma sadece beş gece önce mi oldu? O zamandan beri uzun, zor yıllar geçmiş gibi geliyor.

"Potansiyeli daha önce fark etmeliydik," dedi annem, şimdi bildiğim şey parçalanma olarak adlandırılan şeyden bahsederek. "Bilinç enerjidir. Enerji, kuantum paketlerinden oluşur. Bu paketlerin . . . ilişkisiz."

"Parçalanmış," dedi Paul, ruh hali kararmıştı. "Tehlike-"

"Uzaktır," diye araya girdi babam. Üçü gökkuşağı masasının etrafında oturuyorlardı, kağıt yığınları ve parlak bir dizüstü bilgisayar, hafta sonu akşam yemeğinden sonra bile çok çalıştıklarının kanıtıydı.

Normalde Theo onlarla birlikte çalışırdı ama bulaşıkları yıkama sırası bendeydi ve o yardım etmek için gönüllü oldu. Yine de ağırlığını koymadan edemedi. Bundan emin misin Henry?

"İnanılmaz derecede emin. Buna karşı oranlar şaşırtıcı. yapardın neredeyse bilerek yapmak zorunda, kimsenin böyle aptalca bir şeyi denemesi muhtemel değil." Babam dizüstü bilgisayara o kadar büyük bir zevkle yazmaya başladı ki, onunla karşılaştırması pek olası olmayan bir şey bulmaya çalıştığını biliyordum.

Theo salata kaşıklarını kuruturken, Harika, diye mırıldandı. "Ateş Kuşları'nın daha tehlikeli hale gelmesi gerektiği gibi."

Onu ikna etmeye çalıştım. "Bir arabada ölme olasılığınız çok daha yüksek olsa da, araba kullanmaktan çok uçmaktan korkan insanlardan biri gibisiniz."

"Evet, ama eğer 1981 Pontiac'ımdaysam, en azından şık bir şekilde dışarı çıkıyorum," dedi ve güldüm.

Paul, ailemle birlikte büyük odanın uzak köşesindeki yerinden bana bir bakış fırlattı - kıskanç değil, umutlu. Theo ile her şeyin normale dönmesini istiyor. Bu her zaman gülmek anlamına gelir.

İkisi her zaman çok iyi arkadaş olmuşlardır. Fiziğe olan ilgileri dışında çok az ortak noktaları var gibi görünüyor: Paul ikinci el sade kıyafetleriyle, pop kültüründen habersizken, Theo fötr şapkalar ve Mumford & Sons tişörtleri giyiyor. Yine de ikisi de doktora öğrencileri için genç: Theo yirmi iki yaşında ve Paul yirmi yaşına yeni bastı. İkisi de anne ve babamın Firebird projesine inanırken, diğer pek az kişi inandı. Ve bizim tuhaf küçük ailemizin bir parçası oldular. Bu süre zarfında -herkes doğal evrenin yasalarını bildiğimiz şekliyle yeniden yazmakla meşgulken- duygular karıştı.

("Bunu beklemeliydik," dedi annem, tüm bunlar hakkında ailemle ilk konuştuğumda. özellikle cinsel gelişimin bu son derece aktif aşamasında, diğer olası romantik partnerlerden uzakta, uzun süreler boyunca bireyler - güçlü duygusal bağlar neredeyse kaçınılmazdı.

"Birbirimizi umursamıyoruz çünkü birlikte çok zaman geçirdik!" protesto ettim.

"Tabii ki hayır tatlım." Babam elimi okşadı. "Yine de yardımcı olduğunu kabul etmelisin .")

Hem Paul hem de Theo bana aşık oldular. Paul'e aşık oldum.

Theo umurumda değil; ediyorum, derinden. Bazen ondan etkilenmedim desem yalan olur. Kısa bir süre -Paul babamın cinayetiyle suçlandığında ve ben kederden ve ihanetten bıktığımda- Theo'nun benim için doğru kişi olup olmadığını merak ettim.

Ama Paul ve ben birbirimize döndük. Ve Theo dışarıda bırakılmıştı. Üçümüz de bu senaryoda kimsenin yanlış bir şey yapmadığını bilmemize rağmen, hem Paul hem de ben Theo bizi birlikte gördüğünde garip hissetmekten kendimizi alamadık.

Ancak o gece, neredeyse hiçbir şeyin değişmediğine inanabilirdim. Berkeley Tepeleri'ndeki evimiz, her köşesinde ve her rafında saksı bitkileri ile tıpatıp aynı görünüyordu; kara tahta boya ile siyah ve kalın denklemlerle kaplı koridor; gökkuşağı tablosu tam olarak olması gerektiği yerde; ve neredeyse etrafımızdaki mobilyalar kadar yüksek kitap yığınları. Paul'ün sade sırt çantası ve Theo'nun yıpranmış postacı çantası, kot ceketimle birlikte kapının yanında duruyordu. Annemin bisiklet kaskı. Çocuklar, annemle babamın yıllar boyunca mezun olan asistanlarının çoğu gibi, fiilen hâlâ bizimle yaşıyorlar.

Yine de Paul ve Theo diğerlerinden her zaman farklı olmuştur. Bize daha yakın, daha önemli. İlk Firebird'ün montajını bitirmeden önce bile bunu biliyordum.

Theo, "Josie'nin bu gece buraya geleceğini düşünmüştüm," dedi. "San Diego'dan gelmiyor muydu?"

"Hayır, sörfün bugün kaçırılmayacak kadar harika olduğunu söyledi." Lavaboya biraz daha bulaşık deterjanı püskürttüm. Lastik eldivenlerim parlak pembeydi; Theo onlarla uğraşmaz, bu yüzden ıslak ellerini köpükler kaplar. Baloncuklar limon gibi kokuyordu. "Yarın uçacak."

Teo başını salladı. "Dalgalar o kadar iyiye, gelmesine şaşırdım doğrusu. Josie'nin sörf yapma şansını kaçırmaması gibi değil."

"Babama olanlardan sonra ya da bizim babama olanlardan sonra. . " Cümleyi bitirmek zorunda değildim; Theo'nun bana verdiği bakış, anladığını söyledi. Ailem her zaman birbirine sıkı sıkıya bağlıydı, ama şimdi dünya bize karşı döndüğü için - ve birbirimizi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyoruz - sanki yeterince yakın olamıyormuşuz gibi. Gülümseyerek, "Demek bu onun bahar tatili. Ne senin hakkında? Eğlenceli bir şey yapıyor musun?"

"Dersimi aldım" dedi. Geçen yıl Theo, Paul'ü Vegas'a sürükledi. Paul, kart saydığı için Sezar'ın Sarayından atıldı, çünkü kumarhanelerin "olasılık teorisinde ustalaşma"yı "hile yapmak" ile aynı şey olarak gördüğünü anlamadı. Kazandıklarını elinde tutmalıydı, ama görünüşe göre tüm parayı Theo'nun kaybettiği bir bakara turuna bahse girdiği güçlü arabasını geri almak için harcamak zorunda kaldı. Eve her zamankinden daha iyi arkadaşlarla geldiler, ama Paul bahar tatilinin anlamını görmediğini söyledi.

Theo her zaman bir partinin amacını görürdü. Ama burada takılmak konusunda ne kadar kayıtsız davransa da, o da yakınlarda kalmak istiyordu.

Yine de seyahat etmenin başka yolları da var. . . .

Bunu bir süredir sormak istiyordum ama o gece sonunda Theo'nun yanında konuşacak kadar rahat hissettim. "Ne zaman kendi yolculuğuna çıkacaksın? Kendiniz için başka boyutlar görüyor musunuz?"

Bulaşık makinesine bir tabak daha koyarken sessizdi. Sonunda, “Yapacağımı bilmiyorum” dedi.

"Asla?" Geçtiğimiz iki yıl boyunca Theo, yeni dünyalar görme düşüncesiyle herkesten daha fazla heyecanlanmıştı.

Bana döndü ve ifadesini hiç bu kadar ciddi gördüğümünden emin değilim. “Diğer taraftan nasıl olduğunu gördüm, Marguerite. O kısım o kadar eğlenceli değil.”

Biz yapması bizi ikna zaman Theo, konuştum zaman Geçen sonbaharda ve kış şey-biz konuşurken değildi bizim Theo. Bu onun bedeniydi ama içindeki bilinç, Conley'nin müttefiki ve casusu olarak hareket eden başka bir evrenden Theo Beck'e aitti. O Theo, babamın kaçırılmasını ayarlayan ve Paul'ü cinayeti için suçlayan kişiydi. Beni Conley'nin idealine dönüştüren kişi "mükemmel gezgin", sonra beni Firebird ile ilk seyahatlerime çıkmaya ikna etti.

Babamın öldüğünü düşündükten sonra sarıldığım -başka bir boyutta öptüğüm ve en zayıf anımda neredeyse yatacaktım- ve Theo'nun ikimizin sahip olabileceği her şeyi yok etmekle suçladığı.

Theo bu konuda yanılıyor. Benim için her zaman Paul'dü; asla başka biri olamazdı. Ama diğer Theo'nun gölgesi aramızda ağırlaşıyor.

"Bazen hala onu özlüyorum, biliyorsun." Theo mutfak penceresinden dışarıdaki karanlığa baktı. "Gece Hırsızı."

Nightthief, evrenler arasında seyahat etmenin kurallarını aldatmanın tek ve tek yoludur. Boyutsal bir gezginin kontrolü sürdürmesine izin veren, Triadverse'de icat edilen zümrüt yeşili, enjekte edilebilir bir ilaçtır. Gördün mü, Nightthief'teki bir gezgin, kontrol bende olduğu kadar kalır. Ancak ilacın bazı ciddi dezavantajları vardır. Birincisi, bağımlılık yapar ve nöbetlere neden olabilir. İkincisi, Nightthief, yaygın ev kimyasalları olarak kabul ettiğimiz şeylerden yapılabilir - ancak bunların yaygın olmadığı bir evrendeyseniz, kendinize tedarik edemezsiniz. (Bilinç boyutlarda kolayca seyahat edebilirken, fiziksel maddenin seyahat etmesi çok, çok zordur. O yüzden yanınızda herhangi bir Nightthief getirmeyi unutun.) Üç, ilaç bir veya iki gün sonra etkisini yitirir, yani eğer daha fazlasına sahip değilseniz. yandan, sıçtın.

Diğer Theo bizimkini aldığı anda, o ilacı aylarca aldı. Theo'm—yanında duran kişi o gece ben dirseklerimiz birbirine değişiyordu - geri çekilme sürecinden geçmek zorunda kaldı. Daha da kötüsü, hepimizi tehlikeye atmak ve ihanet etmek için vücudunu kullanan başka bir Theo'nun anılarıyla yaşamak zorunda kaldı.

"Her zaman böyle olmaz," dedim sessizce. “Paul ve ben diğer benliklerimizle ilgileniriz. Elimizden geldiğince onların hayatlarını yaşamaya çalışıyoruz. Kendi başlarına yapmak istemeyecekleri hiçbir şeyi onlara asla yaptırmayız.”

En azından bir kez, Rusya ayetinde çizgiyi aşmış olabilirim.

"Sizi yargılamıyorum çocuklar. Farklı olduğunu biliyorum, sen ve Paul yolculukları halletme şekliniz. Bu sadece..." Theo çok hareketsiz kaldı. "Bir gezgin olarak kim olduğumu gördüm. Herhangi birine yapabileceğiniz en kötü şeylerden bazılarını haklı çıkardım çünkü kendime seni 'koruduğumu' söyledim. Gerçekten de seni doğruca Conley'nin ellerine teslim ediyordum."

"Hey. Kimse zarar görmedi." Islak lastik eldivenler giydiğimi hatırlamadan önce neredeyse omzuna dokunacaktım.

Başını salladı ve gülümsemesi zordu. "Hayır bana teşekkür ederim. Haydi. Henry'yi kaçırmalarına yardım ettim." Theo, şu anda Theo'nun üvey babası da olabilecek babamı işaret etti. "En iyi arkadaşımı cinayetle suçladım. Sırf Wyatt Conley'nin seni kullanabileceğini kanıtlamak için seni son derece tehlikeli bir yolculuğa sürükledim."

"Sen bunların hiçbirini yapmadın!"

"Benim bir versiyonum yaptı. Yüzlerce kez söylediniz - oradaki diğer benliklerimizin her biri önemli bir şekilde aynı. Aynı çerçeveye, öze veya ruha sahibiz, buna ne dersiniz deyin." Theo eğildi buzdolabı ve içini çekti. "Beni dinle. Bir fizikçi ruhlar hakkında konuşmaya başladığında, resmi olarak haritadan çıkarız."

"Ruhlardan bahsetmenin aptalca ya da çılgınca olduğunu düşünmüyorum." Aslında hiç yapmadım ama bu yolculuklar başladıktan sonra ne kadar gerçek olduklarını, ne anlama geldiklerini öğrendim.

Teo omuz silkti. "Mesele şu ki, hepimiz tehlikeyi gördük. Görünüşe göre, biraz güç aldığımda, kafama gidiyor. Diğer Theo'nun hepimize yaptığı gibi bir şey yapabilen bir adama dönüşmeyi asla ama asla istemezdim . Bu yüzden kenarda kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Onu rahatlatmak istesem de yapamıyordum. Her versiyonumuzdan akan bir şey olduğuna, çeşitli dünyalardaki farklı durumlarımıza ağır basan ortak bir kimlik olduğuna inanmaya başladım. Diğer Theo'nun acımasızlığı ve kendini kandırması - onlar da bu Theo'nun bir parçası olmalı, değil mi?

Gözlerimiz buluştuğunda, ne düşündüğümü anlayabileceğini biliyordum. Theo, asla yapmayı seçmediği şeyler için utançla kara gözlerini yere indirdi.

Son üç aydır bize musallat olan gölge tekrar aramıza girdi. Bulaşıklara döndü, onlara yeni bir güçle saldırdı; Ben de eskisi gibi onun yanında yerimi aldım. İkimiz de konuşmadık çünkü söylenecek başka bir şey yoktu.

Daha sonra Theo, dizüstü bilgisayarını arka güverteye alarak işine gömüldü. "Biraz sessizliğe ihtiyacım var," dedi ve annemle babam nedenini sormama lütfunda bulundu. Yine de Paul onu dışarı çıkardı ve bu benim tüm kontrolümü aldı. konuşmalarına kulak misafiri olmak.

Güvertenin kapısı kapanır kapanmaz annem neşeyle, "Paul burada mı kalıyor?" dedi.

"Anne."

"Ben merak etmiyorum." İşe geri dönmeye hazır olarak tekrar gökkuşağı masasına oturdu. "Kahvaltı için ne planlamam gerektiğini bilmem gerekiyor."

Oturma odamız resmi olmayan bir üniversite yurdu da olabilir. Mezun öğrenciler ailemle bu kadar yakın çalıştıklarında, pratik olarak içeri giriyorlar.

Ama annem kanepesi için battaniye alıp alamayacağını sormuyordu.

Çoğu ebeveyn, genç çocuklarının seks yaptığını düşünmekten bile korkardı. Benimkiler henüz çıldıracak aşamaya gelmediler çünkü Paul ve ben birlikte olduğumuz için çok heyecanlılar .

(Ocak ayında, ailemle Paul'le olan yeni ilişkim hakkında ilk konuşmamda, annem - bu arada, söylediğim hiçbir şey tarafından yönlendirilmeden - bir öneride bulundu. "Bir doğum kontrol yöntemine ihtiyacınız olacak. prezervatifler, doğum kontrol hapları, hormonal eklerin etkinlik oranlarını gözden geçirmemiz gerekecek—"

"Aman Tanrım." Yüzüm akik kırmızısına dönmüş olmalıydı. "Bu - biz değiliz - henüz bir sorun değil."

Bu, Rusya'daki ayette olanları ele almıyordu, ama bu ben ve Paul arasında. Ve birkaç boyut ötede başka bir Marguerite.

"Eninde sonunda olacak," dedi babam sakince. "Sen ve Paul genç, sağlıklısın, belli ki birbirinize ilgi duyuyorsunuz - bu sadece bir zaman meselesi. Ve bu kadar erken yaşta hamile kalmak istemiyorsun, değil mi?"

Annem babama bakarken aydınlandı. "Genetik kombinasyon -çeşitli yetenekleri ve potansiyelleri- bir düşünün Henry. Çoğalsalardı, torunumuz olağanüstü olurdu."

"Olmaz mı? Yoksa o mu?" Babam rahatladıkları koltukta arkasına yaslandı ve ben inanamayarak bakıyordum. "İkinizin birlikte bir bebeği olmalı, elbette. Sadece şimdi değil."

"Vay canına. Yavaşlatmak." Ellerimi kaldırdım, sanki onları tüm bu düşünce dizisinden fiziksel olarak durdurabilmişim gibi. Dinlemediler.

"Hamilelik ve çocuk yetiştirme sanat çalışmalarınızı ve Paul'ün tezini savunmasını, en azından yakın gelecekte ciddi şekilde kesintiye uğratar, " diye düşündü annem. Sanırım ona bir takvim versem ideal gebelik tarihine kadar ayları saymaya başlardı.

Babam elini tuttu. "Biliyorsun, Sophie, yardım edebiliriz. Marguerite ve Paul eğitimlerini bitirirken bile birincil bakıcı olun. Her zaman etrafta başka bir küçük istedik. Böylece çocuklar da başlayabilir." Annem ona ışınladı, sanki bu şimdiye kadarki en iyi fikirmiş gibi.

Tekrar konuşabildiğimde, "Siz - siz - siz ikiniz gelmiş geçmiş en kötü rol modellersiniz " dedim .

"Öyleyiz, değil mi?" Annemin gülümsemesi o kadar kötüydü ki sonunda, çoğunlukla beni giydirdiklerini anladım. Josie'nin atılan tişörtlerinden birini toplayıp onlara fırlattım, bu da onları güldürdü. O gece çok sonra, annem ve ben arka güvertede otururken sonunda benimle

daha ciddi konuştu. Babanla benim Paul'ü ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Hayır, onu ne kadar çok seviyoruz."

Başımı salladım. Küçük, neredeyse dikey olan arka bahçemize inen ahşap basamaklarda yan yanaydık. Etrafımızdaki ışık, Josie'nin uzun zaman önce diktiği tropik balık ışıklarının ipleriyle sağlanıyordu. "Bu herkesin arasını bozmayacak, değil mi?"

Annem kolunu omzuma koydu. "Marguerite, Paul benim için ne kadar değerliyse, sen benim kızımsın ve her zaman önceliğimsin. Paul'le sorunlarınız varsa ya da ayrılırsanız, ben yanınızdayım. Yanlışta olsan bile! Önce geldiğini biliyorsun."

Bu gerçekten çok tatlıydı, ama sorduğum şey bu değildi. Paul'den ayrılmak - bu asla olmayacaktı. Gerçekten Theo için endişeleniyordum.

Devam etti, "Hepimiz birbirimizin hayatının ve işimizin bir parçasıyız. Bir dereceye kadar bu her zaman doğru olacaktır. Gelecekte Paul ile aranızda ne olursa olsun, bu bağ devam edecek." Parmakları saçlarımı taradı, tıpkı onunkiler gibi kıvrıkcık-kıvrıkcıktı. "Yaşam boyu ilişkiler karmaşıktır. Yeni bir romantizmi taşımak için çok şey var."

"Biliyorum," dedim. Ama Paul ve benim olmamız gerektiğini çoktan fark etmiştim. Kader, gerçek, gerçek, kanıtlanabilir bir anlamda. Kaderle savaşılamazsın ve ben denemek bile istemedim.)

Paul, bir araya geldiğimizden beri benim evimde yatmadı. bu dünyada. Bunun nedeni kısmen aşırı gözlemlenmiş hissetmemiz, kısmen Theo'nun duygularını dikkate almamamız, ama çoğunlukla bu işi ağırdan almamız. Anın doğru olduğundan emin olmak.

Russiaverse'de acele ettik ve sonra biraz.

O gece, parçalanma riskini keşfettiklerinde, Paul tam güverteden geldiğinde babam büyük odaya döndü. Elimi tutarken, Paul annemle babama, "Sayıları tekrar çalıştırmak ister misin?" dedi.

Annem ve babam birbirlerine baktılar önce o, "Bu gece için yeterince vaktimiz var. Yarın sabah laboratuarda inceleyeceğiz ve oradan alacağız." Tek kaşını kaldırdı. "Başka bir deyişle, evet, ikinizin biraz boş vakti var."

Bu, düşündüklerinden daha az bir muameleydi. Odamda sevişmek, ailemin bizi duyup duymadığını veya daha da kötüsü, bizi neşelendiriyorlar mı diye merak ettiğimde o kadar eğlenceli değil. Eskiden düşünceliydim ve müziğimi kulaklıkla dinlerdim. Bu günlerde, hoparlörleri on bire çıkarıyorum.

Paul orada beceriksizce durdu; "Mentorlarına saygı" ile "kızlarına duyulan arzu" arasındaki yolda nasıl gideceğini hâlâ çözememiştir. Böylece konuşmayı ben yaptım. "Tamam, biz sadece-

O sırada güvertede bir tıkırtı duyduk.

"Teo?" Sürgülü kapıya doğru yürümesi için Paul'ü bıraktım ama oraya önce babam ulaştı. Kapıyı açtı, ürktü ve dışarı fırlarken küfretti. Aceleyle peşinden koştum, sonra dehşet içinde donup kaldım.

Theo güvertede uzanmış yatıyordu. Dizüstü bilgisayar dinlendi birkaç metre öteye düştüğü ve ekrandan gelen ışık Theo'nun yüzünü aydınlattı - gözlerindeki boşluk, ağzının gevşekliği.

Aman Tanrım. Öldü mü? Ölü görünüyor-

Theo'nun vücudu titredi, sonra sarsıldı. Uzuvarları o kadar şiddetli titremeye başlarken gerildi ki güverteye vurdular. nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Nöbet geçiriyor."

"Çağrı 911," Paul hemen arkamda, söyledi, ben ona cep telefonu için koşarken vurma Annemin ayak seslerini duydu.

"Biz ne yaptık?" Dedi babam ikimiz de Theo'nun yanına diz çökerken. "Dilini yutmasın diye ağzına bir şey mi koyacağız?"

"Hayır! Bunu kesinlikle yapmayın." Nöbet hastaları için bunun kötü bir fikir olduğunu duymuştum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Sadece - burada onunla ol." Theo bizi duyabilir mi? Hiç bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, kanımın sıcaktan soğduğunu, bir ileri bir geri, tekrar tekrar aktığını biliyordum. Ellerim titriyordu. Ne kadar korksam da Theo'nun benden çok daha fazla korktuğunu biliyordum. Bu yüzden fısıldadım, "Sorun değil. Seni hastaneye götüreceğiz, tamam mı? Seni yakaladık Theo."

Babam mırıldandı, "Hiç bahsetti mi - herhangi bir hastalıktan, başka herhangi bir olaydan -"

"Hayır." Paul kötü görünüyordu.

Hasta olabilir mi? Lütfen hasta olmasına izin ver. Ama hepimiz Theo'nun epilepsisi olmadığını biliyorduk. Neyin suçlanacağını biliyorduk.

Gece hırsız. Wyatt Conley'nin casusunun aylarca Theo'nun vücuduna defalarca pompaladığı ilaç. bana hala sarsıldığını söylemişti - bildiğimizden daha fazla zarar vermişti. Theo iyiye gitmiyordu; kötüye gidiyordu.

Conley bize boyutsal yolcuları için Nightthief'e güvenmekten hoşlanmadığını söylemişti; ilacın zararlı olabileceğini biliyorduk. Ama o gece, bunun ne kadar ciddi olabileceğini ilk kez anladım.

Theo'nun ölebileceğini ilk fark ettiğimde.

Ve Paul onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdiği gece.

4

RÜZGAR, Castel Sant'Angelo'nun CAMSIZ PENCERESİNDEN esiyor, kıvrıkcık saçlarıma taktığım peçeyi dalgalandırıyor. Conley'e, "Paul'ün Triadverse'e gelmesi gerektiğini biliyordun," dedim. "Theo için bir tedavi aramak için."

"Bunu da sana verebilirim. İkisini de kurtarabilirsin." Yumuşak bir şekilde kıkırdar. "Theo'yu Üçlü benliğinin sizin boyutunuza yaptığı yolculuğun etkilerinden ve Paul'ü benimkine yaptığı yolculuğun sonuçlarından kurtaracaksınız."

"Sen kasten. . . parçalanmış Paul?"

Conley daha geniş sırtıyor. "Suçlu olarak suçlu."

Şimdi hatırlatıcının neden işe yaramadığını biliyorum. Eğer tüm ruhu bu dünyanın versiyonunda olsaydı, bu ancak Paul'ün ruhunu uyandırabilirdi.

Ama Wyatt Conley, Paul'ün ruhunu paramparça etti.

Conley'e bağırabileceğim hiçbir şey yeterince iğrenç olmazdı. Kalbimdeki müstehcenliği ve öfkeyi taşıyacak hiçbir lanet yok.

Bunun yerine kendimi ona atıyorum.

Onu duvara çarptığımda vücutlarımız çarpıştı ve Conley'in nefesi şaşkın bir hışımla kesildi. İkimiz de yana devrildik, ama kendimi tutabiliyorum. Taşın üzerine dümdüz iner, kırmızı cüppeler etrafında su birikintisi oluşturur. Keşke kan olsalar.

Üzerime korkunç bir sakinlik geliyor. Belki de insanlar cinayet işlemekten önce böyle hissediyordur. " Paul'u öldürdün ."

"Öldürme," Conley pantolonu. Hala normal nefes almak için savaşıyor. "Onu parçaladım. Hiç de aynı şey değil."

"Ruhunu parçalara ayırdın! Onu parçaladın!"

Conley'nin sırtışı yere serilmişken o kadar ukala değil. "Ama onu tekrar bir araya getirebilirsin."

Ne demek istiyor? Sonra tekrar Firebird'e bakıyorum, daha önce hiç görmediğim o okumaya.

Conley, "Hatırlatıcılar başka bir işleve hizmet edebilir," diyor. "Birinin ruhunu yeniden uyandırabilir veya bireysel bir kıymığı yakalayabilirler. Paul'ü kaybettiğini sandın, ama onu zaten kurtardın - onun bir parçası, yani."

Bu zincirde, elimde tuttuğum bir madalyonda Paul'ün ruhundan bir kıymık asılı.

Cüppesini tek yumrukta kavramak için Conley'e doğru eğildim. "Bana Paul'ün ruhunun diğer parçalarını nereye sakladığını söyle."

Conley, "Eğer bu bilgiyi istiyorsan, onu kazanman gerekecek," diyor.

Beş gece önce, hastanede ailem Theo ile kalabildi, bu sırada Paul ve ben acil servis bekleme alanında kaldık. Bir hastane işletseydim, böyle bir alanı rahatlatıcı hissettirmeye çalışırdım. Bunun yerine, oda bizi cezalandırmak için tasarlanmış gibi görünüyordu: keskin floresan ışık,

rahatsız sandalyeler, en az bir yıllık köhne dergi yığını ve köşede iğrenç bir TV yargıcının yeterince aptal insanlara bağırdığı bir televizyon. gösteriye gitmek için.

Paul ve ben el ele tutuştuk ama birbirimizi teselli edemeyecek kadar korkmuştuk. Sadece takıldık.

Fısıldadım, "Theo hala kötü hissetmekle ilgili hiçbir şey söylemedi. Hâlâ Nightthief'i özlediğini itiraf etti, ama böyle bir şey değil."

"Son zamanlarda bana pek güvenmiyor." Paul yıpranmış gri tenis ayakkabılarına baktı; Hatta ayakkabılarını ikinci el almak zorunda kalıyor. "Sessizliğinin seninle ilgili olduğuna inandım. Hakkımızda. Başka bir şey için daha fazla endişelenebileceğini düşünmek hiç aklıma gelmemişti."

Son üç ayın tüm gariplikleri -bütün tuhaf sessizlikler, Theo'nun onu beklediğimizde ortaya çıkmadığı zamanlar- neden tüm bunların Paul'le olan ilişkimle ilgili olduğunu varsaydım? Theo'nun kıskandığını ya da en azından incindiğini düşündüğüm için asla daha derine bakmadım. Sormam gereken soruları sormadım. Tüm bu süre boyunca, Theo tek başına acı çekti.

Paul, "Bilmeliydim," diye mırıldandı.

"Görmemiz için yeterince etrafta değil." Doğru. Ama bunun ne kadar az yardımcı olduğu şaşırtıcıydı.

"İşaretler oradaydı. Onları bir araya getiremedim." o Sanki ağır bir şey almış gibi omuzları kamburlaşmış, sandalyesinde öne doğru yığıldı. "Çok fazla araba kullanmadığımı fark ettim. Daha az dışarı çıktığımı. Olanlardan sonra, Theo'nun kendini toparlamak için zaman istediğini düşündüm. Ama bahar tatilini asla atlamayacağını bilmeliydim."

Bunun üzerine Paul başını ellerinin arasına gömdü ve ben de omzuna yaslandım. Ona güç vermeye mi çalışıyordum, yoksa ondan biraz mı almaya çalışıyordum bilmiyorum. Her iki durumda da, işe yaramadı.

Ailem neredeyse sabah bire kadar ortaya çıkmadı. Işık onları yıkadı, her kırıksık ve gri saç belirlenleştirdi, ama üç saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünmelerinin nedeni bu değildi. Korku onları oymuştu.

"Nasıl yani?" dediğimde sesim titriyordu.

"İyi değil." Babam karşımızdaki sandalyeye çöktü. "Theo acil bir tehlikede değil, ancak hayatı belirtileri, kan tahlilleri - doktorların bundan ne çıkaracakları hakkında hiçbir fikri yok."

Annem sandalye sıraları arasında volta atarken parmaklarıyla puanları saymaya başladı. "O anemik. Sanki yıllardır tedavi edilmemiş tüberküloz hastasıymış gibi ciğerlerinde hasar belirtileri görülüyor, tabii ki öyle değil. Ve ayaklarındaki ve alt bacaklarındaki kaslar - dejenerasyon, bir doktorun Theo'nun erken evre distal kas distrofisi olabileceğini düşündürmesine neden oldu."

Acının gözyaşlarımı tutmasını umarak alt dudağımı ısırdım. Paul'ün sesi kalın geliyordu, "Öyle değil, değil mi?"

Annem başını salladı. "Mümkün ama şüpheli. Hepimiz en olası nedeni biliyoruz."

Gece hırsızı.

Annem, "İlacın Theo'nun vücudundaki olumsuz etkileri ne olursa olsun, almayı bıraktığında sona ermedi," dedi. "Görünüşe göre hasar zaten geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmıştı."

Anlamı açtı ama anlamadım. anlamama izin vermezdim. Beynimdeki bir şey kelimeleri almayı reddetti. "Yine de iyileşecek. Sağ? Şimdi nihayet bir doktora görüldüğüne göre mi?"

Babam nazikçe konuştu. "Bu noktada, bilmiyoruz. Sağlık ekibi durumunu anlamıyor, bu da anlamlı bir prognoz oluşturamayacakları anlamına geliyor. Ancak, Nightthief'in son dozundan bu kadar uzun süre sonra durumunun kötüleşmeye devam etmesi gerçeği. . . Bu beni endişelendiriyor."

Annem boğazından küçük bir ses çıkardı - acı içinde ağlamasına izin vermediğinde çıkardığı ses. Bu sesi ondan sadece bir kez duymuştum, kapıyı açtığında elinde şapkasıyla orada duran bir polis gördü. Sanki babamın öldüğünün söyleneceğini biliyor gibiydi, ama buna inanmak zorunda olduğu ana kadar inanmayı reddetti.

O gece Theo hakkında en kötüsüne inandı.

Ölebilir çünkü Wyatt Conley aylarca tekrar tekrar ona ilaç vermek için bir casus gönderdi. Conley'nin güç oyunu yüzünden. Çoklu evrene hükmetme konusundaki görkemli hayalleri yüzünden.

Wyatt Conley'den şimdiden nefret ettiğim kadar nefret etmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Yanılmışım.

Bütün gece bunun için kendimi hırpaladım.

Neden Theo'nun yanında bu kadar aptalca davranmışım? Paul'ü seçtiğimi kabul etti ve bir kez bile ikimizi de bu konuda tuhaf hissettirmeye çalışmadı. Theo'nun sözünü tutsaydım, Paul'le benim birlikte olmamızın sorun olmadığına inansaydım, belki onunla daha fazla zaman geçirebilirdik. O zaman belki bir şeylerin ters gittiğini fark ederdim.

Ertesi gün, Josie geldikten sonra ona da söyledim ama satın almadı.

"Dinle, Marguerite." Josie mutfağımızda durmuş, üçüncü fincan kahvesini içiyordu. Kafeinin, en kısa sürede eve varmak için uçuşunu sabah 6:30'a değiştirdiği gerçeğini telafi etmesi gerekiyordu. "Bilmiyordun çünkü Theo bilmeni istemedi. Semptomlarını herkesten sakladı ve bu onun suçu."

"Böyle bir sırrı saklamak Theo'ya göre değil," diye itiraz ettim. Paul? Elbette. Duygularını ve korkularını bazen çok uzun süre içinde kilitler. Ancak Theo, hokey takımlarından Berkeley'deki otoparka kadar her konuda yakınmayı sever. "Ben ve Paul'ün yanında olmaktan garip hissetmeseydi, bir şeyler söylerdi."

Josie kupasını bıraktı ve ellerini omuzlarıma koydu. “Son zamanlarda bunu gözden kaçırmanın kolay olduğunu biliyorum, Triad'ın sana Kutsal Kâse gibi davranması, ama Her şey seninle ilgili, tamam mı?”

Bu soktu. “Öyleyse Theo neden birden bize her şeyi anlatmayı bıraktı?”

“Dürüstçe mi? Sanırım belirtiler onu korkutmuş. Muhtemelen ciddi bir şey olduğunu inkar etmeye çalışıyordu. Kendi kendine itiraf edene kadar size neler olduğunu anlatamazdı.”

Söylediklerini tarttım ve doğru olduğunu hissettim. Hayır, hikayenin tamamı bu değildi. Ama en azından tekrar nefes alabildiğimi hissettim.

“Theo'yu ne zaman görebiliriz?” diye sordu. “Zaten ziyaret saatleri olmalı, değil mi? Ailesi DC'den buraya ne zaman geliyor?”

“Theo sana söylemedi mi? Artık DC'de değiller.” Beck'ler ABD Dış Servisi için çalışıyor, bu da dünyanın her yerine hareket ettikleri anlamına geliyor. Çoğu zaman Washington'dalar - yeni diller öğreniyor, orada diplomatik çalışmalar yapıyorlar - ama Theo Şili'de doğdu, Filipinler'de anaokuluna gitti ve ortaokulu İzlanda'da okudu. Bazen onun bu kadar yenilikçi olduğunu düşünüyorum; Amerikan kültürüne hakim olduğunu, bu konuda hepimizden daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. “İki ay önce ailesi Moğolistan'a transfer edildi. Bu tam olarak hızlı bir geri dönüş değil. Birkaç gün buraya gelemeyecekler.”

“Annesi ve babası çıldırmış olmalı.” Josie içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. “Pekala, onlar gelene kadar Theo'ya göz kulak olabiliriz. Peki aşık çocuk nerede?”

“Lütfen Paul'e öyle demeyi kes.”

“Neden?” Josie onu havaalanından aldığımızdan beri ilk kez gülümsedi. “O henüz senin sevgilin değil mi?”

Seks hayatımın temposu Josie'yi ilgilendirmez. Ona hemen hemen her şeyi anlatabilsem de, Josie Paul'ün ve benim ağırdan almamız gerektiğini anlamıyor. Kendisi her zaman kısa, yoğun aşklara gitti.

O sabah dedim ki, “Onu utandıracaksınız. Hâlâ nasıl yön bulacağını düşünüyor—bu.” Evi, sahip olduğumuz karmakarışık ilişkileri, hepsini anlamak için belli belirsiz bir jest yaptım.

“Paul daha önce kimseyle çıkmadı, değil mi?” diye sordu.

başımı salladım. Benden önce sadece iki kızı öptüğünü itiraf etmişti ve bunlardan biri bir saniyelik, neredeyse hiç sayılmayan kapalı dudaklı bir öpücüktü. Bir erkek daha ergenliğe girmeden üniversiteye giderse böyle olur. Paul son on yılın çoğunu kendisinden beş ila on yaş büyük kızlarla çevrili olarak geçirdi.

Bununla birlikte, Paul çok, çok hızlı öpüşmekte son derece iyi oldu.

Josie başıyla onayladı, ifadesi aşırı masumdu. “Ya sen ve Paul - iyisiniz?”

"Evet, öyleyiz."

Paul bir keresinde beni Muir Woods'a götürmüştü, orada kozmosun kökenlerini anlatırken el ele tutuşmuştuk. Onu San Francisco'ya, Dünya'yı ilk kez ziyaret eden bir dünya dışı varlığın kafasını karıştıracığı kadar şaşırtan Golden Girls Drag Show'u izlemeye götürdüm. biz sürüyoruz Grand Lake'deki zarif eski sinemada film izleyebilmek için Oakland'a giden otobüse bindik, sonra yakındaki bu havalı eski pastanede kahve ve donut yedik. Yani özel günlerimiz var. Ama bazı yönlerden en iyi yanı, Paul ve ben sadece olabiliriz . Bazı akşamlar, o denklemleri okurken veya çalışırken saatlerce resim yapacağım ve şimdiye kadar doğal olarak kolayca sohbete girip çıkıyoruz. Birlikte iyiyiz - altı ay önce hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Josie kanepeye çökmek için yanımdan geçerken, "Hala kafamı toparlayamıyorum," diye itiraf etti. 5K koşusu için giydiği aynı polar kazağı ve tozlukları giydi. "Adama dayanamadın ve şimdi ona aşıksın."

"Bu doğru değil."

Bir kaşını kaldırdı.

"Dayanamıyor çok güçlü. Ben sadece onun olduğunu düşündüm. . . biraz tuhaf. Bu kadar."

"Paul ise tür garip," Josie söyledi. "Ama iyi bir şekilde."

"O zaman neden onunla birlikte olmam konusunda bu kadar garip davranıyorsun?"

Josie hemen cevap vermek yerine derin düşüncelere dalarak kahvesini yudumladı. Sonunda, "Babamla eve geldikten hemen sonra, Paul'e ilk âşık olduğunuzda, Rusya'dayken onu sevdiğinizi fark ettiğinizi söylemişsiniz," dedi.

Teğmen Markov'u, Kışlık Saray'ın devasa, süslü bir odasında, köşedeki fonograftan müzik çalıyor, eli sıcak, benimle tek başına vals yaptığını hatırladım. sırtımın küçüğüne karşı. "Evet. Yaptım."

"Tamam." Tereddüt etti ve beni gücendirmekten endişe ettiğini anladım. Josie genellikle kimseyi gücendirme konusunda endişelenmez . Kötü olacağını biliyordum. "Sevdiğinizin sadece o dünyanın Paul'ü olmadığına emin misiniz? Çünkü bana Marguerite'den bahsettiğinde, Teğmen Markov'a gerçekten âşık oldun. Paul'ün başka bir versiyonu olsa da, ikisi aynı adam değil ."

Belli ki patlamamı bekliyordu. Ama kızgın değildim. Josie henüz başka boyutlara seyahat etmedi. Bu, öğrendiklerimi kavrayamadığı anlamına geliyor.

"Teğmen Markov, benim Paul Markov'umla aynı değil," dedim. "Biliyorum ki. Yine de, içlerinde bir şey aynı. Derin bir şey - kim olduğumuzun en derin, en anlamlı parçası, bu her evrende yaşayan kısımdır. Olabileceğimiz her insanda. O Paul'e ve benim Paul'e âşık oldum çünkü onların içinde aynı olana, ruhlarına âşık oldum, eğer onlara öyle diyorsanız. Ya da ruh. Tekil. Bir."

Kız kardeşim ikna olmuş görünmüyordu. "Gerçekten buna inanıyor musun? Her yerde, her Paul'e aşık olduğunu mu?"

"İnanmıyorum" dedim. " Biliyorum ."

O öğleden sonra Theo'yu hastanede ziyaret ettiğimizde, odasındaki her şey iç karartıcıydı: sade, neşesiz duvarlar; siyah metal ayarlanabilir bir koldan sarkan ve kablodan genel bir aksiyon filmi gösteren TV; ve hepsinden önemlisi plastik çerçeveli ayarlanabilir yatak. Theo kendini savundu kalktı ve bizi görünce sırtıttı, ama hâlâ çok solgundu. Yine de bizim adımıza neşeli geliyordu. "İkinizin ortaya çıkma zamanı geldi."

Paul, "Dairenizden bazı şeyler getirdim," dedi.

"Burada çok uzun kalacağından değil!" hızlıca ekledim. "Ama eşyalarını isteyebilirsin."

"Evdeki tüm konforlar, ha?" Teo gülümsedi. Tanrım, hepimiz iyimser olmak için çok uğraşıyorduk ve başarısız oluyorduk. "Tamam vur bana."

"Öncelikle," dedim, "mavi hastane önlüğü mü? En iyi görünüşün değil. Yani burada." Theo'nun geçen yaz sahilden aldığı hasır şapkasını karton kutudan çıkardım.

Kafasına takmama izin verdi, sonra eğimli bir açıyla sıfırladı. "Bana ne kadar iyi görüldüğümü söylemek için bir aynaya bile ihtiyacım yok."

"Sıcak içiyorum," diye söz verdim.

Paul onu rahatlatmakla uğraşmadı, sadece sürmeye devam etti. "Ayrıca e-okuyucunu, cep telefonunu, birkaç kulaklık ve bir çift argyle çorap getirdim."

Theo kaşlarını çatarak, "Çorap mı?" dedi.

"Ayakların üşürse diye," diye yanıtladı Paul, bunun çok açık olması gerektiği gibi.

Teo içini çekti. "Ayak parmaklarımdan üşümesinden mi endişeleniyorsun, küçük kardeş? İnan bana, halletmemiz gereken daha büyük sorunlarımız var."

Sanırım şaka amaçlıydı ama Paul ve ben birbirimize artan bir korkuyla baktık.

Ne yapmamız gerektiğini zaten biliyorduk. Daha sonra arabada, Diğer seçenekleri tartışmadık bile - sadece Theo'yu kimin kurtaracağını tartıştık. "Gidecek olanın ben olmam gerektiğini biliyorsun" dedim.

"Hayır," dedi Paul, bazen beni deli eden sıfır argüman tonuyla.

"Triadverse'deki versiyonun Güney Amerika'ya kaçtı, hatırladın mı?" Nerede olurlarsa olsunlar, alternatif benliklerimizde ortaya çıkıyoruz ve içine sıçradığımız durumla başa çıkmak zorundayız. Merdivenlerden düştüm, su altında uyandım, adını siz koyun.

Paul ısrar etti, "Bilgi almak için Triad karargahında olmam gerekmiyordu. Tek ihtiyacım olan bir bilgisayar, bir kablosuz bağlantı ve Triad'ın güvenliğinden geçme yeteneği."

"Conley'nin o zamandan beri sistemlerini güçlendirmesi gerektiğini biliyorsun."

"Mantıklı hareket bu olurdu, evet."

"Yani sorunları görüyor musun?"

"İdeal aday olmayabilirim ama sen daha da kötüsün."

Paul'ün açık sözlülüğü yüzüne bir tokat gibi geldi. Yine de duygularımı çok çabuk incitmemeyi öğrendim. Asla incitmek istemez; sadece şeyleri nasıl ifade edeceğini bilmiyor. Bu yüzden sadece, "Bunu açıklamak ister misin?" dedim.

Paul, "En azından tespit edilmeden bilgiyi alma şansım var," dedi. "Sende yok."

Haklı olmasını istemiyordum ama haklıydı. Bilgisayar bilgim güç düğmesine basmakla başlayıp bitiyor, sihirli kutu devreye giriyor. Neden ailedeki tek sağ beyinli kişi ben olmak zorundayım? Paul uzman bir hacker değil, ama biliyor güvenlik duvarlarını geçmekle ilgili bir iki şey. "Bilgisayar güvenliği konusunda ne zaman bu kadar iyi oldun?"

Paul içini çekti. "Teo bana öğretti."

Serbest eli bacağıma dayandı; Parmaklarımı onunkilere doladım. "Seni ilk günden kanatları altına aldı, ha?"

"Birinci gün değil. Ama erkenden - denklemlerinden birinde bir hata olduğunu söyledikten sonra. İlk başta sinirlendi ama ertesi gün öğleden sonra benim tarafımda olmayı tercih ettiğini söyledi."

Bu doğru geliyordu. Theo'nun Golden Gate Köprüsü büyüklüğünde bir egosu vardır. Onun kurtarıcı lütfu, kendisine hayran olmaya olduğu kadar başkalarına da hayran olmaya hazır olmasıdır.

Paul o kadar çekişen bir şekilde konuştu ki, sanki bunların hiçbirini daha önce yüksek sesle söylemeyi denememiş ve nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi. "Theo beni götürmeden önce hiç kulübe gitmemiştim. Bir bira bile içmedim. Bu yüzden beni onunla birlikte çıkardı. Buna 'iyileştirici ergenlik' adını verdi."

Paul'ün Theo'yu idol almasına şaşmamalı. Ama diğer Theo'yu tanımıyordu. Benim yaptığım gibi değil. Wyatt Conley'i esir alması için Triad karargahına götürülen, bir denizaltıda fiziksel saldırıya uğrayan bendim. Theo'nun babamın ölümünü taklit ederken ve Paul'ü cinayetten sorumlu tutarken öptüğü ve umursadığını iddia ettiği kişi.

Theo'nun içinde çok fazla iyilik var ama orada da karanlık var. O öğleden sonra bile, onun için hiç olmadığım kadar korktuğumda, Üçlü Evren'in Theo'su ile bizimkinin ne kadar ortak noktası olduğunu sorgulamadan edemedim.

Paul'un böyle bir şüphesi yoktu. Theo'ya olan bağlılığı, var, mutlak. Theo'yu kurtarmak için Wyatt Conley'nin ateşkesi bozması gerekiyorsa, öyle olsun.

Conley sadece Üçlü Evren'den uzak durmamız gerektiğini söylemişti. Ancak Üçlü Evren, Nightthief'i icat etti - bu, herhangi bir tedavi veya tedavi varsa, onu bulabileceğimiz tek dünya olduğu anlamına geliyordu.

Önce ikimiz Paul'ün yurt odasına geri döndük. Yolculuğunun ne kadar süreceğini bilmediğimiz için, döndüğünde kimsenin yanlış yerde olmadığından emin olmak için mühürlenebilecek bir yerden ayrılmasını istedik ve fiziksel bedeni bir kez daha evrenimizle etkileşime girmeye başladı. Mesela, bizim kanepemizden ayrıldıysa, ama geri döndüğü anda o kanepede biri oturuyorsa - ailem ne olacağından yüzde yüz emin değil, ama bu iki bedenin çok kalıcı bir şekilde birbirine kaynaşmasına neden olabilir muhtemelen ölümcül ve kesinlikle iğrenç bir yol.

Paul, yurt odasından çıkıp kapıyı arkamdan kilitlememi sağlayarak, bu füzyon olayının gerçek olup olmadığını asla öğrenemeyeceğimizden emin olmak için üzerine düşeni yapıyordu.

Onu yatağına yatırdık, uzandı ve rahatladı; diğer boyutlarda birkaç zorlu inişten sonra, yumuşak bir yeniden girişin değerini öğrenirsiniz. Yanına oturdum ve neredeyse yüzlerimiz birbirine değecek şekilde eğildim.

"Bir anlığına bile olsa Conley'nin peşine düştüğünü düşünüyorsan geri gel," diye yalvardım. "Tedavi bulmanın başka yollarını bulabiliriz."

"Pazarlık yapmadan olmaz ve bu olmayacak." Paul yanağımdan bir bukleyi uzaklaştırdı. Neredeyse bir fısıltı -çünkü bunu söylemekten hâlâ çekiniyordu- bana "Seni seviyorum" dedi.

"Ve ben seni seviyorum. Herhangi bir dünyada, herhangi bir evrende."

Gülümsemesi çarpıktı. "Bu dünya yeter." Sonra daha ciddileşti. "Bazen sana bakıyorum ve düşünüyorum - bir kaderi paylaştığımızı bilmeseydim, kanıtı kendim görmeseydim, bunun gerçek olduğuna asla inanmazdım. Benim seni sevdiğim kadar senin de beni sevebilmen için."

Ben de tam olarak aynısını hissettim. "Bir kaderi paylaşıyoruz. Biz öyleyiz. Bu da bana geri dönmen gerektiği anlamına geliyor. Anladım?"

"Anladım." Paul ellerini göğsüne koyduğunda parmaklarını Firebird'üne koydu. Gözlerimiz buluştu ve sonra...

Sonra hiçbir şey. Paul ortadan kaybolmadı; ışık yoktu, patlama yoktu, hatta orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Tabii ki, bedeni bizim boyutumuzda kaldı, hala orada, yatakhane'deki yatağında, ama görünmez, dokunulmaz. Dünyadaki hiçbir bilimsel alet onu bulamadı.

Yavaşça elimi yattığı yere, sadece bir an önce kalp atışlarını hissedebileceğim yere koydum. Battaniyesi hala sıcaktı. Kendi kendime Paul'ün her şeyi yapabileceğini, Theo'yu kurtaracağını ve eve döneceğini söyledim.

Ama Conley onu bekliyordu. Avucumu Paul'ün geride bıraktığı sıcaklığa bastırırken bile ruhu paramparça oluyordu.

ANNE BABAM, Paul'ün Theo'ya bir çare bulmak için Üçlü Evren'e yaptığı geziyi anlatmadığım için BENİ KESMEYİ BİTİRDİKTEN SONRA, beklemek için benimle anlaştılar.

Arka güvertede geç saatlere kadar otururken, "Paul yirmi dört saat sonra geleceğini söyledi," dedim. "Ya da ona olabildiğince yakın. Theo için henüz bir tedavi bulamamış olsa bile, güvende olduğunu bize bildirmek için tekrar kontrol edecek."

"Yirmi dört saat!" Babam başını salladı, ifadesi sertti. "Conley boyutsal trafiği nasıl izleyeceğini bulduysa, adamları birkaç dakika içinde Paul'ün üzerinde olabilir."

"Ama o boyut Paul zaten Triad'dan uzaklaştı," diye itiraz ettim. "Ekvador'a kaçtı."

Bu babamı hiç rahatlatmadı. "Wyatt Conley gibi küresel bir teknoloji patronunun Ekvador'da ajan tutamayacağını mı düşünüyorsun?"

Annem elini babamın omzuna koydu. "Henry, lütfen. Bu yardımcı olmuyor."

Paul'ün esir tutulduğunu hayal ettim. Cenevre Sözleşmesi'nin uygulanmayacağı adamlar tarafından sorgulanmak. Midem, sanki sempatik bir acı çekiyormuş gibi kasıldı. Ailemi bunun dışında bırakmak için aptal mıydık? "Tespit edilmeden Triadverse'e girmesine yardımcı olacak bir şey yapabilir miydin?" dedim.

Annem, "Paul'ün kendi başına yapamayacağı hiçbir şey yok," diye yanıtladı. "Bir şansı var. Paul ihtimalleri biliyordu. Bunu en yakın arkadaşına yardım etmek için yaptı. Kararına saygı duymalıyız" dedi.

O zaman babamla konuşuyordu, cevap vermeyen. Affedilmemizin uzun zaman alacağını düşündüm - ya da en azından Paul, Theo'ya onu sağlığına kavuşturan mucize bir tedavi verene kadar olmayacaktı.

Ama o kadar uzun sürmedi.

Otuz altı saat geçtiğinde ve Paul hala dönmediğinde, babam bana bu konuda bağırmaktan öteye geçmişti. Geri kalanımız gibi o da bunun için çok korkmuştu.

"Onu öldürmezler," dedim büyük odada volta atarken. "Yaparlar mı?"

"Olası olmayan. Conley, Paul'ü koz olarak tutsak etmek yerine basitçe ortadan kaldırmak aptallık olur." Annemin suç davranışı için bir içgüdüğü olduğu ortaya çıktı. "Yine de Conley, Paul'ü esir aldığını bize söylememekle de aptallık etmiş olur. Bu nedenle içgüdü, Paul'ün özgür kaldığını varsaymak. Ama özgürse neden geri dönmedi?"

Babam, "Belki de Theo'nun tedavisi üzerinde çalışmanın tam kalbindedir," dedi.

"Belki," diye tekrarladım. Ama hiçbirimiz inanmadık.

Paul'ün Üçlü Evren'e yolculuğundan tam iki gün sonra, hiçbirimiz bir seferde birkaç saatten fazla uyumamıştık. Babam şimdi Conley'nin Paul'ü yakaladığına inanıyordu ama bizi terletiyordu; Annem, Paul'ün bir Firebird arızası yaşamış olabileceği teorisini öne sürdü.

Her iki durumda da, kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyorduk.

"Gidecek olan ben olmalıyım," dedi babam. "Bu seyahatleri yeterince uzun süre gençlere bıraktım."

"Baba hayır. Ben mükemmel bir gezginim. O ben olmalıyım."

Son üç buçuk aydır, Paul ve ben Ateş Kuşlarını daha fazla test etmek ve çoklu evrenin harikalarından daha fazlasını görmek için periyodik olarak yepyeni evrenleri ziyaret etmiştik. Çoğunlukla benimkine çok benzeyen birçok boyut gördüm, ancak ailemin farklı araştırmalar üzerinde çalıştığı, farklı bir üniversitede öğretmenlik yaptığı, vb. Ancak bu dünyalar bile Firebird proje ekibinin kullanabileceği çok sayıda veri sunabilir. Herkesten daha etkili seyahat edebildiğim için gittim; Paul benimle gitti çünkü tecrübesi vardı ve yalnız seyahat etmek tehlikeliydi.

Ancak şimdi, kendi başıma bir yolculuk yapmak zorundaydım - en riskli olanı.

Annem gökkuşağı masasına oturdu, elleri önünde dikildi. "İçeri giriyorsun. Paul'ü bulmak için hemen yer bulma işlevini kullanıyorsun. Nerede olduğunu öğrenir öğrenmez geri dönüp bize tam raporu vereceksin. Oradan nasıl hareket edeceğimize karar vereceğiz."

"Tamam." Bu, eğer yapabilirsem gerçekten Paul'e ulaşmak anlamına mı geliyordu, yoksa sadece bilgi al? Triadverse'e geldiğimde bu kararı vermeye karar verdim.

"Paul'ün Ateşkuşu arızalandıysa," diye devam etti annem, "evrenimize dönmeye çalışmış ama bunun yerine yeni bir boyuta seyahat etmiş olabilir. Firebird'iniz onun izini sürecektir şekilde ayarlandı. Onun boyutsal ayak izlerini takip edebileceksiniz, tabiri caizse - hangi dünyaya gelmiş olursa olsun seyahat edebileceksiniz."

"Lütfen." Babamın sesi kırıldı. "Bunu yapan ben olayım. Üçünüzün de aynı anda tehlikede olması için..."

Ailem Paul ve Theo'yu Josie ve beni sevdiklerinden biraz daha az seviyor. Onlar annemle babamın hiç sahip olmadığı oğulları. Paul için benim kadar korktuklarını biliyordum ama babamı bu kadar üzgün görmek içimi parçaladı. "Baba, bunu herkesten daha iyi yapabilirim. yeteneğim var; deneyime sahibim. Bu arada, Firebirds hakkında gerçek bilimsel bilgiye sahipsiniz. Gidersen ve Conley seni de yakalarsa? Tamamen mahvolacağız."

Bu, olması gerektiği gibi, onu biraz güldürdü. Bu durumu hiçbirimiz için kolaylaştıramayacağımı biliyordum ama en azından babamın yapılması gerekeni kabul etmesini sağlayabilirdim.

Ya da belki değil. Belki babam Paul'ü kurtarma fikrinden eskisi kadar nefret ediyordu. Ama yine itiraz etmedi, ikisini de kucakladığım ve kendi dünyamdan fırladığım anda bile...

-ve bir kafede telefonuna bakan Triadverse benliğime çarptı. Masanın kenarını kavradım ve yarı yarıya Triad adamlarının içeri girmesini bekleyerek etrafa baktım. taser ile kapı. Bunun yerine, yalnızca dizüstü bilgisayarlara dokunan veya kapuçinoları hakkında konuşan olağan insan kalabalığını gördüm.

Hemen Firebird konum belirleme işlevini kullandım ve sıfır çıktı. Paul'um bu boyutta hiçbir yerde değildi.

O anda, iyi bir haber gibi görünüyordu. Conley, Paul'ü yakalamamıştı! Annemin dediği gibi sadece bir Firebird arızasıydı. Yüzümde bir gülümsemeyle izleyiciyi harekete geçirdim, böylece Firebird Paul'ün yolu boyunca seyahat edip beni ona götürecekti.

Ortaçağ Roma'sında, büyücülük suçlamalarından sıyrılmaya çalışırken “Rusya'nın Paolo Markov'u” hakkında bulabildiğim herkesi sorgulayarak bu şekilde yaralandım.

Nasıl buraya gelip, şimdi Theo'nun tedavisi ve Paul'ün ruhu için Wyatt Conley ile pazarlık yaptığımı.

Kardinal Conley ayağa kalkıp kendini düzeltiyor. Wyatt Conley'nin büro cübbesi içinde ne kadar gülünç görüldüğü ilk kez aklıma geldi. Görünüşe göre hiçbir evren onun kumaştan bir adam olmasına asla izin veremezdi; Conley başka ne olursa olsun, dindar, ahlaki bir insan değil. Sonra tekrar, Orta Çağ'da çoğu kardinal değildi. Konum, erkeklerin muazzam bir etki ve siyasi güç kazanmasına izin verdi. Bu evrenin Conley'inin kardinal olmasına şaşmamalı.

Kilise ihtiyarı gibi görünse de ciddi bir tavırla Conley, “Eğer kendin parçalanmaktan endişe ediyorsan Marguerite, izin ver içini rahatlatayım. Mükemmel gezginler kıymık olamazlar — bu, avantajlarımızdan bir başkasıdır. Ama genel olarak, bir ruh istediğiniz kadar parçaya bölünebilir. Onlarca, hatta yüzlerce.”

Korku başımı döndürüyor. Paul şimdi bile bölünmüş mü, tüm çoklu evrene dağılmış durumda mı?

Conley, onu iyi tanımıyorsan endişeyle karıştırılabilecek bir tonda, Endişelenme, dedi. Kırmızı cübbesi ateş ışığında neredeyse şeytani görünüyor. "Sana sert davrandım, onu fazla kırmadım. Dört farklı boyutta dört parça. Az önce ilkinin kurtardın! Ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Bu kıymığı sana iyi niyet göstergesi olarak verdim.”

Ona teşekkür etmemi mi istiyor? "Diğer üç boyutun koordinatlarını almak için ne yapmam gerekiyor?" Paul'ün ruhunun üç parçası daha. Bulmam gereken üç dünya ve üç kurtarma görevi daha.

Kendinden tiksindirici bir şekilde memnun olan Conley, "Sana birkaç işim var," diyor.

İşte orada—Triad Şirketi'nin demir yumruğu etrafımı sarıyor.

Ama bu Paul'ün ruhunun bedeliyse, ödemem gerekiyor.

"Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak açıklamama izin ver." Conley daha dik ayağa kalktı; kardinal cübbesi ona hak etmediği bir yetki veriyor. “Çoklu evrende, ailenizin Firebird

teknolojisini geliştirmeye çok yakın olduğu iki boyut daha var. Yapmamalarını tercih ederim.”

kollarımı katlıyorum. "Bütün güce sahip olmak istiyorsun demek istiyorsun."

"Kim istemez ki?" Omuz silkiyor. "İşte bu nasıl olacak. Bir an önce sabote edilmesi gereken Firebird araştırması üzerinde çalışan iki boyutum var. Paul'n ruhunun sonraki iki kıymığı bu boyutlarda gizlidir." Conley'nin ince parmakları benim Firebird madalyonumu işaret ediyor. "İzin verirseniz Firebird'nz programlayabilirim. Bu boyutların ilkinin koordinatlarını alacaksınız - ayrıca ebeveynlerinizin araştırmalarını ve en değerli donanımınızı yok etmek için bilgisayar virüsü olarak kullanabileceğiniz bir program.

"Her kıymığı nasıl toplarım?" Yedek Firebird' daha sıkı kavradım. "Aynı şekilde ona bir hatırlatma mı yapacağım? Sadece ona karşı tut, madalyonun üzerindeki şifreyi vur?"

"Kesinlikle. Görmek? Turta kadar kolay."

Bir gün, lksm olduğunda, Wyatt Conley'in suratına yumruk atacağım. Zor.

fkemden habersiz - ya da bununla eğlenerek - Conley devam ediyor, "Paul'n ruhunun ikinci kıymığını toplamak, sabote etmen gereken bir sonraki boyutun koordinatlarının kilidini açacak. Kprtn, durulayın, tekrarlayın. Her boyutta yapmanı istediğim şeyi yaptıktan ve o iki kıymığı topladığında, ev ofisine geleceksin. Koordinatlar, geri kalanıyla birlikte Firebird'nze programlanacak."

"Ev ofisi mi?" l Evren'i kastediyor olmalı. "Oraya gitmek istemiyorum."

"İşini kontrol etmeliyim. Firebird verilerini incelediğimde, virüsü yayıp yerleştirmediğini anlayacağım. Eğer iyi bir kızsan..."

"İyi kız"dan daha çok nefret ettiğim bir tabir varsa, ne olduğunu bilmiyorum ve Conley'den gelen kelimeler kulağa daha da iğrenç geliyor.

"—ve bu boyutların araştırmasını bir süreliğine oyaladınız, ben de size Theo'nun tedavisinin formülünü vereceğim. ve Paul'n ruhunun son parçasının koordinatları. O son kıymık benim sigortam, görüyorsun. İşiniz oldukça basit."

Hem Paul'n hem de Theo'nun hayatları için korkarken aileme ihanet etmek benim için "basit" olacakmış gibi. "Sabotajcın olması için birini gnderebilirdin ya da kendin gidebilirdin."

"Erişimin olduğu boyutlar var. . . sınırlı." Her şeye kadir olmadığını kabul etmek zorunda kalması Conley'i kızdırıyor gibi görünüyor. "Ve evet, başka elçiler de gönderebilirim, ama aradığım türden zor işi yapabilmek için Nightthief'i çok, çok uzun bir süre almaları gerekirdi. Bunun insanlara ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Theo'nun güvertede çırpındığını hatırlıyorum, vücudu spazm içindeydi, teni solgundu. "Evet ediyorum."

“Bu tek yan etkiyi beklemiyorduk. Bakın, bir süre sonra Nighthief'e maruz kalmak rüya görme yeteneğinizi ortadan kaldırır - dolayısıyla adı. Uyku araştırmacıları hala rüya görme yeteneğinin neden bu kadar hayati derecede önemli olduğundan tam olarak emin değiller, ama öyle. Bir kez kaybettin. . . diyelim ki zihinsel süreçler hızla ve dramatik bir şekilde bozulmaya başlıyor.”

Theo'nun ölmesinde benzersiz bir zalimlik var çünkü Wyatt Conley artık onun rüya görmesine izin vermiyor.

"Fizyolojik hasara gelince - peki, bunu size anlatmama gerek yok, değil mi? Nighthief'in akciğerlere, kaslara vb. ne yaptığını kendin öğrendin. Ama bunun için endişelenme. REM uykusunun olmaması, Theo'yu diğerleri daha fazla ilerlemeden öldürecek." Conley gülümsüyor, ama neyi bu kadar komik bulduğunu bilmiyorum. Dışarıdaki kale muhafızlarından kılıçlardan birini alıp doğrudan karnına sapladığını hayal ediyorum. Devam ediyor, “Özetlemek gerekirse, bu işleri benim için yapın ve karşılığında bir değil iki büyük ödül alırsınız. Ev ofisine rapor verdiğinde, sana Theo'nun semptomlarını hafifletecek, hatta belki onları tersine çevirecek bir çözümün formülünü vereceğim.”

"Bu bir tedavi gibi gelmiyor." Conley, Theo'yu hasta etmeye niyetliyse -onu bir tür rehine olarak kullan- yemin ederim hemen şimdi kılıçlardan birini alacağım.

Bunun yerine, Conley ciddi ve -muhtemelen- samimi hale gelir. "Marguerite, elimizdeki en iyisi bu. Nighthief maruziyetini çabucak iyileştirebilseydim, sana ihtiyacım olmazdı, değil mi? Ancak bu tedavi ona iyileşme şansı verir. Onu tedavi etmeye devam edin ve sonunda vücudunun bağışıklık sistemi gerisini halletsin.”

gerekir . Değil olacak. Yine de doğruyu söylediğine inanıyorum çünkü tedavisi olsa bana gerçekten ihtiyacı olmayacaktı.

Conley daha da ciddi bir şekilde şöyle diyor: “Ayrıca ev ofisinde size Paul'ün ruhunun son parçasının koordinatlarını vereceğim - onu tekrar bir araya getirebileceğiniz evren için. Orada koşacak ayak işleri yok; bu boyut benim sorunlarımdan biri değil. Gidip Paul'ü alıp eve getirebilirsin. Kulağa hoş gelmek?”

Paul'ü yeniden uyandırdığımı, onu kollarımda tuttuğumu ve ona asla gitmesine izin vermeyeceğimi söylediğimi hayal ediyorum. Buna Conley'nin tahmin ettiğinden bile daha fazla ihtiyacım var - ona anlatabileceğimden daha fazla. "Kulağa benziyor. . . gerekli.”

İşte yine o gülümseme. "Bu bir evet mi?"

Bir gün, Wyatt Conley'i bizimle uğraştığına pişman edeceğim. Şimdilik birlikte oynamak zorundayım. "Evet. Şimdi işi halletmek için ihtiyacım olanı bana ver.”

Taş duvarları ve yanan meşaleleri işaret etmek için ellerini uzatıyor. "Size verileri vereceğim, ancak bundan biraz daha karmaşık bir kurulumla ihtiyacım var. Evinizin bahçesine dönelim mi? İlk koordinatları oradan iletebilirim.”

Benim boyutum, demek istiyor. Önerdiğini duyunca rahatladım. Annem ve babam neler olduğunu bilmeyi hak ediyor. Şimdiye kadar çıldırmış olmalılar. "Tamam.”

Conley, cüppesinin yakasından kendi Firebird'ünü alıyor. Karmaşık tasarımı ve donuk bronz rengiyle Firebird görünümü . . . gizemli. Son teknolojiden çok antika. Görünüşe göre bizimkinden çok bu boyuta ait. "Yapalım mı?"

"Paul'e veda etmek istiyorum. Bu Paul."

Conley başını sallayarak, "Kopyalar konusunda çok duygusallaşıyorsun," dedi. "Ama bu konuda sana kızmayacağım. Diğer benliğim de aynı derecede kötü."

Bu kesinlikle bizim dünyamızdaki Conley'den aldığım his değil, ama her neyse. "Ayrıca bu emri ailemi koruyarak vermek gerekiyor. 'Büyücülük' çetelerinden. Sağ?"

"Ah, doğru! Anladım." Duh gibi başının yanına vuruyor. "Hemen Hazretleri ile konuşacağım. Papa Üçüncü Martha. Söylentiye göre Borgia'larımızı utandırıyor." Yürümeye başlarken Conley ekliyor, "Dinle, bir gün sen de buna katıldığında ve biz çalışıyoruz. Bir süre birlikte, sen ve ben buna bakıp güleceğiz."

Bunu bir cevapla onurlandırmıyorum. Onun yerine gitmesini bekliyorum ve sonra Peder Paul'ü arıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, bekliyordu. Paul, özel bir şapel olduğu ortaya çıkan yan taraftaki küçük bir odada diz çöküyor. Lazarus'u diriltten İsa'nın bir duvar resmi, bir duvarı kaplıyor, perspektif bozuk ve yüzler stilize edilmiş - sanat da Rönesans'tan daha eski görünüyor. Henüz antik dünyanın tekniklerini yeniden keşfetmediler; bu medeniyet hala Karanlık Çağlardan sürünerek uzaklaşıyor. Demir sehpalardaki bir avuç donyağı mumundan gelen ışık titriyor. Paul -Peder Paul- dua ediyor, ama içeri girdiğimde çabucak Latince bir şeyler mırıldandı, haç çıkardı ve yüzünü bana döndü. "Her şey yolunda mı? Kardinal ailenizle ilgilenen mi?"

"Umarım." Bu şapelin sıraları yok, sadece diz çökenler var. Ben de yanına diz çöküyorum; yeterince yakın olmanın tek yolu bu.

Paul kapıya bir göz atıyor, kuşkusuz görüleceğimizden endişeleniyor. "Burada sığınak talep edebilirsiniz. Kız kardeşler, annen ve baban kardinalin koruması altına girene kadar seni güvende tutardı."

Rahibeler mi? Geceyi bir manastırda mı geçireceğim? Bu dünyanın Marguerite'si yeterince eğlenmiyor.

Yine de Paul'unun yanında olacak. Bu yeterli. Şimdi tek istediğim benimkiyle geri dönmek.

Elimi Paul'ün yüzüne götürüp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Keskin bir nefes alıyor. onlar bile var mı öptü mü? Paul tereddütte elimi elininkiyle kapatıyor, böylece yüzünün kenarını kucaklayabiliyorum. Onu şimdi öpecek olsaydım, karşı koymazdı. Beni o kadar tutkuyla öperdi ki, bu şapelin kutsallığı bozulabilirdi.

Ama Büyük Düşes Marguerite'nin Teğmen Markov'la ilk ve tek gecesini çaldım. Paul ile daha fazla ilki çalmayacağım. Her bir ben o anı yaşamalı.

"Her şey yoluna girecek," diyorum kendime olduğu kadar ona da. "Sen ve ben - bunu çözeceğiz."

"Bizimki kolay bir yol değil."

Paul'ün eski moda, zarif ifadesi bana ilk başta Paul'e aşık olmayı hatırlatan Teğmen Markov'u hatırlatıyor ve artık dayanamıyorum. Eve gitmek zorundayım; Paul'umu kurtarma yolculuğu başlamalı.

"Yol kolay değil," diyorum ona. "Ama birlikte yürüyoruz."

Her dünyada, her yerde doğrudur. Buna inanmak zorundayım.

Firebird ve Paul'ü -ikisi boynumda, biri Paul'ün ruhunun bir kıymığını taşıyordu- yakaladım ve eve atladım.

Ailemin Wyatt Conley'nin yaptıkları ve yaptığımız pazarlık konusunda çıldırmasını bekliyordum. Beklemediğim şey, gitmeme izin vermeyi kesinlikle reddetmeleriydi.

"Baba..." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak iki elimle saçlarımı geri çektim. "Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun."

"Bunu bilmiyoruz," diye ısrar ediyor babam. "En azından Paul'ü bundan kendimiz çıkarmaya çalışalım. Onu Ortaçağ Evrenine kadar izledik, değil mi? Böylece diğer kıymıkların izini sürmenin bir yolunu bulabiliriz. Conley'nin kahrolası koordinatlarına ihtiyacımız yok."

" Koordinatlar zaten elimizde ." Theo ekose bir gömlek ve kot pantolonla kanepede oturuyor, her zamanki benliğinin soluk bir gölgesi. Plastik hastane bilekliği hala bir bileğinde asılı duruyor. "Onları neden kullanmayalım?"

Veri paketi birkaç saat önce, ben döndükten hemen sonra Triad Corporation'dan geldi. İlk koordinatları zaten görebilsek de, bizi ikinci iki boyuta götürecek olanların Conley'nin kirli işini yaptığını kanıtlayan verileri depolayarak "kilitlerinin açılması" gerekiyor. Her ihanet bana bir boyut daha, Paul'ün ruhundan bir parça daha kazandırıyor.

Ailem bilgileri Firebirds'e yüklemek bile istemiyor. Babam ısrar ediyor, "Kendi başımıza halledebiliriz."

Teo inliyor. "Haydi Henry. Birkaç gün öncesine kadar parçalanmanın mümkün olduğunu bile bilmiyorduk. Bu kıymıkları alternatif boyutlarda mı takip ediyorsunuz? Bunu kırmak için aylar alabiliriz."

Ya da günler, dedi annem. "Bulmacayı çözememiş olmamızın tek nedeni henüz denememiş olmamız. Açıkçası, başka bir evrendeki meslektaşlarımız bunu başarmayı başardı; olmasaydı, Conley, Paul'ü parçalayacak teknolojiye sahip olmayacaktı. Onlar ne yaptı biz de yapabiliriz. Sadece başlamamız gerekiyor."

Babam cesaretleterek başını salladı. "Ve eğer Triad yapabilseydi Theo'nun durumu için bir tedavi düşünün, o halde biz de yapabiliriz."

"Biz doktor değiliz Henry." Annem raflardaki, henüz incelemeye başladıkları Nightthief şişesine baktı. "Yine de bir girişimde bulunmalıyız. Conley'e itaat etmek son çaremiz olmalı."

“Bu ise son çare!” Artık ailemle o kadar tartışmıyorum ama şu anda çılgılık atabileceğimi hissediyorum. "Anlamıyor musun? Paul parçalandı . Bunu yapmazsam, onu asla geri alamayabiliriz. Paul'ün diğer benliklerinden biri bile ölürse, o zaman onu sonsuza dek kaybederiz."

Annemin ifadesi daha anlayışlı ama yine de başını sallıyor. "Bu bir risk, evet. Ama yaşı ve sağlığı göz önüne alındığında oldukça uzak bir şey."

Teğmen Markov'u kanlar içinde ve zayıf, Rus karında ölürken hatırlıyorum. "Bu onun nerede olduğuna bağlı. Tehlikeli bir yerde olabilir; Conley bunu yapardı. Yapacağını biliyorsun."

Annemle babam birbirlerine baktılar ve babam içini çekti. “Bir hafta vereceğiz. O zaman Paul'ü kendimiz bulma konusunda önemli bir ilerleme kaydedemezsek, o zaman—peki, o zaman bunu düşüneceğiz.”

“ Düşünelim mi?” Bunu nasıl yapabilirler? Onlardan uzaklaşıyorum, incindim ve kafam karıştı.

Yeter artık, dedi annem sertçe. "Paul'ü ne kadar sevdiğimizi biliyorsun. Hatırlarsan, biz onu senden önce bile sevdik. Onu bir an önce geri almak istemediğimiz için yerimizde durmuyoruz. bunu yapıyoruz çünkü Conley ile işbirliği yapmanın bedeli çok yüksek.”

Babam ekliyor, “Conley zaten Paul'e kancayı takmış durumda. Bu seni de teslim etmemiz gerektiği anlamına gelmez.”

Öfke dalgası geçene kadar gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Baba-"

"Bu tartışma bitmiştir." Annem gökkuşağı masasına doğru gidiyor. "Paul'u kurtaracaksak, başlamamız gerek."

Theo gibi babası da onu takip eder. Ama Theo yanımdan geçerken gözlerimiz buluştu ve ne düşündüğümü bildiğini anladım. Beni aileme gammazlamasını bekliyorum - Triadverse'in Theo'su böyle yapardı. Bunun yerine, olacakları anlamıyormuş gibi yaparak masaya oturdu.

Neredeyse gece yarısına kadar çalışıyorlar. O sırada yatakta yatıyorum, çarşafların içinde kıvrılmış halde, uyuyamıyorum. Tek düşünebildiğim, Theo çökmeden önce Paul ve benim birlikte baş başa kaldığımız son an - hayatımızın normal görüldüğü son an.

Yurt odasındaki dar ikiz yatakta birlikte yattık, başımı göğsüne yasladı. Telefon güvertesinden hafif klasik müzik çalıyor, koridordaki diğer yüksek lisans öğrencilerinin gürültüsünü neredeyse kapatıyordu. Yurt odası, diğer ucuz öğrenci evleri kadar sade ve ayrıca Paul, parası olsa bile onu tamir edecek türden bir adam değil. Bu faydacı lacivert yatak örtüsünün sahibi ve duvarlarda sadece bir parça dekorasyon var.

O gece tepemizde asılı duran benim Paul portresiydi. Şu an boyadığım değil, ilk denediğim resim. Paul'ün bize ihanet ettiğini ve babamı öldürdüğünü düşündüğümde kurdeleyi kestim. Şaşırtıcı bir şekilde, Paul onu olduğu gibi tutmakta ısrar etti. Seni kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyor bana , dedi. Bu benim unutmak isteyeceğim türden bir şey ama o hep hatırlamak istiyor. En azından düzeltmeme izin verdi.

Paul saçlarımı okşadı, parmakları buklelerimi çözdü. Dünyanın en nazik, en rahatlatıcı dokunuşu. "Bugün birkaç üniversiteden daha doktora sonrası hakkında bilgi aldım."

Bilim insanı olmanın tuhaf yanlarından biri, birden fazla üniversite diploması almak zorunda olmanızdır - ve doktoranızı aldıktan sonra bile, genellikle daha önce okuduğunuzdan farklı bir kolejde olmak üzere bir veya iki yıl daha öğrenci kalırsınız. Tüm postdoc olayının amacı? Hiç bir fikrim yok. Hepsinin atlaması gereken bir çember.

Ocak ayında üniversiteye gitmeseydim Paul'ün ayrılmak zorunda kalması beni deli ederdi. "Hangileri?"

"Oxford bir teklifte bulundu; Stanford da öyle. Yakında Cambridge ve CERN'den haber almayı bekliyorum."

Bu, çoğu insanı sevinçten zıplatacak bir bilgidir. Paul adım adım ilerliyor ama midem düğümleniyor. "Harvard veya MIT'den hiçbir şey yok mu? Ya da belki Princeton?"

"Henüz değil. MIT bir olasılık ama Harvard ve Princeton'daki profesörler şüpheli."

Annemle babamın işini kastetmişti. Bunları yıkmaya çalışan profesörler, Aralık'ta olanlar hakkında bize inanmayanlar. "Tamam, öyleyse MIT'yi düşünüyoruz."

Gri gözleri benimkilerle buluştu. "Nereye gittiğimin bir önemi yok. Yine de senin olacağım."

Onu yumuşak bir şekilde öptüm, birbirimize dolanmamızın tadını çıkardım, yaklaşmak için hareket ederken kotunun benimkine değen yumuşak sesinin tadını çıkardım. "Ama her hafta sonu benim olabilirsen çok sevinirim. Sadece Noel ve bahar tatilinde değil."

Aralık ayının tüm çılgınlığına rağmen, üniversiteye başlamayı gelecek Ocak ayına erteledim. Rhode Island Tasarım Okulu bunu kabul etmişti; bursumu ve her şeyi korudular. Ocak, Paul'ün doktora sonrası çalışmasına başlaması muhtemeldir. MIT'ye giderse, hiç de uzakta olmayacağız.

Paul, "RISD dışında herhangi bir okula başvurmak konusunda hâlâ isteksiz misiniz?" dedi.

"RISD, sanat restorasyonu için ülkenin en iyisi."

"Peki ya güzel sanatlar?" Baş parmağı elmacık kemiğimin çizgisinde gezindi. "Başkalarının resimlerine bakmayı unutun. Kendinizinkini yaratın."

"Bak, fizikte bir dahi olduğunu ancak ekonomide olmadığını bu şekilde biliyorum. Açlıktan ölmek üzere olan sanatçı deyimini hiç duydunuz mu?"

"Annen ve baban ve ben kazançlı bir şekilde çalıştığımız için aç kalacağından şüpheliyim." Paul, sevimli bir şekilde gerçek olandan pratik olana geçti. "Dünyanın herhangi bir yerinde sanat eğitimi alabilseydin -sanatçı olmak için- nereye giderdin? Josie'nin sana Chicago Üniversitesi'ni düşünmeni söylediğini duydum..."

"Chicago değil." Bu sözler benim için itiraf etmesi çok zor olduğu için çok kolay çıktı. "Yani, bu harika bir okul, ama herhangi bir yere gidebilseydim? Ruskin'i seçerdim Oxford Güzel Sanatlar Okulu."

"Neden Ruskin?"

"Orada her şeyi öğretiyorlar." Sesimdeki kıskançlığı saklayamadım. "Anatomiyi tıp öğrencileri kadar derinlemesine incellersiniz, böylece boyamaya veya heykel yapmaya çalıştığınız insanların derisinin altında ne olduğunu anlarsınız. Antik ya da modern ya da deneysel, hemen hemen her tekniği öğreten profesörleri var. Onlar herkesten daha iyi."

"O halde oraya git," dedi dünyanın en iyi fizik bölümlerinin onun için kavga eden dahi Paul.

"Asla içeri giremezdim. Unutma, gerçekten liseye bile gitmedim." Evde eğitimin dezavantajı: Kolejler sizi değerlendirmeyi daha zor buluyor. RISD programa dahil oldu, ancak yabancı bir üniversite muhtemelen sicilimi değerlendirmeyi daha zor bulacaktı.

Paul başını salladı. "İşinizi gördüklerinde içeri girerdiniz. Oxford sizi hemen kabul ederdi."

Onlar mı? İkimiz de Paul'ün parçalanmış portresine baktık; gözleri portreden gerçek hayatta olduğu gibi yoğun bir şekilde bakıyor. Yine de dünyanın en iyi sanat okulundaki profesörlerin bu tabloyu aynı şekilde anlayacağını hayal bile edemezdim. "Önemli olan sizi doğru postdoc'a sokmak. Biliyorum ki. Çığır açan araştırmalar yapıyorsunuz. Ben sadece resim yapıyorum."

"Ben sadece formül çözüyorum. Bilimsel çalışmam sıradan göründükten çok sonra bile anlamlı olabilecek sanat eserleri yaratıyorsunuz."

Güldüm. "Muhtemel değil."

"Ama mümkün. Hayalleriniz başkalarınınkine kadar önemlidir. Senin geleceğin benimki kadar önemli. Birlikte kalmamız için gereken buysa, taviz vermeye hazırım - ama daha başlamadan taviz vermemeliyiz."

"Benim için farklı" dedim. "Ben sizin gibi zeki değilim."

"Bilim için özel bir yeteneğiniz yok. Ama birçok zeka türü var. Araştırmamı benden alacağın gibi, ben de bir sanatçı olarak kariyerini senden asla almak istemem." Paul bir dirseğinin üzerinde kendini dayayarak bana baktı, neredeyse ciddiydi. "Kendini bize karşı ölçmeyi bırak. Doğru ölçek değil. Kendi hediyelerin, kendi yeteneklerin var. Yapabildiğin her şeyi dünyaya göster Marguerite. Ne kadar harika olduğunu görmüyorsun bile."

Paul'ün beceriksizliğinin ortadan kalktığı ve aniden doğru şeyi söylediği anlar vardır. O anlar bana eriyormuşum gibi hissettiriyor - sanki birlikte kaynaşıyormuşuz, iki ayrı insan olmayı bırakıp tek bir insan haline geliyormuşuz gibi.

O gece de o anlardan biriydi.

"Hey," dedim daha yumuşak bir sesle. "Annem ve babam birkaç hafta sonra Tokyo'daki o konferansa gidecekler. Onlarla seyahat etmiyorsun, değil mi?"

“Karşı karar verdik.”

"Pekala, öyleyse, belki" -yanaklarım sıcaktan kızardı- "belki orada kalabilirsin."

Evde yalnız olabiliriz. Aşkım hakkında çok fazla şey bilen aile üyelerinin yakınında hiçbir yerde yok hayat zaten. Bunun yerine, bütün gece aramızda kesinlikle hiçbir şey olmadan birlikte olurduk.

Uzun bir an bana baktı, gözleri Teğmen Markov'la kulübedeki o geceden hatırladığım bir şekilde kararmıştı. Yavaşça başını salladı. "Tamam."

Hafifçe güldüm, kendimden emindim. "Bunu daha önce yapmamışsınız gibi geliyor."

"Yapmadık. İyi. Burada değil."

Paul'um, Rusya Evreninde o gece Teğmen Markov'un içinde yalnızca küçük bir bilinç kırıntısıydı, çünkü Ateşkuşu'ndan ayrıydı ve herhangi bir hatırlatma alamıyordu. Ama bütün gece oradaydı - bu yüzden seks yapmayı benim kadar canlı hatırlıyor. "Hala ilk seferimiz sayılır mı?" dedim. Bu boyutta ilk defa olduğumuz için mi?"

Dudaklarını şakaklarıma değdirdi. "Sanırım öyle."

Üzerine kaydım, bacaklarım kalçalarının iki yanındaydı. Paul'ün elleri beni belimden yakaladı. Ona doğru eğildiğimde, saçlarım omuzlarımdan aşağı düştü ve o biraz altımda kaydı, onun üzerinde olduğumu hissetmenin tadını çıkardı. Aramızda kıyafetlerimiz olmadan bizi böyle hayal etmekten kendimi alamadım.

Gülümseyerek alay ettim, “Bunun bekaretimizi birbirimize kaybedeceğimiz anlamına geldiğini biliyorsun. . . iki defa."

O da sırtımaya başlamadan önce bir an düşündü. "Hayatlarımız garip."

"Çok tuhaf," diye kabul ettim, öpüşmeden hemen önce. Paul'ün elleri gömleğimin eteklerinin altından kaydı, yavaş, emin ve sıcaktı.

Geçtiğimiz ayları seks yaparak geçirmemiş olabiliriz ama bu, eğlenmediğimiz anlamına gelmiyordu. Nasıl öpüştüğümü biliyor. Bana nasıl dokunduğunu biliyorum. Birbirimizi içeride ve dışarıda öğrendik.

Ve şimdi, ailemin uyuduğundan yüzde 100 emin olana kadar, gecenin bir yarısı burada, yalnız ve Paul'ün ruhu için dehşete düşmüş halde yatakta uzanmak zorundayım.

Sabah saat 2:00'de, ne kadar endişeli olurlarsa olsunlar, annemle babamın uzaklaştığından oldukça eminim. Bu yüzden ayağa kalktım, tişörtüm ve tozluğumla oturma odasına parmak ucumda girdim ve Theo'yu beni beklerken buldum.

Gökkuşağı masasında oturuyor, çalışan üç Ateş Kuşu da önünde yatıyor. “Normal şekilde çalıştıklarından emin olmak için her birini iki kez kontrol ediyorum” diyor. Theo, Medievalverse kurtarma girişimim için yanıma aldığımı alıyor ve bakırımsı yüzeyine karşı

ışığın parlaklığını inceliyor. Usulca ekliyor, "Paul'ün ruhunun bir parçası bu şeyde. İşemeye devam ettiğinden emin olmalıyım, değil mi?"

Başımınla onayladım. Paul için ne kadar endişeli olsam da, başlamak için ne kadar kararlı olsam da Theo'nun ne kadar bitkin görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Annemle babama onların hemen ardından yatacağını söylediğine şüphe yok; onun yerine oturdu ve beni bekledi.

Sonra tekrar, belki uyku onun için artık anlamsızdır. "Theo - Conley rüyalar hakkında ne dedi - gerçekten hiç görmedin mi?"

İşine boyun eğmeye devam ediyor. "Uzun zamandır rüyaları hatırlamıyordum. Mutlaka bir şey ifade etmez. Onları sık sık hatırlamıyorum." Hünerli elleri tereddüt eder, ve sözlerini tarttığını hissedebiliyorum. "Bu arada beni anlaştmanın bir parçası yaptığın için teşekkürler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Conley'e benim için bir tedavi istediğini söylemek."

"Senin için her şeyi riske atan Paul."

"Onu geri getirdiğimizde ben de ona teşekkür etmek niyetindeyim. Ama şimdi sana teşekkür ediyorum." Firebird'e yönelttiği daha parlak ışık, Theo'nun yüzünü silüet ediyor ve daha keskin çizgiler, kilo verdiğini gösteriyor. Daha önce fark etmediğim gibi değil, ama bunun her zamanki yüksek lisans öğrencisi eziyeti olduğunu düşündüm. Şimdi Theo'nun gözden kaybolduğunu anlıyorum. "Bazen bana bir daha tam olarak güvenip güvenemeyeceğini merak ettim. Sonra benim için ayağa kalktın. Hepsini sıraya koy. Öyleydi . . . Marguerite. . . Biliyorsun, teşekkürle bağlı kalalım."

Ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden başımı salladım. Sadece bir anlığına gözleri benimkilerle buluştu, sonra Ateşkuşu'na döndü, memnuniyetle başını salladı ve kapıyı tekrar kapattı. "Hazırlar mı?" Soruyorum.

"Hiç olmayacakları kadar hazırlar."

"Annem ve babam uyanana kadar beklemenin anlamı yok." Beni odama kilitlemek veya Ateş Kuşlarını altın tozuna dönüştürmek anlamına gelse bile, bilselerdi bunu yapmamı engellerlerdi. "Gitmeliyim."

Theo, "Düzeltilme. Biz gitmeliyiz."

"Biz?" Onu doğru duyduğumu biliyorum ama kafamı toplamam bir dakikamı alıyor. Conley senin gelmen hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Evde kalmam gerektiğini de söylemedi." Theo'nun sırtışı kesilebilecek kadar keskindi.

Hala şoktayım. "Demiştin - asla boyutlar arasında seyahat etmeyeceğini söyledin."

"Bu, küçük kardeşimi kaçırmalarından önceydi."

Eski takma ad—ve Theo'nun bunu benim için yapmadığının bir hatırlatıcısı. Kendi hayatını kurtarmaktan bahsetmedi bile. Sadece Paul'ün.

Yine de Theo'nun bana söylediklerini hatırlamadan edemiyorum. Görünüşe göre, biraz güç aldığımında, kafama gidiyor. Seyahat etmeyi baştan çıkarıcı bir şey olarak görüyor ve Theo ayartmaya karşı koymakta iyi değil.

Yine de, o Paul için bu şansı almaya istekliyse, ben de ona bir şans vermeye istekli olmalıyım.

"Tamam," diyorum. "Hadi gidelim."

Birlikte bir UZAK DUR notu yayınladığım odama doğru yürüyoruz; Ailem Theo ve benim geri dönebilmemiz için odayı temiz tutmamız gerektiğini anlayacaklar - mümkünse ve ne zaman yapabilirsek. Ateş Kuşlarından ikisini boynuma geçiriyorum, benim ve Paul'ün; Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu bilsem de Paul'ün daha ağır hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Bir ruhun ağırlığını belirlemeye çalışan Aydınlanma bilim adamlarını hatırlıyorum. Artık onlara söyleyebilirdim.

Theo son Firebird'ü eline alır. Bir an öyle bakar. Derin bir nefes alır. Sonra onu boynuna takar - sonunda yolculuk için hazır.

"Tamam?" Theo'ya söylüyorum.

Eski kabadayılığı geri döner. "Hadi bu Popsicle standını patlatalım."

Elim Firebird'imın etrafını sarıyor—dünya uzaklaşıyor—

-ve diğer benliğime çarpıyorum.

Bu sefer yataktayım - kesinlikle yeni bir boyuta ulaşmak için en iyi yerlerden biri. Oda karanlık, bu yüzden pek bir şey göremiyorum. Çoğunlukla çıplak olduğumu fark ediyorum. Tamam, bu boyutta her kimsem, çıplak uyurum.

Dışında . . . Zor nefes alıyorum. Cildim hafif terli. Boğazımda, göğüslerimde ve uyluklarımda hafif sıyrıklar hissediyorum - bunlar parmaklardan veya dişlerden kaynaklanıyor olabilir. Ve bana bu Marguerite'nin az önce seks yaptığını söyleyen hoş bir acı var. Olduğu gibi, iki dakika önce bile değil.

Başımı yanımda yatan çıplak adama çeviriyorum ve Theo'yu görüyorum.

6

Yorganı göğsüme bastırarak YATAKIN UZAK TARAFINA TEŞEKKÜR EDERİM. Bu beni kapsıyor - ama tamamen açıkta ve tamamen çıplak olan Theo'dan kenarı çekiyor.

"İsa!" Theo kucığında tutmak için bir yastık alır. "Aaaa ve bu garip."

Yanaklarım sıcak kızarıyor. Theo dışında herhangi bir yere bakmaya çalışıyorum ama her bakış bana görmemeyi tercih edeceğim başka bir şey gösteriyor. Sütüyenim yerde ona ait

olması gereken bir çift çizmenin yanında. Yatağın kenarında bir prezervatif sargısı. Komodinin üzerinde duran eski moda bir çalar saat, gölgesi eğik bir lambanın yanına yattı.

Görünüşe göre az önce burada olan şey buydu. . . son derece enerjik.

Birkaç uzun saniye, belki tam bir dakika, ikimiz de başka bir kelime konuşamayız. Nefesimizi tutamıyoruz ve ayrıca ne diyebiliriz ki? Bu an olur mu Theo bana karşı hiçbir şey hissetmemiş olsaydı ve ben onu hiç merak etmemiş olsaydım daha mı az utanç verici olurdu?

Hayır! Hiçbir şey bunu daha iyi yapmaz. Hiçbir şey değil.

Kekeledim, "Bu - bu olmalı - bir boyuta atlamanın en utanç verici yolu bu. Hiç."

"Yaklaşık beş dakika önce atlayabilirdik."

Biz hala - "Tamam, bu daha kötü."

"Sanırım bu versiyonum daha şanslı." Sonra Theo bir an için sessizleşir. "Afedersiniz. Aptal şaka."

"Bunu anlamıyorum."

Tek kaşını kaldırarak, "Yapmıyor musun? Görünüşe göre Paul'e tekrar seks konuşması yapmam gerekiyor."

Bekle. Theo, Paul'e seks konuşması mı yaptı? Bununla daha sonra ilgileneceğim. "Demek istediğim bu değildi."

Anlayamadığım şey, Theo benim yatağında nasıl olabilir? Paul ve ben birbirimizi pek çok boyutta bulduk. Aramızdaki bağlantı tüm dünyalar boyunca devam ediyor. Kader ve matematik bizi zaman zaman bir araya getiriyor. Bu denklemde Theo için yer yok.

Ama sonra seyahat ettiğim ilk evrenlerden bazılarını düşünüyorum. Londonverse'de Paul ve ben İngiltere'de yaşıyorduk ama hiç tanışmamıştık. Ve bir derin deniz istasyonunda yaşadığım boyutlarda, Paul ve ailemin ikisi de oşinografideydi ama birbirlerini tanımıyordu. Beni ve Paul'ü bir araya getiren bir tür kader olsa bile, her dünya kendi hızında gelişir. Burada henüz birbirimizi bulamadık.

Bunların hiçbirisi neden Theo ile yatakta olduğumu açıklamıyor. Ama şu anda - ikimiz soyunmuş ve yakın ve emin değilim - Londra'da onunla yatmaya bu kadar yaklaştığım bir anı hatırlamadan edemiyorum . (Yani, onun bir versiyonu. O zamanlar farkı bilmiyordum.) O zamanlar hissettiklerim şimdi hissettiklerime çok benziyor: utanmış, savunmasız ve biraz açık.

Açık kısım muhtemelen diğer Marguerite'den kalmıştır. Bu. Olmalı.

Theo sessizliği bozar. "Yani. Ateş Kuşlarını kontrol etmeliyiz, değil mi? Doğru yere gittiğimizden emin misin?"

Yaptılar ve o bunu biliyor; Şimdiye kadar Paul ve ben nasıl çalıştıklarını kanıtlayacak kadar seyahat ettik. Ancak Ateş Kuşlarını test etmek, aynı yatakta çıplak olmaktan korkmanın yanı sıra yapılacak bir şey.

Ateş Kuşlarını da sayarsanız, tamamen çıplak değil; biri Theo'nun boynuna, ikisi benimkine dolanıyor. Çarşafımı düşmemesi için kollarımın altına daha sıkı sıkıştırdım, Firebirds'lerden birini elime aldım ve temel sistem kontrolü için şifreye bastım.

Bir an için altın gibi yumuşak bir şekilde parlıyor - yer bulma işlevi iş başında - ve Theo'yu bulduğunu anlamadan önce kalbim aptal bir umutla şişiyor. Elbette.

"İyi durumdayız gibi görünüyor, evlat." Theo'nun Firebird'ünden gelen altın ışık, sönmeden önce bir an için yüzünün kenarını boyar. Elini saçlarının arasından geçirmek için uzanıyor ama burada daha kısa, neredeyse bir ekip kesimi. "Dinle - bunu söylemenin ne kadar hassas bir yolu - eğer izin verirseniz, bir şekilde başka birinin giydiği bir şeyi çıkarmam gerekiyor."

Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı alıyor. "Ah, Ew ."

"Bana bundan bahset."

Bir elimle yüzümü kapatıyorum. "Bakmıyorum."

Theo'nun açtığı ilk kapı bir dolaba açılıyor, ancak ikinci denemede banyoyu buluyor. Yerden bir şey aldı -elbisesine eminim- ve tek kelime etmeden içeri girdi. Kapı kolunun tıklandığını duyar duymaz kendi kıyafetlerini bulmak için yataktan fırladım. Yerdeki şeyler yapmak zorunda kalacak. Düz koyu etek, kaşındıran bluz - hepsi oldukça faydacı şeyler. Giymeyi seçeceğim türden bir şey gibi görünmüyor ama şu anda gerekirse bir Big Bird kostümü giyerdim.

Giyindikten sonra nihayet çevremi incelemeye başlayacak kadar sakinleşiyorum. Burası benim yatak odam mı yoksa Theo'nun mu? Sadece dekordan anlayamıyorum, bu da Paul'ün alt temel yatakhane odasını HGTV'ye aitmiş gibi gösteriyor. Yatağın ayakucunda uçuk mavi bir battaniye var, yatak başı yok, beyaz duvarlar, pencereler için sade jaluziler ve sanat eseri yok. Bu oda benim evimden daha küçük ama lisansüstü öğrenci yurduna da hiç benzemiyor. Bir duvarda küçük, çerçevesiz bir ayna asılı. Bir göz atıyorum ve saçlarımın burada kısa kesildiğini fark ediyorum. İlk başta buklelerimin berbat göründüğünü düşündüm ama sonra saç stilimin Theo ve benden önce daha düzgün olabileceğini fark ettim. . . önceden.

Banyo kapısına hafif bir tıkırtı her şeye rağmen gülümsetiyor beni; zavallı adam yatak odasına geri dönmek için kapıyı çalmak zorunda. Theo, "Sahil açık mı?" diye fısıldıyor.

"Evet. Haydi."

Siyah bir tulum benzeyen bir şey giyerek dışarı çıkıyor. Ellerini önden aşağı doğru fırçalayarak taklit ediyor. "Bu evrende bir tamirci olduğumu mu düşünüyorsun? Demek istediğim, araba tamir etmeyi severim ama asla ideal kariyer seçimim gibi gelmedi."

"Şüphelisin, ama kim bilir? Her şeyi olabildiğince çabuk çözmemiz gerekecek."

Başını sallıyor ama hareket etmiyor. Tereddüt Theo gibi değil. Sonra bunun boyutlardaki ilk yolculuğu olduğunu hatırlıyorum - kendini ilk kez başka bir dünyada bulduğunda. Gözlerimiz bulduğunda keskin bir nefes verdi. "Hala buna alışmaya çalışıyorum."

"Sen de aynı şeyi hissediyorsun," diyorum. "Yeni bir yerde uyanman dışında hiçbir şey değişmez."

"Ben yok sadece aynı hissediyorum. Daha iyi hissediyorum. Mesela çok daha iyi."

Elbette. Sadece Theo'nun bilinci boyutlarda seyahat etti; bu, şu anda Theo'nun vücudunda olduğu anlamına geliyor. Bu beden Nightthief'e hiç maruz kalmamıştı, bu da Theo'nun aylardır maruz kaldığı hasar anlamına geliyor - burada yok.

Komik olmayan bir şeye gülümseyerek başını sallıyor. "Tam şu ana kadar ne kadar kötüye gittiğinin farkında değildim."

Bir elimi omzuna koydum. Dokunma şimdi daha önce olmadığı şekilde şarj oluyor, ama umurunda değil. Theo ne kadar korkmuş olduğunu görmeme izin verecek kadar korkuyor, bu da onun bir tür teselliye ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Daha normal nefes aldığı anda, onu buraya ve şimdiye geri getiriyorum. "Sen hala kendini hatırlıyor musun?"

"Evet. Ama ertesi gün için her on dakikada bir hatırlatıcı programladım. İyi bir ilk adım gibi görünüyordu."

"Suçunu keseceksin." Ateş kuşları uzun süre çalışabilir; Annem bundan emin oldu. Ancak hatırlatmalar çok fazla enerji gerektirir. Onları sınırlamanız gerekir.

"Yerlerimi aldıktan sonra onları daha da ayıracağım. Önce şunu bir halletmeme izin ver, anlıyor musun?" Theo ellerini birleştirir. "Demek uzman sensin. Nereden başlayalım?"

"Bu odayla başlıyoruz, ondan öğrenebileceğimiz her şeyi öğreniyoruz. Yakın çevrenizle başlamak için her zaman en iyi yol budur." Theo'nun bana "uzman" demesi biraz yardımcı oluyor. Bu tam olarak doğru değil, ama en azından şimdi burada durup kızarmak yerine verimli düşünüyorum. "Tamam, anlamamız gereken bir numaralı şey buranın senin mi yoksa benim mi olduğu."

Theo açık dolap kapağını işaret ediyor. Artık gözlerim karanlığa alıştığına göre, içinde sade koyu renk elbiseler ve eteklerin asılı olduğunu görebiliyorum. "Ya burası senin yerin, ya da bu evrende dünyanın en sıkıcı travestisiyim" diyor.

Bu beni gülümsetiyor ve tekrar birbirimizle rahatız. Yerdeki koyu renkli deri kareyi işaret ediyorum. "Bu senin cüzdanın olmalı, değil mi?"

"Öyle olmalı." Theo kontrol etmek için diz çöker.

Etrafa bakmak için pencereden dışarı bir göz atıyorum. Burada çok az sokak lambası olmasına rağmen, tepedeki ay benim görebileceğim kadar parlıyor. Bu açıkça bizim aynı değil ev, ama bence hala Körfez Bölgesi'ne yakın - bu kadar farklı bir mahallede (daha küçük evler, daha az ağaç) bile, yuvarlanan zemin açık. Yatak odam evin birinci katında. Pencere

dışında yalnız bir tatlı gölge ağacı var; ona zincirli bir kilitle bağlanmış, şişko lastikleri olan eski bir çırpıcı bisiklet.

Şuna bir bak, dedi Theo ayağa kalkarken. Bana gösterdiği cüzdana bakmak için arkamı döndüm. İlk başta meselenin ne olduğunu anlamadım -tamam, burada ehliyetler farklı görünüyor- ve sonra bunun onun ehliyeti olmadığını anlıyorum. Bu bir askeri kimlik.

"Orduya mı katıldın ?" Öyle görünüyor. . . Theo değil.

"Gerçekten neden kafamı traş ettiğimi merak ediyordum. Şimdi biliyorum. Ama dahası var..."

Kaşlarımı çatarak Theo'nun cüzdanının hepsi siyah beyaz fotoğraflarla dolu olduğunu fark ettim. Önümdeki resmi, benim ve Theo'nun, ikimizin kollarımızı birbirimize dolamış durduğumuzun bir anlık fotoğrafını görmezden gelmeye çalıştım.

Devam ediyor, "Siyah beyaz fotoğrafçılığımız var. Odanızda herhangi bir akıllı telefon veya diğer modern teknoloji bariz bir eksikliği var. Bu, o kadar ilerlememiş dünyalardan birinde olduğumuz anlamına geliyor, değil mi?"

"Normalde bu anlama gelir," diye itiraf ediyorum. "Ama Conley, beni ailemin Ateş Kuşunu icat etmenin eşiğinde olduğu boyutlara gönderdiğini söyledi."

Henüz kimse renkli bir film bulamadıysa, bunu nasıl yapabilirler?

"Görmemiz gerekecek. Her dünya kendi yolunda gelişir." Cüzdanındaki resimlerin daha fazlasına bakmak için biraz daha yaklaştım. "Paul'ün bir fotoğrafı var mı?"

"Öyle görünmüyor."

Tabii ki Paul'ü bu evrende tanımıyorum, en azından henüz değil. Yapsaydım, Theo ile birlikte olmazdım. Onun bu dünyada nerede olduğunu bulmamız gerekecek. Farklı şehirlerde, ülkelerde veya kıtalarda yaşadığımız bir boyutta kirliliğin bir oyun oynamak ve Paul'ün ruhunun bir sonraki kıymığını gizlemek Conley gibi olurdu.

Önemli değil. Onu kurtarmak için ne kadar ileri gitmem gerekiyorsa, gideceğim.

"Bunu atlatamıyorum," diye mırıldandı Theo. "Çok farklı ama çok değil, hepsi aynı anda."

"Evet, değişiklikler seni hayal kırıklığına uğratabilir."

"Değişmeyen bazı şeyler kadar değil."

Bunu bana bakmadan sessizce söylüyor, ama nedense birdenbire, bu Theo ve bu Marguerite'in seviştiği zamandan beri dağınık yatağın canlı bir şekilde farkına varıyorum. Theo bizim için bunu istedi. Tek bir dünyada gerçekten birlikte olduğumuzu görmek onun için nasıl bir his olmalı?

Belki acıdır. Ya da belki bunu bir intikam olarak görüyor. Bunun yerine Paul'e aşık olmasaydım, anlaşılabileceğimizin kanıtı.

İkimize de bir anlığına yer vermek için arkamı dönüyorum. Sonra şifoniyerimdeki karanlık bir şekil gözüme çarptı - yüzü öne doğru devrilmiş bir resim çerçevesi. Theo ve benim şifonyere ne yapmış olabileceğimizi düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, çerçeveyi düzeltiyorum ve nefes veriyorum kabartmada; Annem, babam ve Josie fotoğraftan gülümserler, siyah beyaz ama kendilerinin fark edilebilir bir şekilde. Fotoğraf, muhtemelen hepsi hayatta olacak kadar yeni görünüyor. Bunu artık hafife almıyorum

"Hadi," diyorum. "Evin geri kalanını kontrol edelim."

Mutfağa ulaşana kadar yatak odamdan bir koridorda parmak uçlarında ilerliyoruz. Bu ev Berkeley'deki evimizden daha küçük -tek katlı, alçak tavanlı- ve çok daha sıkıcı. Pişmiş toprak kaplarda filodendron yok; kara tahta boyasıyla kaplı duvar yok; pencerede güneş yakalayıcı yok. Mutfakta ocak, fırın ve buzdolabı var ama hepsi biraz hantal görünüyor. Duvara, en az dört farklı mürekkep rengiyle açıklamalı gerçek bir kağıt takvim ve uzun bir spiral kordonla tamamlanmış eski moda siyah plastik bir telefon asın.

Takvime yaklaştığımda, hem babamın karalamasındaki hem de annemin küçük blok baskısındaki bazı girişleri seçebiliyorum. Josie flt demosu 4/17. Sunum AF HQ 4/19. Marj kayması değişimi 4/20 . Bunların hiçbirisi bana pek mantıklı gelmiyor ama en azından burada birlikte yaşadığımızı biliyorum.

Ardından oturma odasına geçiyoruz. Buradaki mobilyalar da oldukça sade ama küçük bir masada bir yığın eskiz gördüğümde gülümsüyorum. Onları almadan önce bile, onların benim olduğunu biliyorum.

Şimdiye kadar ziyaret ettiğimiz boyutların büyük çoğunluğunda, ben hala bir sanatçıyım - bu ister profesyonel, ister öğrenci, isterse sadece ilgili bir amatör olsun. Yaratıcılığa olan aşkım değişmezlerimden biri, birçok takımyıldızın ortasında bir kutup yıldızı olabileceğim tüm insanları oluşturan olasılıklar ve kişilikler.

Ayrıca sanatımdan çok şey öğreniyorum. Her Marguerite dünyayı yepyeni bir şekilde görür.

Fark ettiğim ilk şey: Bu eskizler gerçekten berbat bir kağıt üzerinde. Sadece bir sanat mağazasında alacağınızdan daha ucuz stok değil, aynı zamanda ince ve kaba, yazıcı kalitesinde bile değil.

Sonra, loş ışıkta çizimlere bakmak için gözlerimi kısıtıldığında, bunların hepsinin sadece kurşun kalemle yapılmış işler olduğunu fark ediyorum. Genellikle renk, işimin en önemli yönlerinden biridir, ancak diğer Marguerite'lerden birkaçı siyah beyaza yapışır. Yavaş yavaş çizimleri karıştırıyorum. Bazı yüzleri tanımasam da, diğerleri daha tanıdık. Kıvrık saçları sert bir topuz haline getirilmiş annem var. Josie, saçları neredeyse Theo'nunki kadar kısa kesilmişti. Bu, Josie'nin gülümsemediği herhangi bir dünyada gördüğüm tek portresi. Baba, eski günlerden kalma bir şeye benzeyen tel çerçeveli gözlük takıyor.

Ve Theo. Onu mükemmel bir şekilde çizmiş, hem zekasını hem de yaramazlığını sadece gözlerinin ifadesinden yakalamış. Bu eskize kattığı sıcaklık, Theo'nun daha önce kaldığını ve ilişkilerinin sıradan, dikkatsiz bir şey olmadığını gösteriyor.

Güzel, dedi Theo sessizce. Omzumun üzerinden kendisinin bu diğer versiyonuna bakıyor - benimle asla kurmayacağı bir ilişkisi olan bir versiyonu.

Peki, sonunda Paul ile tanıştığımda bu evrende Theo'nun kalbini kırıyor muyum?

Çünkü Paul'ün yüzü bu eskizlerde hiçbir yerde görünmüyor.

Çizimleri dikkatlice sıraya koydum ve masanın üzerine koydum. Dışarıya bakmak için pencereye doğru yürüyorum; Manzara arka bahçe ve bütün bir sebze bahçesini görebiliyorum. Bu yeni. Annem ev bitkilerini sever, ama mutfakta taze otlarla dolu birkaç kap dışında, bizim için yememiz için bir şeyler yetiştirmekle hiç uğraşmaz.

Tamam, harika, bu dünyada havuçlarınızı kendi bahçenizden aldığınızı öğrendiniz. Eminim bu tam olarak Wyatt Conley'nin istediği bilgidir. Paul'u kısa sürede kurtarmış olacaksınız.

Derin bir nefes alıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Belki Conley beni yanlış evrene gönderdi. Birbirine çok benzemeyen dünyalar bazen “matematiksel olarak benzerdir”—bu nedenle bazen gitmek istediğiniz yere ulaşmak için birkaç deneme yapmanız gerekir.

Sonra Theo fısıldıyor, "Şuna bak." Omzumun üzerinden bakıyorum ve odanın uzak köşesinde neyin oturduğunu fark ediyorum: bir bilgisayar.

Bir gerçek bilgisayar, bazı eskimiş şey bant makaraları ve yanıp sönen ışıkları ile buzdolabı büyüklüğünde. Ekranın ince siyah dikdörtgeni gölgede o kadar derin duruyor ki daha önce görmedim. Garip bir şekilde yersiz görünüyor, ama asıl mesele şu ki artık bu dünya hakkında çok daha fazla şey öğrenme şansım var. Olmam gereken yerin burası olup olmadığını anlamak için. Paul'ü aramak için.

Ekrana dokunuyorum ama hiçbir şey olmuyor. Theo fareyi tutmadan önce bana bir bakış attı.

Tek bir tıklama ve ekran aydınlanıyor. Babamın Çavuş Pepper duvar kağıdının üzerindeki olağan klasörler yerine, bir ARPANET başlıklı düz kırmızı-gri kutu. İmleç, bilmediğim bir şifre isteyen bir satırın önünde yanıp sönüyor. "Sisteme girebilir misin?"

Theo başını salladı. "Belki, verilen zaman. Önce bir kontrol etme şansı istiyorum; Kilitlemeden önce yalnızca çok fazla deneme yaparsınız."

ARPANET. Bu kelimeyi biliyorum, değil mi? Sonra Josie ve bana bilgisayar tarihini öğreten lisansüstü öğrenciyi hatırlıyorum. ARPANET esasen internetin ilk versiyonuydu - sadece askeri kullanım için var olan bir versiyon.

Ailem ne zamandan beri askerde? Onlar ve Theo?

İşte o zaman kapının yanındaki kancalardan birinde asılı olanı görüyorum. Dokunup ağır kauçuk, kalın plastik lensler hissedene kadar gördüklerime inanamayarak ayağa kalktım. "Bu nedir?" Theo, omzumun ötesini göremediğini söylüyor.

"Bu—bir gaz maskesi."

"Neden gaz maskesine ihtiyacımız var?"

Yapboz parçaları birdenbire birleşiyor, çözüm bir anda gözlerimin önünde şekilleniyor. Gaz maskeleri, ucuz kağıt, sebze bahçesi - tanıdığım herkesin silahlı kuvvetlerin bir versiyonunda olduğu gerçeği -

Bir siren çığlık atmaya başlar, o kadar yüksek sesle titreşim camları paramparça etmelidir. Theo da ben de ellerimizi kulaklarımıza kenetliyoruz. Pek yardımcı olmuyor.

Tsunami alarmı , zihnim besleniyor. Ya da orman yangınları ya da belki bir kasırga. Evde sirenlerin anlamı bu.

Ama evde değiliz.

"Ne halt..." Theo söylemeye başlar ama sonra babam pijamalarıyla oturma odasına koşar.

Theo'nun neden gece yarısından sonra burada olduğunu sormak yerine, özellikle ikimiz de bu buruşukken babam, "Haydi! Kaybedecek zamanımız yok!"

Annem onun arkasından koşuyor, geceliğinin üzerine sade bej bir cübbe düğümlemiş. Masaya gidiyor ve sabit diski çıkarmak için bilgisayarda bir paneli kaydırarak açıyor. "Siz ikiniz ne bekliyorsunuz?" diyor. "Hareket!"

Peşlerinden koşturmaya başladım, biz evden çıkarken Theo sadece bir adım geride kaldı. Evden en son çıkan Josie, bir kolunun altında kaskla yanımızdan hızla geçiyor. "Üsse gidiyorum!" diye bağırıyor, bizim olması gereken küçük siyah bir araba için yarışıyor. "Seni seviyorum!"

"Biz de seni seviyoruz!" Babam sadece bir anlığına omzunun üzerinden arkasına bakarak söylüyor.

Şimdiye kadar düzinelerce insan kaldırımlarda bize katıldı, hepsi deli gibi koşuyordu. Ebeveynler daha iyi vakit geçirmek için küçük çocuklarını kollarında tutarlar; küçük bir çocuk, belki dokuz yaşında, kedisini göğsüne bastırıyor. Kimse geceliklerini değiştirmedir. Annem ve sabit diski dışında kimse fiziksel bir nesne getirmedir. Ve herkes aynı yöne gidiyor.

"Neler oluyor?" Theo bağırıyor, sesi sirenlerin çığlıklarında neredeyse kayboluyordu.

"Emin değilim," dedim, "ama sanırım—sanırım bu bir hava saldırısı."

" Ne? "

O sırada uğultuların duyulduğunu duyuyoruz. gök gürültüsü gök gürültüsü değildir. Gökyüzündeki ateş, bulutları aydınlatır, böylece tepedeki uçakların ana hatlarını görebiliriz.

Bombacılar.

Gaz maskesini görür görmez fark ettim - bu savaşta bir dünya.

Güvenlik olarak sayılan her şeye doğru koşarken, çığlıklar ve hatta çığlıklar sokaklarda yankılanıyor. Şimdiye kadar yüzlerce insan izdihama katıldı. Şu anda tökezleyip düşsem, ayaklar altında ezilerek ölürdüm.

Hepsinden kötüsü, gürültünün ötesinde, bombaların uzaktan gelen gök gürültüsünü duyabiliyorum.

"Biz ne yaptık?" Teo bağıırır.

"Anne ve Babayı takip edin!"

"Yani - burada mı kalacağız? Ayrılır mıyız? Ne?"

Bu evreni tamamen terk etmemiz gerektiğini söyleyeceğimi umuyor, sıçrayıp bombalamanın sonuçlarından kaçmalıyız. Eve git.

Diğer benliklerimden birinin başının belaya girmesinin nedeni ben olduğumda, yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmasınlar diye kalmak zorunda hissediyorum kendimi. Ancak burada, bu Marguerite ne olursa olsun delirmek. Onu hiçbir şekilde tehlikeye atmadım; bu sadece onun dünyasının gerçeği.

Ama bu boyutu Wyatt Conley'nin işini tamamlamadan -Paul'ün ruhunun bu kıymığını geri almadan- terk edersek, o zaman Paul bizim için sonsuza kadar kaybolur ve Theo ölebilir.

"Devam et!" ona dönüp bağıırıyorum. "Dayan!"

Bu yeterince kötüye giderse Theo'yu güvenli bir yere geri göndereceğim ve ne olursa olsun yüzleşeceğim.

Sirenler şimdi daha yüksek sesle çığlık atıyor, ses her binadan kulaklarım acıyana kadar yankılanıyor. Bu caddenin metruk, köhne olduğu konusunda belli belirsiz bir izlenim edinmiştim; Bu binaların zamanla yıkılmadığını ancak şimdi anlıyorum. Bombalandılar.

"Haydi!" depoya benzeyen bir yerin kapısında duran bir adam bağıırıyor. Parlak kırmızı bir kol bandı ve miğfer takıyor, umarım ne yaptığını bildiği anlamına gelir. "Kapıları dört dakika içinde mühürlemeliyiz!"

İnsanlar umutsuzca baskı yapıyor. Annem bana ulaşmaya çalışıyor ama aşk bizi ayırıyor. Aniden gecelik, normal kıyafet ve hatta iç çamaşırlarıyla onlarca yabancının arasına sıkışıp kaldım; Etrafımdaki bedenler tarafından taşındığım için artık yüzüm öne bile dönmüyor. Nefes almak zor. Nefes nefese, kendimi kapılara doğru itmeye çalıştım, ancak orada olduğumu bile fark etmeyen birinden çenesine bir dirsek aldım.

"Hey!" Theo'nun sesi bağıırışları kesiyor. Omuz silkerek bana doğru geldiğini görmek için boynumu kaldırdım. Kollarından biri belime dolanıyor, o kadar sıkı ki bu kalabalık bile bizi ayırabilir. "İyi misin?"

"Evet." Bu doğruya yakın bile değil, bombardıman uçakları tepemde uçarken değil ama Theo sayesinde en azından dik durabiliyorum.

Kendimi öne doğru ittim ve bir şekilde bizi kapılardan geçirmeyi başardım. Sonrası, bir bodrum katına, beton basamaklardan çılgınca bir kaçış. Alan muazzam olmasına rağmen, insanlarla dolu - hepsi zor nefes alıyor, hıçkırıyor ya da ikisi birden - ve daha fazlası arkamda. Yapabileceğimiz tek şey, devrilmemek için duvarlardan birine ulaşmaya çalışmak.

Omzum kül blok duvarlardan birine değdiğinde derin bir nefes alıyorum. Sakin ol. Şimdi dayanmaktan başka yapabileceğin bir şey yok.

"Orada." Theo, annemle babamın bir araya toplandığı duvarın daha aşağısını gösteriyor. Annem bizi gördüğünde, sanki rahatlamayla zayıflamış gibi babama karşı çöküyor. Ama bu hava saldırısı bitmedi, o yüzden neden bu kadar rahatladı bilmiyorum.

Sadece girdiğim için sanırım. Bir şansım olduğunu.

Ne yapacağımı yönergeleri bekliyoruz, ancak bu durumda biz sadece bir şey var olabilir yapın: bekle.

Hepimiz bir araya toplanıyoruz, nefesimizi tutuyoruz; birkaç kişi hala ağlıyor ve diğerleri üzgün çocukları susturmaya çalışıyor. Yakınlarda bir adam bir dua fısıldıyor. İlk bahar havasının dışarıdaki soğuğu, birbirine çok yakın bastırılmış yüzlerce cismin sıcaklığında kayboldu. Theo hala kolumu belime doluyor. Acaba beni mi teselli etmeye çalışıyor yoksa kendini mi teselli etmeye çalışıyor.

Daha önce kendi hayatımdan korktum. Korkunç - bağırsaklarınızda soğuk bir düğüm, kalbiniz kaburgalarınızda çarpıyor. Filmler, insanların paniklediğini ve aptallar gibi çılgınlık attığını gösteriyor. Gerçekte, böyle bir şey değil. Hayatınız için endişe duyduğunuzda, bu korkunç netliğe yenik düşersiniz. Her an şansınızı hesaplıyorsunuz. Seçenekler icat eder ve başka bir zamanda göz önünde bulundurmayacağınız olasılıkları görürsünüz. Hayatınızın kesinlikle, gerçekten size ait olan tek şey olduğunun daha önce hiç olmadığı kadar farkındasınız. İçimizde, çağrılana kadar anlayamayacağımız bir güç var. Özümüzde, hayatta kalmak için inşa edildik.

Daha da kötüsü, başkası için korkmaktır. İnanılmaz bir sakinlikle kendi risklerimizle yüzleşebiliriz. Sevdığımız insanlar için riskler? Bizi aptal yerine koyuyorlar. Bizi çıldırt. Korku ve umut sırayla bize yalanlar söyler, her biri bir öncekinden daha olası değildir. Hayal gücümüz, sevdiğimiz kişiyi zihnimizde defalarca öldürür ve buna şahit olmak zorundayız. Yine de bir şekilde bu bile umudun aptallığı kadar dayanılmaz değil. Gerçekleşmemiş mucizelere inanmamızı sağlayan umuttur. Dayanılmaz gerçeğe bizi ezen umut.

Karşılaştığım hiçbir tehlike, sevdiğim insanların tehlikede olduğunu bilmek kadar bana eziyet etmiyor. Annem, babam, Josie ve Theo - herhangi biri önümde paramparça olabilir ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve Paul, bu dünyanın neresinde olursa olsun, en büyük tehlike içindedir.

Burada dikilip paramparça olup olmayacağımızı öğrenmek için beklemek dünyanın en çaresiz, sinir bozucu, korkutucu duygusudur. Theo'nun varlığı benim tek tesellim, ama bu bile sadece çok yardımcı olur. Birkaç dakika sonra artık dayanamıyorum. Tamam, o zaman, zamanı kullan. Etrafınıza bakın ve bu dünya hakkında neler öğrenebileceğinizi görün.

Etrafımdaki insanları gözlemlemek pek yardımcı olmuyor çünkü herkes üzgün ve kimse normal giyinmiyor. Ama kendisine çok büyük bir askeri ceket giyen yaşlı bir kadının kapıdan çıkarken kapmış olması gereken bir şey olduğunu fark ettim. Kola dikilen bayrak, Amerikan yıldızları ve çizgileri ya da daha önce gördüğüm başka bir ulusun bayrağı değil. Görünüşe göre bu evrendeki jeopolitik durum çarpıcı biçimde farklı. Bir tarih kitabı bulmayı zihnime not ederim.

Yanımdaki bir adamın bornozunun cebine bir gazete sıkıştırdığını görünce aydınlandım. "Şuna bakabilir miyim?" Ona, haddelenmiş gazeteyi işaret ederek soruyorum. Birkaç kişi bakar; Hiç şüphe yok ki, bir bombalı saldırının güncel olayları yakalamak için tuhaf bir zaman olduğunu düşünüyorlar. Ama adam kağıdı bana uzatıyor, gözlerini tavandan ayırmadan bile.

"İyi fikir," diye mırıldandı Theo ben açarken. "Bakalım burada neyle karşı karşıyayız."

Ön sayfada SAN DIEGO GÜÇLÜ DURDU: SAN YSIDRO DAĞLARINDA GÜÇLENEN GÜNEY İTTİFAKLARI yazıyor . Grenli monokrom bir fotoğraf, SoCal kıyı şeridini gösteriyor - ancak olağan paraşütçüler ve plaj şemsiyeleri yerine, ölü askerler kumun üzerinde yatıyor. O kadar grafik ki, bir gazetede yayınlayacaklarına inanamıyorum, nokta.

Ama neredeyse her insanın yakalandığı bir dünyadayım bu savaşta yukarı. Bunun gibi görüntüler şok etme gücünü kaybetti.

"Güney İttifakı" ne cehennemde? Theo bana bir bakış attı; Onun da benim kadar merak ettiğini biliyorum ama bu, etrafımızdaki herkese bir şeyler olduğunu hemen haber vermeden yüksek sesle sorabileceğimiz türden bir soru değil. Sayfaları çevirmek cevap vermiyor. Tabii ki değil. Buradaki herkes Güney İttifakı'nı biliyor. Gazetelerde basılamayacak kadar açık bir gerçek; Fransa'nın ne olduğunu açıklayan büyük bir makale bulmak için CNN ana sayfasına gitmek gibi olurdu.

Bu gazete çok daha fazla. . . gördüklerimin çoğundan daha fazla haber odaklı. Spor bölümü yok; burç yok. Yine de basılı film listeleri yapıyorlar ve Leonardo DiCaprio ve Keira Knightley'in başrollerini paylaştığı büyük bir melodramatik romantizm için bir reklam gördüğümde gülümsüyorum. İnsanlar hangi dünyada olurlarsa olsunlar kaderlerini bulma eğilimindedirler.

Bu, Paul'ün bir fizikçi, en azından bir tür bilim adamı olması gerektiği anlamına gelir. Annem ve babam onu duymuş olmalılar - yoksa duyacaklar. Belki onlardan onun hakkında bilgi edinmelerini isteyebilirim . Bunun için ne bahane bulabilirim? Bir şey düşüneceğim.

Tuhaftır, orada olan askeri, kablosuz internet kullanımını genişleterek mücadele için uçağı inşa ve daha iyi asker doğrudan uydu navigasyon nasıl iyileştiği konusunda teknolojimiz ile ilgili makaleler. Bütün bunlar kulağa tamamen modern geliyor.

Theo, omzumun üzerinden makaleyi okurken fısıldıyor, "Peki telefonları nasıl oluyor da hala duvara bağlı?"

Kendi sebzelerini yetiştirmeleri için aynı nedenle, Şüpheliyim. Yumurtaların karneye bağlanması ve kağıdın çok ince olmasıyla aynı sebepten. Bu savaş her insana, her kaynağa ihtiyaç duymalıdır. Bizimle aynı ilerlemelerin çoğunu yaptılar, ancak bu teknoloji askeri kullanım için ayrılmıştır.

Ailemin buna erişimi var; Firebird araştırması yapıyorlar. Bu da demek oluyor ki, bu dünyada ailem Wyatt Conley'in bizimkinde yaptığının aynısını yapıyor: onların hükmetmesine izin verecek teknolojiyi bulmaya çalışıyorlar. Kontrol etmek. Kazanmak.

Conley bunu sadece kâr için yapıyor , sanırım. Ailem muhtemelen ülkelerinin yok olmasını engellemeye çalışıyor. Motiflerde büyük fark.

Odada derin bir gümlleme titrer ve birkaç kişi dehşet içinde inler. Yine de pek sarsılmadı - daha çok bitene kadar fark etmediğiniz depremlerden biri gibi. Uçaklar bize çok yakın değil. Hala.

Dışarıda neler olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Aklımdaki tüm resimler kötü filmlerden ya da eski İkinci Dünya Savaşı haber filmlerinden geliyor; hiçbiri kafamı etrafına sarmama yardım etmiyor. Titrediğimi ancak Theo bana daha sıkı sarılınca fark ettim. Gözlerimi kapatarak alnımı omzuna yasladım ve yavaş, derin nefesler aldım.

Başka bir patlama, daha yüksek ve daha derin. Tavandan ve cürufunlardan çimento tozu düşüyor ve darbe bizi o kadar sarıyor ki bazı insanlar yere düşüyor. Theo bizi ayakta tutuyor ama zar zor.

Paul şu anda nerede? Ya o bir bilim adamı değilse ? Bu dünyadaki Pavlus'un da bir asker olması gerekebilir. Yapabilirdi aynı savaşta olmak - hayatı tehlikede, şimdi bile.

İçinde Paul'ün ruhunun bir parçası varken öldürülürse, o kıymık sonsuza kadar kaybolacak. Onun ruhunu asla yeniden yaratamazdım, onu yeniden uyandıramazdım. O da ölmüş gibi olurdu...

Patlamayı daha az duyuyorum, daha çok ses tüm dünyayı ele geçiriyor gibi. Zemin ayaklarımızın altında titriyor. Farkına varmadan yatayım, çılgın, akli karışmış bir insan karmaşası içinde. Theo'yu arkamdan çekerek ayağa kalkmaya çalışırken ayağımın üzerinden sular akıyor. Bir ana kırılmış olmalı. Tüm odanın dolduğunu hayal ediyorum, hepimiz yüzmek ve havanın son santimini solumak için mücadele ediyoruz.

Ama su o kadar hızlı akmıyor. Kalabalığın çoğu hala ağlıyor veya çığlık atıyor olsa da, sığınağın az çok sağlam kaldığını söyleyebilirim. Bu yakın bir şeydi, ama şu an için iyiyiz.

Theo bana bir bakış attı. "Burada kalmamız gerektiğine emin misin ?"

"Zorundayız!" Fısıldıyorum.

"Marguerite, burada ölürsek Paul'ü kurtaramayız."

"Bir eliniz Firebird'ünüzde olsun. Mecbur kalmadıkça gitmiyoruz. Mutlak son saniye. Tamam?"

"Evet. Anladım."

Sonra çimentonun içinden uçakların sesini duyuyorum, yeraltından. Ses ancak bombardıman uçakları tam tepemizdeyse bize ulaşabilirdi.

Theo'ya dönüyorum; gözleri benimkiyle buluşuyor. Elimi daha sıkı kavradı ve "Her ihtimale karşı, seni seviyorum" dedi.

Ve dünya beyaza döner ve kaybolur.

Gördüğünüz tüm o filmler, arkalarında binalar patlarken aksiyon kahramanlarının soğukkanlılıkla uzaklaştığı filmler? Onlar tam bir pislik.

Yakınıınızda bir şey patladığında, sıcak bir duvar size o kadar sert çarpar ki taş gibi hissedersiniz. Sanki kafadaki bomba patlamış gibi kulak zarların parçalanıyor; boğuk bir kükreme ve bir zil sesi dışında hiçbir şey duyamazsınız. Patlama seni yere seriyor, tenini yakıyor.

Etrafımda yatan sersemlemiş insanların çoğunun üstünde, dirseklerimin üzerinde kendimi yukarı itmeyi başardım. Duman havada oyalanıyor ve daha önce rastladığımız bina olması gereken molozlarla çevrili, açıkta kalan gece gökyüzünü görmek için yukarı bakıyorum. Yukarıda ateş titriyor, ama burada hiçbir şey yanmıyor. Avuç içlerim acıyor, kazınmış ve kanlı ama bundan daha kötü incindiğimi sanmıyorum. Yanımda, Theo sırtüstü yatıyor, dumandan o kadar çok öksürüyor ki midesini tutuyor. Yakınlarda annemin dimdik oturduğunu, kulaklarındaki çınlamayı temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladığını görüyorum. Babam saçındaki taş tozunu fırçalar.

Hava hafifçe temizlendiğinde, odanın diğer tarafındaki insanları görüyorum - yırtık deri, doğal olmayan şekilde bükülmüş uzuvlar ve kan. Çok kan.

"Yardıma ihtiyacımız var!" birisi bağırır. Tıbbi acil durumlarla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama buna bakıp bir şeyler yapma ihtiyacı hissetmemek imkansız. Yaralılardan bazılarına ulaştığımda birkaç hemşire ve bir doktor zaten yardım etmeye çalışıyor, bu yüzden onlara katılıp onları takip ediyorum. onların lideri. Sonraki birkaç dakika bulanık: Bandaj olarak kullanmak üzere yedek kıyafetleri yırtmak, insanları hangi duruşta olursa olsun desteklemek, kırık uzuvlarını korumalarına ve en az acıyı yaşamalarına izin verecek. Yaşlı bir kadın kalp krizi geçiriyor gibi görünüyor, ama ona verecek ilaç ve arayacak ambulans yok, tek yapabildiğim onun yanında oturup onunla konuşmak. "Derin, yavaş nefesler. Sakinleşmeye çalışın."

Bana tam bir aptalmışım gibi bir bakış atıyor. Evet, bombardıman uçakları tepede dolanırken "sakin" in pek bir seçenek olmadığını anlıyorum. Ama denemek zorundayız.

Olabildiğince sakinleştiğinde, arkamda duran Theo'yu bulmak için etrafa bakındım. "Yapabileceğim bir şey var mı?" tepedeki alevin çitirtisini ve gürültüsünü haykırıyor.

Elbette var ama yaralı ve panikleyen insanların burada ezilme şekli bana bir Hieronymus Bosch tablosunu hatırlatıyor: saçma ve grotesk. Ne yapmamız veya yapmamamız gerektiğini kim söyleyebilir? "Sadece bekle."

Bir bombanın daha düştüğünü duyduğumda hava ıslık çalıyor. Theo ve ben panik içinde birbirimize baktık ve elini tuttum. Ancak bir sonraki etki daha uzak. Ondan sonrası daha da uzak. Biraz daha rahat nefes almaya başlıyoruz ve çevremizdeki insanlar gözle görülür şekilde rahatlıyor. Theo mırıldandı, "Bu başardık anlamına mı geliyor?"

"Umarım." Ancak o zaman hala el ele tutuştığımızı fark ettim ve bıraktım. Birbirimizin gözünün içine bakmıyoruz.

Yakınımızda küçük bir kız annesine "Bitti mi?" diye soruyor.

Kadın, "Yakında her şeyi netleştireceğiz," diyor. "Bekle ve gör."

Aldığı tuhaf bakışlardan herkesin onun kadar iyimser olmadığını anlayabiliyorum ama bombaları duymadığım sürece bunu olumlu bir işaret olarak görüyorum.

Yapabileceğim geçici hemşireliği sunmaya devam ediyorum, ki bu fazla değil. Bir saat içinde, sorumluluğu üstlenen bir doktor birkaç dakikalığına sakın olmamı söylüyor. Derin bir iç çekerek duvara yaslandım ve ellerimi ceplerime soktum.

Sol cebimde bir şey var. Bir fotoğraf olduğunu görmek için dışarı çekiyorum, avucumun içinde aşağıdan yukarıya, böylece arkasını ve üzerinde yazan kelimeleri göreyim: Sonsuza kadar tüm sevgimle.

Theo'yu tam üniformalı, bana gülümseyerek görmek için resmi çeviriyorum.

"Bu da ne?" Theo yakındaki dinlenme yerinden diyor. Onu gerçekten görmedi; sadece sohbet etmeye çalışıyor.

"Hiçbir şey değil." Fotoğrafı cebime geri koydum.

Saatler sonraya kadar her şeyi netleştiremeyiz. O zamana kadar tüm vücudum kaskatı kesildi, açlıktan ölüyorum ve dışarıdaki güneş ışığı o kadar parlak ki gözlerimi yakabilecekmiş gibi geliyor. Sokakta tökezliyorum, etrafımızdaki sahneye gözlerimi kısarak bakıyorum. Mahallenin çoğu aynı görünüyor - anında tamamen yok edilen alanlar dışında. Eskiden binalar artık toprakta için için yanan delikler. Uzakta birkaç yeni yangından yükselen dumanları görebiliyorum.

Red-Armband Guy bir megafon aracılığıyla, "Bütün ticari ve üretim çalışmaları bir günlüğüne askıya alındı. Evlerinize dönün ve gelecek talimatları bekleyin."

Annem, harabe sokaklarda eve yürürken, "Şükürler olsun ki bu, sen isteyken gündüz yerine gece oldu," diyor. Etrafımızdaki duman şafak göğünü karartıyor. "Böyle bir zamanda mühimmat fabrikasında olman fikrinden hoşlanmazdım."

Bu evrendeki işim bomba yapmak mı? Bunu nasıl blöf yapacağım? Şu anda, bu dünyada bir bomba daha yapmaktan daha az isteyeceğim bir şey düşünemiyorum.

Sadece bir saat önce gördüğüm binalar, için için yanan tuğla ve inşaat demiri yığınlarına dönüşmüş, şimdi sokakta parçalar halinde yatıyor. O evlerin çoğu, hava saldırısı sirenleri yüzünden kesinlikle boştu, ama emin olamıyorum. Bir molozun içinde ters dönmüş bir üç tekerlekli bisiklet gördüğümde, bir an için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum.

Dördümüz evimize vardığımızda - sağlam, el değmemiş - babam Theo'ya baktı. "Biliyorsun Er Beck, savaş zamanında duygular çok yükselir. Yarın yokmuş gibi yaşıyoruz. Bu yüzden

normalde yapmayacağımız şeyleri gözden geçiriyoruz, örneğin genç bir adamın gecenin köründe kızımızın odasından gizlice çıkması gibi.”

Bir kere Theo'nun dili tutulmuştur.

Baba devam ediyor. “Şu anda kendim de bu tür bir amnezi yaşıyorum. Ben hiçbir fikri bu şeyin başladığı zaman Marguerite'nin yatak hiçbir zaman olmadı tabii, çünkü bombalı saldırısından bizi bulmayı başardılar nasıl. Ancak kısa süre içinde üsse gelmezseniz komutanınızın böyle bir hafıza kaybı yaşamayacağını düşünüyorum.”

"Sağ. Evet. Elbette." Theo'nun eli cebine doğru ilerliyor ve ummamız gereken cüzdanı, rapor vermesi gereken bu askeri üssün adresini içeriyor. "Ben sadece, şey, gideceğim. Bunu yapacağım. Şimdi.”

Annem ona çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Bisikletine ihtiyacın yok mu?"

Theo evimize bakıyor ve dün gece gördüğüm bisikleti görüyorum. Derin bir iç çekiyor ve Pontiac'ını istediğini biliyorum. "Evet hanımefendi. Marguerite, sonra geleceğim, tamam mı?"

Tek cevabım bir baş sallamak. Bomba düşmeden önce söylediği son sözlerin hatırası tarafından susturuldu - eğer o son anlarımız olsaydı bana söylemek istediği şey. Hafifçe gülümsedi, sonra gitmek için döndü.

İçeri girdiğimizde annem ve babam her şey normalmiş gibi davranıyorlar. Onlar için, bu ise normaldir. Annem ilk duşu alırken babam kahvaltı hazırlamak için gönüllü oluyor. Ben sadece mutfak masasında oturuyorum, hareket edemiyorum veya düşünemiyorum. Burnuma hala yanık kokusu geliyor.

Sadece birkaç dakika sonra kapının çarptığını ve ağır çizmelerin mutfağımıza doğru koştuğunu duydum. Baba rahat bir nefes alır.

Josie yüzünde bir sırıtişla tulumunu giyerek içeri girdi. "Hey, görünüşe göre hâlâ bir evimiz var."

"Neyse ki," diyor babam. "Bu kullanışlı, değil mi? Yoksa ayakkabılarımı nerede tutacağımı bilmiyorum.”

İkisi de baskın sırasında hayatımızın tehlikede olmadığını iddia ediyor; onlar zorunda. Rol yapmasalar, korku yaşamak için çok fazla olurdu. uzun zamandır burada değilim kabalıklarına yetecek kadar, ama ablam için bir gülümsemem var.

Babam bir tava ve spatula çıkarıyor. "Gerçek omlet geliyor. Sonuncular da bir süreliğine, o yüzden keyfini çıkarın.”

"Biraz daha karneyle değiş tokuş yapamaz mıyız?" Josie yüzünü buruşturuyor. “Sulandırılmış yumurtalar çok korkunç.”

"Açgözlü olma Josephine. Olduğu gibi çoğu insandan daha fazlasını alıyoruz. ” Annem mutfaka gelir ve onu askeri ceket, etek ve kravatla görmekten daha tuhaf bir şey yoktur.

Annemle babam birbirine sarılırken ve tava cızırdarken Josie bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Hey, annen ve baban sana savaş zamanındaki genç aşık olayına ara veriyor olabilir, ama sen ve Theo izlesen desibel seviyesi? Uykuma ihtiyacım var."

Aman Tanrım, kız kardeşim seks yaptığımı duydu, hayır, hayır, hayır. "Afedersiniz."

Josie çoktan taşındı. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun? Kafein."

Babam, sıcak, kahverengi ve dumanı tüten bir şeyi önümüze koyarak, Hemen geliyor, dedi. Ama koku tamamen yanlış. Az önce bana her ne verdiyse, gerçek kahve değil. Bir yudum aldığımda o kadar acı oluyor ki kendimi yutmak için zorluyorum.

Belki de kahveyi azaltmalısın Marguerite, dedi Josie. "Son zamanlarda pek iyi uyumuyor gibisin."

Annem kurtarmaya geliyor - kasten ya da değil, umurumda değil. "En azından bu sabah uçmak iyi miydi?"

İnansan iyi olur, dedi Josie. O konuşmaya devam ederken ben Kardeşimin sadece askerde olmadığını farkındayım. O acayip bir savaş pilotu.

İlk başta bu imkansız derecede garip görünüyor, ama sonra değil. Ablam heyecan arayanların tanımıdır. Sörf, snowboard, zip-astar - yapmadan önce bir sorumluluk feragatnamesi imzalamanız gerekiyorsa, Josie bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor. Bu boyut ne kadar değişmiş olursa olsun, ablam yine de adrenalini yükseltmenin bir yolunu buldu.

Babam yumurtalarla çalışırken, "Keşke biri bizi laboratuvar için arasa," diye mırıldandı.

Annem, "Telefon hatları muhtemelen kapalı," dedi. "Birini gönderecekler. O zamana kadar endişelenmenin bir anlamı yok."

Eve dönerken hep bunu söyler. Babam her zaman yaptığı gibi cevap veriyor: "Endişelenmiyorum çünkü faydalı. Endişeliyim çünkü yardım edemem."

Annem omzunu sıvazlıyor. "Sadece kahvaltı yap."

"Hadi baba." Savaş hakkında konuşmayı bırakmasını istiyorum. Her zaman yaptığı gibi yemek yerken oturup kötü şakalar yapmasını istiyorum. İlk başta hiç tehlikede değilmisiz gibi davranmaya başladıklarında çok garip görünüyordu, ama şimdi o duruma geri dönmelerini diliyorum.

Yapmazlar. Babam, annemin yumurtalarını tabağına koyarken, "İlerlemeliyiz," diyor. Onunla konuşuyor, benimle değil. "Firebird proje hiç savaş çaba-yardım edeceğiz eğer biz daha teorik çalışma yapmak, ancak olabilir gerekir yakında bir prototip inşa."

Annem başını salladı. "Biliyorum. Yarın başlamamız gerekecek. Evlenmek her durumda hafta içinde sipariş edilecektir. Generallerin daha fazla bekleyeceklerinden şüpheliyim."

Yapabilirsin Sophie, dedi babam. "Bunu gerçekleştireceğiz. Bu bizim son şansımız."

İşte o zaman bana çarpıyor. Conley beni buraya, ailemin Ateş Kuşları üzerindeki çalışmalarını sabote etmem için gönderdi. Paul'ü başka türlü geri getiremem. Theo'yu tedavi edemem.

Ama bu boyutta ailemden o teknolojiyi çalarsam, hepsini ölüme mahkum etmiş olabilirim.

Biri kapıyı çalar. Bu laboratuvardan biri olacak, dedi annem.

Ondan önce ayağa kalkıyorum. "Onu alacağım." Şu anda sadece bir şeyler yapmam gerekiyor. Herhangi bir şey.

Ya da ben ön kapıyı açana ve Paul orada durana kadar öyle olduğuna inanıyorum.

8

PAUL, AİLEMİN OTURMA ODASINDA EN rahatsız edici sandalyeye Oturuyor. İçeri girerken üniforma şapkasını çıkardı, ama aksi takdirde bir askere alma posterinden hemen aşağı inebilirdi. Lacivert ceket geniş omuzlarını çevreliyor; pantolonu keskin bir şekilde kırışmıştır. Ayakkabıları bile parlıyor. Duruşu o kadar düz ki, sırtı ağrıyor mu merak ediyorum.

Ona koşmak, hatırlatmayı kullanmak ve Paul'ün ruhunun bu ikinci kıymığını yakalamak istiyorum - yolun yarısında! Neredeyse bitti!—ama yapamam. Bu boyutta, o ve ailem Ateş Kuşlarının ne olduğunu biliyorlar; ne yaptığımı ve başka bir evrenden geldiğimi anlarıydı. Başka bir deyişle, yakalanırdım.

Annem, babam ve Paul arasında alıştığım sıcak ilişki artık yok. Burada, ailem onun üst düzey subayları gibi görünüyor, artık değil.

"Elektron mikroskopumuz ne olacak?" Anne sorar.

"Küçük hasar," diyor Paul. "Ya da yedek parçaları daha hızlı alabilseydik, küçük hasarlar olurdu."

Babam başını ellerinin arasına alır. "Lanet olsun."

"Sorun değil Henry. Hâlâ rezonans testini yapabiliriz. Ama burada değil." Annemin özellikle Paul'e karşı bu kadar resmi davrandığını görmek çok garip . "Teğmen, San Francisco tesisi hazır mı?"

Paul başını salladı. "Neredeyse hanımefendi. Değişiklikleri şahsen denetlemek için yarın şehre gidebilirim. Beş gün içinde hazır olurduk. En fazla bir hafta."

O zaman planları gözden geçirmeliyiz, dedi annem. "Normalde bunu üste yapardık, ama bugün burada buluşursak itiraz etmeyeceğinize inanıyorum, Teğmen Markov."

Bu tamamen farklı bir evren, tamamen farklı bir Paul olsa da, bu iki kelimeyi duyduğumda kalbimde bir şey hala şarkı söylüyor: Teğmen Markov .

Ruhunun bu kıymığını geri alamaz mıyım? Annem ve babam ne yaptığımı anlarırsa, bu çok mu korkunç olur?

Evet, olurdu. Ailemin tepkisini hayal ederek kalbim sıkışıyor. Bu savaşta bir dünya; Ben bir istilacıyım, kızlarının derisini giyen biriyim. Beni yetkililere ihbar etseler, askeri bir hapishaneye girebilirim. Ne olursa olsun, başka bir boyuttan bir gezgin olduğumu öğrendiklerinde işlerini sabote etme şansım olmayacaktı. Triad'ın ofisine gittiğimde bunu yaptığımı kanıtlayamazsam Conley bana son koordinatları ya da Theo'nun tedavisini vermeyecek.

"Tabii ki hayır hanımefendi. Bu masaya kurulacağım. " Paul önünde duran eşyalara uzanıyor - Theo'nun portresine açılan eskiz defterime. Tereddüt ediyor. "Yani - eğer sakıncası yoksa Bayan Caine."

Bayan Caine?

"Hayır, bu iyi." Sanat malzemelerimi kendim almak için öne çıkıyorum. Elim yanlışlıkla onunkine değdi ama Paul buna tepki verdi. Gözleri anlam bulma umuduyla benimkini arıyor.

Gözlerindeki bakış tanıdığım bir bakış. Bir tanesini yorumlamam uzun zaman aldı. Ama onu bir kez anladığımda, o bakışı bir daha asla kaçıramazdım.

O beni seviyor. En azından, benimle derinden ilgileniyor. Ve açıkçası Paul ve ben bu boyutta uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz.

Öyleyse neden hala "Teğmen Markov" ve "Bayan Caine"?

Bundan daha fazlası - eğer Paul buradaysa, hayatımda, neden Theo'yla birlikteyim?

Evimiz, benim için yeni bir şey olmayan geçici bir fizik laboratuvarına dönüşüyor. Ama ailem bu evrende o kadar sıcak ve misafirperver değil. Paul'e ya da başka bir şeye düşman olduklarından değil; Çalışırken herkes neredeyse dayanılmaz derecede kibar. Ama ailemin en başından beri Paul'e gösterdiği sıcaklık, onları doğum günü pastasını pişirmeye ve ona güzel bir kışlık palto almaya yönlendiren sevgi - bu boyutta buna dair hiçbir işaret görmüyorum. Belki de bir üniversite ortamı ile ordu arasındaki fark budur. Lisansüstü bir programda sizinle arkadaş olacak profesörler, üstleriniz olduğunda mesafelerini korumak zorundadır.

Rakamlarla uğraşırken, yapacak bir şeyim kalmadı. Çalıştığım mühimmat fabrikasının hava saldırısında yıkıldığı haberi geliyor, bu çok büyük bir rahatlama. Bomba mı yapıyorum? Bu felaket için bir reçete olurdu. Babamın bunu bana söyleme biçiminden, yakında başka bir görev atamasını beklediği açık. Ama "yakında" "bugün" değildir, yani benim günüm benimdir.

Normalde boş zamanımı yeni bir boyutta arka plan bilgisi arayarak geçiririm. Bu, o kadar gelişmiş evrenlerdeki web sayfaları veya diğer daha karmaşık kaynaklar anlamına gelir; çok uzak olmayan evrenlerde, kitaplara dönüyorum. Annem ve babam neredeyse her zaman etrafta çok fazla yalan söylerler çünkü eski İnkalardan origami'ye kadar her şeyi merak ederler. Ancak bu dünyada, kağıt da diğer her şey gibi katı bir şekilde tayınlanmış gibi görünüyor. Ansiklopediler veya tarihler olmamalıdır. Ailemin çoğu roman olan sadece bir avuç kitabı var. Bunları okumak bile bana bir şeyler söyleyebilir - ama her birinde neyin

doğru neyin kurgu olduğunu anlayabilir miyim? Bu yüzden görevim için hayati gerçekleri elde etmek yerine, The Brothers adlı bir Jane Austen romanı okuyorum . Benim evrenimde buna sahip olduğumuzu sanmıyorum, yani en azından bu bir şey.

Öğleden sonra geç saatlerde, oldukça iç karartıcı bir konserve şeftali atıştırmak için mola verirken annem beni bir kenara çekiyor. "Rahat değilsin, değil mi?"

"Hım, hayır?"

Annem, "Durumun ilgili herkes için ne kadar garip olduğunun farkındayım," diye devam ediyor. "Teğmen Markov çok önemli işimize ve bugün evde çalışmak zorundayız, bu yüzden başka yolu yok."

Bir yanıt bekliyor gibi görünüyor. "Tamam."

"Hayal kırıklığını gerçekten iyi idare ediyor. Tüm sorabileceğimiz bu. Umarım seni zor durumda bırakmaz."

Görünüşe göre Paul onunla çıkmamı sağlamaya çalıştı ve ben hayır dedim.

Neden hayır diyeyim?

"Sorun değil," diyorum ona. "Paul iyi bir adam. Sonunda her zaman doğru olanı yapacağını biliyorum."

Annem devekuşlarının Plüton'un yörüngesinde döndüğünü söylemişim gibi bana bakıyor. Hata yapıp ona Paul dediğim için mi? Ancak bir süre sonra başını sallıyor. "Bazen ne kadar anlayışlı olduğunu unutuyorum."

Ona sarıldım, çoktan ölmüş olduğu boyutlarda kapana kısıldığım uzun haftaları hatırladım. Dünyaları dolaşmak size bir bakış açısı kazandırır. Sahip olduklarınıza değer vermenizi sağlar.

Tam akşama doğru, ad hoc bilimsel konferans devam ederken, kapı zili yeniden çalar. Babam benden önce cevap veriyor. "Neden, Er Beck. Ben seni gördüğüm sanmıyorum yaşlar ."

"İyi akşamlar bayım. Marguerite evde mi?" Theo beni gördü ve gün doğumu gibi aydınlandı. Bu evrendeki rolünü biraz fazla iyi oynuyor.

Yine de rollerin oynanması gerekiyor. "Theo," dedim yanına giderken. Beni kollarına çekiyor, öyle hararetli bir kucaklama, öyle samimi, ailemin bunu izliyor olması gerçeğiyle baş edemiyorum. Theo'nun kulaklarına, "Yeter." diye fısıldadım.

"Şimdilik," dedi alçak bir sesle.

Bu benim Theo'm değil.

Bu evrendeki Theo - Marguerite ile yatan, onu seven - şimdi beni tutan o.

Onu duvara itmeden bizi ayırmayı başardım. Ailem dikkatle denklemlerine bakıyor. Paul koltuğundan bizi izliyor, sonra onu gördüğümü fark edince başını eğiyor.

"Baskındaki telemetri sistemleri nasıl gitti Er Beck?" Annem başını işinden kaldırmadan ona bunu soruyor.

Theo, "Pekala, Dr. Caine," diyor. Huh, yani ailem bu evrende evlenmeye başladı. Bunu bildiğim iyi oldu. "İlk koşuşturmada - bir an için üsse nasıl geri döndüğümü bile hatırlamıyormuşum gibi geldi. Garip."

Çünkü o yolculuk sırasında Theo'm sorumluydu; bu Theo'nun bilinci, vücudunu daha sonraya kadar geri almadı. Ona söylediğim gibi hatırlatıcıları bir kenara koymuş olmalı.

Theo, "Fazla hasar almadık," diye devam ediyor. "Bütün sistemi gözden geçirdim. Yarına kadar tam kapasiteye geri döneceğiz."

"Akşam yemeğini yedin mi?" Annem der ki. Biraz soğukkanlı davranıyor - muhtemelen dün gece yarı giyinik bir şekilde evden kaçtığımızı hatırladığından. "Sana pek bir şey sunamam tostta peynirin ötesinde, çünkü erzakımızın en alt noktasındayız. Ama istersen senindir."

"Çoktan yedim. Sadece biraz Marguerite ile konuşmak istedim."

Babam bizi sallıyor. "İnce. Arkadan dışarı çık."

Arkada mı? Theo bunun ne anlama geldiğini biliyor gibi görünüyor; elimi tutuyor ve bizi evin arka tarafına doğru götürüyor. Biz giderken Paul bizi izliyor, gri gözleri hasretle - hayır. Aç. Sonra annemin ona baktığını görür ve dikkatini masanın üzerindeki kağıtlara verir.

Aptal tropik balık ışıkları ve bir çim sandalye bile kuramayacak kadar keskin eğimli avlusu ile evdeki arka güvertemizi seviyorum. Etrafını uzun ağaçlarla çevrelemesine bayılıyorum, Berkeley Hills'deki evimiz kalabalık bir mahallede değilmiş gibi görünüyor; bunun yerine, kendimize ait sessiz, huzurlu bir yerde, dünyanın geri kalanından kopmuş gibi hissediyorum.

Bu boyutta mı? Böyle bir şans yok. Arka güvertemiz yok, sadece bir ağaç. Bunun yerine, veranda olarak sayılması gereken birkaç inçlik beton ve bir cılız bank var. Ama Theo'nun beni o bankta yanına çekme şekline bakılırsa burası bizim favori yerimiz olmalı.

"Bugün seni özledim," diye fısıldadı ve beni kendine çekti.

Tüm vücudum kızardı ama onu tutmayı başardım. "Bekle."

Firebird'ü üniforma ceketinden çıkardığımda Theo bakıyor. "Bu ne lan?"

"Göreceksin," diyorum, bir hatırlatıcıyı harekete geçirecek olan diziyi zımbalayarak.

Yük onu sarsıyor. Theo sessizce küfrediyor ve kendini benden uzaklaştırıyor. Birkaç derin nefesin ardından gözleri kocaman açıldı. O yine benim Theo'm. "Oha."

"İyi misin?"

“Vücudumdaydım ama değildim. Uyanıkken uyurgezerlik gibi. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en tuhaf şey - vay canına." Theo, aklını toparlamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Nasıl anlaştın onunla birlikte?"

"Bana olmaz," diye hatırlatıyorum ona. "Hangi dünyada olursam olayım, her zaman kontrol bende."

"Alabilirsen iyi iş." Theo derin bir nefes alır, sonra tekrar odaklanır. "İçeride tam olarak ne oldu?"

Theo mükemmel bir gezgin olmadığı için yolculukları sırasında neler olduğunu benim kadar net hatırlamıyor. Belki de tutkulu kucaklaşmayı unutmuştur. Ya da öyleymiş gibi yapıyor. Her halükarda minnettarım. "Pek bir şey yok. Beni görmeye geldin, annem ve babam bu sabah burada değilmişsin gibi davrandılar ve bizi buraya gönderdiler."

Theo, "Ailenle birlikte olan Paul'du, değil mi?"

"Evet."

"Neden peşinden gitmedin? Ruhunun o kıymığını kurtarmak mı?"

"Çünkü bunu yapmak için onunla temas halinde olmam gerekiyor," dedim tekrar kızarak. "Yakın temas. Oturma odasının ortasında onunla başa çıkabileceğim gibi değil."

Theo kaşlarını çattı. "Ya gereken buysa?"

"Elbette mecbur kalırsam yaparım. Ama annemle babamın bilgisayar sistemlerine girmeden önce tuhaf davranmaya başlarsam bir şeyler döndüğünü anlayabilirler." Bir parmağımı boynumdaki iki Firebird zincirine geçiriyorum. "Unutmayın, başka bir boyuttan insanlar için Ateş Kuşlarımızı görmeleri zordur, ancak özellikle onları aramayı bilirlerse görebilirler. Bu dünyada bilirler."

"Doğru doğru. Anladım." Theo duraksadı, sonra, "Düşündüm ki—onu bu evrende henüz tanıyamayacağınızı düşündüm. Paul."

"Eh, onu tanıyorum," dedim elimden geldiğince hafifçe.

Sıradan tavrım Theo'yu bir an olsun kandıramaz. "Bu konuda iyi hissetmeme izin var mı?"

"Tam olarak ne hakkında?"

Gözleri karanlık, anlaşılmaz. "Beni seçtiğiniz çoklu evrende en az bir dünya olduğu gerçeği hakkında."

Etrafımızdaki karanlığa minnettarım. Belki de bu onu ne kadar telaşlı olduğumu görmekten alıkoyuyor. "Ben - sizin her zaman söylediğiniz gibi. Sonsuz bir çoklu evrende, olabilecek her şey olur."

"Yani bu - sen ve ben - olasılıklar alanında mıydık? Bunun bana nasıl hissettirdiğinden emin değilim." Theo gökyüzüne bakıyor. Belki daha fazla bombacı korkusuyla ışıklar kapatılmıştır,

Çünkü yukarıdaki her yıldızı görebiliyorum. "Muhtemelen bugünden önce Paul ile tanışmadın bile."

Onunla aynı fikirde olmalı ve devam etmeliyim. Bunun yerine doğruyu söylüyorum. "Hayır, onu tanıyorum. Ve o beni önemsiyor. Söyleyebilirim."

"Zavallı pi." Ona baktığımda, Theo omuz silkiyor ama sıradan numara yapmakta benden daha iyi değil. "Seni sevmeyen bir kıza aşık olmak? Berbat. bilirdim."

Cevap olarak söyleyebileceğim bir şey yok.

"Bunu en kötü düşmanım için dilemem. Bu yüzden kesinlikle Paul'de istemezdim. " Theo tereddüt ediyor, sonra bizi yeni bir konuya yönlendiriyor. "Dinle,  steyken Firebird verilerine ulaşmak için askeri bilgisayarları kullanmayı denedim. şanssız. Belki de bu projenin bir parçası olmadığım içindir, ancak anne babanızın her zamanki gibi güvenlik bilincine sahip olduğunu düşünüyorum."

Annem ve babam, ABC123 gibi şifreleri kullanacak tipte değiller . Bir süreliğine, annemin evde oturum açma kodu magnezyumun molar ısı kapasitesiydi ve bu sadece onun e-postası içindi. Gizli bir askeri projeye girmek için var olan her engeli kullanacaklar. Yine de Theo'nun onlara aşinalığının bize bir avantaj sağlayacağını düşündüm. "Hiç geçebileceğini düşünmüyor musun?"

"Bir terminale yeterince uzun süre gözlemlenmeden erişebilseydim, muhtemelen, ama bu evrende bunlara rastlamak zor. Askeri bir üsten askeri bir bilgisayara tam olarak giremem. Daha Enter'a basmadan tutuklanırdım."

Ne yapacağız? Paul ve Theo'yu kurtarma şansımız varsa Conley'nin işini tamamlamalıyız. Bilgisayar virüsü bu işi bizim için yapabilir, ancak yalnızca virüsün yok etmek için tasarlandığı sisteme erişebilirsek.

Cevap bana geliyor ve Theo'ya dönüyorum. "Ailem aracılığıyla içeri girmeye çalışmıyoruz. Paul aracılığıyla içeri giriyoruz."

"Bunu tam olarak nasıl yapıyoruz?"

"Firebird bileşenlerinin test edilmesi için laboratuvarı kurmak üzere yarın San Francisco'ya gidecek. San Francisco'ya da gidersek, yeni laboratuvarı sabote edebiliriz. Sağ?"

"Olabilir." Theo yine de şüpheli görünüyor. "Ama Paul neden bize erişim izni versin ki?"

Derin bir nefes alıyorum. " nk  ondan bunu isteyeceğim."

Birkaç dakika ikimiz de konuşmuyoruz. Sonra, "Bir Paul'  kurtarmak için diğerini kurtarmak için ihanet edersin" diyor.

"Gerekirse." Ama Theo'nun söylediğini duyduğumda planım çok daha zor geliyor. Daha zalim. "Ayrıca, bana alma şansı veriyor. . . ona daha yakın. Böylece sonunda Paul' n ruhunun bu kıymığını kurtarabilirim."

Mantıklı, dedi Theo düz bir sesle.

"Bundan nefret ediyorum, tamam mı? Her dakikasından nefret ediyorum. Muhtemelen Wyatt Conley, başka bir boyutta ailemi umursamadığımı düşünüyor ama babamın bu versiyonu hala baba. Annemin bu versiyonu hala Anne. Josie, Paul - Conley'nin yapmamızı istediği şeyi yaparsam, savaşı kazanmaları için son şanslarını elinden alabilirim. Ama zorundayım. Paul'e yaklaşmak bu boyutta yapacağım en kötü şey değil. Yakın bile değil."

Birlikte uzaklara, ışığın penceremizden süzüldüğü ve çalılıkların üzerine kareler çizdiği yere bakıyoruz. Burada elektrik bile karneye bağlanıyor, bu yüzden gece sessiz ve hareketsiz hale geldi. Trafik gürültüsü yerine sadece ağaçların arasından gelen rüzgarı duyuyorum.

Önce Theo konuşur. "Bugün üste yapabildiğim kadar çok savaş konuşmasına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre durum iyi görünmüyor. Meksika'yı kaybettik. Sanırım bu ülke demek bir noktada Meksika vardı, ama her neyse. Orta Batı'dan gelen tedarik hatları bozuldu."

"Savaşı kaybedersek yeniden inşa etmek zorunda mıyız? İç Savaş gibi mi?" Yeniden Yapılanma ve Jim Crow çok kötüydü, ama bu bile alternatiften daha iyi geliyor. "Yoksa bu, savaşı kaybedersek, dünyayı Adolf Hitler mi yönetiyor?"

"Kışladaki adamların konuşma şekli, kulağa daha çok Hitler-y gibi geliyor. Yine de savaş zamanı. abartıyor olabilirler. Herkes düşmandan nefret eder, değil mi?"

Umut etmek zorundayız.

"Dinle, Conley ne derse desin, anne babanın araştırmasını kalıcı olarak sonlandıracak gücümüz yok." Theo elimi tutuyor -muhtemelen vurgu için ya da sadece rahatlık için, ama dokunuşunun canlı bir şekilde farkındayım. "Diyelim ki projelerine virüs bulaştırmayı başardık, burada sahip oldukları bilgisayar sistemini mahvettik - bu arada, birbirine o kadar sıkı örülmüş ki, her şeyi yıkmak çocuk oyuncağı olurdu. Ailenizin yeniden inşa edilmesinin ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz? Belki bir yıl? Biraz daha az?"

"Onların bir yılı kaldı mı?"

İçeriden Josie'nin, babamın korkunç şakalarında yaptığı gibi kıkırdama sesini duyuyoruz. Bunu yaparsam, kız kardeşime de ihanet etmiş olurum. Suçluluk, nasıl nefes alacağımı bile hatırlayınca kadar, etrafımı saran bir yumruk gibi hissediyorum.

Fısıldadım, "Eğer Paul'um burada olsaydı, ben . . . Sanırım bana onu bırakmamı ve onları kurtarmamı söylerdi."

"Eğer burada olsaydı, kışını kurtarıken ona çenesini kapamasını söylerdin."

Her şeye rağmen gülüyorum. "Muhtemelen."

"Dinle. Conley'nin bahsettiği Nightthief maruziyeti için bu 'tedavi' - o bile işe yaramayacağını itiraf etti, "diyor Theo. "Benim için kendini buna zorluyorsan, zahmet etme. Ama bu sadece benimle ilgili değil. Paul'ü geri almalıyız. Bu, yapmamız gereken her şeyi yaptığımız anlamına gelir. Sağ?"

"Doğru," diyorum, ailemin içerde konuştuğunu duymamaya çalışarak.

Theo, her şey yolundaymış gibi aydınlanırken, her şeyin yolunda olmadığı çok açık. Bunu Paul'e yardım etmek için yapıyor ve ona karşı beklenmedik bir şefkat dalgası hissediyorum. "Tamam," diyor. "Şimdi tek yapmamız gereken seni San Francisco'ya nasıl götüreceğimizi bulmak."

Theo'nun ayrıldığını iddia ederek romantik bir kaçamak olarak değerlendiriyoruz. (Umarım onu alabilir.) Bana yeni bir savaş görevi verilene kadar, mühimmat fabrikasının yıkılması, biraz boş zamanım olduğu anlamına geliyor. Peki, neden San Francisco değil?

Ailemle konuşmadan önce Theo, "Kafama pompalı tüfek dayamak yerine evet diyeceklerinden emin misin?" demişti.

"Babam av tüfeği tipi değil. Anne - belki, ama muhtemelen değil." Ayrıca, onlara Paul'e aşık olduğumuzu söylediğimde nasıl tepki verdiklerini hatırlıyorum. Belki annem ve babam bu evrende Theo'yla samimi değiller ama ondan hoşlanıyorlar. Onlar prude değiller. Onlar. . . gerçekçi. "Her neyse, seni vuracak olsaydı, bunu bu sabah yapardı."

"Bu düşündüğünüzün yarısı kadar rahatlatıcı değil."

Ama aileden hafta sonu gitmene izin vermelerini istemek oyuna gir hangi evrende içinde ve dışında odasında-olursa olsun sinsi oldu erkekle, o gelmez değil iyi git.

Bunu bize soracağına inanamıyorum, dedi babam ön odayı adımlarken. "Ne bildiğini bilmeden. San Francisco'ya yolculuk! Bu çok çirkin."

Theo ve ben birbirimize bakmaya cüret ediyoruz. İfadesi, düşündüğümü söylüyor: Her şeyi batırdık.

Annem ona geziyi sorduğumdan beri ilk kez konuşuyor. "Henry, bu kadar kuzeydeki tren hatlarıyla ilgili hiçbir sorunumuz olmadı."

Baba rahatlamıyor. "Henüz değil. Ama her an—Bugünün baskını bize hiçbir şey öğretmedi mi? Bir sonraki saldırının ne zaman olacağını bilmiyoruz. Tanışmıyoruz."

Bekle. Theo ile bir otelde kalmam düşüncesi onu korkutmuyor. Babam üzgün çünkü evden uzağa seyahat etmek istiyorum, nokta.

"Baba, dün geceki baskın - havaya uçmaya bu kadar yaklaştık ."

Annemin sesi keskin. "Bize hatırlatma."

"Görmüyor musun? Her yerde tehlikedeyiz. Her zaman. Burada kalırsam daha güvende değilim."

Bir an sonra annem başını salladı ama babam yürümeye devam etti. "Susannah teyzene ne olduğunu hatırlıyorsun. Herkes tarafsız bir bayrak altında seyrettikleri sürece yolcu gemilerinin güvende olduğunu söyledi ama yine de..." Sözleri kesildi ve annem elini tuttu.

Susannah Teyze öldü.

Başta kafamı toparlayamıyorum. O benim sersem, moda ve sosyetenin başka pek bir şeyi umursamayan şımarık Londra teyze - ama hepimizi severdi ve Büyük Britanya'yı her ziyaret ettiğimizde bizi karşıladı. Küçükken bir keresinde beni lüks bir otelde çaya götürdü ve kendimi çok büyümüş hissettim. Çok özel.

Susannah Teyze'yi en son başka bir boyutta, ailemin çocukluğumda öldüğü ve beni büyüttüğü fütürist Londra'da gördüm. Annelik konusunda en iyi işi yapmadığı açıktı; annelik içgüdüleri ve Susannah Teyze birbirine karışmaz. Ama yine de beni yanına aldı. Elinden geleni yaptı.

Şimdi onu okyanusta torpidolarla çarpıp hızla batan bir gemide hayal etmeliyim. Çok korkacaktı ve kurtuluş umudu olmayacaktı. Kaçış yok.

Annem babamın elini okşuyor. "Marguerite haklı. Güvenlik, hiçbirimizin uzun zamandır sahip olmadığı ve bir daha asla sahip olamayacağı bir lüks."

Tartışmıyor, tam olarak, sadece strateji değiştiriyor. "On sekiz yaşında ve onu erkek arkadaşıyla mı gönderiyoruz?"

Annem, "Hayatı dolu dolu yaşamalıyız" diyor. Hepimiz söylenmemiş olanı işitebiliyoruz .

Babam omuz silkiyor ve o zaman evet yolunun yarısından fazlasına geldiğimizi anlıyorum. Annem her zaman sonunda kazanır.

Theo bana San Francisco'ya eşlik etme konusunda yalan söylemeye istekliydi ama görünüşe göre buna mecbur değildi. O oldu izin için yukarı ve onun amirlerinin tam üç gün kapalı ona verdi. Bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı ne kadar sevinsem de, Theo'nun varlığı işleri ikimizin de yüksek sesle konuşmak zorunda olmadığı şekilde karmaşılaştırıyor.

Ailemin kanepesinde otururken bir çift gibi davranmak başka bir şey. Bu numarayı hafta sonu için bir otele kadar taşımak için bir tane daha.

Cuma sabahı beni tren istasyonuna götürürken Josie, "Bunu yapmana izin verdiklerine inanamıyorum," dedi. "Annenle baban yolculuk için sana pratikte prezervatif verdiler."

"Değildi o kolay," Ben protesto ediyorum. Küçük valizim kucağıma oturuyor; kartondan çok daha sağlam olmayan bir şeyden yapılmış gibi.

Josie omuz silkiyor. "Pekala, ortada bir savaş var."

Dün gece tek güzel elbisesini ödünç almama izin verdiğinde aşağı yukarı aynı şeyi söyledi - koyu kırmızı ve neredeyse ipeksi hissettirecek kadar yumuşak kumaştan yapılmış. Romantik kaçamağınız için , demişti ve tabii ki onunla çelişemedim.

Tren istasyonu hareketlilikle dolup taşıyor ama Theo'yu hemen görüyorum. Ona el salladığımda bize koşuyor ve rolünü yerine getirerek bana sarılıyor. "Hey. Beni ektiğini düşünmeye başlamıştım."

"Asla" diyorum. Umarım bu yeterince flörtöz olur.

Josie, "İyi eğlenceler, ikiniz," diyor. Zaten gitmek için dönüyor. "O otel duvarlarına benimkinden bile daha yüksek sesle vur."

Aman Tanrım. Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Theo onunla vedalaşıyor, sonra dirseğini büküyor. Kolumu içinden geçiriyorum. Bir erkek ve bir kadının her an birbirlerine dokunmak istedikleri gibi. Sanki aşık olduk.

9

TREN PENCERELERİNDEN, SONUNDA İLK GERÇEK bakışımı bu hırpalanmış dünyaya verilen hasara ALDIM. Geçen gün içinden geçtiğim bombalanmış mahalleler - titreyerek çıktığım mahalleler, sanki harap olmuş tek bir yerde meydana gelen korkunç bir şey gibiydi. Savaşı öğrenmiş olsam da, bunun gerçekten ne anlama geldiğini hala hayal edemiyordum.

Şimdi zorunda değilim. Kanıtlar trenin her iki tarafına da yayılıyor.

Bildiğim Berkeley'den düşündüğümünden daha uzakta yaşamalıyız çünkü tren yolculuğumuz biraz uzun sürüyor. Sonra tekrar, çok yavaş hareket ediyoruz, bu da bana etrafa bakma şansı veriyor. Benim dünyamdaki Körfez Bölgesi'nin kentsel yayılımı yerine, her biri bir öncekinden daha üzgün ve yıkık görünen sadece birkaç küçük kasabadan geçiyoruz. Binalardan boya kabukları; çukurlu sokaklarda çöpler; ve kimse araba kullanmıyor, etrafta dolaşmıyor ya da pek bir şey yapmıyor gibi görünüyor. Yine de çoğunlukla tren, neredeyse çok bol görünen tarlalardan geçer. Yonca ve yabancı otlar trenin kendisi kadar, bazen daha da yükseğe çıktı. Vines, eski çitlerden geriye kalanları geri aldı. Çok uzun zamandır buralarda kimse çiftçilik yapmamış, çim dikmemiş, hatta biçmemiş.

Genellikle, yeni bir evrende, hangi sanatçının benden önceki gibi bir dünya yaratma olasılığının daha yüksek olduğuna karar vermeye çalışırım. Bu sefer, bu kadar gri ve umutsuz bir dünya yaratabilecek tek bir ressam düşünemiyorum. Gerçi belki Andrew Wyeth isteseydi bunu yakalayabilirdi - doğa ve kırsal, ama garip bir şekilde perili.

"Sence bu savaş ne kadar süredir devam ediyor?" Theo, vagondaki diğer yolcuların dikkatini çekmeyecek kadar sessizce, dedi.

"Yıllar. On yıl? Belki daha fazla." Etrafımızdaki mutlak ölümlüğe baktığımda - eskiden tüm ülkedeki en pahalı mülklerden bazılarıydı - savaşın bütün bir nesil sürdüğüne inanabilirim.

Theo ve ben olmamız gereken sevgililer gibi oturuyoruz. Aşıklar biz vardır bu boyutta. Theo gibi üniformalı birkaç erkek olmasına rağmen, etrafımızdaki insanların çoğu, benim giydiğim ucuz elbise gibi koyu renkli, pratik giysiler giyiyor. Başında katlanmış kepiyle tamamlanan canlı, koyu yeşil üniformasıyla ona bir kez daha bakıyorum ve gülümsemeye karşı koyamıyorum.

Geri gülümsüyor. "Komik olan ne?"

"Üniformanız. Tam olarak bir Lumineers tişörtü ve fötr şapka değil, değil mi?"

"Moda anlayışım la alay ediyorsun." Theo bir elini göğsüne koyarak kalbinden vurulmuş gibi yapıyor. "Ama ben stil sahibi olduğumu biliyorum. Genelde. Bugün değil."

Elimden geldiğince masum bir şekilde, "Yenilikçi erkeklerin çoğu artık sakal bırakmıyor mu?" diyorum.

Theo yüzünü ekşitir. "Ben değilim. Yani, belki bir ara keçi sakalı ya da başka bir şey alabilirim. Ama şu an gördüğün sakallar? Amish'e giden yolun yarısı."

yüksek sesle gülüyorum. Diğer birkaç yolcu dönüp bize bakıyor ama çoğu sinirli görünmek yerine gülümsüyor. Belki insanların savaş zamanı romantizmine karşı bir zaafı vardır.

Theo fark ederse, hiçbir işaret göstermez. "Dinle, San Francisco'ya varana kadar beklemek istemiştım ama bu düşündüğümden daha uzun sürecek gibi görünüyor."

Tren istasyonunda tarife verilmedi. Görünüşe göre hedefinize ulaşırsanız bile kendinizi şanslı saymanız gerekiyor. "Ne için bekle?"

"Çektiğim dosyaları gözden geçirmek için." Theo sırt çantasından, daha fazla nokta vuruşlu yazıcı kağıdıyla kalın olan bir manila klasörü çekiyor.

"Güvenlikten geçemeyeceğini söylediğini sanıyordum," dedim biraz daha yaklaşıarak.

Theo, "Gizli bilgilere ulaşamadım, hayır. Ama daha genel bilgi? Problem değil."

Klasörü açar açmaz gözüm üzerindeki ismi buluyor. üst sayfa: TEĞMEN PAUL MARKOV.

"İşte burada Paul'ün görevi, bu arada altın değerinde olan hizmet kaydı ve hatta San Francisco'daki adresi var." Theo kağıda kaşlarını çatı. "Askeri Konut, diyor. Kışla ile apartman arasında bir yerde olduğu izlenimini edindim."

"Telefon numarası bizde var mı?"

"Evet. Üssündeki ofisinde de. Böylece ona öyle ya da böyle ulaşabileceksiniz." Sonra Theo derin bir nefes aldı ve eli kapak buruşana kadar dosyanın etrafında sıkılaştı. "Lanet olsun."

"Ne?"

Başka bir sayfada, az önce çıkardığı bir ismi işaret ediyor. Küçük harflerle yazılmış, diğerleri gibi tek bir girişte ama onu görür görmez dünya soğur.

Yarbay Wyatt Conley.

"O burada ne yapıyor?" Diyorum ama cevap hemen geliyor. Her zaman yaptığı şeyi yapıyor: en son teknolojiyi icat etmek ve onu elde etmek için en çok para ödeyen kişiye pazarlamak. Bu dünyada ordu budur.

Bir keresinde Londonverse'de Conley'nin savaşın yüzyıllar boyunca nasıl geliştiği hakkında bir konuşma yaptığını duydum. Daha sonra, bir sonraki silahların ve stratejilerin, tarihin gördüğü her şeyin ötesine geçeceğini söyledi.

Bu savaş bana ne kadar tuhaf gelse de, daha önce yapılan savaşlardan inanılmaz derecede farklı olduğu hissini anlamıyorum. Conley burada yapmak istediği şeyi yapmak için ihtiyaç duyduğu teknolojiye sahip değil.

Sonra bana çarpıyor. "Firebird projesiyle bağlantılı, değil mi? Ama o olamaz. Eğer öyleyse, bana ihtiyacı olmazdı. Ateş Kuşlarını kendisi sabote edebilir."

"Birden çok kez projeye transfer talebinde bulundu. Hep reddedildi." Theo dosyaları taramaya devam ediyor. "Conley ve Paul başka projelerde birlikte çalıştılar. Şimdi Paul'ü kendi departmanına transfer etmeye çalışıyor ama şu ana kadar başarılı olamadı."

"Sence bu boyuttaki Conley, Paul'ü kontrol etmeye mi çalışıyor? Ya da Conley'imiz işleri batırmaya çalışıyor ve başarısız oluyor mu?"

"Tahminim? Her ikisi de. Ama Conley'imiz vazgeçti, bu yüzden cennette tüm masrafları karşılanan bu tatili aldık." Theo, " Şu harika ödüllere bak" gibi bir jest yapıyor ve sonunda tekrar gülümseyebiliyorum.

Bu noktada, şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak bize bakan yaşlı bir adam fark ettim. "Unutmayın, boyutlardan bahsettiğimiz sürece ses kontrolümüze dikkat edin." diye fısıldıyorum.

Theo nefesinin altında yemin ediyor. " Buranın ne kadar sessiz olduğunu unutup duruyorum ."

Kulaklıklardan kimsenin müziği gelmiyor. Nispeten az sayıda insan birbiriyle sohbet ediyor gibi görünüyor. Dışarıdaki dünyadan arabaların veya şehir hayatının ortam gürültüsü yok. Sadece trenin altındaki rayların gümürtüsü, ara sıra katlanmış gazete buruşmaları ve Theo ile ben.

Daha sessizce, "Peki, buradaki planımız ne?" diye devam ediyor.

"Paul'e ulaşıyoruz ve ne yapabileceğimi öğreniyorum." Onunla tekrar baş başa kalabilmek için şimdiden dakikaları sayıyorum. "Laboratuvara bir tur için uğramayı önerebilirim ve sanırım orası başlamak için bir yer."

Theo kaşlarını çattı. "Pek bir plan yok."

"İşe yarayabilir," diye karşılık verdim. Theo virüsü zaten bu boyuttaki bir sabit disk versiyonuna yükledi. Tek yapmam gereken onu doğru bağlantı noktasına takmak olurdu ve laboratuvarlarına girdiğimde sanırım bunun ne olduğunu anlayabilirdim.

"Olabilir," diye itiraf ediyor, "ama buna güvenmeyi göze alamayız. Proje sınıflandırılmıştır. Ebeveynleriniz kim olursa olsun, içeri girmenize izin verilmeyebilir."

Kabul etmekten nefret etsem de Theo haklı. "Başka ne yapmalıyım?"

"Yeni başlayanlar için, anahtarlarını kaydırmaya çalışın. Cüzdanı da, eğer bulabilirsen, hatta içine bir bak. Sophia ve Henry'nin çocuğu olduğunuza göre, onu Firebirds hakkında çok fazla sorun yaşamadan konuşturabilirsiniz. Bilgisayar sistemine nasıl erişileceğini öğrenin ve bu kullanışlı virüs ile onu oradan alabiliriz. Siz farkına varmadan tüm dünyayı alt üst etmiş olacağız."

Konuşmamız çok taktiksel hale geldi. Çok soğuk. "Bundan mutlu görünüyorsun," diye çıkıştım. "Kesebilir misin?"

Hey, dedi daha yumuşak bir sesle. "Bunu anne babana yapmanın zor olduğunu biliyorum. Ben de onları seviyorum, biliyorsun. Tıpkı senin ve benim Paul'ü sevdiğimiz gibi. Bu yüzden buradayız. Başka bir boyuttaki bir versiyon ile bizim versiyonumuz arasında seçim yapmak zorunda kalırsak, yapabileceğimiz tek bir seçim var. Sağ?"

"Tamamen farklı olduklarını düşünüyorsunuz" diyorum, "ama değiller. Annem benim annemdir, her yerde. Paul, her yerde Paul'dür."

"Ve ben her yerde Triad'ın katil psikopatı mıyım?"

Bu acıtıyor. "Hayır. Bunu demek istemedim - aynı değiller. Ama sandığınız kadar ayrı değiller."

"Eğer taklit işi bitirmemize yardım ederse, o zaman kalbimi atıyormuş gibi yapmaya devam edeceğim. Çünkü Nightthief'e maruz kalma tedavisi—ona ihtiyacım var, hem de yakında. Benimle misin?"

"Seninleyim." Ciddiyim, ama kelimeleri söylemek hala acıtıyor.

"Beni dinleme tamam mı? Bazen bir şeyler hakkında gıcık oluyorum çünkü - bilirsin. Daha kolay." Theo hala etkilendiğimi açıkça görüyor ama daha fazla baskı yapmıyor. "Tamam. Git Paul'le tanış. Yapabileceğin her şeyi öğreniyorsun. Bana laboratuvarına anahtar veya geçiş kartı getir. Oradan alabilirim."

"Sen?"

"Bu kadar şaşırmış gibi yapma. Bu benim ilk uzun mesafe yolculuğum olabilir, ama sanırım bunun tadını çıkarıyorum. Tabii ki, hatırlatıcıları azaltmak zorunda kaldım - suçlama konusunda haklıydın ve ayrıca, lanet olası hatırlatıcılar canımı acıtıyor." Gülümsemesi çarpık. "Ne için burada olduğumu sandın? Sırf o trene binmen için bir bahane sağlamak için mi?"

"Manevi destek, sanırım."

Gülme sırası onda. "Ahlaksız destek, daha çok gibi."

Theo durum bu kadar acımasızken bile beni nasıl gülümsetebilir? Nedense her zaman yapar.

Sonra ekliyor, "Ayrıca, dediğin gibi, Paul'ün eşyalarını alırken ona yakın olacaksın. Onun ruhunun o kıymığını kurtarmak için şansın olacak."

Paul'e yakın olma düşüncesi - hem bu dünyanın Paul'u hem de benimki - içimi titretiyor. ama bilmiyorum odağı kaybetmek. Çok erken davranırsam, Paul yakalayacaktır. Paul'de şansımı yakalamadan önce buradaki korkunç görevimizi tamamlamalıyız. "Sonuna kadar değil."

"İki oda? İki otel odası olan güzel bir kızı olan bir adam ne ister?" diyor resepsiyon görevlisi.

Theo düz bir yüzle, "Bir beyefendi olduğumu bilmenizi isterim, efendim" diye yanıtlar.

Adam ona bir bakış atıyor. "Son birkaç haftadır SoCal'dan kaç mültecinin buraya geldiğini biliyor musun? Bir odam bile olduğu için şanslısın. Başka hiç kimse de çok fazla boş pozisyona sahip olmayacak. Bunu al, yerde bir beyefendi olabilirsin."

Asansörde sessizce yukarı çıkarken Theo bavullarımızı tutuyor. Otelin anahtarını tutuyorum - eski moda, bir zincirle sallanan akuamarin plastik etiketi olan metal. Sonunda Theo, "Zemin iyi. Gerçekten mi."

"Vardiya alabiliriz. Dört saatlik yatak, dört saatlik zemin."

"Bu da işe yarıyor."

Sorun şu ki, şimdiye kadar gördüğüm en küçüğü olan bu otel odasında çok fazla kat yok. Bunun teknik olarak bir çift kişilik yatak olduğunu tahmin etsem de, çoğundan daha dar ve yine de odanın neredeyse tamamını kaplıyor. İçeriye zar zor sığacak, valizlerimizi tutamayacak kadar sığ bir dolaba koyacak ve dolaptan çok daha büyük olmayan bir banyonun kapısını açacak kadar yerimiz yok. Halı bej endüstriyel malzeme ve sararmış duvarlardaki boya yontulmuş.

"Eh, bu Ritz değil." Theo ağır ağır yatağa oturdu, sonra kaşlarını çattı. "Bekle. Telefon nerede?"

Görünüşe göre bu otelde her katta sadece bir telefon varmış. Bir arama yapmak istiyorsanız, "telefon kulübesine" adım atmak için sırada beklemeniz gerekir - aslında sadece küçük bir bankı olan bir kabin. Önümdeki adam, görünüşe göre ikisi için yeterince zaman ayırmadığını hisseden bir kadınla (karım veya kız arkadaşım, söyleyemem) on dakikalık bir tartışma yapıyor. Onunla aynı fikirde olacak kadar konuşma duydum ama kimse bana sormuyor.

Sonunda ahizeyi indiriyor ve uzaklaşıyor. Telefon benim. Bir an orada oturdum, üzerinde Paul'ün numarasının yazılı olduğu çıktıya bakıyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı merak ediyorum.

Sonra başlığı tekrar okudum: Teğmen Markov. Ve çeviriyorum.

Üç yüzük ve—"Markov."

Paul'ün sesi kuraklıktan sonra yağmur gibi geliyor. Onu duymak bile boğazımı sıkıyor. "Teğmen Markov mu? Bu Marguerite Caine."

"Bayan Caine?" Bunun bir tür şaka olabileceğini düşünüyor gibi.

"Evet. Selam. Ben - umarım aramamda bir sakınca yoktur."

"Elbette. Doktorlar Caine'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, iyiler! Aradım çünkü San Francisco'dayım ve kendi başımayım. O yüzden belki buluşabiliriz diye düşündüm."

Kısa bir duraklamadan sonra Paul, "San Francisco'ya kendi başınıza mı geldiniz?"

"Hayır. Buraya Theo ile geldim." Sesim kızgın mı? Deniyorum. "Ama sinirlendi çünkü ben - şey, o kaçtı. Şimdi birkaç günlüğüne şehirde yalnızım."

Er Beck seni tek başına mı bıraktı? En azından birimiz gerçekten kızgın.

"Ben iyiyim!" Tamamen hayali bir tartışmadan sonra bile Theo için mazeret bulma ihtiyacı hissediyorum. "Bir otel odam, bavulum ve üç gün sonra eve dönüş biletim var. Ama o zamana kadar—pekala—bir şirket kullanabilirdim."

Bunu izleyen sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, bağlantımızı mı kaybettik diye merak etmeye başlıyorum. Sonunda Paul, "Seni yemeğe götürmeme izin verir misin?" dedi.

Çok resmi konuşuyor, kulağa çok güvensiz geliyor. Bana Teğmen Markov'u ve Grandüşes Margarita'yı bu kadar uzun süre tek kelime etmeden sevmesini hatırlattı. Yüzümde güneş ışığı gibi gülümsememi hissedebiliyorum. "Bunu çok isterim."

Bu boyutun hiç bitmeyen garip geçit töreninde bir sonraki adım: Theo aynı odadayken Paul'le olan ateşli randevum için hazırlanmak.

Teknik olarak ben banyoda giyinirim ama o hemen kapının dışında, kıyafetimin diğer unsurlarını eleştiriyor. Fermuarımla uğraşırken, "Ayakkabıların berbat," diye seslendi. "Bunlar en iyi ihtimalle kucaklama pompaları."

"Onu baştan çıkarmak için dışarı çıkmayacağım ." Paul ve ben, kendimizin diğer boyutlu versiyonlarıyla bir araya gelmenin aldatma sayılıp sayılmayacağı konusunda hiç tartışmadık. İlişki sorunlarımız çoğu insanınki gibi değildir. "Sadece onun, bilirsin, ona ilgi gösterdiğim için gurur duymasına ihtiyacım var."

Güven bana, dedi Theo daha alçak sesle. "Seni gördüğü an eriyecek."

Onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Bunun yerine, sonunda fermuarı fethediyorum, sonra küçük aynada kendime bakmak için olabildiğince geri çekiliyorum.

Josie benden biraz daha kısa ve göğüsleri çok daha iyi. Ama bu elbisenin kesim şekli, bedenlerimiz arasındaki farkın bir önemi yok. Boyun çizgisi, Yunan tarzı yumuşak kıvrımlar halinde basamaklanıyor, sonra dizlerimin biraz ötesine kadar serbestçe akıyor. Elbisenin kolları olmamasına rağmen, kırmızı kumaşın bir kısmı neredeyse dirseğime kadar omuzlarımdan geçiyor. Boyunda, kollarda veya bacaklarda fazla cilt göstermiyor ve kumaş ucuz kalıyor, ancak genel etki inkar edilemez derecede seksi.

Kısa saçlarım beni ürkütüyor. Dağınık bir topuzla bağlayabilseydim, bu mükemmel görünürdü. Bunun yerine, bir tarafı parlak metal bir klipsle geri çekerek, bob ile elimden geldiğince çalışıyorum.

Buradaki ruj neredeyse her zaman koyu kırmızı giyilir. Gölge elbiseyle eşleşiyor, bu yüzden onunla mutluyum. Ateşkuşlarından başka mücevherim yok, boğazımdaki altın zincirlerin sadece bir kısmı görünsün diye yakamın altına sıkıştırılmış. Tekrar saçlarımı kabartıp banyodan çıktım ve gülümsedim. "Nasıl görünüyorum?"

Theo durur. Bana sanki hareket edemiyormuş, hatta nefes alamıyormuş gibi bakıyor. İfadesi bana bu Marguerite'nin cebinde bulduğum resmi hatırlattı.

Sanırım küçük banyo aynası bu elbisenin hakkını vermemiş olabilir.

Sonra Theo ondan kurtuluyor. "Harika görünüyorsun canım."

"Çok İngilizsiniz." Aptal şaka. Şaka yapmalıyım, dikkatini dağıtmalıyım, aramızdaki gerilimi kırarak bir şeyler yapmalıyım.

"Büyüleyici mi demeliyim? Muhteşem? Güzele ne dersin? Güzel işler."

gülümsemeyi başarıyorum. "Teşekkür ederim."

Ayakkabılara adım attığımda yalpalıyorum - topuklu ayakkabılar benim işim değil. Theo elimi omzuna dayamak için yaklaştı. Ama onları taktığımda, geri dönmüyor. Ben de elimi çekmem.

"Bilirsin . . ." Sesi uzaklaşıyor.

"Ne?"

Teo başını sallar. "Söylenmese daha iyi."

Normalde onun yanına kâr kalmasına izin verirdim. Bu gece istemiyorum. "Bana söyle."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kendimi kışkandığım son derece garip bir pozisyondayım."

Uzaklara bakmamak zor ama bakmıyorum. Londra'yı hatırlayarak, "Daha önce yeterince yaklaştık" diye itiraf ediyorum.

"Ama o da ben değildim!" Theo gülmeye başladı ve ben gülümsemeden edemiyorum. "Ciddi olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bu Theo ve bu Marguerite? Yoksa bu sadece, bilirsin, günü yakala, kızı yakala, çünkü yarın asla bilmeyecek mi?"

İlk başta kelimeleri söyleyemeyeceğimi düşünüyorum ama Theo bu kadar gerçeği hak ediyor. "Biz aşığız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Kollarımı göğsümün önünde birleştirdim, çok yakınımda dururken Theo ile aramda küçük bir engel vardı. "Hava saldırısı sırasında cebimde bir resmini buldum. Arkasına 'tüm sevgimle' yazmışsın."

Aslında sonsuz aşk hakkında bir şeyler söyledi ama belki o kısmı atlayabilirim.

Buna inanabilirim, dedi düz bir sesle. "Yine de hislerin karşılıklı olduğu anlamına gelmez."

"Bu. Senin çizimlerini buldum. Yüzünü çizdiğim gibi. . " Birinci şahıstan çıkıyorum. "Theo'yu bu boyuttan seviyor. Derinden. Tamamen."

"Şanslı herif."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, ikimiz de söylemediğimiz sözleri dinliyoruz. Theo gibi hissetmiyor olsam da, o benim için önemli ve görünüşe göre aramızda sandığımdan daha fazla potansiyel vardı. Bana aşık olması yanlış değildi. Sadece yanlış evrende.

"Sığınakta - patlamadan hemen önce -" deme cesaretini topladım.

Theo, "İnsanların bir daha asla şansları olmayacağını düşündüklerinde söyledikleri türden bir şey söyledim" diyor. "Bırak, tamam mı?"

Yapayım. Yapacağım. Nasıl olduğunu anladığım anda.

10

TRANSAMERİKA PİRAMİT YOKTUR. COLUMBUS KULESİ YOK. Ya Ghirardelli Meydanı bir süre önce unutulmak üzere bombalandı ya da ilk etapta hiç inşa etmediler. Sokakta yanımdan geçen insanlar daha sessiz, daha sinsî, daha az kendileri gibi görünüyorlar - sanki yüzleri değişen aynı yüz siyah ceketle çevrili gibiyim. Bu benim hatırladığım San Francisco değil.

Yine de şehrin ruhundan bir şeyler hayatta kalıyor. Yolun bir kısmında teleferiğe binebiliyorum ve Paul'ün benden onunla buluşmamı istediği yer hâlâ Çin Mahallesi olarak bilinen mahallede.

Köşede duruyorum, uzun siyah ceketim beni sıkıca sardı. Sıcaklık bugün daha da soğudu - kışın bahara karşı son beyhude uluması. Acaba farklı boyutlarda hava koşulları aynı mı, yoksa evde annem ve babam kazaklarını dolaptan çıkardılar mı? Veya belki "kelebek etkisi" devam eder ve her dünyada olabilecek en küçük değişiklikler yeni iklimler, yeni fırtınalar yaratır.

Bu arada, Theo otel odamızda mahsur kaldı ve geri gelip ona Paul'le flört etmemle ilgili her şeyi anlatmamı bekliyor.

Cebimde bulduğum resmi ve arkasında ne yazdığını hatırlayıp duruyorum. Theo ve diğer Marguerite burada birbirlerini çok seviyorlar. Sanırım—sanırım Paul ile tanışmadan önce ona aşık oldum.

İşin tuhaf yanı Theo ile birlikte olmam değil. Kendi kendime, onun espri anlayışı, şeytani gözleri ve çoğu kızın uğruna canını vereceği türden dolgun dudaklarıyla ona nasıl aşık olabileceğimi anladığımı itiraf edebilirim. Karakterinin karanlık tarafına rağmen hâlâ anlaşabildiğim Theo'nun verecek çok şeyi var.

İşin tuhaf yanı, Paul'e aşık olmadım.

Bu Paul'un bana olan sevgisi tenine dövme yaptırmış olabilir. Kibar bir mesafede kalmaya, bana gereğinden fazla ilgi göstermemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yakınındaki herkes bunu görebilir. Ama her zaman diğer insanların gözden kaçırdığı ayrıntılara ve duygulara dikkat ediyor. Paul gerçek beni başka hiç kimsenin görmediği şekillerde görüyor.

Bu Marguerite onun ne kadar umursadığını anlamadı mı?

Hayal kırıklığımı bastırıyorum. Başta onu da anlamadın, hatırladın mı? Paul'ün gerçekte kim olduğunu anlayan neredeyse bir yılını aldı. Bu Marguerite önce başka biriyle ilişkiye girdi. Bu yüzden onu daha uzun sürecek. Ama eninde sonunda anlayacak, değil mi?

Sanırım asıl soru, bu Marguerite'nin Theo'yu ne kadar sevdiği.

Eğer ruhlarımız her dünyada aynıysa, o zaman Theo temelde bir şekilde Üçlü Evren'den hepimize ihanet eden kişiyle aynı kişi olmalıdır. Theo'mu bir başkasının davranışlarıyla ölçmemek için çok savaştım ama o sessiz yargı aklımın bir köşesinde pusuya yattı.

Yine de kendi acısına sessiz kaldı. Bu tehlikeli yolculuğa çıktı ve asla dünyalar arasında seyahat etmeme kararını bozdu. San Francisco'ya gelip başka bir adamla randevu ayarlamama yardım etti. Triadverse'deki Theo—Onun bu kadar cesur olduğunu hayal edemiyorum. Ama elbette biz sadece Paul'ü kurtarmak için burada değiliz; Biz de Nightthief tedavisinin peşindeyiz. Şimdiye kadar, bu dünyanın Theo'sunun Triadverse'dekine mi yoksa benimkine mi daha çok benzediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Tam o anda, donuk, meçhul kalabalığın ortasında Paul'ü görüyorum.

Üniforması Theo'nunkinden, hatta geçen gün bizim evimizde giydiği üniformadan bile farklı: Daha canlı, kollarındaki lacivert ve altın şeritler dışında tamamı lekesiz beyaz - bir subay nişanı. Giydiği şapkanın önünde bir kenar ve küçük bir bayrak var. Neredeyse 1940'lardan fırlamış olabilirdi.

Paul üniforma giymek için yaratılmış gibi. Asker ve muhafızımken Rusya'da nasıl göründüğünü hatırlıyorum.

Bu da elimi kaldırıp sallamamı daha da tatlı kılıyor.

Kısa duruyor. "Ah, Bayan Caine. Senin olmanı beklemiyordum..." Giyinmiş , belki. Ya da gülümseyerek . Ama Paul sadece, "—burada çok yakında" diyor.

Bu, neredeyse dakikasına kadar seçtiğimiz zamandır; korkutucu, atom içi saat tarzında dakik. kaymasına izin verdim. "Hey, bir anlaşma yapalım. Bana Marguerite dersin, ben de sana Paul diyeceğim."

"Pekala," demesi biraz zaman alıyor. Marguerite."

"Tamam, Paul."

"Pekala," diyor, sonra hemen başka bir şey bulamıyor gibi görünüyor. bir gülümsemeyi bastırıyorum; Paul benimkinde olduğu kadar bu boyutta da garip. "Yani. Akşam yemeği. Rezervasyon yaptırdım."

"Olağanüstü." Beni özel bir yere götürüyor olmalı.

Sonra ekliyor, "Çok az yer yeni rasyon standartlarıyla iyi yemek pişirebiliyor. Bu bir istisna."

Sizi karneyle beslemek zorunda kalan restoranlar? Evdeki kasvetli yemekleri hatırlıyorum - kızarmış ekmek üzerinde peynir, konserve şeftali, gerçek yumurta olmayan yumurtalar - ve beklentilerimi düşürüyorum.

Görünüşe göre sevimsiz Çin restoranı dekoru, boyutlar arasında değişmeden seyahat etme gücüne sahip. Duvarlarda kırmızı ve altın rengi yelpazeler açılıyor ve köşelerde küçük kağıt fenerler sarkıyor. Hepsi biraz solmuş, sanki uzun zamandır kimse onları yenileriyle değiştirmemiş gibi ama yine de odaya renk katıyorlar. Paul ve ben, fenerlerden birinin hemen altındaki kavisli bir kabinde oturuyoruz. Ortam mükemmel - samimi, bu yüzden etrafımızdaki gürültüyü ve hareketliliği görmezden gelebilir ve onunla birlikte olabilirim.

Ve ona ihanet et , diye fısıldıyor Theo'nun sesi hafızamda.

Paul, Theo ile olanlar veya yolculuğun nasıldı gibi normal insan sohbeti yerine, "İlk başta neden mühimmat fabrikasında çalışmadığını anlamadım" diyor . "Ama hava saldırısında yok edildi. unutmuştum."

"Yakında başka bir göreve atanacağım, ama henüz değil," diyorum, muhtemelen gerçek bu. Kaçıp gitseydim annem ve babam bana söylerdi.

Paul başını salladı. "Genç işçilerin vardiyada olduğunu duydum. On üç ve on dört yaşındakiler. Bu korkunç." Pek çok insan trajedilerle ilgili böyle şeyler söylüyor çünkü öyle olması gerektiğini düşünüyorlar ama Paul konuştuğundan sonra kısaca gözlerini kapatıyor. Hatırlamak acı veriyormuş gibi.

Patlayıcılarla dolu bir fabrikada parçalara ayrılan bir grup ortaokul çocuğunu düşündüğümde, kalbim de acıyor.

Ayrıca on üç yaşındaki çocuklar fabrikalarda mı çalışıyor? Savaş zaten okulları kapattı. Bu boyut -en azından, bu ulus, ailemi, arkadaşlarımı ve sevdiğim herkesi içeren ülke- benim fark ettiğimden daha da yakın.

Onları kenara itecek olan sensin , diye hatırlattım kendime. Ailem Firebird projesinin son umutları olduğuna inanıyor; Buradaki görevim bu umudu ortadan kaldırmak.

Bana bunu yaptırdığı için Conley'den nefret ediyorum. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum.

Ama burada otururken, masanın üzerinden Paul'e bakarken, Paul'ün ruhunun bir kıymığının içinde sıkışıp kaldığını hatırlıyorum. Kaybolmuş ve tamamen yalnız, kaçamayacağı bir dünyada. Onun için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Bu bile.

"Bugün aradığına sevindim. Bize konuşma fırsatı veriyor." Derin bir nefes alıyor, belli ki kendini söylemeye hazırlanıyor. planladığı bir şey. "Birkaç ay önce seninle konuştuğumda - aramızdaki şeyleri zorlaştırdıysam, özür dilerim."

Onu ne için bağışladığımı bilmeden Paul'ü affedebilir miyim? "Ne düşünüyordun?" diye denedim.

Paul'ün elleri peçeteyi kucağında büküyor. "Babam her zaman, benimle gerçekten istediğim bir şeyin arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermememi söylerdi."

göz kırpyorum. Şu sesler . . . teşvik edici. Her zaman önce, Paul'ün babasının destekleyici olmaktan başka bir şey olmadığı izlenimine kapıldım.

Devam ediyor, "Bu yüzden anne baban ne düşünürse düşünsün ya da -ya da zaten biriyle çıkıyor olsan da sana çıkma teklif edeceğimi düşündüm. Er Beck ile aranızdaki bağlılığın derinliğini yanlış anladım. Eğer anlasaydım, asla bir şey söylemezdim. Beni Affet lütfen."

Tüm sahneyi hayal edebiliyorum: Paul önümde duruyor, muhtemelen şu anda peçeteyi büküğü gibi şapkasını elinde buruşturuyor. Theo'ya olan sevgi ve şehvetle o kadar şaşkına dönmüştüm ki tam önümde duran iyi adamı göremiyordum. Hissettiklerinin derinliği fark edilmeden gitti, karşılıksız kaldı. Kalbim onun için biraz kırılıyor. En azından ona bu gece verebilirim.

"Sorun değil," diyorum. "Gerçekten mi."

"Ah. İyi. Düşündüm - artık benimle rahat değilsin diye korkmuştum. Hatta korkutuldu."

Paul göz korkutucu bir adam: cüssesi ve sağlam özellikleri onu bir bilim adamından çok bir itfaiyeci veya SWAT ekibi üyesi gibi gösteriyor. İnsanların ona baktığını gördüm hava karardıktan sonra Oakland'da dolaşıyoruz. Gölgede, sizi beş saniye içinde alaşağı edebilecek birine benziyor. Yine de onun ne kadar nazik olabildiğini gördüm ve bu hatıra beni gülümsetiyor. "Düşündüğüm kadar korkunç bir adam olmadığını kanıtladın."

Sanki gülmek istiyor ama yapamıyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. "Koca korkunç adam," diye tekrarlıyor.

"Hayır. Bu sen değilsin."

"Duyduğuma sevindim." Bu, Paul'ün şakalaşmaya gelebileceği en yakın şey. Kendinden o kadar emin ki, bana kendi Paul'umu hatırlatıyor. Onu özlemenin acısı, bu dünyanın Paul Markov'uyla birlikte olmanın tuhaf zevkine karışıyor ve birden birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını hatırlamak zorlaşıyor. Paul'ünün ruhunun parıltısı burada iş başında mı, bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor mu? "Umarım annen baban bana kızmaz. Davranışımı saygısızlık olarak görmüş olabilirler."

"Tabii ki değil. Ailem senin iyi olduğunu biliyor. Aksi halde sizinle alışmazlardı."

"Hepimizin görevi var"

"Bu sadece görev değil. Annem ve babam senin harika olduğunu düşünüyorlar," dedim. Bu benim dünyamdaki gerçek ve muhtemelen bunda da. "Sana dahi diyor. Bu çoğu insan için sadece 'gerçekten zeki biri' anlamına gelir ama annemi bilirsin. Deha dediğinde, bunu kastediyor."

Deha sadece zeka değildir, bir keresinde bana açıklamıştı. Çevrenizdeki herkesten daha fazlasını görme, farklı kavramları kimsenin hayal etmediği şekilde bir araya getirme yeteneğidir. Genius, zgnlk ve bağımsızlık anlamına gelir. Bu o en büyük iltifat ve Paul, öğrencilerinden bu şekilde tanımladığını duyduğum tek kişi.

Paul başını eğiyor. Ama onun küçük, neredeyse inanamaz gülümsemesini görebiliyorum. "Bunu duymak güzel."

"Bana San Francisco'dan bahset," diyorum. Theo'nun bulduğu dosyada Pavlus'un burada şehirde askeri konutu olduğu yazıyor; sadece zaman zaman memleketimdeki ss ziyaret etmeli. "Burada yaşamak nasıl bir şey. Bana her şeyi söyle."

Paul normalde o kadar suskundur ki "bana her şeyi anlat"ın size yaklaşık iki kısa cümle getirmesi muhtemeldir, maks. Ya bu Paul konuşmaya daha istekli ya da Josie'nin kırmızı elbisesinin sihirli gleri var. Çünkü bana en başta şehre nasıl geldiğini anlatmaya başlıyor - ve satır aralarını okuyabildiğime göre, aslında bana bundan çok daha fazlasını anlatıyor.

Buraya "New York düştükten sonra" geldi. Görünüşe göre New York'ta doğdu, tıpkı Paul'um gibi, ailesi g ettikten sadece birkaç ay sonra. Askerliği üç yıl önce, "zorunlu yaştan iki yıl önce" başladı. Gelişmiş silah programı onu, SAT'lerle pek ortak yanı olmadığını tahmin ettiğim "olağan zorunlu testler" zerindeki puanlarına göre işe almıştı. Ona müzik hakkında soru sorduğumda, Rachmaninoff'u evde olduğu kadar burada da seviyor - ama son elli yıldan beri hiç kimseyi duymadı.

Sonra tekrar, Paul pop kültürü hakkında her boyutta o kadar bilgisiz ki, zaten son elli yılda herhangi bir sanat tanımlıyor.

Paul'n bu daha konuşkan versiyonu bile rahat değil konuşmayı tekelleştirme. Bu yüzden en çok berbat ettiğim şeyi yapmaya çalışıyorum. flört ederim.

"Bir ara benim için oturmalısın," diyorum.

"Senin için mi oturuyorsun?"

"Bir model olarak, eskizlerim için. Bunun için yüzün var. " Aklıma, Paul'n benim için oturduğu bir zaman geldi - ve onun yüzünden çok daha fazlasını gösterdi - ama bunu derinlemesine düşünmeye başlarsam, yüzüm elbisem kadar kıpkırmızı olacak.

"Manken gibi bir yüz. Zor," diyor Paul, ama gurur duyduğunu ve bundan o kadar utandığını söyleyebilirim ki ne söyleyeceğini bilemiyor. Paul'un bu evrende benimkinden daha fazla oyunu yok.

Kalın bir yere koyabilir, biraz eğlenebilirsin. “Yüzünüzün çizgileri, bir sanatçının konusu için iyi sonuç verir. Çeneniz, kaşınız, burnunuz - düz ve güçlü. Ayrıca harika gözlerin var.”

Paul'ün ifadesi, inanmama ve zevk arasında yarı yolda kalmış. Konuyu değiştirsem muhtemelen daha rahat ederdi ama Paul'e yüzünün her bir santimini ne kadar çok sevdiğimi söylemedim bile. Bundan zevk de alabilir. Onu kandırmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, uzun zaman önce denerdim.

"Gözlerin aslında gri," diyorum, daha yumuşak bir sesle, bu yüzden duymak için daha yakına eğilmesi gerekiyor. "İlk başta mavi olmaları gerektiğini düşündüm, çok soluk bir mavi, ama değiller."

"Kimlik formumda mavi yazıyor." Flört etmede benden bile beter.

"Ama gri olduklarını biliyorsun, değil mi?" Belki yapmaz. Paul hiçbir zaman aynaya bakarak fazla zaman harcayan biri olmadı. "Kimlik formunuzda saçınızın ne renk olduğu yazıyor?"

"Kahverengi" diye yanıtlıyor, bu tam olarak yanlış bir cevap değil. Ama tam olarak da doğru değil.

"Açık kahverengi, ama aynı zamanda biraz kırmızı ve biraz altın." Doğru tonu elde etmek için boyaları karıştırmak için harcadığım saatler. Paul yakalanması zor bir adam. "İyi omuzların, iyi bir cildin var - her şey iyi, gerçekten."

"Çok yakışıklıymışım gibi konuşuyorsun."

"Sen."

Bu bana bir gülümseme değil, şüpheli bir bakış getiriyor. "Çoğu kadın seninle aynı fikirde değil gibi görünüyor."

Benim de kabul etmediğim zamanlar oldu. Güzelliği erkek grubu sevimli değil; bundan daha kaba, çekiciliğini görmek o kadar kolay değil. Yine de bir kez gördüğümde, inkar edemeyeceğim ilkel, içgüdüsel bir düzeyde ona çekildim.

Paul'un da şimdi aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyorum.

Tavuk yemeğimizi yiyoruz; Bir randevu için dağınık bir yemek, ama bir çift yemek çubuğuyla oldukça iyiyim ve o da öyle. Sohbeti devam ettiriyorum ve Paul - her zamanki gibi beceriksizce flört etmeye çalışıyor, ama benim için ne kadar eğlendiğini görmem yeterli.

Yemeğin yarısında olsa da, bana çarpıyor. Sonra ne olur?

Theo ve ben buradaki işimizi bitirir bitirmez bu boyuttan sonsuza kadar çıkacağız. Diğer benliklerimiz için çok endişeli değilim; San Francisco'da, trende, her yerde kendilerini bulmak için çıldıracaklar - ama yeterince kolay eve dönüş yolu. Savaş yüzünden olduğundan daha fazla tehlikede olacaklarından şüpheliyim.

Ama Paul muhtemelen gerçekte ne olduğunu tahmin edecektir. Onun Marguerite'si olmadığını anlayacaktır. Şu anda onda gördüğüm tüm umut -bana bakarken gözlerindeki bu ışık- yok olacak.

Belki değil. Belki daha çok Theo gibi tepki verir ve başka bir dünyada onu sevdiğimi bilmekten biraz tatmin olur. Pek çok başka dünyada. . .

Hayır. Çünkü sadece kırık bir kalple uğraşmayacak. Firebird projesinin feci yıkımıyla ve bu ulusun bu savaşı kazanmak için son umuduyla uğraşacak.

Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun , sanırım bir çocukken New York'tan yaptığı yolculukta kıtayı kaplayan savaş hatlarında seyahat etme hikayesini anlatırken. Hepimiz yapıyoruz.

Bu dünyanın trajedisi Conley'nin ayaklarına kapanacak bir günah daha.

Ama bunu yapan benim. Paul'ün hayatını tüm dünyanın hayatına tercih eden benim.

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Yapamam. Savaş, ben buraya gelmeden çok önce başladı ve zaten yardım için Firebird'ü nasıl kullanacaklarını anlamıyorum. Pipetlere tutunuyorlar, hepsi bu. ben basitim. . . samanları alarak.

Yani kendime söylüyorum. Ama kelimeler boş geliyor.

En azından bu Paul'a bu geceyi verdim - bir gece rüyaları gerçek oluyormuş gibi görünüyor.

Restorandan ayrıldığımızda, kolumu içeri kaydırıyorum. Paul, ikimizin bu kadar yakın yürümesi için. San Francisco sokaklarındaki sessizlik neredeyse ürkütücü - en azından benim için; Paul sessizliği bekliyor gibi görünüyor.

Paul'ün yemek sohbetinden çok şey öğrenmiş olmama rağmen, üsse binmekle ilgili hiçbir bilgi alamadım. Theo, akşam yemeğinin ortasında Paul'ün cüzdanını çalmam benim için önemli değilmiş gibi davrandı. Fagin ve Artful Dodger ile Yankesicilik 101'i aldığım gibi değil.

Tek bir çözüm kendini gösterir: Paul ile kal. Bunu Theo ya da benim açıkça tartışmaya istekli olduğumdan daha ileri götür.

"İyi misin?" Paul diyor. "Bir an çok uzaklarda göründün."

"Sanırım öyleydin." Odaklan , diye hatırlattım kendime. Bu konuda başka şansım olmayacak.

"Bu gece - bunun olmasına sevindim." Sonra duraklar, doğru kelimeleri bulmaya çalışır.

"Yani, Er Beck'le aranızda bir şeyler ters gittiği için üzgünüm ama beni aramanıza sevindim. Akşamı birlikte geçirdiğimiz için."

Oyunu olmayabilir, ancak çoğu zaman basit işler pürüzsüzden daha iyidir. Paul'ün şirketimdeki beceriksiz, dürüst zevki beni herhangi bir oyuncunun repliklerinden daha çok cezbediyor. Bu ilk tanışmamız olsa bile - eğer ona zaten aşık olmasaydım - yine de yüzüme karşı konulmaz bir gülümsemenin yayıldığını hissedirdim. "Ben de."

Paul doğru kelimeleri bulmak için mücadele etmeye devam ediyor. "Bu değil - Bunu çok fazla yapmadım. Dışarı çık, iyi eğlenceler."

"Kadınlarla mı demek istiyorsun?" Paul'umun ne kadar deneyimsiz olduğunu bilerek, bunu hafifçe atıyorum. Sonra anlıyorum ki burada doğru olmayabilir. Ya bana başka bir kızdan, başka bir ilişkiden bahsederse?

Ama diyor ki, "Kadınlarla ya da herhangi biriyle. Hepimizin çok çalışması gerekiyor; nadiren başka bir şey için zamanımız olur. Sen de benim kadar biliyorsun."

Belki yaparım. Bu Marguerite, Theo'ya mühimmat fabrikasındaki vardiyalar arasında zaman ayırmış gibi görünüyor.

Diğer Theo'yu ve diğer beni düşünmek bir an için dikkatimi dağıtıyor ama Paul'ün "Nerede kalıyorsun?" dediğini duyduğumda şimdiki zamana geri döndüm.

Paul sadece soruyor, muhtemelen benimle oraya kadar yürümesi mi yoksa benimle otobüsü mü beklemesi gerektiğini merak ediyor. Yine de başka herhangi bir erkekten, bu bir ipucu olurdu - odama davet edilmeyi umursamayacağını düşündürür.

Theo benim otel odamda, o yüzden çıktı. Ancak Paul ve ben yalnız kalabilseydik -eğer dikkatini tamamen dağıtabilseydim- onun eşyalarını karıştırmak, cüzdanını karıştırmak ve aksi takdirde bana söylediği gibi Mata Hari Theo olmak istediğim her zaman olurdu.

Ama onunla yatmayacağım. Olmaz.

Teğmen Markov'la birlikte, sonsuza kadar Grandüşes'in bedeninde kapana kısılacağımı düşündüm; bu yüzden onun için değil kendim için hareket ettim. Ve Grandüşes'in onu sevdiğini her zaman biliyordum ve şansı olsaydı o bir geceyi onunla geçirmeyi seçerdi. Ama bu Marguerite henüz Paul'e aşık değil ve normalde razı olmayacağı biriyle seks yapmayacağım.

Öpüşmek bile çizgiyi aşan bir adımdır. Bu Marguerite bundan hoşlanmazdım ve Marguerite'lerden herhangi biri ile onun Paul'u arasında bir daha asla ilk öpücük çalmayacağıma yemin ederdim. Ama bu farklıdır, saf arzudan çok bir zorunluluktur. Bu planla, Firebird'leri fark etmesin diye çantama koyabilir, Paul'ü şafağa kadar öpebilir ve uykuya daldığında laboratuvarlar hakkında bilgi arayabilirim. Bu akıllıca bir hareket , diyorum kendi kendime. Taktik hamle.

Hangisi. Ama Paul'le olmayı o kadar çok istediğimi inkar edemem ki neredeyse acıtıyor. Paul'ü yakınımda tutabilseydim, onu bana karşı hissedebilseydim, o zaman bir süreliğine onun için korkmazdım. Korkmaktan çok sıkıldım. Paul beni güçlü hissettiriyor. Bütün.

Ve Paul'um onun içindedir - ruhunun o tek kıymığı.

"Otel uzak değil," dedim sessizce. "Ama bahse girerim senin yerin daha yakındır."

Paul olduğu yerde durur. Bana bakıyor, açıkçası şaşırılmış durumda. "Ben-" Onu kelimeler için mücadele ederken izlemek neredeyse eğlenceli. "Emin misiniz?"

"Demek istediğim - geceyi geçiremezdim. Henüz değil. Ama sorun olmazsa bir süre daha seninle kalmak istiyorum."

Bir kadının asla bir erkeğin odasına seks dışında bir şey için gitmeyeceğini ve kilitli bir kapının arkasında onlarla baş başa birinden faydalanmaktan çekinmeyeceğini düşünen gerçekten iğrenç adamlar var. Ama Paul, bu dünyada ya da başka bir yerde o adamlardan biri değil. "Ne istersiniz."

Gözlerinin içine bakıyorum ve orada gördüğüm umut pençeler gibi üzerime çarpıyor. Keşke bu geceyle ilgili gerçeği öğrenmesini engelleyebilseydim.

Paul, "Bu intikamla mı ilgili?" demeden önce tereddüt ediyor.

"İntikam?" Wyatt Conley'den intikamımı almak istiyorum ama Paul bunu nasıl bilebilir?

Paul devam ettiğinde anlıyorum, "Er Beck'e karşı. Seni şehirde yalnız bıraktığım için."

"Ah! Hayır, değil." Buna inanacak mı? Ben mi? "Belki de seni bu yüzden aradım. Ama bu gece bu kadar iyi vakit geçirmemin ya da seninle daha fazla kalmak istememin nedeni bu değil."

"Pişman olacağın bir şey yapmanı istemem."

Paul, yapmanız var şu anda böyle mükemmel bir beyefendi olunur? "Yapmayacağım."

"Sadece..." Derin bir nefes alıp söyleyeceği kelimeleri tarttı. "Sana ilk ne zaman aşık oldum biliyor musun?"

Bunu duymamalıyım. Bunu sadece diğer Marguerite duymalı. Paul, onu kandıran birine bunu yüksek sesle söylememeli. Ama ona durmasını söylememin bir yolu yok.

Sessizliğimi devam etmek için izin olarak alıyor. "İlk derme çatma laboratuvar olarak kullandığımız Miramar'daki depoyu hatırlıyor musun? Beton duvarlar ve çıplak inşaat demiri. Mekanların nasıl görüldüğüne pek dikkat etmem ama orası beni depresyona soktu."

"Birisini bunalıma sokabilirdi," diyorum çünkü kulağa öyle geliyor.

Paul gülümser. "Ama üzeri boyanmamış bir tavan penceresi vardı, hatırladın mı? Pek çok kez kırılıp bantlanmış camlarla mı?"

Paul'ün neden eski bir pencereye takıldığını merak ederek başımı salladım.

"Muhtemelen hatırlamıyorsun, ama bir tane vardı. gün erkenden depoyu temizleyip hazırlarken, sen ve Josie de bir gün, yukarıya baktığınızı gördüm. Neye baktığınızı sordum, sen de ışık dedin. Bana ışığın düzenini izlememi söylemiştin."

Bu hikayeyi anlatırken Paul'ün tüm ifadesi değişti. Çaresizlik gitti. Sanki içinde bir şeyler doğuyor.

Devam ediyor, “Işık huzmeleri deponun üstünü tam da öyle kesiyor. Güzel olduğunu söyledin - bir gün denemek ve eskiz yapmak istediğini söyledin. Ve o depoda çalıştığımız sürece, ışığa bakmayı asla unutmadım. Bazen hala sahip olabileceğim tek sevinç kırıntısı gibi hissettim. Ve düşündüm ki, eğer Marguerite burada bile güzel bir şey bulabilirse, her günü güzelleştirebilir.”

"Bu—tamamen şaşırtıcı."

"Bunu sana söylesem bana güler misin diye hep merak etmiştim." Paul'ün çarpık gülümsemesi içimi parçalıyor.

Yaklaşarak başımı sallıyorum. "Bu kadar mükemmel bir şeye asla gülmem."

"Marguerite," diye mırıldandı Paul, sesi saygılıydı, parmakları çenemin altında gezinip bir öpücük için yüzümü onunkine doğru kaldırırken.

Ağzı benimkileri kaplıyor, güçlü ve sıcak. İçimdeki tüm sesler -suçlu, korkmuş, emin değil- hepsi susuyor. Artık kafamda ondan başka hiçbir şeye ve hiç kimseye yer yok.

Seni çok özledim. Ellerim Paul'ün üniforma ceketinin yakalarına yumruk atıyor. Öpücüğümüz gibi beni kucağına çekiyor derinleşiyor ve sadece onun kollarındayken gelen güvenliği ve rahatlığı hissediyorum. Etrafımızdaki gecenin sessizliği, boğazındaki hafif sıkışmayı, birbirimize sarılırken çıkan küçük zevk sesini duymama izin veriyor. Bir elini omzuma kaydırıyor, parmakları boynuma dokunuyor. Her an en yakın binaya karşı beni destekleyecek ve ben ondan istiyorum.

Ama bunun yerine boynumu okşuyor, sadece o kadar -şövalye ve tatlı ki, ironik bir şekilde onu daha çok istememe neden oluyor-

-parmakları bir Firebird zincirini sarana kadar.

O çekerken geri çekildim; zincir koparak tenimi acıtıyor. Ateş Kuşlarından biri hala elimdeyken (hangisi? Onun mu benim mi?), diğeri onun elinde. Paul bir adım uzaklaştı ve elindeki Ateşkuşu'na bakmak için yarım döndü. Bunu yaparken, yüzündeki ifade inançsızlıktan öfkeye dönüşür.

Ateş Kuşları, başka bir boyuttan gelen bu niteliklere sahiptir - görünür, elle tutulur, ancak dikkatleri çekilmediği sürece ev boyutlarındaki herhangi biri tarafından fark edilmesi pek olası değildir.

Ya da bunları zaten biliyor olsaydınız. Firebird projesinde çalışan bu boyuttaki Paul gibi.

“Onu geri ver” diyorum. Eve gidip Paul'ümü kurtaracaksam, iki Ateş Kuşu'na da ihtiyacım var. "Onu bana ver!"

"Daha önce, bir bakış yakaladım..." Paul başını salladı. "Düşündüm, olamaz. Doktorlar Caine bir Firebird bitirmiş olsaydı, bana söylerlerdi. onlar da olmazdı sana verdi. Ama şimdi anlıyorum. Bu Firebird başka bir boyuttan geldi." Bana tekrar baktığında gözleri çelik renginde. "Senin gibi."

Paçayı ele vermek.

11.

"LÜTFEN." ATEŞ KUŞU İÇİN ELİMİ UZATTIM. "Ona ihtiyacım var."

"Geldiğin boyuta geri dönmek için." Paul'un yüzünü hiç böyle görmemiştim. Çoğu insan sinirlendiğinde yüzünü buruşturur, sanki öfke onları içeride olduğu kadar dışarıda da büküyormuş gibi. Paul değil. Hareketsiz gider, soğur. Şu anda taştan oyulmuş da olabilirdi.

Paul her zaman dürüstlüğü değer verir. Bu yüzden sadece söylüyorum. "Evet. Tekrar eve gitmek ve daha birçok nedenden dolayı. Beni burada mahsur bırakmayın."

Çenesi hafifçe düştü ve aslında nereli olduğumu kabul etmemi beklemediğini anladım. Ve belki de öfkesinin içinde, Firebird ile ilk seyahatimde hissettiğim harikanın bir ipucu vardır. İşe yaradığını -boyutlar arasında seyahat etmenin gerçekten mümkün olduğunu- fark etmek, hayatımın en akıllara durgunluk veren anlarından biriydi. Onun için de olmalı.

Belki bunu kullanabilirim. "Annem ve babamın yapabileceklerini düşündükleri her şey - yapabileceklerine inandığınız her şey - Ateş Kuşları bunların hepsi ve daha fazlası." Bana bir bakış atıyor; Daha az düşmanlık hissedip hissetmediğini anlayamıyorum ama kıpırdamadı. Umarım bunu iyiye işaret olarak kabul edebilirim. "İnsanlar bana bağlı. devam etmeliyim; hayatlar tehlikede. Lütfen beni burada tuzağa düşürme."

"Ne kadar zamandır bizim boyutumuzdasın? Haftalar? Aylar mı?"

"Sadece birkaç gün, yemin ederim." Yakınlardaki yalnız sokak lambası, sahneyi ışık gölgesiyle boyuyor—derin gölgeler ve öfkesini ortaya çıkaran keskin ışık çizgileri. Bende ne gördüğünü merak ediyorum. "Buraya gelmek zorunda kaldım."

Paul'ün bakışları içimi sıkıyor. Daha az inandırıcı gelmedim.

O yüzden taktik değiştiriyorum. "Oturup bunu konuşabilir miyiz? Seni asla incitmek istemem, Paul. Asla. Eve döndüğümde -benim boyutumda- sen ve ben daha iyi bir başlangıç yaptık ve..."

"Ne kadar uygun." Paul'ün sesinin tonu sıcaklığı yirmi derece düşürebilirdi. "Hepimizin çok iyi arkadaş olduğumuzu."

"Elbette öyleyiz. Boyutlar arasındaki kalıplar, insanları tekrar tekrar bir araya getirme biçimleri - bu kader gibi." Paul'um, biz Ateş Kuşları ile seyahat etmeye başlamadan önce bile kadere inanıyordu. Bu olmaz.

Ateşkuşu'nu elinde çevirir, kızgın olduğundan daha da meraklıdır. Sonra aklıma geldi: Paul'ün son birkaç yıldır yaratmaya çalıştığı şey - onun ve benim ebeveynler bu korkunç savaşın gidişatını değiştirebileceğine inanıyor - bu onun şimdi, benim değil ve onu geri vermesinin hiçbir yolu yok .

"Lütfen!" Bir adım daha yaklaştım ama dönüp bana baktığında, daha fazla yaklaşmamam gerektiğini anladım.

"Bu gece ne hakkındaydı?" Paul diyor. "Bana mı geliyorsun? Beni baştan çıkarmak mı? Ne tür bir oyun oynuyorsun? Neden buradasın?"

"Seni kurtarmak için buradayım. değil - sen sen. Paul'um, benim evrenimden. Parçalanmış. Henüz parçalanma riskini keşfettiniz mi?"

"Bilinç boyutlararası yolculuk sırasında bölünüyor mu?"

"Evet! Kesinlikle!" Oh, bunun için Tanrıya şükür, çünkü bunun arkasındaki bilimi asla açıklayamazdım. "Paul'um parçalandı. Yani, bilerek parçalara ayrıldı ve ben onu kurtarmazsam bir daha asla eve dönemez." Ondan üçüncü şahıs olarak, yüzüne karşı konuşmak garip geliyor. Daha da kötüsü, boş hissettiriyor. Bacaklarım titremeye başladı. Bu kulağa çılgınca gelmeli, birden bire bu şekilde ortaya çıkmalı ve Paul'ün bana inanmadığını söyleyebilirim. Çaresizlik içinde, "Söyleyemez misin? Seninle olma şeklim - rol yapmıyordum, gerçekten değil. Onu çok seviyorum."

"Başkasını o kadar baştan çıkardın?" Paul beni incelerken tiksintiyle başını eğiyor. "Ne kadar dokunaklı."

"Seninle yatmayacaktım . Ayrıca, sen başka biri değilsin! Ruhunun bir kıymığı senin içinde ve - ve olmasa bile önemli değil. Sen osun ve o sensin."

Paul, içindeki kıymıktan bahsettiğimde irkildi ama cevap vermiyor. "Onu çok özlediğin için mi benimleydin? Bir sonraki en iyi şeyi mi istedin? Nedense bundan şüpheliyim. Başka bir boyuttan olduğunu itiraf ettin. Tam olarak çalışır durumda bir Firebird'e sahipsiniz—burada uzun süredir yaratmaya çalıştığımız teknoloji. Teknolojiye çok ihtiyacımız var. Bu boyutta bir gün kadar kaldıysanız, savaşın nasıl gittiğini bilirsiniz."

Başımınla onayladım. "Hava saldırısı benim buradaki ilk gecemdi."

"O zaman bahanen yok. Eğer anne babanın kızıysanız ve bir başka bana âşıkınız, birbirinin yerine geçebileceğimizi düşündüğünüz bir başka bana âşıkınız, bu teknolojiyi hemen bize teslim etmeliydiniz."

Küçük bir çocukken, ailemin kurallarına gizlice girmeye çalıştığım da zor yoldan öğrendiğim dersi hatırlıyorum: Bir dahiyi alt etmeye çalışmak nadiren iyi sonuç verir.

Paul bana doğru bir adım atıyor ve bana daha büyük bedenini ve gücünü güçlü bir şekilde hatırlatıyor. "Hikayeni değiştirmek ister misin? Ya da orijinal yalana sadık kalmak mı? İkinci teknik, sorgulamalar sırasında daha iyi çalışır. Bize söyledikleri bu."

Bu boyutta insanları yakalanmaya ve işkenceye hazırlarlar. İstilacı ya da casus olarak teslim olursam, başıma bu gelecek. Paul beni incitmezdi -o kadarını biliyorum- ama beni kendisinden daha zalim insanlara ihbar edebilir. Burada derinliğimden o kadar uzaktayım ki, geriye tek bir olası savunmam kaldı: gerçek.

"Hayır. Sadece seni özlediğim için yanında değildim. Yaparım seni özledim - onu, tamam, onu. Onu seviyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum. Ben tek nedeni şimdiye kadar bunu." Soğuk rüzgar etrafımızda esiyor ve beni titretiyor. Görünüşe göre bu sokaktaki tek insan bizdik - aksi takdirde ıssız ve ıssız. "Paul'um gerçekten iradesi dışında parçalandı. Bunu yapanlar ben dediklerini yapmazsam onu geri vermeyecekler. Bana söylediler. . . buradaki işini sabote etmek için. Yapabilirsem Firebird projesini mahvetmek için. Paul'ün içinde gizlendiği diğer boyutları bana bildirmelerinin tek yolu bu."

Paul bana inanıyor. Neredeyse yapmamasını dilerdim. "Bizi sabote etmeye mi geldin?" Yumruğu Firebird'ün etrafını sıkıyor; metal köşeler avucunun derisini kesiyor olmalı. Ama o bunu fark etmiyor bile. "Bu yüzden mi bu gece bana sarıldın? Bilgi almak için?"

Kendimi çok ucuz, çok küçük hissediyorum. Ama ben bağıriyorum, "Paul'umu kurtarmak için mi? Bundan daha kötüsünü yapardım. Onu eve ve sağ salım geri almak için her şeyi yapardım. Dünyadaki herhangi bir şey - tüm dünyalarda. Bu da Firebird'e ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

"Benim kadar değil" demeden önce bir an için -bana umut verecek kadar- tamamen hareketsiz duruyor.

"Paul, lütfen ."

Ama Paul şimdiden yüzünü benden çevirdi ve uzaklaşmaya başladı. Veda yok.

Paul'ün peşine düşmek, ona yalvarmak istiyorum ama bunun bir işe yaramayacağını zaten biliyorum. Onu ne kadar derinden sevdiğimi, onu ne kadar iyi tanıdığımı kanıtlayabilseydim.

Ben de, "Sen—sen anne babanla anlaşamıyorsun! Babanın kötü biri olduğunu düşünüyorsun ve annen bunu yapmayacak. ona karşı dur, bu yüzden onlardan uzak durmaya çalış. Bana onlar hakkında başka bir şey söylemeyeceksin bile. Her zaman bir ayağın yorganın dışında uyursun. Ve sen - pornodan o kadar zevk almıyorsun çünkü erkeklerin ve kadınların aslında birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını düşünüyorsun ve bu senin için onu mahvediyor, ki bu temelde şimdiye kadarki en tatlı şey. Ama çıplak fotoğraflar sorun değil! Sen bunlarla ilgileniyorsun." Hayır—seçilecek aptal bir konu—bu beni daha da deli ediyor. "En sevdiğin pasta karamel kremalı çikolata! Kaya tırmanışını seviyorsun..."

Ama bu evrende kaya tırmanışı yapacak vakti olmayacaktı. Karneler çok fazla çikolatalı kek veya karamel sosuna izin vermezdi. Paul'um hakkında bunun hatırlamadığı veya anlamadığı şeyleri söylüyorum.

Paul'umu arıyorum, gerçekten. Benim için kaybolan kişi. Adamın derinliklerinde gizlenen, karanlıkta gizlice uzaklaşan, beni yalnız bırakan.

Otelime geri döndüğümde, ağlamam gerektiğini hissediyorum. Ya da panik. Bunun yerine, şok ve umutsuzluktan neredeyse uyuşmuş halde ileri doğru yürüdüm.

Her şeyi mahvettim . Paul'um hala tehlikede ve onu geri almayı imkansız hale getirmiş olabilirim. Bunun hayal edilebilecek en kötü duygu olduğunu düşünürdüm - ama Paul'ün bu boyuttan tepkisi onu daha da derinden yakıyor. Yaraya tuz. Beni ona, aileme, bu dünyadaki

herkese ihanet etmeye çalışırken yakaladı ve şimdi çok ucuz, aptal ve küçük görünen onunla flört etmem için beni çağırdı.

Başarısız olmak başka, denediğiniz için bile sizi utandıracak şekilde başarısız olmak başka.

Boynumda asılı duran tek Ateş Kuşu artık Paul'ün - yani ruhunun o kıymığı hâlâ bende. Hâlâ güvende olduğunu düşünmek biraz yardımcı oluyor. Eğer bu Firebird, incelenmek üzere parçalara ayrılacak ve parçalara ayrılacak olsaydı, onu sonsuza kadar kaybederdim. Bir Paul bilmeden bir diğerini öldürdü.

Ama kendi Firebird'imi kaybetmek yeterince felaket.

Otel lobisindeki eski moda saat, kapıdan girdiğimde gece yarısından sonra olduğunu söylüyor. Asansöre binerken, Theo bizim son şansımız olduğunu düşünüyorum . Theo, Paul'e nasıl yaklaşabilirdi, özellikle de Paul, tanıştığı her insana güvenmeyecekken? Theo, projeyi parçalamak için bilgisayar virüsünü nasıl kullanabilir? Bilmiyorum, ama bunu çözmesi gerekecek.

Otel odasına girdiğimde ışıklar kapalı. Elbette—Theo çoktan uyudu. Yatakta yan yatıyor ve bir şekilde yüzü masum görünüyor. Bu bir ilk.

Onu uyandırmalıyım. Bunun ne kadar kötü gittiğini bilmesi gerekiyor ki, bir B Planı bulmama yardım etsin.

Theo'ya hâlâ tam olarak güvenemesem de ona şimdi ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Yine de kırmızı elbiseye verdiği tepkiyi hatırlayarak banyoya girip üzerimi değiştirip getirdiğim beyaz bornoza sarıldım. Bornozun kumaşı bu evrende ve otelde beklediğim kadar ince ve ucuz. "ısı" konuk olanaklarından biri olarak görmüyor gibi görünüyor. Yatağın kenarına oturup "Theo?" diye fısıldarken titriyorum.

"Mm." Hafifçe kıpırdadı, ama sonra tekrar yastığa sokuldu.

Bir elimi omzuna koydum. Yaklaştıkça kalan Firebird elbisemden sarkıyor. Theo'nun teni, fanilasının beyaz kumaşından dolayı sıcak. "Hey. Uyanmak."

Yarı dönüyor, gözlerini açıyor ve bana buruk bir gülümseme gönderiyor. Sonra bir kolunu belime doladı ve beni yatağa doğru çekti.

İtiraz etmeye çalışıyorum ama konuşamıyorum çünkü ağzı benimkileri kapatıyor.

Theo ve ben daha önce sadece bir kez öpüştük ve bu oldukça iyi bir öpücüktü - ama bunun gibisi yok. Bu tutkulu, sıcak, arayış. İlk başta tepki veremeyecek kadar ürktüm ve daha konuşmadan, üstüme çıkmak için yuvarlandı. Bu benim Theo'm değil.

"En tuhaf rüyayı görüyordum," diye mırıldandı, elleri benimkileri yatağa bastırırken. "Üzgünüm uyuyakalmışım. İzin ver seni telafi edeyim."

Beni tekrar öpüyor ve Ateşkuşu'nun ağırlığını göğsümde hissediyorum. Geri çekilip yüzümü ondan çevirdim. "Teo, bekle."

"Hey, sorun ne?" Geri çekilip bir dirseğinin üzerinde duruyor - diğer eli vücudumu aşağı indirirken, karnıma yaslanmadan önce gelişigüzel bir şekilde göğsümün üzerinde kıvrılıyorken bile. "İyi misin?"

"Dayan." Firebird'ünü aldım, çabucak bir hatırlatıcı kurdum ve...

"Gah! Theo kendini geriye doğru iterek yatak başlığına çarpıyor. Hatırlatmanın acısı göğsünü sıkmasına neden olur, ama gözlerini kocaman açan anıların ani akışıdır. "Ah, ben - ben sadece - öyle demek istemedim - kahretsın."

"Sorun değil." Tekrar yanımda olduğu için o kadar minnettarım ki az önce burada ne olduğu umurumda değil.

Ancak Theo yapar. "Marguerite Dinle, böylece değilim bu yüzden sadece gerçekten üzgün ben yaptım hakkında-öpüşme ve elleri ve-ben üzgünüm."

"Her şey yolunda. Sen kendinde değildin. Kelimenin tam anlamıyla." Otururken bornozumu düzeltiyorum, kendime her şeyi unutturmaya çalışıyorum.

"Sağ. Anladım. Hareketli." Sonra Theo boğazıma baktı. "Bekle. Bir Firebird eksik. Diğer nerede?"

"Paul'de var. Theo, anladı. Her şeyi biliyor ve Firebird'ümü aldı."

Hikâyeyi ona havalandırıyorum, hiçbir şey saklamadan; Theo'ya ne hissettiğimi, ne yaptığımı, kaldırımdaki ilk gülümsemeden, Paul'ün evine gitmek için yüzüstü teklifime, diğer uzaklaşırken Paul'um hakkında bildiğim şeyleri haykırmaya kadar anlattım. Sonunda, sesim titriyor - herhangi bir ağlama dürtüsünden ziyade korkudan. Paul'um için o kadar korkuyorum ki artık her şeyi gölgede bırakıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve ikimizin de aynı şey için endişelendiğini biliyorum. Paul'ün - ruhunun bir parçasını saklayan- Firebird ile eve gitmeye çalışsaydım, onu yok eder miydim? Eğer yani, o zaman seçimlerim sonsuza kadar bu evrende yaşamak ya da Paul'ü öldürmek olabilir.

"Bir şeyler düşünmeliyiz," diyorum. "Paul'e ulaşmanın, o Firebird'ü geri almanın bir yolu. Nasıl başladığımızı bile bilmiyorum-"

"Hey." Theo elimi iki elinin arasına aldı. "Bir şeyler bulacağız. Tamam? Panik yapmayın."

"Panik yapmıyorum." Bunu söylerken bile, o kadar çok titriyorum ki tüm vücudum titriyor. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Geç. Yorgunsun ve berbat bir gece geçirdin. Şu anda sakinleşmen gerekiyor. Derin nefes al, uyumaya çalış. Bunu sabah hallederiz."

"Nasıl uyuyacağım? Conley'nin aramız gereken diğer iki boyutu bize söylemesini sağlasak bile Paul'ü kurtarıp eve dönemeyiz. Diğer Firebird olmadan olmaz."

Bana yaklaştıkça şiltenin yayları gıcırđıyor ve parmakları benimkileri sıkıyor. "Paul'ün nerede olduğunu bulursak ve elimizde sadece iki Ateş Kuşu varsa, o zaman sana benimkini veririm. Onu eve götürebileceksin."

"Ama - sen geride kalacaktın."

Benim için geri gelirdin, dedi Theo basitçe. "Ya da Paul yapardı. Öyle ya da böyle sonunda eve varacaktım."

Kendinizin başka bir versiyonunda kaybolmanın ne kadar garip olduğunu bilmek diyor. Diğer boyutların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmek. "Bunu yapmana izin veremem."

"Lanet olsun yapamazsın. tek seven sen değilsin Paul Markov, tamam mı? Erkek arkadaşını geri almak için yapacağın her şeyi en iyi arkadaşım için yapardım." Başını sallıyor; pencerenin gölgesinden süzülen ay ışığında, onun kederli gülümsemesini görebiliyorum. Yoksa hala diğer Theo ile aynı olduğumu mu düşünüyorsun? Her zaman bir numarayı mı arıyorsun?"

"Sen o değilsin," diyorum, daha önce defalarca söylediğim gibi. Belki sonunda buna inanmaya başlıyorum. "Fakat . . . bunu yapmaya hakkımız var mı? Tek umutları bu gibi hissettiklerinde bu teknolojiyi sabote etmek mi?"

"Bunu bilmiyorlar. Bunu bilmiyoruz."

"Haklı olma ihtimalleri varsa, o zaman temelde bu boyuttaki diğer tüm insanların hayatlarından ziyade Paul'unun hayatına öncelik veriyorum."

Theo sinirle kaşlarını çattı. "Sana iki sözüm var. Küresel ve savaş . Yangını biz başlatmadık, Marguerite. Bu boyutta devam eden savaş, burada tanıştığımız insanlardan daha büyük. Bu ülkeden daha büyük. Firebird onlara yardım edebilir mi? Olabilir. Ama görebildiğim kadarıyla, hiçbir silah onlar için kazanamaz. Bu yüzden bu adamlar için endişelenerek kendimizi düğümlere bağlayamayız. Kendimize bakmalıyız. Bir tedaviye ihtiyacım var ve Paul'ün bir araya gelip eve dönmesi gerekiyor. Sağ?"

Çoğunlukla söylediklerine inanıyorum. Yine de suçluluk hala üzerimde ağırlık yapıyor. "Sanırım."

Daha nazikçe, "Haydi, hadi. Uyumayı dene."

Onunla tartışmak istesem de, üzerime çöken, karanlık ve ağır bir yorgunluk hissedebiliyorum. Yatağa uzanıyorum, sola bakabilmek için sol tarafıma uzanıyorum. Ay ışığı. Başım yastığa değdiği an, uzun süre uyanık kalamayacağımı biliyorum.

Theo yere doğru hareket ederken şilte yer değiştiriyor ama ben uzanıp kolunu yakaladım. "Gitme."

Bir an sonra arkama yattı ve bir kolunu belime dolarken sırtımı kaşıdı. Bir sevgilinin kucaklaması olabilir, ama değil. O sadece burada benimle, nefesini duyabileceğim kadar yakınımda, bu yüzden uykuda bile bu işte yalnız olmadığımı bileceğim.

Yine de hayal gücümü San Francisco'da dolaşmaktan alıkoyamıyorum. Eski püskü askeri konutları ve Paul'ün yatağının kenarında tek başına oturduğunu hayal ediyorum. Firebird elinde ve cehennem gibi kızgın. Ama kalbi aynı şekilde kırık.

12

SONRAKİ SABAH, THEO VE BEN STRATEJİ MODUNDA OLACAĞIZ.

Theo sadece fanilasını ve üniformasını giyip ıslak saçlarını tararken, "Öncelikle Paul'ün ailenle konuşup konuşmadığını anlamamız gerekiyor," diyor.

"Tahminim evet." Sonra bir an için bunu düşünüyorum, buruşuk sabahlığımı etrafıma daha çok çekiyorum. "Aslında hayır. Henüz değil. Burada o kadar yakın değiller. Ayrıca, Paul bir şey söylemeden önce her şeyi baştan sona düşünmek, Firebird'ü tek başına incelemek isterdi. Ama o olur onlara."

"Ve benzeri. Paul'ün bunu anlaması uzun sürmeyecek, özellikle de zaten burada bir atılımın eşliğindeyseler." Teo iç çeker. "Araştırma ortağımın bu kadar zeki olmasına kızacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız. Neyse. İkinci soru, ailen ona inanacak mı?"

"Olabilir? İlk başta merak etmeleri gerekir. Ama o olur olmaz Onlara Firebird'ün kendisini -ya da şemaları- gösterebilen anne ve baba onun ne olduğunu anlayacaklardır. O zaman doğruyu söylediğini anlayacaklar."

"O zaman hızlı çalışmamız gerekiyor."

Gerçekleştirmemiz gereken iki hedefimiz var ve bunlar birbirine karşı çalışıyor. Paul'ün Firebird'ü tekrar teslim edecek kadar bana güvenmesine ihtiyacım var ama aynı zamanda ona ihanet edip işini yok etmem gerekiyor. Bunların ikisini birden gerçekleştirmenin bir yolu yok—

-yoksa var mı?

Dayan, dedim Theo'ya yataktan atlayıp ayaklarımı bir çift ayakkabıya geçirirken.

Ben bornozumu düzeltirken Theo, "Nereye gidiyorsun?" diyor.

"Telefona!"

Neyse ki kimse yerdeki telefonu kullanmak için beklemiyor, yani hepsi benim. Döner kadranı kullanmanın sonsuz gibi görünen sürecinden sonra askeri üssü alıyorum. "Uzatma, lütfen," diyor bıkkın bir operatör.

"Uzatma yok. Teğmen Paul Markov'a acil bir mesaj bırakmak istiyorum. "Benimle sabah dokuzda Fisherman's Wharf'ta buluş" demeli. Aman Tanrım, umarım bu boyuttaki San Francisco'da hala vardır.

Görünüşe göre öyle, çünkü operatör, "Evet, hanımefendi. Mesaj kimden?"

"Marguerite Caine. Doktorlar Caine'in kızı."

Bu söz, olması gerektiği gibi operatörün dikkatini çeker. "Evet hanımefendi. Bunu hemen kendisine ulaştıracağız."

"Teşekkürler," diyorum. Telefonu kapatır kapatmaz, aceleyle duş almak ve giyinmek için otel odasına koşuyorum. Fisherman's Wharf'a zamanında varmak için acele etmemiz gerekecek.

Oraya giderken, Theo ve ben bu dünyadaki herhangi bir çift yerine geçebilirdik. Askeri üniformasını giyiyor, kafasına yeşil kumaş şapka takıyor. Lacivert elbisem dün geceki kadar daracık değil ama dürüst olmak gerekirse bu beni rahatlattı. Kırmızı olan gerçekten küçük bir çekiç ve ACİL DURUMLAR DIŞINDA TAKMAYIN yazan bir işaretle cam bir kutuda saklanmalıdır.

Fisherman's Wharf'a vardığımızda, bunun bir rıhtım gibi görüldüğünü görmek beni şaşırttı. Balıkçılar tarafından kullanılır. Restoran tabelaları, korkak heykeller ve indi bindi/bindi otobüslerin tanıdık turistik savurganlığı yerine, tekneler ve bir balık pazarı görüyorum. Yine de tüm tekneler balıkçı trolleri değildir; birçoğu, monte edilmiş silahlarla tamamlanmış sahil güvenlik gemilerine benziyor. Rıhtım boyunca birkaç yerde yiyecek sunuluyor, ancak pahalı burgerler yerine, kahverengi kağıt torbalarda gelen türden şeyler satıyorlar, böylece insanlar onları alıp giderken yiyebilirler.

Theo, "Her zaman Fisherman's Wharf versiyonumuzdan nefret ettiğimi düşündüm" diyor. "Şimdi biraz özlüyorum."

"Evet ben de." Uzakta bir deniz aslanının havlamasını duyabiliyorum; en azından hala buradalar, güneşleniyorlar. Her şey değişmiyor.

Theo en yakındaki yiyecek tezgahına bakarak, "Çörek aramaya vaktimiz var mı?" diye soruyor.

"Böyle bir zamanda çörekleri nasıl düşünebilirsin?" Dürüst olmak gerekirse, ben de açım. Otelimizde oda servisi yoktu ve muhtemelen onlarca yıldır da yok.

"Nasıl olmazsın? Bugün ciddi bir strateji geliştirmemizi mi istiyorsun? Yakıta ihtiyacımız olacak. Tercihen çikolata sırlı yakıt."

Ona sıcak bir gülümseme gönderdim - bu, sola baktığımda bir anda soldu.

Paul orada duruyor, elleri ceplerinde bekliyor.

Theo onu bir an sonra görür. Ağzının içinde küfrediyor ve Paul tek kaşını kaldırıyor.

"Yani," diyor Paul. "İkiniz barıştınız." Belli ki Theo'nun önünde ne kadar söyleyebileceğinden emin değil.

Bunu anlayan Theo, kısa bir altın zincir çekmek için parmağını gömleğinin yakasının altına sokar. "Aslında ben onunla bindim."

"İkiniz buraya birlikte geldiniz." Paul'ün sesi sertleşiyor. "Bu bana olan sözde aşkına ne kadar uyuyor, Marguerite?"

"Hey. Kapa çeneni dostum." Teo öne çıkıyor. "Onunla birlikte değilim - zaten bizim boyutumuzda değil. Ben onun bir arkadaşıyım ve bu arada senin de bir arkadaşın. Buraya ona yardım etmeye geldim. Seni kurtarmak için . Ben de, ama kesinlikle sen de."

Theo'nun durumu tam olarak anlamasına açıkça şaşırان Paul, "Ondan benmişim gibi bahsetmeyi bırak. O değil. Biz iki farklı insanız."

"Tamam, tamam, tabii," diyorum. Bu noktada tartışmaya değmez. Aynı sayfada olmamız gerekiyor. "Geldiğine memnun oldum."

İlk başta cevap vermiyor. Sonra Paul, "Ben uyumadım" der.

Theo alaycı bir ses çıkarıyor, Neden umursayalım ki? Fazla defansif. Ama Paul'ün mutlak doğruyu söylediğini söyleyebilirim. Onu görmenin ilk şokunu atlattığıma göre yüzündeki sakalı, gözlerinin altındaki koyu gölgeleri görebiliyorum. Sessizce "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Bütün gece bununla ayakta kaldım." Paul çalınan Firebird'ü cebinden çıkarır. İlk içgüdüm ona doğru hamle yapmaktı, ama Theo'yu geride tutmak için bir elimi uzatmak dışında hareketsiz kaldım. Paul devam ediyor, "Verileri defalarca çalıştırdım. Çok şey öğrendim ama daha gidecek çok yolum var. Başka bir deyişle, onu geri istiyorsanız, cevap yine de hayır."

"Beni dinle." Paul'e bir adım daha yaklaştım. "Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun? Bu adam, Wyatt Conley, işinizi bu boyutta sabote etmeye niyetli. Başarısız olursak, başka birini gönderecek. Bir sürü başkası. Conley istediğini alana kadar pes eden biri değil."

Paul, "Yani şimdi sana teslim olup kendimi bu dertten kurtarayım mı?" diye karşılık veriyor.

Theo'nun gözleri kısıılır. Belli ki Paul'e saldırmak istiyor. Ama ona bu konuda öncülük etmeme izin vermesini söyledim ve o hiçbir şey söylemeden sözünü yerine getiriyor.

Paul'e, "İşte sana teklif ettiğim pazarlık," dedim. "Bizim boyutumuzda Theo, Firebird projesinde de çalışıyor. Bunun inşasına yardım etti. Kabul ederseniz, Theo sizinle oturacak ve bunun nasıl çalıştığıyla ilgili her şeyi açıklayacaktır. Kendi tasarımlarınızı gözden geçirecek, onları eleştirecek, sizi kendinize ait bir Firebird yapmaya hazır hale getirmek için ne gerekiyorsa yapacak."

"Fizikçi misin?" Paul Theo'ya söylüyor. Sesindeki şaşkınlık aşağılayıcı değil - ama yakın geliyor.

"Hey, bu sefer telemetri sistemlerinde izlenmiş olabilirim, ama benim boyutumda? Sana bildiğin her şeyi ben öğrettim." Teo sırtıyor. "İyi. Neredeyse her şey. Birkaç şeyi kendime saklamalıyım. Avantajımı koru."

Ben araya girdim. Seni oraya götürebilir, Paul. Theo'nun size göstermesine izin verirseniz, Firebird'ün sırlarını gün içinde çözebilirsiniz."

Bu kadar iyi bir teklife ne diyeceğini bile bilmiyor. "O zaman bunu sana geri vermem gerekiyor. Ve—ve Paul'ün bilincinin kıymığını geri alacaksın. Hepsi bu?"

başımı sallıyorum. "Hayır. Bu dünyanın güvenliği için ve ben de kendi Paul'umu eve geri getirebilmem için Wyatt Conley'i işinizi sabote ettiğimize inandırmalıyız. Ama belki de bu gerçekten yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Sen ve Theo bir simülasyon yaratabilir misiniz?"

"Neyin simülasyonu?" Paul diyor.

Gerçekten bilmiyorum. "Bilgisayar ağlarınız yok edilseydi nasıl görünürdü? Verileriniz bir virüs tarafından silinmişse. Böyle bir şeyimiz olsaydı - o zaman, Conley kontrol ettiğinde, savunmasız olduğunuzu düşünecek, o zaman gerçekten ilk Firebird'lerinizi daha ben eve varmadan inşa ediyor olacaksınız."

Paul eskisinden daha az ikna olmuş görünüyor. "Bunu yapabilirsin?"

Theo, onun devreye girmesinin zamanının geldiğini anlayarak başını salladı. "İle senin işbirliğin. Ayrıca, seninle çalışmaya devam eden Yarbey Wyatt Conley? O adamı yüzde yüz döngünün dışında tutmanın bir yolunu bulmalısın. Conley'imiz onun içine girebilir, ne bildiğini öğrenebilir ve her şeyi bizim uydurduğumuzu öğrenebilir."

Paul'ün bize inanmaya başladığını söyleyebilsem de, yine de aynı fikirde değil. "Bu bir hile olabilir. Belki de beni yanlış yöne götüreceksin, bana Firebird'ün yapısı hakkında doğru olmayan şeyler anlatacağsın."

"Gerçekten anlamıyor musun?" Kafasına tokat atabilirim. "Ebeveynlerimi seviyorum. Kızkardeşimi seviyorum. Ve ben seni seviyorum. Başka seçeneğim olsaydı, sizi savaşın ortasında savunmasız bırakır mıydım sanıyorsunuz? Bu sabah itibarıyla, başka bir seçenek düşündüm. O zaman birlikte alalım, tamam mı?"

Aynı değiliz, dedi Paul tekrar. "Senin Paul ve ben."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Sen, hayal bile edemeyeceğin şekillerdesin."

Theo, "Yeterince ilişki konuşması" diyor. "Anlaşmayı kabul ediyor musun, dostum?"

Paul, "Benimle gel" demeden önce bir an daha tereddüt ediyor.

Günün geri kalanını üs üzerinde geçiriyoruz; Theo'nun askeri kimliği ve benim ailemle olan durumum, Paul'ün bize erişim sağlamasını kolaylaştırıyor. Sonraki birkaç saat boyunca, ben korkunç sahte kahve içip onları iş başında izlerken Theo ve Paul çok yoğun bilimsel konuşmalara kapıldılar. Burada üste bile, işler mümkün olduğunda düşük teknoloji ile yapılır; Theo, ara sıra ellerini sarımsı tozlardan arındırarak bir kara tahtaya matematik denklemleri karalıyor ve Paul, Tanrı'ya karşı dürüst bir sürgülü hesap cetveli kullanıyor. Theo'nun Paul'e olan doğal sevgisi zaman zaman ortaya çıkar; Paul'e hem bunu fark ettiğini hem de onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını söyleyebilirim.

Paul elinden geldiğince ben orada yokmuşum gibi davranıyor. İlk başta bunun dün gece yaptığım şey için benden nefret etmesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Ancak zaman

geçtikçe merak etmeye başlıyorum. Kendini beni izlerken bulması, sonra aniden, garip ve kendinden emin bir şekilde arkasını dönmesi - bu, Paul'ün evde birbirimize bakmaya başladığımız ama henüz ne yapacağımızı bilemediği zaman bana bakışından farklı değil. o.

Bu Paul'ün Marguerite'sine karşı hisleri bir kenara itilemeyecek kadar güçlü. Kızgın olduğunda bile. Yaralandığında ve korktuğunda bile. Onu hala seviyor.

Acaba o da ona aşık olacak mı?

Bilim konuşmaya devam ediyorlar. Triadverse virüsünü, gerçek şey için geçmesi gereken bir veri yedeğine saldırlar. Çalıştıkları yere neredeyse Theo'nun Paul'um evdeyken yaptığı kadar sorunsuz geliyorlar.

Sonunda, öğleden sonra saat iki civarında Theo dimdik oturuyor ve "Artık verileri aldınız. Birkaç gün daha gözden geçirin ve inşa etmeye hazır olacaksınız."

Uzun bir süre sonra Paul, "Teşekkür ederim" diyor.

Bu ona mal oldu; Söyleyebilirim. Bu yüzden, "Bana bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederim. Bunu hak etmediğimi biliyorum."

Bana bakıyor ve bir an için oradaki hayal kırıklığı - dün gece çok kısa bir süre önce hissettiği umut, elinden alındı. Paul, hissettiklerine rağmen Ateşkuşu'nu bana uzatıyor. Alırken, "Bana doğruyu söylediğin verilerden biliyordum - çoğu şey hakkında. Bana her şey hakkında doğruyu söylediğini düşündürdü. Dışarıda başım dertte olan bir versiyonum varsa, birinin onun için geldiğini düşünmek isterim."

"Bu daha çok hatırladığım Paul Markov'a benziyor." Theo rahatlamış bir şekilde sırtıyor.

Paul'e, "Onu eve getireceğiz. Ama o sadece dışarıda değil. O da burada."

Göğsüne bakıyor, sanki Paul'ün ruhunun kıymığı kendi kalbinin içinde saklıymış gibi.

ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu kadar gergin olmana gerek yok. Kafanı ya da başka bir şeyi mahvetmeyecek."

Paul, "Theo, alma yönteminin bir hatırlatma ile aynı olduğunu söylüyor" diyor. "Hatırlatıcılar canımı yakıyor ve şimdi bir tane almam gerekiyor. Bu beni nasıl gerginleştirmez?"

Theo en yakındaki duvara yaslanır ve omuz silker. "Kabul etmelisin, haklı olduğu bir nokta var."

"Tut." Kendi Firebird'imi boynuma geçiriyorum, sonra Paul'ünkini Paul'ün göğsüne bastırıyorum. Üniforma ceketinin içinden bile vücudunun sıcaklığını avucumun altında hissedebiliyorum. Gözlerimi yüzüne kaldırdığımda, bana bakıyor ve ikimizin de dün gece, öpüşmeden hemen önce nasıl durduğumuzu hatırladığını biliyorum.

Ya da belki Paul'ün gri gözlerinde gördüğüm o kıymık. benim Paul'um. Gerçekten sevdiğim kişi.

Conley'nin İtalya'da bana öğrettiği kombinasyonu yakaladım. Paul acının kıvılcımıyla titriyor ama hiç ses çıkarmıyor. Firebird avucumda titreşiyor gibi görünüyor. İşte orada - en ufak bir ısı titremesi, ikinci kıymığı geri aldığımın kanıtı.

"Onu yakaladık." Derin bir nefes alıp Theo'ya gülümsedim.

Geri gülümsüyor. "İki kişi kaldı, iki kişi kaldı."

Paul, üçümüz arasında açık ara en az hevesli olanımız. "Farklı hissetmiyorum."

"Yapmaz mısın?" Paul'umun ruhunun onunkini daha çok etkileyeceğini düşünürdüm. Yine de bu Paul zaten bir bilim adamı, bana şimdiden aşık. Belki o ve Paul'um etkiyi hissedemeyecek kadar benzerler. "Eh, işe yaradı. Söz veriyorum."

Pek çok şeye söz veriyorsun, dedi Paul düz bir sesle.

O bana kızginken bu evreni terk etmek istemiyorum. Bu çocukça mı? Bencilce bile mi? Muhtemelen. Yine de neden olduğum yarayı iyileştirmek istiyorum - tıpkı diğerlerini iyileştirmek istediğim gibi. "İyi miyiz?"

"Firebird'ün son sırlarını çözdün. Yani eşitiz." Paul bunu söylerken gülümsemiyor. "Bir dahaki sefere bana aptal gibi davranmak yerine neye ihtiyacın olduğunu sormayı düşün."

Bu canımı yakıyor ama belki de hak ettim. Sesimi nazik tutuyorum. "Orada bekle, tamam mı? Senin Marguerite'ine, yani. İşlerin ne zaman değişebileceğini asla bilemezsiniz."

"Hey. Tam burada duruyorum ," diye itiraz ediyor Theo.

"Üzgünüm Teo. Paul, sana kader diye bir şey olduğunu söylemiştim. Bizi tekrar tekrar bir araya getiriyor yine, boyut üstüne boyut. Kader seni yarı yolda bırakmaz."

"Keşke buna inanabilseydim." Paul ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. Görünüşe göre duygusal paylaşım zamanı bitti. "Güvenlikteki adamlardan biri size ikinizi gösterebilir."

"Neden dışarı?" Theo Firebird'ünü eline alır. "Marguerite ve ben tam burada çıkabiliriz. O zaman diğer, biraz daha küçük versiyonlarımıza tam olarak neler olduğunu açıklayabilirsiniz, çünkü güven bana, bilmek isteyeceklerdir."

Paul kapıyı açar. "İzlemek istemiyorum," dedi sessizce. "Hemen ikinize de geleceğim. Ama işlerin eski haline döndüğünüzde, bunun olduğunu görmek istemiyorum."

Bu dünyanın Theo'yla bir kez daha birbirimize sevgiyle baktığımız anı izlemek istemediğini söylüyor.

Theo'nun peşinden geleceğini bilerek dışarı çıktım ve Paul'ün yüzüne bir daha bakmama izin vermedim.

Theo ve ben koridorda yalnız kaldığımızda, ofis kapılarında tıkırdayan daktilo sesleri eşliğinde, "İyi tarafından bak, chica. Firebird elimizde. Yerinde iyi bir kapak hikayemiz var. Bu bir ilerlemedir."

Cevap vermek için boğazımdaki yumruyu yuttum. "Conley onları gerçekten sabote etmediğimizi öğrenebilir." Planı önermeden önce bile bunun bir risk olduğunu biliyordum. Bu risk şimdi daha büyük görünüyor, gölgesini umutlarıma düşürüyor.

"Evet, olabilir. Ama bunu Paul bizi kandırmış gibi gösterebiliriz, bunun gibi bir şey. Ve eğer bu dünya Conley asla gerçeği öğrenemez, bundan tamamen kurtulabiliriz."

"Eninde sonunda öğrenmesi gerekiyor, değil mi?"

"Sonunda bundan çok uzun zaman sonra olabilir." Theo kapıyı açıp dışarı çıktığımızda omzunun üzerinden geldiğimiz yöne baktı. "Bu Paul biraz sert biri, değil mi?"

"Hayır. Sadece acıt." Dün gece bana bakışını düşünüyorum - umutlu, gözleri kamaşmış, aşık olmanın yarısına kadar - ve kendimi eskisinden daha fazla pislik gibi hissediyorum.

Ama Theo bir konuda haklı. Ateş Kuşları elimizde. Conley'in bildiği kadarıyla işin yarısını tamamladık. Bir boyut daha, bir görev daha, bir ihanet daha. O zaman ve ancak o zaman ev ofisine gideceğiz ve Paul'un ruhunun son kıymığını saklayan son evreni öğreneceğiz.

"En azından artık Conley'e karşı kullanabileceğimiz bir şey var." Bu yolculuk başladığında, Conley'i baltalamanın bir yolunu bulacağım, onun emrini yerine getirmek yerine kendi planını ona karşı çevireceğim fikrine sıkı sıkıya sarıldım. "Conley, boyutlar arasında seyahat etme yeteneğini tekelleştirmek istiyor. Şimdi bunun olmayacağının garantisini verdik."

Yavaşça, Theo gülümser. "İşte o mücadele ruhu. Şimdi, nereye gittiğimizi biliyor muyuz?"

Hızla Firebird'ümü boynumda iki kez kontrol ediyorum; ikinci koordinat setinin kilidi açıldı. "Evet, şimdi size verileri gönderiyorum. Görevin yarısı tamamlandı. Hadi gidelim."

Teo duraklar. "Başka bir dünya." Ona bir bakış attığımda başını sallıyor. "Fikrin bu olduğunu biliyorum. Ama sanki buranın gerçek olduğuna daha yeni inanmaya başladım."

"Yakında kötü bir rüya gibi görünecek," diye onu temin ettim.

Theo, Firebird'ünü eline alırken, Bilmiyorum, dedi. "Buranın faydaları vardı."

Gözlerimiz buluştu ve dün gece beni nasıl öptüğünü hatırladığını biliyorum.

Ama Firebird bizi bu bedenlerden, bu dünyadan sonsuza kadar söküp atarken her şey bir anda bitiyor.

13

KENDİMİ ÇIKARDIĞIMDA, KALABALIK BİR kaldırımda YÜRÜYÜYÖRÜM ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Yankees forması giyen kaslı bir adam arkamdan bana çarptı. "Hey, bu bir yan yürüyüş . Yürümek için. Anladım?"

Yakınlardan bir başka ses, “Turistler” diye mırıldanıyor.

Kendimi kimsenin yoluna çıkmayacağım en yakın binaya yaşıyorum. Bu sefer nerede yaralandım? Gün ışığı ve bu kaldırımda yüzlerce insan ve en az üç yemek arabası var.

Başımı kaldırıp gülümsemeye başladım çünkü daha önce burada bulunmamış olmama rağmen tam olarak nerede olduğumu biliyorum.

Times Meydanı.

Şehre gelen ziyaretçiler alışveriş çantalarına sarılır ya da sahneyi akıllı telefonlarına kaydederken, iş kıyafetleri içindeki yerliler, içeri girip çıktıklarından iki kat daha hızlı yürürler. Yakınlarda araba kornaları duysam da, hemen yanıbaşındaki sokak bana uzun zaman önce kapatılmış gibi görünüyor; alan, insanların yemek yiyip takıldığı, gölgeli piknik masalarıyla dolu. Üstümde evim büyüklüğünde reklam panoları taşıyan yüksek binalar ve günün ortasında bile parıltıyan o kadar çok ışık var ki. Yakınlarda bir haber şeridi aşağıdaki gibi manşetleri kaydırır:

BREZİLYA'YA DEVLET ZİYARETİ YAPACAK CUMHURBAŞKANI VE FİRMA

NISSAN VE TOYOTA BİRLEŞMESİNİ DUYURDU

İNGİLTERE PARLAMENTOSU GENEL SEÇİM OYLARI

OSCAR KAZANAN HUGH JACKMAN HASTANEDEN ÇIKTI.

Bunların hepsi yeterince tanıdık geliyor - Hugh Jackman'ın benim dünyamda bir Akademi Ödülü kazandığını düşünmüyorum. New York'ta olmam bir yana, bu boyut benimkinden çok farklı görünmüyor. Her halükarda, geride bıraktığımız savaştaki ıssız dünyadan daha iyi.

Bir an için Paul'ün bana veda ettiğini hatırlıyorum - gözlerindeki güvensizlik, ihanet. Sadece düşünmek yanıyorsa. Hayır, o Warverse'i bir daha görmek istemiyorum.

Koyu yeşil elbisem ve alçak topuklu bağcıklı oxford ayakkabılar genelde her gün giydiğimden biraz daha gösterişli olsa da, kıyafetlerim tam olarak evde sahip olacağım türden bir şey gibi görünüyor. Kalçamda çapraz askılı bir çanta asılı ve ipuçları için içeride balık tutmaya başladım. Anahtarlar, dudak parlaticısı, sakız: Bana sadece Clinique ve Trident'in burada da var olduğunu söylüyor. Gümüş deri bir cüzdanın içinde bir New York Eyaleti kimlik kartı buldum - ehliyet yok - ama adresim kimlikte yazılı, bu yüzden artık Seksen Üçüncü Sokak'ta yaşadığımı biliyorum. Ayrıca metroda kullandığınızı tahmin ettiğim sarı ve mavi bir Metrocard. Biraz nakit, kafama taktığımı fark ettiğim güneş gözlükleri için bir çanta ve— evet . Akıllı telefonum.

Kilidi açmak için bir kod istiyor. Evde Josie'nin doğum gününü kullanıyorum, bu yüzden onu takıyorum ve, bum, varım. Belki daha az tahmin edilebilir olmalıyım, diye düşünüyorum ama gülümsemeden duramıyorum.

Her şeyden önce, rehber giriyorum ve M s'ye iniyorum . Daha sonra P s. Paul listede yok.

Onu bu evrende tanımıyor muyum? Burası New York; bizim dünyamızda, Paul orada doğdu. Yani burada olmalı, değil mi? Bu boyutun Paul Markov'una ulaşamazsam, Paul'un ruhunun bir sonraki parçasını nasıl kurtarabilirim?

Belki de bu dünyanın Paul'üyle henüz tanışmadın, diye hatırlatıyorum kendime. Veya onu zaten tanıyor olabilirsiniz, ancak ikiniz bu noktada numara alışverişi yapacak kadar yakın değilsiniz. Paul, ben onun numarasını telefonuma girmeden neredeyse bir yıl önce ailemle birlikte çalışmıştı; Onunla kendi başıma iletişim kurmama gerek yoktu ve olsa bile neredeyse her gün evimdeydi. Ona mesaj atmak büyük bir öncelik değildi.

İçimdeki korku sarmalı yavaş yavaş gevşedi. Henüz paniklememeliyim.

İstifa ettim, diğer kişileri taradım. Annem, babam, Josie -ve evet, Theo, burada NYC'de, yani Firebird'deki konum belirleyiciyi kullanmaya gerek yok- ama işte o zaman telefonum vızıldar ve bir takvim uyarısı belirir: Film w/R at AMC 42nd . Görünüşe göre on beş dakika sonra.

Görünüşe göre Kırk İkinci'den sadece birkaç blok ötedeyim. Bu yüzden tabelalara, diğer turistlere ve Hello Kitty mağazasına aval aval bakan insan sürülerinin arasından hızla geçiyorum. Açıkçası önümüzdeki birkaç saati sinemada oturmaktansa bu boyutu inceleyerek geçirmeyi tercih ederim, ama eğer bu dünyanın Marguerite'si olacaksam, iyi bir sebep olmadan onun planlarını mahvetmemeliyim.

Sinema salonunun önüne geldiğimde içeri mi girsem yoksa birinin beni tanınmasını mı bekleyeceğimden emin değilim - ki bu, bir kadının İngiliz aksanıyla "Marguerite! İşte buradasın!"

Romola'yı görmek için arkamı dönüyorum.

Bir şekilde şaşkınlığımı gizlemeyi başarıyorum. Kesinlikle o: aynı koyu altın saç, aynı kare çene ve inatçı çene. Şimdi birkaç dünyada birbirimize rastladık, ama daha önce hiç arkadaş olmadık. Ancak burada, Romola yüzünde bir gülümsemeyle yanıma geliyor. Londonverse'de giydiği pahalı, göz alıcı kıyafetler yerine normal bir kot pantolon ve bir süveter giyiyor. Bana doğru yürürken gülümsüyor ve telefonunu kaldırıp bir barkodu gösteriyor. "Geç kaldığın için ben önden gidip biletlerimizi aldım."

"Teşekkürler," diyorum ama sonra ne ekleyeceğimi düşünemiyorum.

Neyse ki Romola benden önde. "Patlamış mısırı alarak bunu telafi edebilirsin. Ve M&M'ler! Birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

Onun burada varlığı, kendime bile açıklayamayacağım bir şekilde beni tuhaflandırıyor. Daha önce tanıştığım ama hiç tanımadığım biri. Romola'yı bir kaza, bir tesadüf olarak düşündüm. Benim için çok şey ifade etmesi gereken biri değildi.

Tıpkı Paul'un her yerde, her yerde benimle olması gerektiği gibi ve o değil.

Film, evde görmek istediğim bir film oldu ve Romola patlamış mısır artı M&M'in karışımı konusunda haklı. Bu yüzden öğleden sonra geç saatlerde tiyatrodan çıktığımızda ruh halim düzeldi. Bu dünya benimkinden daha tehlikeli değil; Annem, babam ve Josie hayatta ve iyiler;

ve Theo'dan beni bekleyen bir mesaj var, sadece "Alphabet City'de yaşıyorum" yazan bir mesaj var. Senin yoluna gitti.

"Bu gece büyük yemek, değil mi?" Bunu söylerken Romola'nın gülümsemesi neredeyse şeytani bir hal aldı. "Bana her şeyi anlatmak zorundasın ."

Olabildiğince rahat bir şekilde, "Vurgu makarası için ne istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bakalım. Ailenizin ona sorduğu en garip soru. Ve ah, herhangi bir anda korkmuş veya hatta emin değil gibi görünüyorsa, mümkünse bir fotoğraf çekin, olur mu? Büyük, kötü patronumun ailen tarafından sorgulandığını görmek için sabırsızlanıyorum." Şaka yapıyor ama değil; Bu akşam yemeğini düşününce duyduğu sevinç gerçek.

Yani bu dünyada patronu aracılığıyla mı tanıştık? Belki başka bir dünya çapında bilim insanı için çalışıyor; Bu Romola ve benim nasıl bir araya gelmeye devam ettiğimizi açıklayabilir. Şu anda o bir cevap için bana bakıyor, nasıl yapacağımdan emin değilim, bu yüzden bunt. "Ah, elbette, her şeyi çekeceğim, yüzünü yakınlaştıracam. Bunu fark etmeyecek."

Alaycılık cehaletimi yeterince iyi örtüyor. Romola sadece gülüyor. "Tamam, tamam, haftaya konuşuruz ve bana her şeyi anlatabilirsin."

"Tamam."

Romola gitmeden önce bana sarılıyor. Her nasılsa, sertleşmeden sarılmaya karşılık vermeyi başardım. Sonra en yakın metro istasyonuna yürüyorum ve toplu taşıma ile herhangi bir adrese nasıl gideceğimi söyleyen bir uygulama bulana kadar akıllı telefonumda arama yapıyorum.

Kayıt için: New York metrosu, Bay Area Rapid Transit'ten bile daha iğrenç. Bunun mümkün olduğunu düşünmedim. Yine de daha hızlı, çünkü on dakika içinde, görünüşe göre yaşadığım yüksek apartman binasına bakıyorum. Kapıda üniformalı bir adam bana gülümsüyor. "Bayan Caine. Tekrar hoşgeldiniz. Günün nasıl geçti?"

Kapıcı bu olmalı. "Harika, teşekkürler," demeyi başardım içeri girmeden önce; daha fazla konuşmaya gerek yok gibi görünüyor.

28G dairesi yirmi sekizinci katta olmalı, o yüzden asansöre biniyorum. Apartmanın kapısına doğru yürürken, koridorda "İşte Güneş Geliyor"un belli belirsiz seslerini duyuyorum ve sırtıyorum. Babam evde.

Yoksullukla boğuşan savaş boyutunda sahip olduğumuz evden bile daha küçük olan bir daireye giriyorum - ama o yerin aksine burası bizim evimiz olarak hemen tanınıyor. ev. Bir köşedeki bir çengelden sarkan bir houseplant, uzun asmaları pencere pervazlarının üstleri boyunca uzanıyor. Kitap ve kağıt yığınları masanın üzerinde ve köşelerde duruyor. Duvarlar güneşli bir sarıya boyanmış ve deri koltukta babam oturuyor, diz üstü bilgisayar, yazı yazıyor.

İşte buradasın, dedi annem, babam bana gülümseyecek kadar uzun süre bakarken. Yatak odası olması gereken yerden koyu mavi bir kılıf elbise giyerek çıkıyor - yeterince basit ama normalde kot pantolon ve eski püskü kazaklara yapışan biri için oldukça süslü. Başını eğerek bir küpe takıyor ve "Yemekten önce dönebileceğini düşünmemiştim" diyor.

"İşte buradayım. Hey, güzel görünüyorsun."

Anne iç çekiyor. Josie'nin bunu ciddiye almadığımızı düşünmesini istemiyorum.

"Ben sadece inanmak isterdim o ciddiye almıyor oldu," Baba onun bilgisayarından yukarıya bakmadan söylüyor. "Dürüst olmak gerekirse. Sadece iki ay sonra mı?"

"Şimdi, Henry. Bir günden kısa bir süre sonra kararımızı verdik." Annem bir elini babamın omzuna koyuyor ve ona gülümsemek için dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Devam ediyor, "Sorun, flörtlerinin hızı değil. Ya da kim olduğuna dair daha güçlü bir hissim olsaydı olmazdı. Ama - onun hakkında anlaşılması zor bir şey var. Gizli bir şey. sevmiyorum."

Babam, "Bu gece onu sorgulama şansımız var," diyor. "Bu restoran ne kadar la-di-da olursa olsun, onu kullanmaya niyetim olmadığını düşünme."

"Bir şüphelinin peşinden giden bir polis müfettişi gibi konuşuyorsun." Annem eğilip alnını öpüyor. "İyi."

Noktaları birleştirmek zor değil. Josie ciddi bir şekilde birisiyle çıkıyor - görünüşe göre Romola'nın patronu. Bu benim için Josie'nin onunla nişanlı olması ya da olmak üzere olması kadar dikkate değer değil. Normalde ablam erkek arkadaşlarıyla birlikte nicelikten niteliğe bakar; o bir parti hayvanı falan değil ama birçok erkek onun yaptığı aynı adrenalin sporlarını seviyor, bu yüzden sürekli yeni biriyle tanışıyor. Josie her zaman, bir erkek hakkında, profesyonel olarak konuşursak, nerede biteceğine dair bir fikri olduğunda ciddileşeceğine yemin ederdi. Kimse için hayallerimi feda etmek istemiyorum , dedi bir keresinde. Ve onun benim için hayallerini feda etmesini istemiyorum . Bu biraz sert çekirdek ama bu Josie.

Ancak burada, bir adam onu sadece iki ayda mı kazandı? Görmem gereken bu adam.

"Gitmemize ne kadar var?" Soruyorum.

Babam, "Otuz dakika kadar. Birkaç ara sınava daha not vermeliyim, değil mi? Hayır de."

Evet, diye sesleniyor annem odasından. Baba iç çekiyor.

İlk denemede odamı buldum ve duvarlarda resimlerimi görünce rahatlayarak nefes verdim. Buradaki tarzım evdekiyle hemen hemen aynı: renk kullanımım dışında çok gerçekçi. Burada, her portre için sessiz, sınırlı bir paletle bağlı kalıyorum ve bitmiş çalışmaya kesin bir ruh hali kazandırıyorum. Josie'nin resmi kırmızı ve pembelerle parlıyor; Anneminki serebral gümüşleri ve mavileri yansıtır; Babamın yumuşak güneşli altınları var; ve . . . sonra Theo var.

Portresi için bronz, turuncu, yanık sienna kullandım - hem topraklanmış hem de bir şekilde elektrik renkleri. onun karanlığı resminden dışarı bakarken gözleri parlıyor gibi görünüyor.

Paul'ün portresini görmüyorum.

Sinirli, tabletimde bir arama yapıyorum. "Paul Markov, fizikçi" sıfır sonuç veriyor. "Bilim adamı Paul Markov" da öyle.

Korkum hızla geri geliyor. Paul, yapabileceği herhangi bir dünyada bir bilim adamı olamaz mı? Bizimkine çok benzeyen bir boyutta, tıpkı eskisi gibi fiziğe girmez mi? Ciddi bir şekilde hasta olmadıkça veya ebeveynleri Rusya'dan hiç göç etmedikçe hiçbir şey onu bu kaderden alıkoyamaz gibi görünüyor.

Rusya'daysa onu nasıl bulacağım? Orada adı o kadar yaygın ki John Smith olarak da adlandırılabilir. Ayrıca, oraya nasıl gidebilirdim ki?

Adını ve doğum gününü tekrar deniyorum. Sonra bir resim beliriyor - bir okul web sayfasından, şimdi birkaç yaşında olan bir şey - ama onu gördüğümde gülümsüyorum. O ekose gömlekli çocuk, kesinlikle en fazla on yaşında: Onu nerede olsa tanırım. Paul çocukluğundan hiç fotoğraf tutmuyor, bu yüzden onu daha önce hiç küçük bir çocuk olarak görmedim. Tabii ki o tamamen sevimliydi . Parmaklarım ekranda gezinerek bebek yüzünün ana hatlarını çizdi.

Sonra okulun New York'ta bir okul olduğunu fark ediyorum ve rahatlayarak yüksek sesle gülüyorum.

Cesaretle, biraz daha çevrimiçi arama yapıyorum. Twitter hesabı falan yok ama benim dünyamda da yok. Hiçbir üniversite onu öğrenci olarak göstermiyor. Bölgede bulabildiğim kaya tırmanışı veya yürüyüş kulüplerinin hiçbirine katılmıyor gibi görünüyor.

Sonunda, özel olarak ayarlanmış bir Facebook sayfası buluyorum. Görebildiğim tek fotoğraf onu yandan, kameradan uzağa bakarken gösteriyor; Paul, birinin veya başka bir şeyin fotoğrafının arka planındaki görüntüyü kırpılmış gibi. Resim ne kadar kötü olsa da, onu her yerde tanırdım - sahip olduğu hiçbir şeye benzemeyen özel dikim bir deri ceket giydiği zaman burada bile. Aynı gri gözler; aynı geniş omuzlar. Bana her zaman dokunan o kaybolmuş, yalnız ifadeyi arayarak daha yakından bakıyorum - ama resimdeki gölgeler yüzünü okunamaz hale getiriyor.

Bu resmi Warverse'den Paul'ün bir görüntüsü olarak hayal etmek benim için kolay; deri ceketin çizgileriyle ilgili bir şey bana askeri üniformasını hatırlatıyor. Theo ve ben uzaklaşırken yaralı yüzü. . . Onu çok incittim, ona umut verdim ve sonra onu ezdim. Belki başka seçeneğim yoktu; belki de durum en iyi şekilde işledi. Paul'den sonra Paul'ü, her dünyada yaralamayı düşünmeyi kolaylaştırmıyor.

Bu sefer mahvetmemeye çalış, diyorum kendi kendime.

Söylemesi yapmaktan kolay. Paul için listelenen herhangi bir okul veya iş olmadan, tesadüfi bir toplantı ayarlamamın hiçbir yolu yok. Bir şekilde bana ulaşmasını sağlamalıyım.

İlham geldi ve Paul'e hızlı bir Facebook mesajı açtım. Bir an alt dudağımı ısırıdıktan sonra yazıyorum: Hey, hiç tanışmadık ama ortak arkadaşlarımız var.

Onun diğer boyutlardaki alternatif versiyonları “ortak arkadaş” sayılır, değil mi?

Temel olarak, herkes seninle bir ara buluşmamız gerektiğini söylüyor. Nasıl bu hafta hakkında? Bir araya gelebiliriz -

Nerede? New York'u henüz çok iyi tanımıyorum. Ama ailemin nerede öğrettiğini bile sormadan biliyorum. Fizik mezunu öğrencilerle çevrili olarak büyümek, sürekli olarak dünyanın en iyi okullarına yapılan doktora sonrası başvuruları gözden geçirdiğiniz anlamına gelir.

-Columbia kampüsünde istersen bir kahve al. Umarım bu doğru Paul Markov'dur. Değilse, hata için özür dilerim!

Bu işe yarıyor. Paul, tüm zamanların en kör randevusu fikrinin ilgisini çekmese bile, muhtemelen hangi arkadaşının ona tuzak kurmaya çalıştığını sormak için cevap yazacaktır. Sonra mesajların gelmesini sağlayacağım, bana bu dünyanın Paul'ü hakkında bir şeyler anlatacak birkaç sıradan soru soracağım ve bu bilgiyi onu bulmak için kullanabilirim.

Ve kim bilir? Belki bir kör randevu fikri hoşuna gider.

Dizlerimi göğsüme bastırdım ama kendime burada olmamın diğer sebebini hatırlattıkça gülümsemem soldu. Wyatt Conley beni bu boyuta Paul'e latte aramaya göndermedi. Paul'ün ruhunun bir sonraki kıymığını almak için bile değil.

Beni buraya aileme ihanet etmem için gönderdi ve bu sefer numara yapma riskini alamam. Bu sefer onları gerçekten incittim.

Üçümüz asansöre binip Josie ve onun hayatındaki adamla akşam yemeği yemeye giderken karanlık işim üzerime ağır geliyor. Görünüşe göre süslü bir yerde tedavi ediliyoruz, çünkü normalde babam bir düğün, cenaze ya da törenden daha az bir şey için asla kravat takmaz. büyük bir araştırma hibesi için saha toplantısı.

Babam Central Park'ta taksi yolculuğu sırasında "Restoran seçmekte ısrar etmeliydik" diyor. "Vietnamlı yer köşeyi dönünce belki. Hepimiz daha rahat oluruz ve bire bir yemeği daha çok isterim."

"Eğer tedavi ediyorsa, mantıklı olarak restoranı o belirlemeli." Annem arabanın penceresinden yukarıdaki kararan gökyüzüne bakıyor. Gün geceye dönmeye başladı. "İnsanları seçimlerini gözlemleyerek öğreniriz Henry. Bu durumda ne kadar kontrole teslim olursak, onun hakkında o kadar çok şey öğreneceğiz."

Taksinin arka koltuğunun ortasında ikisi arasında sıkışıp kaldım, aynı ekranda sadece taksiye özel iğrenç bir TV kanalının oynatıldığı dizlerim sıkıştı. "Daha ne kadar var?"

Hiçbir fikrim yok, diye mırıldandı babam. "Hayatımda hiç bu kadar gösterişli bir yere gitme zahmetine girmedim ve büyük amcam bir vikontdu, biliyorsun."

Anne gülümsüyor. "Şuraya bak Henry. Artık Susannah'yı Manhattan'ı bir sonraki ziyaretinde nereye götüreceğimizi biliyoruz."

Warverse'de ölmüş olan Susannah Teyze'nin hayatta ve iyi olduğu haberiyle tamamen mantıksız bir sürpriz sıçraması hissediyorum. Ve tabii ki onu New York'un en lüks restoranına götürmeleri gerekiyor. Bir şey ne kadar gösterişçi ve pahalıysa, Susannah Teyze'nin onu sevme şansı o kadar artar. Bir kıkırdama tutmayı başardım ama zar zor.

Ama onlar kendileri gibi davranırken ailemle birlikte olmak - salak, aptal ve birbirleri için çok deli neredeyse utanç verici - bu sadece önümüzdeki görevi düşünmeyi daha da zorlaştırıyor.

Kendime sarılıyorum ve koltukta biraz daha küçülüyorum.

Restoran, Central Park sınırına çıkıyor. 1910'lardan kalma krem rengi, görkemli bir binada yer alır ve statüsünü sessizce önerdiği kadar çok ilan etmez. Ön kapıya doğru yürürken, yakınlarda duran birinin beklediğini görüyorum; Döndüğünde Theo'yu tanırım.

"Hey," diye sesleniyorum. Elimi kaldırıp bana çarptığında sallamak üzereyim: Ya Theo , Josie'nin nişanlısı olduğu için buradaysa ?

Çılgınca. Onun yaşına benim yaşımdan daha yakın olsa bile, asla arkadaştan fazlası gibi görünmüyorlardı. Ama bu yeni kurallarla yeni bir boyut. Bu yüzden mi telefon rehberimde? Müstakbel kayınbiraderimle arkadaş olduğum için mi?

Sonra annem ona gülümser. "Teo. Yapabildiğine çok sevindim."

Theo, "Burada olduğum için mutluyum" diyor. Ailemi bu boyutta ne kadar iyi tanıdığını anlamaya çalışarak kanat çırpışını söyleyebilirim.

Babam omzuna tokat atarken cevap gelir. "Tezinize ara vermeniz gerekiyordu - ayrıca nesnel bir bakış açısına ihtiyacımız olacak. Kimseye senden daha fazla güvenemeyiz."

Theo kahretsin ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok . Ben de "Josie'nin herhangi biriyle evlenmesine izin veremeyiz, biliyorsun" diyerek yardımcı oluyorum.

Benim kadar şaşkın, gözle görülür bir şekilde bir kahkahayı bastırıyor. bağıllık fobisi olan Josie'nin nişanlanması düşüncesi. Ailem görmüyor; zaten içeri giriyorlar. Theo bir kez daha benim için kolunu büküyor ve ben de alıyorum. "Paul'u gördün mü?" diye fısıldıyor.

Sadece bilgisayar ekranında. başımı sallıyorum. Planımı açıklamak daha sonra beklemek zorunda kalacak.

Sessiz bir alana giriyoruz, o kadar özenle aydınlatılmış ve mükemmel bir şekilde krem ve altınla dekore edilmişti ki, babam bana daha önce söylememiş olsa bile çılgınca pahalı olduğunu bilirdim. Ayakkabılarımın altındaki halı, sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi pelüş hissettiriyor. Theo, üzerinde piyano tuşları olan 80'lerin mega ironik kravatını düzeltmek için serbest elini kullanıyor; Burası onu bile kendine çekecek kadar gösterişli.

Köşede Josie bizi selamlamak için koltuğundan kalkıyor. Dökümlü ipek pantolon ve kapüşonlu yakalı bir kazak giyiyor - zarafetlerine rağmen hala kız kardeşimin giymeyi tercih edeceği bir şeye benziyor. Yani Josie burada , sanırım - ve sonra kısa kesiyorum. Yanında kimin olduğunu gördüğümüzde Theo keskin bir nefes aldı...

-kardeşimin nişanlısı, Wyatt Conley.

JOSIE, CONLEY'İN KOLUNU ALIYOR, YÜZÜ Pırıl pırıl. "HERKES, bu Wyatt. Ve Wyatt, ailem Dr. Sophia Kovalenka ve Dr. Henry Caine'i takdim edebilir miyim; artı kız kardeşim Marguerite; ve ailemin yüksek lisans asistanı Theo Beck."

"Tanıştığımıza memnun oldum Dr. Kovalenka, Dr. Caine. Ve Marguerite ve Theo. Bu gece yapabildiğine çok sevindim." Conley'nin davranışları her zamankinden daha iyi. Onun gerçekte ne kadar manipülatif, güce aç bir yılan olduğunu bilmeseydim, kız kardeşimin iyi bir adamla nişanlı olduğuna inanabilirdim.

Annem ve babam "mutlu çift"le küçük bir konuşma yaparken, Theo ve ben yerlerimize oturuyoruz. Ona doğru eğildim ve "Conley ne yapıyor?" diye fısıldadım.

"Bu açıdan, anne babanın göremediğini görebiliyorum, yani kız kardeşinin kışını okşamasına izin veriyor."

Bir şekilde öğürmemeyi başarıyorum. "Yani, neden Josie'nin peşinden gidiyor? Onun oyunu ne? Ve eğer Conley böyle bir şeye sahipse bu boyutta ailemle aram iyi, neden bizi buraya gönderdi?"

Theo tek kaşını kaldırıyor. "Şimdi bu iyi bir soru."

Conley'e dikkatle bakıyorum, özellikle boynunu ve göğsünü inceliyorum. Çok sıkı dikilmemiş bir takım elbise giyiyor, bu yüzden hala "Silikon Vadisinin Kötü Çocuk Mucizesi" imajına uyuyor - ancak kumaşın ince parlaklığı, ceketinin tek başına muhtemelen bazı arabalar kadar pahalıya mal olduğunu gösteriyor. Beni en çok ilgilendiren, gömleğinde herhangi bir kırışık veya kırışık olmaması, ipek kravatının altında belirgin bir şişkinlik olmaması.

Firebird takmıyor.

Conley'nin onu her zaman takması gerekmiyordu; Bir boyutta sabitlendiğinizde, Firebird'ü çıkarabilir ve neredeyse süresiz olarak bir kenara koyabilirsiniz. Ama Firebird'imi kesinlikle gerekmedikçe birkaç saniyeden fazla çıkarmadım ve çoklu evrende seyahat eden başka kimse de olmayacaktı.

Ayrıca bizi gördüğünde en ufak bir tanıma belirtisi göstermedi. Conley, insanlar üzerindeki gücüne hükmetmeyi, avantajı olduğunda gösteriş yapmayı sever. Tahminimce bu dünyanın Wyatt Conley'yle akşam yemeğine oturuyoruz - diğer boyutlardan yolcular dahil değil.

Bu, Josie ile olan romantizminin gerçek olduğu anlamına gelir.

Herkes yerleşiyor. Bir tür origami kuğu haline getirilmiş peçetemi açmadan önce tereddüt ediyorum. Bu masa örtüsü çoğu giysimden daha iyi kumaştan yapılmış. Garson bize menüleri verdiğinde - bir ruh gibi neredeyse fark edilmeden içeri ve dışarı süzülerek - hiçbir fiyat listelenmiyor.

Theo mırıldanıyor, "Eğer sormak zorundaysan, bunu karşılayamazsın."

Gülerdim ama Conley ve Josie'yi izlemekle çok meşgulüm.

"Eh, sana söyledim, Wyatt ve ben onun en son oyun sistemine yardım etmeyi kabul ettiğimizde tanıştık." Josie kırıışları. Ne zamandan beri programlamaya başladı? Bir sonraki cümlesi bu soruyu yanıtlıyor. "Şirketin bir dalga havuzunda sörf yapacak birine ihtiyacı vardı, böylece vücut kinestetiklerini, hareket türlerini, hepsini inceleyebilirlerdi. Zaten bir adam getirmişlerdi, ama bir kadın sörfçü için de reklam verdiklerinde, ne oluyor diye düşündüm. Körfez Bölgesi'ni tekrar ziyaret etmek istiyordum ve hafta sonları eğlenmek için yaptığım şeyi yaptığım için para alabileceğimi düşündüm."

Conley araya giriyor. "Ben de projenin nasıl ilerlediğini görmek için oradaydım."

"Bunun için zamanın var mıydı?" Babam, yeterince dostane bir şekilde, diyor. Conley'nin kendisi dışında, bu sofistike ortamda içimizden tamamen rahat olan tek kişi o. Babamın İngiliz soylu geçmişi ortaya çıkıyor. "ConTech'i çalıştırmanın seni bu tür şeyler için fazla meşgul edeceğini düşünürdüm."

Zihinsel bir not alıyorum. Onun şirketi burada Triad değil; bu ConTech.

Conley, "Ben meşgul bir adamım," diye itiraf ediyor. "Fakat zaman zaman şirketimdeki çeşitli projelere ve ekiplere bakmaya çalışıyorum."

"Onları diken üstünde tutmak, ha?" Teo diyor.

Bu ona, mezun asistanının neden ona küsmekte özgür hissettiğinden emin olmayan Conley'den bir bakış attı. Ama Conley devam ediyor. "O öğleden sonra beni ortaya çıkaran her neyse, minnettarım. Çünkü Josie'yi sörf yaparken gördüğüm an -çok mutlu ve kendinden emin görünüyordu, sanki hayatının en güzel zamanını yaşıyormuş gibi görünüyordu- sanırım bu yüzden buna ilk görüşte aşk diyorlar."

Kusma.

Nasıl olduğumu biliyorsun, dedi Josie. Güya hepimizle konuşuyor ama anneme bakıyor. "Asla geri çekilmek istemedim ve asla kimseyi geri tutmak istemedim. Wyatt - o zaten çok şey başardı. Ben olamazdım da gollerini onu tutmak. Bunun mümkün olduğundan bile emin değilim."

Conley bir elini onun omuzlarına koyarken gülümsüyor, tam bir kucaklama değil. Garsonu işaret ederken gözleri sadece kısa bir süreliğine uzaklaştı.

Josie devam ediyor, "Scripps'i bırakmıyorum. Hala oşinografi doktoramı alacağım. Ve ondan sonra Wyatt, bahsettiğimiz demir içerik araştırması üzerinde çalışabileceğim Antarktika'ya bir keşif gezisine fon sağlamaktan bahsetti baba."

"Gerçekten mi? Nasıl bir metodoloji seçtiniz?" Baba canlanıyor. Oşinografiyi saf matematik için terk etmekten asla pişman olmadı, annemi desteklemek için kendi gelecek vaat eden kariyerini bir kenara bıraktı - ama yine de bu konuda büyük bir inek.

Garson şampanyayla gelir. Annem başını sallayarak garsona bana da bir bardak doldurabileceğini söyledi. Özel durum, vb. Yine de o ve babam bir damlaya dokunmazlar. Fazla içmezler ve ayrıca annemin yüzündeki gülümsemeye ve babamın tüm heyecanına rağmen Her saniye Wyatt Conley'i analiz ettiklerini söyleyebilirim.

Çoğunlukla durumla ilgili rahatsızlığımı gidermek için bir yudum alıyorum. Theo nefesinin altında, "Bence Conley ciddi" diyor.

Josie'yi sevmekten bahsediyor. "Bu yapar," diye mırıldandım. "Bu, başka birinin bunu kendi yararına kullanmayacağı anlamına gelmez." Theo başını salladı.

Gecenin geri kalanı bir halüsinasyon niteliği taşır - yarı rüya, yarı kabus. Rüya için, çoğu dünya dininde, odanın sessizliği, mekanın bulutsu zarafeti ve tadı cennette sunulan yiyeceklerle benzeyen yiyecekler var. Kabus için: Conley'nin eli Josie'nin elinde ya da omzunun etrafında, bütün akşam boyunca sımsıkı tutuyor. Sanki onun sahibi .

Yine de birlikte oldukları enerjiyi inkar edemem. Josie ona su kayağı öğretmekle ilgili hikayesini anlatırken gülüyor; her zaman iş hakkında düşünmeyi nasıl bıraktığını ve hayatından gerçekten zevk almasını nasıl sağladığından bahsettiğinde kıvranıyor. Ve ona yaptığı iltifatları fark ediyorum. Conley ona asla güzel ya da tatlı demez ya da kabadayı ablamla ilgisi olmayan o genel terimlerden hiçbirini söylemez. Josie'nin dinamik olduğunu söylüyor . O oluyor Yani amaç ile dolu. Her şeyden önce, o güçlü.

İtiraf etmeliyim: Gerçek Josie'yi tanıyor. Hatta belki onu gerçekten seviyordur.

Sessizce bunu "Conley" olarak düşünmeyi bırakıp onun yerine onu "Wyatt" olarak düşünmeye karar verdim. Bu ben demek değil Wyatt'a güven - yakın bile değil - ama bu bana onun ailemi kaçırın ve travma yaşatan kişiyle aynı kişi olmadığını hatırlatıyor. Bunu kendi başına değerlendirmek zorundayım.

Tatlı, daha önce hiç duymadığım tatlarda şerbetler şeklinde gelir: yeşil çay, kremalı brülée, hatta pancar ve limon. Geçici olarak pancar ve limondan bir örnek alıyorum - ki bu aslında oldukça iyi - sonra Wyatt, "Peki Firebird projesinde neredesin?" Dediğinde neredeyse boğulacaktım.

Yanımda, Theo peçetesine öksürerek tatlısını emmemiş gibi davranmaya çalışıyor. Annem bunun doğal bir soru olduğunu düşünüyor. "Henüz bir prototip oluşturma noktasında değil, ancak yakında inşaata başlamaya hazır olduğumuzu düşünüyorum."

"Finansa bağlı olarak," diyor Wyatt ve Josie parmaklarını sıkıyor. Sırada ne olduğunu söyleyebilirim - teklif, imzalamaya hazır olduğu açık çek. Ailemin araştırmaları üzerinde ele geçirmek üzere olduğu güç.

Sonra babam beni şaşırtıyor. "Josie birkaç haftadır bunu ima ediyor ama yardımın gereksiz olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum. Daha dün, önümüzdeki üç yıllık araştırmamızı kapsaması gereken bir hibe için onaylandığımızı öğrendik."

Bu, Wyatt'ın, ailemi fon sağlamasına izin vermeleri için ikna etmeye çalışması için bir işaret . Bunun yerine gülümseyip başını sallıyor. "Herkes gibi halka arza yatırım yapmak zorunda kalacağımı görebiliyorum."

"IPO," diye alay ediyor annem nazikçe. "Bunu kâr etmek için yapmıyoruz, Wyatt. Biz sadece neyin mümkün olduğunu kanıtlamak istiyoruz. için çoklu evrenin içinde katmanlanan sonsuz boyutların bir kısmını görün."

Josie mırıldanıyor, "Sırf orada olduğu için bir dağa tırmanmak gibi."

"İnsanlar başka bir nedenle dağlara tırmanır mı?" Babam diyor. Theo'ya bir bakış atıyor. "Ancak buradaki asistanımız daha çok senin gibi düşünüyor. Onun mantığı, ileri teknolojiyi alternatif boyutlardan geri getirebilirsek, yapmalıyız - ve bu durumda, para kazanılacak ve bunu yapan biz olabiliriz. Değil mi Teo?"

"Evet. Yani, evet, her zaman söylediğim şey buydu. Ama son zamanlarda sen ve Sophia'nın haklı olup olmadığınızı merak ettim." Theo burada ve şimdi yerine geçmişimize, hatıralara bakıyor. "Belki de cevap ödülünden daha önemlidir."

Annem Theo'nun elini tutuyor. "Bize felsefi yaklaşıyorsun."

"Zorlukla." Gülmeyi başarır. "Eski şakayı biliyorsun - bir felsefe uzmanı sokakta YEMEK İÇİN DÜŞÜNECEKTİR yazan bir tabelayla dolandır."

Herkes gülüyor ve akşam yemeği, herkesin şerbet hakkında düşündüğü gibi sıradan bir sohbete dönüşüyor ve babamın jetonu, çeki Wyatt'tan almaya çalışıyor. Geceye doğru yürüdüğümüzde, üstümdeki yarıya bölünmüş gökyüzü çarpıyor - sağımda, Central Park'ın uzun yapraklı ağaçları yukarıdaki gökyüzünden daha siyah ve solda, yüksek binalar yukarı doğru uzanıyor, her pencere bir çeşit Fener. Normal sebeplerden dolayı ziyaret etmem gerekirse New York'u seveceğimi düşünüyorum.

Ailem Josie'nin okula gideceğini kabul ediyor. Wyatt ile paylaştığı otel süiti, benim paylaşmadığım. Nişanlı olsalardı muhtemelen seks yapacaklarını tahmin etmemiştim değil ama bu beni düşünmekten daha mutlu etmiyor. Büyük şehirde romantik bir akşamın tadını çıkararak parkın yanında gezinirler.

Conley ne zaman isterse burada aileme ulaşabilir, sanırım. Tek yapması gereken buraya seyahat etmek, birkaç saatliğine "Wyatt"ı ele geçirmek ve işi bitecekti. Peki neden yapmadı?

Bir plan hazırlamaya başlıyorum.

Dördümüz orada, restoranın önüne yakın bir yerde dururken, annemin eli bir taksiye uzanmışken, babam, "İtiraf etmeliyim - o mutlu," diyor.

"Öyle ama yine de" -Annem başını sallıyor- "bunu gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü için mi sorguluyorum?"

"Bu senin gibi değil" diyorum. "İçgüdülerine güvenmelisin."

Bana bir bakış attı, sorguladı ama onaylamadı. "İçgüdülerin sana ne söylüyor Marguerite?"

Buna nasıl cevap veririm? Ne kadar bildiğimi söyleyemem; Kesinlikle yarın işlerini sabote etmem gerektiğinde onlara gerçeği söyleyemem. "Sanırım onu gerçekten seviyor, ama - bununla ilgili bir şey - sanırım her şey çok kolay görünüyor."

"Evet, bu o." Annem ben küçükken yaptığı gibi parmaklarını buklelerimin arasında taradı ve kötü bir rüyadan sonra tekrar uyumama yardım etti. "Görmemiz gerekecek. Tabii ki, sonunda Josie'nin seçimi. "

Theo, "Yine de kontrol etmeye değer" diyor. "Yani. Gitmeliyim."

"Yani biz gitmeliyiz." Elimden geldiğince sorunsuz doğaçlama yapıyorum. "Yaklaşık bir saat içinde bu gece şehir merkezinde gerçekten harika bir performans sanatı parçası var. Theo gitmek istersem beni alacağını söyledi. Sizin için sorun değil, değil mi?"

Annemler bakıyorlar. Her zaman oldukça soğuktular, ancak erken saatlerde yola çıkmam sınırlarını biraz aştı. Tabii ki Theo yanımda olacak ve görünüşe göre bundan ne çıkaracaklarından emin değiller. Bu evrende hiç flört etmediğimiz anlamına mı geliyor?

Yoksa sahip olduğumuz anlamına mı geliyor?

Ne olursa olsun, bir süre sonra, annem başını salladı. "Bütün sanatların galerilerde asılı olmadığına farkındayım. Ama oraya vardığında ve çıkarken bize mesaj at, içeri girdiğinde bizi uyandır."

Babam, "Ve onu binamıza kadar tüm yolu göreceksin Theo," diye araya girdi.

"Kesinlikle." Theo elleri ceplerinde sırtıyor, sanki başından beri bu akşam için planları bunlarmış gibi.

Parlak sarı bir taksi sonunda annem ve babam için kaldırıma yanaştı. Theo, başlar başlamaz, "Bunun gerçek performans sanatıyla ilgili olmaması daha iyi olur . Çünkü hayır."

Ona bir göz atıyorum. "Hayır. Josie ve Wyatt'ın oteline gidiyoruz."

"Beni bir otele davet ettiğini duyduğuma çok sevindim, bahse girerim bununla farklı bir yöne gidiyordur."

Theo ve beni San Francisco'daki otelde hatırlayınca, yanaklarım sıcaktan kızarmıştı ve onun beni yuvarlaması, beni tutkuyla öpmesi. Tanrıya şükür, Theo'nun kızarıklığımı görmesi için çok karanlık. "Conley bu boyuta gelmedi. o olamaz, yoksa sabotajı kendisi hallederdi."

"Elbette. Ama bu dünyanın Wyatt Conley'i bunun hakkında hiçbir şey bilmeyecek."

"Hayır, ama - o bir dahi, değil mi? Her boyutta. Ve boyutsal yolculukla ilgili araştırmalara dahil olmayabilir ama bunu anlayacak kadar zeki. Bu sürüm gerçekten Josie'yi seviyorsa. . "Bunu düşünmek hala çok garip ama onun için hislerine inanmaya başladım. ". . . o zaman belki Conley'nin bu dünyaya neden gelmediğini anlamamıza yardım edebilir."

Josie ve Wyatt'ın gittiği yöne doğru yürümeye başladığımızda Theo kaşlarını çattı. "Bekle" diyor. "Wyatt Conley'in bu versiyonunu doğru mu söylemek istiyorsun? Çünkü bu çok riskli."

"Olabilecek en kötü şey, Wyatt'ın deli olduğumuza karar vermesidir."

"Hayır, olabilecek en kötü şey Conley'nin bu evrende ortaya çıkması, ona karşı çalıştığımızı öğrenmesi ve misilleme olarak Paul'ün ruhunu dört yerine bin parçaya ayırması."

Elbisemin altında, tenimin yanında asılı duran iki Ateş Kuşunu örtmek için içgüdüsel olarak elimi kaldırdım. Bin boyut - farklı kıtalarda yaşadığımız, Paul'e ulaşmanın neredeyse imkansız olduğu yerler de dahil olmak üzere - hayatımın geri kalanını onu kovalayarak geçirebilirdim. Onun için avlanmak. Sevdiğim adamın temel ruhunu parça parça yeniden bir araya getirmek.

Eğer zorunda olsaydım, yapardım.

Ama yapmayacağım. "Hayır," diye ısrar ediyorum. "Conley buraya gelecek olsaydı, çoktan yapardı. Bizi göndermezdi. Hepsi bu kadar. Ve bu boyutta onu dışarıda tutan benzersiz bir şey varsa..."

Theo, "O zaman bizi de dışarıda tutardı," diyor.

"İyi tamam. Ama yine de burada atladığımız bir şey var. Wyatt, bunun ne olduğunu anlamamıza yardım etme şansı olan tek kişi." Yürümeye devam ederken derin bir nefes alıyorum. "Annem ve babam hariç. Ama onlara söyleyemeyiz."

"Çünkü hala onları dizlerinin üstünde görmemiz gerekebilir." Theo donuk bir şekilde söylüyor. "Hareketli. Bu boyutun Paul'unu henüz bulamadınız mı? Tüm Columbia öğrenci rehberini ve nada'yı inceledim. Cambridge'de olabilir..."

"New York'ta. Yüksek lisans dışında ne yaptığını bilmiyorum ama o burada. Ona ortak arkadaşlarımızın bizi düzeltmek istediğini söyleyen bir Facebook mesajı gönderdim. Kontrol etmek için telefonumu deri sırt çantamdan çıkardım. Ancak Facebook uygulamasının bana sunduğu birçok FarmVille güncellemesinden başka bir şey yok. Görünüşe göre burada FarmVille'i gerçekten seviyorum. Biraz üzgün. "Geri yazacak. Muhtemelen." Belki daha seksi bir profil resmi koymalıydım.

Ama Theo, "Elbette yazacak. Deli gibi çıldıracak ama Paul'ü bilirsin. Eksik verilere sahip olmaya dayanmıyor."

"Haklısın. O edeceğiz sahip bilmek." Bu düşünce ham sinirlerimi yatıştırıyor. Paul'ü burada bulacağım; çok daha uzun olmayacak. Başka bir gün, belki iki. Bunu halledebilirim.

"Yani," diyor Theo. "Josie ve Wyatt Conley. Dünyada yeterli WTF yok."

"Hayır. Ama en azından Conley'nin nerede savunmasız olduğunu biliyoruz."

"Evde de bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Hadi ama. Orada birbirlerini pek tanımıyorlar."

Doğru. Yine de Josie'nin her zaman Wyatt Conley'in seksi olduğunu düşündüğü konusunda şaka yaptığını unutamıyorum; belki şaka yapmıyordu. Ve şimdi düşünüyorum da, Conley her zaman Josie ile yüz yüze görüşmekten kaçınmayı başardı. Önceleri şanssız görünüyordu. Şimdi, onun göze alamayacağı bir zayıflık olduğunu bildiği için ondan bilerek mi kaçındığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yavaşça, başımı salladım. "Evet yaparım."

Teo omuz silkiyor. Yenilikçi dar ceketini omuzlarında biraz buruşuyor, ama bu görünümün bir parçası. "Bu, evde bazı ilginç araştırmalar yapacak. Ama bu gece için Conley ile tam bir deli gibi görünmeden bu konuyu konuşmaya çalışıyoruz. Yarın—sanırım devam edip virüsü anne babanın verilerine yükleyelim."

Kalbim ağrırsa da, bu sabotajı başarılı bir şekilde gerçekleştirmenin başka bir yolunu düşünemiyorum. "Evet, gitsek iyi olur."

Aileme gerçeği söylersem, bize yardım edebilirler; Muhtemelen, herhangi birinin boyutlara hükmetmeye çalışmasını engellemek için birlikte oynayacaklardı. Ama Warverse'de Conley'nin planını gerçekten uygulamadığımızı düşünmekten hâlâ midem bulanıyor. Paul'e bu anlaşmayı teklif ettim çünkü başka seçeneğimiz yoktu, bu da her zaman Conley'nin gerçeği bulma şansı olduğu anlamına geliyor. Eğer yaparsa, Pavlus'a ne olacağını yalnızca Tanrı bilir.

Bu şansını bir daha alamam. Hayır, bu sefer Conley'nin kurallarına göre oynamalıyız.

Sonunda Josie'nin bahsettiği otele yaklaşıyoruz. Parlak işareti, en az iki kat yüksekliğinde, geceleri altın renginde parlıyor. Theo, ön kapının her iki yanındaki ikiz şelaleleri işaret ederek, "Oldukça havalı görünüyor," diyor.

Conley'nin başka bir yerde kalacağı gibi, diye iç geçirdim. "Hadi, hadi-"

Hemen arkamdan gelen fren sesini duydum ve bir taksi şoförünün kaza yaptığını görmeyi umarak arkamı döndüm. Bunun yerine, durmadan önce siyah bir minibüs kaldırma çıkıyor.

Yüzlerini kapatan kar maskeleri de dahil olmak üzere siyah giyinmiş iki adam dışarı fırlayıp bana doğru koşuyor - ve burada başı belada olan kişinin ben olduğumu anlıyorum.

Theo tereddüt bile etmez. Sadece adamlardan birinin Theo'nun kafasının yanına yumruk atmasını sağlamak için suçlar. Bir anda kaldırma yığılır.

Koşmak için döndüm ama bir el kolumu bir mengene gibi sıkıca sardı. Dönüp elinden kurtulmaya çalışırken bile, başka biri beni omzunun üzerinden kaldırdı. Olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum, o zaman siyah bir çanta kafamı kapatıyor.

"Yardım edin!" diye çığlık atıyorum. Biri beni çantadan duymalı, değil mi? Beni tutan kişiye tekme atmaya çalışıyorum ama koşuyor ve sonra beni minibüse atarken baş döndürücü bir dönüş oluyor. İki ayağımla tekme atıyorum, ellerimle çantaya gidiyorum ama kollarım aşağı doğru çekiliyor ve bacaklarıma çok ağır biri oturuyor. Aman Tanrım, Tanrım, neler oluyor?

Theo'nun "Marguerite! Ne— Polis! POLİS!"

Minibüsün kapısı çarparak kapanıyor ve kanım buza dönüşüyor.

kaçırılıyorum. Kaçırıldı. Benim isteğim dışında alındı.

Yine tek kelime etmeden ılık atıyorum ama hiçbir ie yaramıyor. O kadar hızlı hızlanıyoruz ki, yuvarlanıp minibüsün kenarına çarpıyorum ve bir kez daha lastikler asfaltta gıcırdıyor. Bileklerimin etrafında plastik bir fermuarın gerildiğini hissediyorum ve sonra biri bacaklarımı tutuyor. ırpınarak çantadan kurtulmaya çalıştım ama iki büyük el omuzlarımı minibüsün zeminine bastırdı.

"Beni dinle," diyor ağır aksanlı bir ses. "O çantayı çıkar, yüzlerimizi görürsün. Yüzümüzü görüyorsun, bir daha eve gidemiyorsun. Belki şimdi o çantayı seviyorsundur, ha?"

antadan nefret ediyorum. Ama devam ettiriyorum.

Kalbim o kadar sert atıyor ki göğsüm atlayacakmış gibi hissediyorum. Gözlerim doldu ve çok korkuyorum, sanırım pantolonumu ıslatacağım.

Sizi ikinci bir yere götürmelerine asla izin vermeyin . Bütün kendini savunma sınıfları bunu söylüyor. Biri size silah dayasa, sizi ikinci bir yere götürmelerine izin vermeyin, çünkü sizi bulunduğunuz yerde öldürürlerse, nereye giderseniz gidin, onlar dışında sizi öldürürler. Ölmeden önce saatler veya günler boyunca kontrolünüz altında olacak ve siz de varsınız. Değil. İstemek. Bu.

Bana tecavüz edecekler mi? Beni öldürecekler mi? Zihnim bana sadece olmak üzere olabilecek binlerce korkunç şeyi gösterebilecek bir şeye dönüşmüş gibi görünüyor. Muhtemelen bunlar olacak. Boyutlar arasında seyahat etmenin tüm tehlikeleri, ama yine de hiç düşünmedim Beni öldüren tehlikeler nasıl da kendi dünyamdan gelen tehlikeler olabilir.

Firebird , diye hatırlattım kendime. Firebirds var. Bir noktada bileklerim bağlı olsa bile ona dokunmayı başarabilirsem, buradan sıçrayabilirim. Ama sonra bu Marguerite'i korkunç bir kadere mahkum ediyor - ve Wyatt Conley'nin anlaşmamızı bozduğuma karar verebileceği anlamına geliyor. O zaman Paul'e ne olacaktı?

Paul kendi iyiliği için incinmemi istemezdi. Biliyorum ki. Ama başka seçeneğim olmadığı sürece onu bu evrende bırakmayacağım.

Sanki sonsuza kadar sürüyoruz. Adamlar beni tutmaya devam etseler de, minibüs beni sürekli çarpıyor ve itiyor; Sürekli Rusça konuşuyorlar, ama aşına olmadığı bir lehçede. Belki St. Petersburg'daki haftalarım yeniden canlanır ve onları biraz anlamama yardımcı olur. Kesin olarak bildiğim tek şey, bir köprünün üzerinden geçeceğimiz - ritmik gümbürtü ve tıklamanın belirgin olduğu - ve sonra uzun bir süre daha arabayı sürmeye devam edeceğimiz.

Minibüs durduğunda nabzım göğsümün ağrıdığı noktaya kadar yoğunlaşıyor. Kusmak üzere olabilirim. antaya kusmak istemiyorum. Beynim bunu -kusma, kusma- çünkü bu işin kontrol edebileceğim tek kısmı gibi görünüyor. Bir kez daha birinin omzundan çekildim ve kısa bir dizi merdivenden aşağı taşındım. Arkamızdan kapanan metal kapılar; Kilitlerin çevrildiğini duyuyorum.

Bu rastgele boş bir arsa veya depo değil. Burası güvenli ve gizli olacak şekilde tasarlanmış bir alandır. aman allahım bu mu insan ticareti falan mı?

Bir sandalyeye atıldım. Koli bandının hoş olmayan çığlığı, beni yerinde tutan, etrafıma sarılan baskıya eşlik ediyor. Ne istediklerini bilseydim, yalvarırdım, pazarlık yapardım...

Sonra bana çarpıyor. Belki bu rastgele değildir.

Çok parası olan biri tarafından yürütülebilecek profesyonel bir suç operasyonu. Çok fazla etki. Pis işlerini başkalarına yaptırabilecek biri.

Ama hayır, diyorum kendi kendime. Kız kardeşime aşık - gerçekten bundan eminim. Conley bunu yapmazdı -tabii ondan şüphelendiğimi fark etmedikçe-

"Onu yakaladık," diyor omzumun yanındaki adam.

Birisi cevap verir: "Bunu görüyorum." Sadece üç kelime, ama sesini tanıyorum.

Çünkü o Paul.

15

KONUŞAMIYORUM. YUTULMAZ. BLINK YAPILAMIYOR.

Son bir saatin dayanılmaz terörü genişler, patlar. İçimdeki her düşünce buharlaşıyor. Acı gerçek dışında hiçbir şey kalmadı: Paul beni kaçırdı.

O bu dünyada kim? O nasıl bunun bir parçası olabilir?

Sanki yaklaşıyormuş gibi bir adım daha yaklaştığını duyuyorum. Yine de onun yerine odadaki diğerleriyle konuşuyor. "O sadece bir kız. Kontrol ettim. O benim kadar yaşlı bile değil."

"Leonid, şansımız olursa onu almamızı söyledi," dedi içlerinden biri -sanırım beni yakalayan. Sözlerinin daha keskin diksiyonundan kar maskesini çıkardığını söyleyebilirim; Umarım arkamda kalır çünkü yüzünü görmek istemiyorum. Yüzünü göremiyorum. "Fırsatı yakaladık."

Paul nefesinin altında yemin ediyor; Onun kızgın olduğunu bilecek kadar Rusça hatırlıyorum. Öfkeli.

Ve kızgın olduğu kişi ben değilim.

Bunun olmasını istememişti. İşte bu olmak zorunda. Bir başkası, bu Leonid insanı—beni kaçıran oydu. Paul cidden korkunç insanlarla karıştırmış, tamam ama görünüşe göre benim incinmemi hiç istemedi.

Ayrıca, içinde Paul'ün ruhunun bir kıymığı var. Sevdığım adam orada, yüzeyin hemen altında. Kendi kendime, bu Paul'ün hareketlerini etkilediğini söylüyorum. Kararlarında rol oynamak. Paul'um beni koruyacak.

Yani bu tamam olacak. Beni bundan kurtaracak. Ve şimdi Paul'ün ruhunun bir sonraki parçasını geri alma şansım var. Ancak son bir saatin dehşetinin dinmesi uzun zaman alacak. Nefeslerim sığ ve hızlı geliyor, her nefes aldığımda kaburgalarım koli bandına baskı yapıyor.

Yaklaştı ve siyah çuvalın dibindeki elini başımın üzerinde çekiştirdiğini hissettim. Adamlardan biri sert bir şekilde, "Ne yapıyorsun?" diyor.

Paul, "Geri kalanınız onun arkasında kalın. Nasıl görüldüğümü zaten biliyor."

Sonra çantanın kenarını kaldırır. İlk anda, ışık ezici bir şekilde parlak görünüyor - ama gözlerim uyum sağlayarak loş bir bodrum katını ortaya çıkardı ve Paul önümde duruyordu. Korkumdan eğlenen ya da zalim olmaya hevesli, kendisinin canavar bir versiyonu değil. Bunun yerine bana, bu tür bir durumda kendi Paul'umun sahip olacağı ifadenin aynısıyla bakıyor: benim için endişeleniyor, beni kaçıranlara kızgın ve en iyi yolu bulmaya kararlı.

Gerçekten, onunla ilgili tek farklı şey kıyafetleri. Paul böyle dar kesimli bir deri ceketini karşılasa bile, asla böyle bir şey giymezdi. Tasarımcı kot pantolonlar da. Kıyafet ona garip bir şekilde uyuyor.

Paul, beni kaçıranlara, "Bizi zor bir duruma soktunuz," diyor, sonra tekrar susuyor, belli ki çok düşünüyor.

Çevreni analiz et, diyorum kendime. Sırayla her bir ögeye odaklandıkça, korkudan buğulanmış beynim temizleniyor. Bu odanın serinliği. Merkezde bir drenaj ile çimento zemin. Cinderblock duvarlar. Tavan boyunca uzanan borular ve bir miktar inşaat demiri, buranın bir bodrum olduğuna dair daha önceki içgüdümü doğruluyor. Adamların geri kalanı gözden uzaktayken, onların gölgelerinin zemine yansıdığını görebiliyorum. Tepelerinde sallanan ışık şekillerini bozuyor ama hepsinin beni kaçıran adamlar kadar büyük ve hantal olduğunu söyleyebilirim.

Paul'e gelince - şimdi onun mürekkeplendiğini fark ettim, gömleğinin açık yakasında birkaç mavi-siyah çizgi belirgindi. Dövme yaptırmak ona inanılmaz derecede benzemiyor. Açık kahverengi saçları geriye taranmış ve daha koyu görünmesini sağlayan bir şeyle taranmıştı. Ama o hala temelde aynı.

"Hiçbiriniz onu daha önce görmediniz mi?" Paul odanın etrafına bakar; kimse konuşmuyor. Sonunda bana hitap ediyor. "Kim bu ortak arkadaşlar?"

Korkudan ağzım o kadar kuru ki, "Neden bahsediyorsun?" diyemeden önce yutkunmak zorunda kaldım.

"Mesajın." Sesindeki kuru mizah tanıdıktı. "Ortak arkadaşlarımızın dışarı çıkmamız gerektiğini düşündüklerini söyledin."

"Açıkçası yanlış Paul Markov'a sahiptim."

Paul şüphelenmeye devam ediyor. "Tarasov sana temas kurmanı söyledi mi?"

"DSÖ?" Hiçbir boyuttan bir Tarasov hatırlamıyorum.

Kaşları derinleşiyor. "Derevko o zaman. Yoksa Quinterolar mı?"

"Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum. Bu, o Facebook mesajı yüzünden mi?" Kim birine Facebook'ta mesaj attığı için saldırır? "Sana söylediğim gibi, bir hata yaptım."

Paul, mümkünmüş gibi başını eğiyor . Belli ki hala durumdan memnun değil, ama değil. . . şok oldu. Nasıl şok olmaz? Bu adamlar kaçırılan bir kurbanla geldi. Yani, ben.

Bu açıkça bir suç örgütüdür. Yani, bir minibüsleri vardı, insanlar beni izliyor, beni kaçırabileceklerini görmek için bekliyorlardı, çünkü hepsi Paul'le en zararsız şekilde iletişime geçmeye çalıştım, ayrıca diğerlerinin hiçbiri Birleşik Krallık'ta doğmamış gibi görünüyor. Devletler ve kutsal bok Rus mafyası ile karıştırdım .

Paul onlarla nasıl karıştı?

Beni uzaktan incelemek istercesine biraz daha geri çekildi, sonra tamamen rahatmış gibi kül blokları duvara yaslandı.

Ama o değil. Omuzlarını tutuşundaki gerilim, Paul'ü benim kadar iyi tanımayanlar için görünmez olabilir. İçten içe kendinden emin değil. Bundan sonra ne yapacağını sorgulamak.

Bu bilgi kırıntısına okyanusta bir can simidi kapar gibi tutunuyorum. Bu belirsizlik, bu dünyanın Paul'ünün bir parçası mı, yoksa Paul'unun ruhu içinden mi geliyor? Önemli değil. Önemli olan tek şey bu adamı tanıyor olmam.

"Dinle," diyorum, elimden geldiğince sakince. Paul mantığa yanıt verir. "Beni araştırdığımı söylemiştin. Yani on sekiz yaşında olduğumu biliyorsun, ailemle yaşıyorum ve karışık değilim. . . her neye karıştıysanız." Biraz yaratıcı icat zamanı. "Bazı arkadaşlarım bana bir Paul Markov'dan bahsetti. Aslında şimdi düşününce soyadını yanlış almış olabilirim. Belli ki aradığım kişi sen değilsin."

Paul başını hafifçe eğiyor. "İkna edici" diyor. Bu sana inandığım gibi değil , ama bu olumlu bir işaret.

Arkamda duran adamlardan biri, "Adını biliyor ve yüzünü gördü" diyor ve içimdeki korku bir kez daha paniğe dönüşüyor. Şimdiye kadar izlediğim her değersiz gerçek suç dizisi, sizi öldürmeyi planlamadıkça yüzlerini görmenize asla izin vermediklerini açıkça ortaya koydu ve Paul bunu asla yapmazken, diğerleri hakkında iyi hissetmiyorum - yani, odadaki daha büyük, daha güçlü ve muhtemelen silahları olan adamlar.

Yine de Paul'e boyun eğmiş görünüyorlar.

Sessizce, "Polis Yukarı Batı Yakası'ndan genç bir kadının öldürülmesini araştırırdı. Yaralanmayla sonuçlanmayan bir kaçırma olayını pek umursamazlardı. Muhtemelen herhangi bir kaçırma olayının gerçekleştiğine bile inanmazlar; onun uydurduğu bir hikaye olduğunu düşünürler. Bir partiye gizlice kaçmak için saklanmak, belki."

Arkamdaki adamlardan biri, "Yanında bir adam vardı," diye homurdandı. "Onu devirdik. Dışarı, belki. Onunla kalıcı olarak ilgilenecek zamanım olmadı."

Teo. Şimdiye kadar polisi, ailemi, herkesi aramış olacak. Hepsi çok korkmuş olmalı.

Paul, "Öyleyse kaybedecek zamanımız yok. Ya delillerden kurtulmalıyız ya da bir anlaşma yapmalıyız." Bana adım adım yaklaşıyor. "Polisin dikkatini istemiyorum. Bunu en iyi nasıl

önleyebilirim Bayan Caine? Seni tanık olarak ortadan kaldırarak ya da polise sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylemek için serbest bırakarak mı?"

"İkinci seçenek," diyorum. "Kesinlikle."

"Bunu yapması için ona güvenemezsin!" goonlardan birine nesneler.

Aptal olduğunu düşünmüyorum, dedi Paul. "Onu bir kez bulursak, tekrar bulabileceğimizi biliyor. Polis beni sorguya alabilir ama artık birçok arkadaşım olduğunu biliyor. Değil mi Bayan Caine?"

"Tek yapmak istediğim buradan çıkmak." Ama çok hızlı değil. "Beni bırakacak mısınız? Beni diğerleriyle birlikte gönderme. Onlara güvenmiyorum."

Beni Tanrı bilir nereye götüren oysa, Ateşkuşu'nu bedeniyle temasa geçirme ve Paul'ün ruhundaki o kıymığı kurtarma şansım olacak. O zaman bu boyutu bırakabilirim. Sadece buradan atla. Theo'nun Firebird'ü ona ayırdığımı söyleyecek; Beni, sonunda Conley ile görüşebileceğimiz ev ofisine kadar takip edecek. Ve bu dünyanın Marguerite'si neden garip bir sokak köşesine geldiğini merak edebilir, anne babasını ya da polisi arayabilir ve birkaç çürük, biraz kafa karışıklığı ve taytında kötü bir yırtıktan daha kötü bir acı çekmeden eve gidebilir.

Paul diğerlerine, "Sessiz kalacak," diyor. "Eğer o yapmaz—ona yaptığımız pazarlığı hatırlatabiliriz."

Arkamdan biri, "Leonid'in kendine has yöntemleri var," dedi. Bu onun Paul ile aynı fikirde olma şekli. Göğsümde ve kollarımda koli bandı olmasına rağmen daha iyi nefes aldığımı hissediyorum. Birkaç saat içinde bu sadece kötü bir rüya gibi görünecek.

Daha sonra, biliyorum, Paul'ün bu işe nasıl karıştığını sorgulamam gerekecek - yani, cidden, Rus mafyası mı? Ama şu anda bu kadar karmaşık bir şey düşünemiyorum. Aklım bunu mutlak temellere indiriyor: Sessiz kal. Paul'e güven. Eve gelmek.

Ama Paul beni bırakacağını söylemedi...

Metal bir kapı çarpıyor. Tüm vücudum o kadar çok geriliyor ki, bant karnımı ve kollarımı sıkıca sarıyor. Ağır ayak sesleri bir tür koridordan geçiyor - biraz arkamda - ve sonra derin, güçlü aksanlı bir ses duyuyorum. "Balık tutmaya gittin, anlıyorum."

Diğer tüm erkekler mahcup, kahverengi burunlu bir şekilde kıkırdarken, Paul'ün yüzü düşüyor.

Kimsenin adını söylemesine bile ihtiyacım yok. Sorumlu adam bu. Leonid.

Ayak sesleri, Leonid'in kendisini görene kadar etrafta dönüyor - hâlâ çoğunlukla arkadan aydınlatılan bir gölge. Doğrudan bana bakmıyor; adam yüzünü kimseye göstermemesi gerektiğini biliyor. "Bu bir çocuk. Büyükannem bunu yakalayabilir."

Seni de siktir et bence.

Ama yüksek sesle bir şey söylemekten daha iyisini biliyorum. Ben Leonid'e doğrudan bakmayacağım bile - bakın, sizi tanımlayamıyorum, gitmeme izin verin - ve daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Benden hiçbir şekilde tepki almıyor...

- o işığa adım atana ve ben de bağırmamak için kendi dilimi ısırmam gerekene kadar.

Bana yüzünü gösterdiği ve yaşasam da ölsem de umurunda olmadığını kanıtladığı için değil.

Yüz bana bakarak Çünkü artık olan Paul, karanlık bir ayna aracılığıyla.

Daha yaşlı - daha kaba - saçları gözleri kadar gri - ve her yönden daha kaba, sanki biri Paul'ü almış ve onu güzel yapan her şeyi elinden almış, sadece vahşileri geride bırakmış gibi. Burun birkaç kez kırılmış; dişleri onlarca yıllık kahveden sarı. Yine de benzerlik güçlü ve şüphe götürmez.

Paul arkasından sessizce, "Bunu ben hallediyorum baba," diyor.

Leonid, Paul'ün babasıdır.

Yapboz parçaları sonunda birleşiyor. Bu yüzden Paul, Şükran Günü veya Noel'de asla eve gitmez. Neden anne babasını sevmiyor, onlardan bahsetmiyor bile. Neden hiçbir zaman evden yardım almadan mütevazı bir yüksek lisans öğrencisi maaşıyla geçinmek zorunda. Paul'ün babası organize suçla uğraşıyor. Onu kesmelerinin nedeni, aile işine katılmayı reddetmesi olmalı.

Bu boyut dışında, Paul kaldı. Şimdi ise yaşamak isteyebileceği son olası hayatın içinde kapana kısılmış durumda.

"Sen hallediyorsun, değil mi?" Leonid, Paul'e diyor. "Sen kiminle olduğunu öğrendin mi?"

"Hiç kimse." Paul neredeyse dikkat çekiyor. Bize karşı her zaman garip olduğunu düşündüm - çünkü öyle. Ama babasıyla daha da beter. Gergin ve belirsiz. korkmuş. "Bütün durum bir yanlış anlaşılardan kaynaklandı."

"Buna inanıyor musun?" Leonid'in parmağı yanağıma dokunuyor, soğuk, kişisel olmayan bir değerlendirme.

Paul başını salladı. "Evet ediyorum."

Arkamda duran adamlar nefes bile almıyor. Leonid'den en az benim kadar korktuklarının farkındayım. Leonid sadece Rus mafyasında değil; o yüksekte. Çok yüksek.

Yüzünü görüp görmemem umurunda olmayacak kadar. Polislerin kolayca ağlayamayacağı kadar büyük bir balık.

Leonid Markov başını iki yana salladı ve sonunda benimle konuştu. "İş hakkında hiçbir şey bilmeyen tatlı küçük bir kız mısın? Belki öylesindir diye düşünüyorum. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun, isimlerimizi bile?"

Suç faaliyeti hakkındaki tüm bilgin Law & Order tekrarlarından geliyor . Muhtemelen güvenilir değil. Paul'un daha önce söylediklerine bağlı kaldım. "Polise hiçbir şey hatırlamadığımı söylersem, bir daha peşime düşmeyeceksin. Tek istediğim bu."

Yüksek sesle gülüyor, yanağımı okşuyor. "İyi bir kız."

Bu aptalca mıydı, ikna edici miydi, yoksa ikisi birden mi? Her halükarda, Leonid şimdi yüzümden uzakta, ayağa kalkıp Paul'e bakıyor. Paul, "Onu kendim bırakacağım. Onu başka bir ilçeye götür. Bundan daha karmaşık olmak zorunda değil."

O kadar düzgün konuşuyor ki birisi neredeyse konuşmayı kaçırabilir. hayatım için yalvardığı gerçeği. Sevinç kanatlarını açıyor içimde. Beni buradan uzaklaştıracak kişi Paul olacak. Paul'umun ruhunu kurtarmak için bir şansım var. Bunların hepsi yakında bitecek.

"Haklısın," diyor Leonid. "Benim için çalışan bu kadar salak olmasaydı, böyle olması gerekmezdi."

Sessizlik düşer. Odada tehlike hissedilir hale geldi, ama aniden tehdit artık bana yönelik değil.

Leonid geri çekildi. Aşağı sarkan tek ampulün sert ışığında, yüzündeki kırışıklıklar garip gölgeler oluşturunuyordu. "Aptallar, insanların görebileceği bir yerde bir kızı kaçırmak, orada bir tanığı devirip polise haber vermesi için onu orada bırakırlar. Aptallar, önünde güvenlik kamerası olan bir binanın önünde bir kızı kaçırmak. Aptallar bizi habere çıkarır!"

İlk başta, yetkililerin tehlikede olduğumu bildiği düşüncesiyle kalbim çarpıyor - ama bu sadece içgüdü. Bu durumda, içgüdü tamamen yanlıştır. başım beladaydı; Paul beni kurtarmanın yolunu bulmuştu. Şimdi bu planlar artık sayılmaz.

Leonid kalın paltosunun içine uzanıyor ve hareket tarzıyla ilgili bir şey bana keskin bir şekilde Paul'ü hatırlatıyor. Bir an için baba ve oğul üst üste bindirildi - yaşlı yerine genç, yozlaşmış ve iyi - kafamı o kadar karıştırıyor ki, ilk başta silahı tanıyamıyorum.

O zaman sanki odada başka hiçbir şey yokmuş gibi. Silah diğer her şeyi görünmez, sessiz ve alakasız kılar. Siyah metalin donuk parlaklığı karanlık odada bile göze çarpıyor. O zaman vizyonum Leonid'inkilere daha da sıkı odaklanıyor. tetiği sıkarken elini

Odada silah sesi patladığında, korku ve acı içinde çığlık atıyorum çünkü çok gürültülü kulak zarlarım acıyor ve sanırım yırtılmış olabilirler. O zaman artık çığlık atamayacak kadar korkuyorum. Kulaklarımın çınlaması arasından, hemen arkamda, zeminde ağır, ıslak bir gümbürtü duyuyorum.

Leonid'in bir uşağı eksik.

Odadaki diğer her adam tamamen sessiz kalıyor, sanki Leonid'e yeterince saygı gösterirse sıradaki o olmayacakmış gibi. Paul babasına meydan okuyan tek kişidir. "Bunu ne için yaptın?"

"Aptallara ihtiyacım yok." Leonid, tıpkı benim telefonumu çantama koyduğum gibi, silahını ceketinin altına soktu. "Bu onun ilk hatası değildi." Gri gözleri -Paul'ünkilere çok benziyor ama yine de çok daha soğuk- odanın köşesindeki başka birine, muhtemelen beni kaçıran diğer

adama odaklandı. "Sen - bu senin ilk hatandı. Yani bir şansın daha var. Bir tane daha. Anla beni?"

Paul, dile getirilmeyen bir öfkeyle kızarak çenesini sıkarken bile bana bakıyor. Bakışları, onu çok iyi tanımasam bile anlayacağımı düşündüğüm bir mesaj: Tepki verme, kıpırdama, bu senin başına gelmez. İzin vermeyeceğim.

Leonid, bir elini Paul'ün omzuna koyarken adamlarına, "Temizleyin," diyor, sıcak ve sevgi dolu bir babanın jesti olarak, öyle olmadığı çok açık. "Gel Paul. Bundan sonra ne olacağını konuşmalıyız."

Bence ayrılmayın .

Ama babasıyla pazarlık yapmak zorunda, muhtemelen benim hayatım için. Baba oğul uzaklaşırken kendimi sakın kalmaya zorluyorum ve arkamdaki ağır metal kapı tekrar sallanarak kapanıyor.

Erkekler, ölü ya da ölmekte olan yoldaşlarını kaldırırken tam olarak yakalayamadığım Rusça konuşarak homurdanıyor. Sadece birkaç kelime toplayabildim - çöp, acele, sessiz. İlk seyahatimden döndükten sonra neden daha fazla çalışmadım? O zamanlar Rusça'yı çok iyi biliyordum ve keşke şimdi akıcı bir şekilde konuşabilseydim. Ayaklarımın dibinde, odanın ortasındaki metal ızgaraya doğru sızan bir kan damlası görüyorum. Dehşete kapılarak, tahliyenin bunun için olduğunu anlıyorum.

Sonunda korkunun beni ele geçirmesine izin vermeliyim. Garip bir hareketsizlik üzerime çöküyor ve yüz ifadem tamamiyen boş olduğunu biliyorum. Tavşanların veya geyiklerin otoyolda gelen farları gördüklerinde hissettikleri bu olmalı. Bu yüzden ölüm onlara doğru koşarken mükemmel bir şekilde hareketsiz dururlar.

Tek yapabildiğim bu sandalyede oturmak, koli bandının kaburgalarımaya değdiğini hissetmek, nefesimi kesmek. Vücudum titriyor, savaşılabilmek ya da kaçabilmek için kanıma hücum eden adrenalini yaktıma çalışıyordum. Ben de yapamam.

Dışarı çıkıyorum. Zaman bulanık. Metal kapı tekrar çalmadan önce sonsuza kadar ve sadece bir saniyeliğine bu sandalyeye bağlıyım. Kendimi Leonid'e hazırlarken midem sıkışıyor ama Paul'ü gördüğümde tekrar nefes alabiliyorum. Gözlerimiz buluşuyor ama yine benimle konuşmuyor. "Kalması için daha uygun bir yer ayarlamamız gerekiyor. Birkaç gün bizimle olacak."

Günler? Yanağımın içini ısıtırım. Ama günlerce tutsak olmak yine de ölmekten iyidir.

"Neden onu tutuyoruz?" bir adam soruyor. onlar Hala çalışıyor; Bir cesede sarılan çöp poşetlerinin kırıışışını duyabiliyorum. "Onunla ne kadar çabuk işimiz biterse o kadar iyi."

Paul, "Bayan Caine'in değerli olduğu ortaya çıktı," diyor.

Elbette Ateş Kuşları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Zaten onları almaya çalışmadılar; Firebird cihazlarının ikisi de hâlâ göğsümde duruyor, metal kenarlar bandın basıncından neredeyse tenimi kesiyor. Bu boyuttan kimse onları kolayca fark etmemelidir.

Paul yüksek sesle sormadığım soruyu yanıtlıyor. “Kız kardeşi bir milyarderle nişanlı. ConTech'in kurucusu Wyatt Conley. On dakika önce, bir basın toplantısında, güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlayacak bilgiler için bir milyon dolar teklif etti.

Hayal kırıklığı içinde çılgık atabilirdim. Wyatt bunu yapmasaydı, muhtemelen bir saat içinde gitmeme izin verirdi! Şimdi bile, bana yardım etmeye çalıştığı bir dünyada, hala beni mahvediyor. Figürler.

Yine de bir gerçekle teselli buluyorum: Hayatımın bedeli bir milyon dolar. Wyatt'ın ödülü beni hapsedebilir ama aynı zamanda hayatta kalmamı da sağlayabilir.

16

GÖRÜNÜŞE GÖRE BU BU ADAMLARIN İLK KEZ tutsak edişi değil. Leonid'in adamları hızlı ve verimli bir şekilde tutsaklığım için hazırlanıyorlar.

Koli bandı kesilmeden önce çanta kafamın üzerinden geçiyor. Ayak bileklerimin etrafındaki fermuarı çıkardılar - kan soğuk, karıncalanan ayaklarıma hücum etti - ama bileklerimin etrafındaki bağ kaldı. Kolumu saran büyük el Paul'e ait değil; Kalın yün süveterimden bile, parmakların etimi acımasızca kazma biçiminden biliyorum. Birçok adım beni takip ediyor ve etrafımı sarıyor, donuk, uğursuz bir ses bulutu. Duyduğum en gürültülü şey, çantanın içinde kendi düzensiz nefesim. Koridorlarda bir o yana bir bu yana dönerken yarı uyuşmuş bacaklarım beni beceriksiz yapıyor, ta ki biri beni durdurup "Merdivenlerden aşağı" diye hırlayana kadar.

Tek bacağımınla öne uzanıyorum ve ilk adımı hissediyorum - sonra neredeyse dengemi kaybedip düşüyorum. yakınımdaki adamlardan biri belirsizliğime gülüyor ve içimde öfke o kadar yükseliyor ki şakaklarım zonkluyor. Neredeyse beni aptala çevirmeye, ona bağırmaya başlamama yetiyor. Çok komik olduğunu mu düşünüyorsun? Korkuyorum ve nereye gittiğimi göremiyorum ve sen beni merdivenlerden aşağı itmeye çalışıyorsun ve eğer ellerimi kurtarabilirsem...

Ama silahları hatırlıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Daha nazik bir el omzumu kavradı. "İşte," diye mırıldandı Paul. "Seni aşağı indireceğim."

Her adımı ayak parmaklarımla hissederken, tüm yol boyunca ona yaslandım. Beni koydukları alan o kadar nemli ki şimdiden rutubetli hissediyorum. Soğuk da. Bana yakın olan Paul'ün vücudunun sıcaklığının hâlâ farkındayım.

Sonunda düz bir zeminde durduğumda, üstümüzdeki kapı hızla kapanıyor; birkaç kilit dönüyor ve tıklıyor, Paul ve beni içeri kapatıyor. Bir çekiş ve Paul çantayı kafamdan kaldırıyor. Bu oda, ilk başta tutulduğum odadan daha küçük ve ayrıca daha sessiz, yukarıdaki şehrin seslerinden daha uzak. Alçak tavandaki birkaç ampulden daha fazla ışık parlıyor ve zeminde drenaj yok. İki odadan kesinlikle bunu tercih ederim.

Bir köşede battaniyeli bir karyola görüyorum; diğerinde, kapaklı bir kova. Normalde kovaya işeme düşüncesi beni iğrendirirdi ama sokakta yakalandığım ilk andan beri kendimi ıslatmanın eşiğindeyim. Şimdiye kadar kova oldukça iyi görünüyor.

Paul, "Yakında sana biraz yiyecek getireceğiz. Birkaç şişe su. Battaniye seni sıcak tutmalı ama başka birine ihtiyacın olursa buraya kim gelirse söyle."

"Sen. Senin olmanı istiyorum."

Yüzünde farklı duygular titreşiyor - şaşkınlık, kafa karışıklığı, hatta seçilmenin verdiği zevk. Sadece "Neden ben?" diyor.

Çünkü Paul'ün ruhunu kurtarmak için bir şansım olacaksa sana yaklaşmam gerekiyor. Neyse ki başka nedenlerim var, yüksek sesle söyleyebileceklerim. "Beni canlı istiyorsun. Ve beni incitmezdin."

Paul, "Burada kimse sana zarar vermeyecek," diyor. "Onların emirleri var ve onları takip edecekler."

çenemi kaldırıyorum. "Emirlerin ne olduğu önemli değil. Ne olursa olsun bana zarar vermeyeceksin."

Tıpkı en sevdiği karakterlerden biri olan Bay Spock gibi tek kaşını kaldırıyor. Durum daha az vahim olsaydı, gülmek zorunda kalırdım. "Bir yargıya varmak için gerekli bilgiye sahip değilsin."

Paul'le ilgili binlerce anı aklımda dönüp duruyor: Şükran Günü'nden önceki gece birlikte lazanya yapmak, yepyeni bir dünyada bir denizaltıya binmek, tren istasyonunda öpüşmek, Muir Woods'a giderken arabada müzik dinlemek, sadece her birini tutmak. diğer yurt odasında ve nefesinin yükselişini ve düşüşünü ellerimin altında hissediyorum.

Paul bunun içinde.

"Yeterince biliyorum" diyorum.

Paul beni bir an daha inceledi, sonra arkasını dönerken aramızdaki bağı kopardı. "İhtiyaçların var. Ve -dediğim gibi- başka bir battaniyeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Şimdi bile beni korumaya çalışıyor. "Tamam."

"Kapı baş üstü kilitli olacak. Ne yaparsanız yapın, bu binanın dışındaki hiç kimse sizi duyamayacak. Diğerleri onu kırabileceğinizi ve parçaları bu odaya giren herkese karşı silah olarak kullanabileceğinizi söylediğinde bile size bir karyola verilmesi gerektiğini savundum. Bu eylem planını düşünüyorsanız, yapmayın. Bu boşuna olacak, çünkü diğerleri dışarıda olacak, gerekli her şekilde sizi durdurmaya hazır olacak. O zaman karyolayı daha fazla tutamayacaksın. Kalış koşullarını açıklığa kavuşturdum mu?"

Kaldığım. Hilton'daymışım gibi. "Kristal."

Paul bir an daha tereddüt etti - sanki gerçekten anlamadığımı ya da ciddiye almadığımı düşünüyormuş gibi. Bunu nasıl düşünebildiğini bilmiyorum; Bir saatten kısa bir süre önce biri benden bir metre ötede dururken vurularak öldürüldü.

Hissettiği -sanırım bildiği- ondan korkmadığımı.

Paul başka bir şey söylemiyor, somut basamakları çıkarken sadece başını sallıyor.

Kapının gıcırdayarak kapanması kulağa uğursuz gelmeli; bunun yerine, duyduğumda gülümsüyorum. Gülebiliyorum çünkü diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyorum, Paul'ün henüz bilmediği bir şeyi.

Paul bir şeyin neden olduğunu anlamamaya dayanamıyor. Bunun bir deneydeki atom altı parçacıkların tuhaf davranışları mı yoksa anlamadığı bir şakaya gülen insanlar mı olduğu önemli değil; onu deli ediyor. Gizemli olanı mantıklı olmaya zorlamaya kararlı, belirsizliğe saldırarak yanıt verir. Bu eğilimi sinir bozucu olabilir—Paul insanların en azından çoğu zaman mantıklı davranmasını istiyor ve öyle olmadığını kabul etmesinin hiçbir yolu yok. Ama aynı zamanda çoğu insanın hala anadal seçeceği bir yaşta harika bir bilim insanı olmasının nedenlerinden biri de bu. Kolay açıklama Paul için asla yeterli değildir.

Şu anda kendine, bana zarar vermeyeceğinden neden bu kadar emin olduğumu soruyor. Koltuğa bantlanmışken tanıştığım birine neden güveneyim? Belli ki gerçek cevabı tahmin etmeye başlamıyorum.

Paul konuşmak isteyecektir. Onu daha önce kimsenin tanımadığı ve bilemeyeceği kadar tanıdığımı kanıtlayabilirim. Burada birlikte yalnızken, ellerimi çözecek kadar onu kazanabilirsem, o zaman Paul'ün ruhunun bir sonraki parçasını kurtarmış olurum.

Bu karyolada yatarken, ne kadar zaman geçtiğini bilmeme imkan yok. Bir telefonu ya da saati unutun - henüz güneş doğmadıysa, ki bundan şüpheliyim, geçecek güneş ışığım bile yok. Yani belki bir saat geçer, belki üçü geçer; hiç fark etmez. Burada kalıp geçici hücremi incelemeli ve Paul'le tekrar konuşma fırsatını beklemeliyim.

Çevrem bana çalışacak pek bir şey vermiyor. Oda muhtemelen on'a on ölçülerindedir. Duvarlar: boyasız kül blokları. Tavan: emin değilim, ama her ne ise, sağlam - çıkarılabilir panelleri veya davetkar hava kanallarını unutun. Zemin: beton, drenaj yok, ki bu iyiye işaret ki dün aramayı bilmeyecektim. Bir zamanlar güzel olan ama eskiyen gök mavisi bir yorganın üzerinde yatıyorum; rahat kumaş artı zor kullanım hakkında bir şey beni Bu battaniyenin uzun zaman önce bir çocuğa ait olduğunu düşünüyorum. Kim çocuğunun yatağından battaniye alıp birini kaçıırken kullanır? Bir insan nasıl bu kadar şizofren olabilir? Anlayamıyorum. Neden kötü bir gangster olacağıma dair son derece uzun nedenler listesine bir girdi daha ekleyin.

Ürkütücü sessizlik en kötü kısımdır. Bu boş, soğuk oda, duyuşal yoksunluk odası anlamına gelebilir. Bir zamanlar hücre hapsinin mahkumları nasıl delirtebildiğini anlamıyordum ama aylarca veya yıllarca böyle bir yerde olmayı hayal etmeye çalıştığımda bunun nasıl olabileceğini görüyorum.

Ama kimse bana zarar vermek için gelmiyor. Bileklerim dışında ağrım yok. Kendime o kadar da kötü olmadığımı söylüyorum.

(Şimdiye kadarki en kötü yanı, kovayı bir kez kullanmak zorunda kalmamdı, bu tahmin ettiğiniz kadar iğrençti. En azından Rus mafyası kibarca bir kapak sağladı.)

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen şu anda ailemden daha iyiyim. Gözlerimi sıkıca kapatarak ne kadar korkmuş olabileceklerini düşündüm. Tek tesellileri Wyatt'ın ödül teklifi olmalı.

Ama Wyatt Conley'nin "iyi kalbine" güvenemem. Evet, bu evrende Josie'yi seviyormuş gibi görünüyor ama bu, özünde yozlaşmış olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hayatım için fidyeyle uğraşacak kadar duygusuz biri varsa o da odur. Belki de Rus mafyasının ona indirim yapmasını sağlamaya çalışıyordur.

Asma kilit kapıma çarptığında zaman duygusu geri geliyor. Kapı açılırken dik oturuyorum. Merdivenlerdeki ağır ayak sesini duyduğumda saç diplerim korkudan diken diken oluyor. Dakikalar içinde bir şeyin farkına varıyorum çok iyi - bana yemek getiriyorlar - ve çok kötü bir şey - onu getiren Paul değil.

Kayak maskeli adamlardan biri bir kağıt torba ve bir plastik şişe Sprite taşıyor. Kağıt torbadan, muhtemelen en az birkaç gündür Saran Sarılmış olan nemli görünümlü bir sandviç ve küçük bir torba çiftlik aromalı patates cipsi çıkarır. Çiftlik lezzetinden nefret ediyorum ama şimdi mi? Çipleri yüzüme olabildiğince çabuk doldurmak için sabırsızlanıyorum.

"Bunu çıkarabilir misin?" Fermuarlı bileklerimi kaldırarak Maskeli Adam'a diyorum.

Güler. "Yiyecekleri yeterince yemek istiyorsun, onları yanındayken yiyebilirsin." Sonra, belki yeniden düşünerek eğildi ve benim için Sprite şişesini açtı. Teşekkürler, Bay Misafirperverlik.

Cips torbası üzerinde çalışmaya başlıyorum. Maskeli Adam orada durmuş bana bakıyor. Muhtemelen cesur/aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak için izliyordur, ama ne kadar onların insafına kaldığımı hatırlatıyorum. Paul, çok büyük, çok acımasız bir organizasyon gibi görünen tek adamdır. Beni korurdu ama diğerleriyle hiçbir garantim yok.

Sonra yukarıdan Paul'ün sesini duyuyorum, yüksek ve düzgün bir Rusçayla anlıyorum, "Aşağıda zaman kaybetmeyi bırak. Geri gel ."

Maskeli Adam homurdanıyor. Tam olarak ne düşündüğünü bilmek için herhangi bir arka plan bilgisine ihtiyacım yok: Patronun çocuğu bana emir verebileceğini mi düşünüyor? Sümük burunlu velet! Ama Leonid'in oğluna meydan okumaya cesaret edemez.

Yine de ilk defa, Paul'ün onunla birlikte olamayacağını anlıyorum. ben her saniye Biri bunu yükseltirse ne yapmalıyım? Ya biri bana tecavüz etmenin ya da bana işkence etmenin eşiğindeyse? Leonid görevde olduğu sürece, Paul bir süreliğine gitmiş olsaydı, bu olabilirdi. Bu dünyanın Marguerite'si için buna gerçekten katlanabilir miyim?

Ne olursa olsun onu burada bırakmayacağımı düşünmek istiyorum. Ama onu geride bırakıp bu evrenden çıkmak istesem de en azından bir süreliğine yapamıyordum. Ellerim bağlıyken Firebirds'e dokunabilirken, hatta parmaklarımı birinin etrafında gezdirebilirken, kontrolleri çalıştırmak için yeterli esnekliğe sahip değilim. Yani ne olursa olsun buradan çıkış yok.

Ellerim bağlı olduğu sürece burada sıkışıp kaldım.

Maskeli Adam merdivenlerden yukarı çıkıyor - vay, Rus gangsterleri düşündüğümde daha kaba. Ama kapıyı arkasından kapatmıyor. Bunun yerine Paul merdivenlerden inip yanıma döndü.

"Seni rahatsız etmedi mi?" diyor.

Hala beni koruyorsun. "Hayır. Ben iyiyim."

Kapı üstten sallanır ve bir çınlamayla kapanır. Paul yukarıya bakar, gözleri tahriş veya öfkeyle kısılr. Belki o ve Maskeli Adam daha önce çatışmışlardır. Her halükarda, benimle olan adama tam olarak güvenmiyordu. "Seni korkutan bir şey söyler veya yaparsa, benim için bağır. Ya da çılglık at. Geleceğim."

Sanki tüm bu senaryo beni korkutmuyor. Ama başımı salladım ve Paul arkasını döndü, yukarı çıkıp Maskeli Adam'a adımlarını izlemesini söylemeye hazırlandı. Buna sevinmeliyim ama bunun yerine Paul'le tekrar bağlantımı kaybetmemek için can atıyorum. Kelime ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıyor: "Kal."

O durdu. "Neden?"

"Burası o kadar sessiz ki daha fazla dayanamıyorum."

Bir an sonra Paul, "Zaten seninle konuşmak istiyordum," diyor.

Aşırı tepki vermeyin. Rahat ol. Burada bir fırsatın var. "Tamam. İyi."

Uzaktaki duvara yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana güven. Ve yapmamalısın. Neden?"

"Sen diğerleri gibi değilsin." Riske atmalı mıyım? Denemek de olabilir. "Baban gibi değil."

Gözleri kısılıyor, ama aynı fikirde değil.

Kendi boyutumda, Paul ailesi hakkında asla fazla konuşmaz. Sonunda nedenini anlıyorum - ama korkunç gerçeği bildiğimi öğrendiğinde bile bana daha fazlasını anlatmaktan vazgeçecek. Ailesinden ne kadar utandığını çoktan anlamıştım. Utanmadım. Utandım. Sanki her düşündüğünde onu biraz öldürüyormuş gibi. Bana ebeveynlerinin "kötü insanlar" olduğunu söylediğinde, onların alkolik ya da belki de istismarcı olduklarını düşündüm. Şimdi onu nasıl hayal kırıklığına uğrattıklarını görüyorum: Paul'ün ailesi hiç umursamadı bile. Eğer çocuklarınızı seviyorsanız, tamamen yozlaşmış bir hayat yaşamıyorsunuz demektir. Onları şiddete maruz bırakmazsın. Hayallerinin peşinden gitmek yerine onları kendi sefil örneğinizi izlemeye zorlamaya çalışmazsınız. Bay ve Bayan Markov, Paul'e tüm bunları ve daha fazlasını yaptılar. İyi kalbinin o bozulmadan hayatta kalabilmesi için çok güçlü olması gerekiyordu, ama öyleydi. Benim dünyamda ve daha pek çok yerde.

Her zaman bilseydim ondan nefret edeceğimi mi düşündü?

Belki de hikayenin geri kalanını öğrenmek için bu benim şansımdır. O zaman Paul'e her şeyi keşfettiğimi söyleyebilirim ve onu daha da çok seviyorum.

"Annen nasıl biri?" ona soruyorum.

"Neden umursuyorsun?"

"Çok uzun süredir buradayım. Sıkıldım. O da aile işinde mi?"

"Aile işi?"

"Başka ne demeliyim?"

Paul, muhtemelen alternatiflerin çoğu daha kötü olduğu için başka bir terim sağlamaz.
"Doğrudan ilgili değil."

"O, ee, onaylıyor mu?"

Hafifçe güler, küçümser. Ama sadece o konuştuğunda, aşağılamanın bana göre olmadığını anlıyorum. "Babamın sözü kanundur, hepimiz için. Annem bu konuda ondan daha fazla ısrar ediyor. Ona tapıyor."

"Babanız için çalışmanızı mı istedi?"

"Bunda ısrar etti." Paul, geçmişinde zihninde canlanan bir sahnede başını sallıyor. "Bana ilk dövmemi bile yaptı."

Tamam, bu sola döndü. "Bir dövmenin bu hayatla ne alakası var?"

Paul uzun bir süre bana baktı, sanki neden sorduğumu ya da neden cevap vermek istediğini anlayamıyormuş gibi. Ama bana söylemek istiyor; Bunu gözlerinde görebiliyorum. Son olarak, "Rusya'da 'bu hayatın' üyeleri her zaman dövmelidir. Görüntüler işledikleri suçları, zamanı ortaya koyuyor cezaevinde görev yapmışlar. Ya da inandıkları şeyler."

"Hangi dövmelelerin var?" Babası ya da yukarıdaki korkunç adamlar gibi korkunç şeyler yapmış olamaz. Paul onlar gibi değil ve asla olamaz. Yine de açık yakasındaki mürekkep çizgilerini görüyorum, bu Paul ile benimki arasındaki farklılığın kanıtı.

Paul onun teninde bakışlarımı fark etti. "Bu sadece size göstermek için" diyor. Başka bir sebep yok." Sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlar.

Paul'ün benim için model olarak poz verdiği günü bir kez daha hatırlıyorum. Şu an düşünmem gereken şey bu değil. Bunun yerine, bana korkmamamı söylediğine, elinden geldiğince beni teselli etmeye çalıştığına odaklandım.

Gömleğini çıkarmıyor, hatta sonuna kadar açmıyor. Ama şimdi göğsünün üst yarısı çoğunlukla açıkta ve dövmeleleri kendim görebiliyorum. Basitler, sadece mavi-siyah mürekkeple çizilmişler ama ustaca yapılmışlar. En büyük dövme göğsünün ortasında, bebek İsa ile Meryem Ana'nın şaşırtıcı derecede dindar bir görüntüsüdür. Bir omzunda solmuş veya kurumuş gibi görünen bir gül var; diğer yanda bir dalın üzerine bir güvercin konar.

Aklımda Teğmen Markov'un Golubka fısıltısını duyuyorum . Beni kollarında tutarken bana küçük güvercinim dedi.

"Bunu beğendin mi?" Paul o omzunu işaret ediyor. "‘Acıdan kurtuluş’ anlamına geliyor. Ölümü şerefsizliğe tercih edeceğimi söyleyen gül. Ve Madonna, benim doğduğumu anlayan herkese, sizin ‘bu hayat’ dediğiniz şeyi anlatıyor."

Madonna açıklama gerektirmez. Gülün anlamı da beni şaşırtmıyor; Paul'ün nezaket ve nezaket anlayışı, ailesinin yozlaşmasından kurtulamadığı bir gerçeklikte bile geçerlidir. Ama güvercin. . .

Gözlerine bakıyorum. "Hangi ıstıraptan kurtuldun?" Elimden geldiğince nazikçe soruyorum. "Yoksa hala kurtuluşu mu bekliyorsun?"

Paul sertleşiyor. Hemen gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlar. "Çok soru soruyorsun."

"Ama bana cevap vermek istiyorsun. değil mi?"

Uzun bir an duraksadı ve onun da hissettiğini biliyorum - aramızdaki dünyalara yayılan elektrik bağlantısını. Yine de Paul bir yabancıyla neden bu bağı olduğunu, neden bana tenindeki sırları gösterme ihtiyacı duyduğunu ya da neden ona şimdi ulaştığımı anlayamıyorum. Şaşırmış, neredeyse incinmiş, tek kelime etmeden merdivenleri çıkıyor.

Kapı tekrar kapanıp kilitlendiğinde derin bir nefes alıyorum ve titrediğimi fark ediyorum. Ona çok güveniyorum ama bu senaryo, evrenler arasında seyahat ederken karşılaştığım hiçbir senaryoya benzemiyor; Her an yanlış bir hamle yapabilir ve çok hassas bir dengeyi bozabilirim.

Bu boyutta Paul'e yaklaşmak ateşle oynamak demektir.

17

GÜNÜNÜZÜN EN ÖNEMLİ NOKTASI BİRİSİ size yeni bir banyo kovası veriyorsa, bu iyiye işaret değildir.

Maskeli Adam eski kovayı yukarı çekti. İşinden beklediğiniz kadar heyecanlı görünüyordu, ama yine de gitmesine üzüldüm. Bu özelliksiz yeraltı hücrelerinde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra herhangi birini, hatta onu görmek, yeterince uyarılmamış zihnim için yakıttı. Ama artık bir süredir yok, ne kadar uzun zaman olursa olsun ve etrafımdaki odanın küçüldüğünü, beni gerçek dünyadan daha da uzaklaştırdığını hissediyorum.

Zaman algım tamamen çöktü. Ne kadar zamandır buradayım hiçbir fikrim yok. Ama bana yemek getireli üç saatten fazla oldu, çünkü açım. Bunun ötesinde, söyleyemem.

çok yoruldum. Bu noktada, bu dünyanın Marguerite'si yirmi dört saatten fazla bir süredir uyanık olmalı.

Serbest bırakılmam için görüşmeler başladı. Wyatt Conley, bankacıların kendisine işaretlenmemiş banknotlarda bir milyon dolar getirmesini zaten sağlayabilir. Ya da bir park bankının altından içi para dolu bir evrak çantası almak yerine, Leonid muhtemelen Conley'e,

fidye yatırıldıktan hemen sonra gizemli bir şekilde kaybolacak olan Cayman Adaları hesabının numarasını veriyor.

Merdivenlerin tepesindeki kapı sallanarak açılıyor. Aynı garip duygu karışımı içimde dönüp duruyor - korku, umut, en azından bir şeylerin olduğunu bilmenin tuhaf mutluluğu -

-Paul'ün bana döndüğünü gördüğümde ve umut geri kalan her şeyi gölgede bıraktığında.

"İşte" diyor. Beyaz bir strafor kabı ve bir kutu zencefilli gazoz tutuyor. "Yine aç olmalısın."

"Ben. Saat kaç?"

"Önemli mi?"

"Sadece bilmek istiyorum." Sesim titriyordu ama güçlkle yutkundum ve devam ettim. "Bu odada bu kadar uzun süre kalmak - dışarıda olup biten hiçbir şeyi bilmemek çok garip."

Paul tereddüt eder. Gri gözleri neredeyse okunamaz haldeydi ama ne kadar korktuğumu anlamaktan hoşlanmadığını görebiliyorum. Bana cevap verdiğinde, sözleri basit ve kesin. "Öğleden sonra erken. Bulutlu. Daha önce yağmur yağmıştı ama durdu."

Gökyüzünün neye benzediğini duymanın bile bu kadar rahatlatıcı hissettirebileceğini kim bilebilirdi? "Teşekkürler."

"Öğle yemeğiniz gecikti. Hâlâ duruyorsan, yemeğin buraya daha hızlı gelmesini sağlayacağım. . . bizimle."

Bu, "henüz özgür değil"deki gibi "hala bizimle" veya "yaşıyor" anlamına mı geliyor? İlkini kastettiğine yüzde 99 eminim. Ancak bu durumda yüzde 99 yeterli değil.

Paul, lazanya ve sarımsaklı ekmeği ortaya çıkarmak için strafor kapağını geri çekiyor. Domates sosu, peynir ve sarımsak kokusu beni adeta sersemletiyor; O kadar açım.

Ama Paul'le birlikte ailemin mutfağında lazanya yaptığımız geceyi de hatırlıyorum. Rachmaninoff'u dinledik ve omuzlarımız birbirine değdi ve sürekli olan bir şeyi her batırdığımızda güldük. Paul'e olan hislerimin değişmeye başladığını ilk o gece anladım. Bazen bunu "biz"ın ilk gecesi olarak düşünüyorum.

"Bunları çıkarma şansın var mı?" Bağlı bileklerimi Paul'e sunuyorum. "Ellerim bağlıyken İtalyan yemeği yemeye çalışırsam, her şeyi kendim yaparım. Yoksa bana gülmek için bir şansa mı ihtiyacın var?"

Paul böyle bir şey için birine asla gülmezdi. Bu öneriye gücenirdi, ki buna güveniyorum.

Ama fermuarları kesmiyor. Bunun yerine, "Sana yardım edeceğim" diyor.

Beyaz plastik çatalı plastik kılıfından çıkarırken, "Yani beni besleyecek misin?" diyorum.

"Dediğin gibi. Aksi takdirde ortalığı karıştırırsınız." İnce kağıt peçeteyi bana uzatıyor. "Bağlar devam etmeli"

Yatađımın kenarına oturmaya bařlıyor, sonra kendini geri çekiyor. Bana yaklařırsa tehdit altında hissedeceđimi dűřündűđüne řűphe yok. çok hızlı - ki normal řartlar altında yapardım. Aslında, nihayet yanıma yerleřtiđinde, kendimi rahatlamıř hissediyorum.

Bu tereddűt, beni dűřündűđű anlamına geliyor. Bunu kolaylařtırmaya çalıřıyorum.

Henűz harekete geemesem de Ateř Kuřları'na bu kadar yakın olduđunu bilmek bana yardımcı oluyor.

Paul dikkatlice bir atal lazanya alıyor, sosun ilk damlacıklarının dűřmesine izin veriyor, sonra ağzıma getiriyor. İlk ısırđı alma konusunda garip bir şekilde kendimi bilinçli hissediyorum. Ancak bundan sonra umurumda değil. Domates sosunun dilime değdiği ilk tadı salyamı o kadar hızlı akıtıyor ki ağzım neredeyse ağrıyor. Sarımsaklı ekmeği kendim halledebilirim, bu yűzden bana bir sonraki lokmayı teklif etmeden önce onu sosa batırıp biraz yiyorum. Hayatımda bu kadar gűzel bir řey yemediğime yemin edebilirim.

Paul, "Dűřündűđűmden daha amıřsın," diyor.

Bu řeyleri bařıboř bir köpek gibi salıyor olmalıyım. Kendimi daha yavař çiđnemeye zorlayarak, űrűk kađıt peçeteyle ađzımı kuruladım. "Afedersiniz."

"zűr dileme. Suç bendeydi."

Paul kendini suçlu hissediyor. Belki bunu kullanabilirim. "Bu işyerinde duř var mı? Banyo?" Yıkanmama izin vermek için mutlaka fermuarlarını çıkarırdı. "ılgın yeme ve çılgın salar arasında, bahse girerim Tazmanya şeytanı gibi grűnűyorum."

"Daha iyi grűnűyordun."

Ah. ona bakakaldım. "Nasıl bileceksin?"

"Sanırım."

Paul'űn kabalıđının her zaman bir tűr dűrűstlűk olduđunu kendime bir kez daha hatırlatıyorum. Dűn gecedən beri, içeri atıldım bir minibűsűn arkasında, korkmuř, hapsedilmiş ve bantlanmış. Üstelik uykusuzum. Ben umut řu anda gerekir daha ben daha iyi baktım.

"Yemek için neden bu kadar uzun sűrdű?" Soruyorum. "Fidye paranı ancak sađ salım dönersem alırsın, deđil mi? Açlıktan lmek kesinlikle 'gűvenli' sayılmaz."

"Bir insanın açlıktan ölmesi haftalar alır. Susuzluk gűnler içinde daha hızlı ldűrűr." Bu boyutta aynı olan bařka bir řey mi var? Paul'űn yűzűnűn grűnűřű, geri almak için bir saniye çok geç, inanılmaz derecede inceliksiz bir řey söylediđini fark ettiđinde. "Kimse sana yemek veya su vermeyebilir. Bırakalım bunu."

"Sen de yemek yedin mi? Lazanyayı sevdiğin her şeye bahse girerim."

Tereddűt ediyor. "Lazanyayı herkes sever."

"Ama gerçekten seviyorsun." Bunu ısırtıkların arasında elimden geldiğince masum bir şekilde söylüyorum. "Eminim lazanya yapmayı kendin bile öğrenmişsindir."

Hiç etkilenmedi - en azından gözle görülür bir şekilde. "Beni çok iyi tanıyormuş gibi davranmayı seviyorsun."

"İnsanlar hakkında içgüdülerim var."

"Olası olmayan. Çoğu insanın insanlarda içgüdü dediği şey, aslında küçük bilinçaltı ipuçlarının yorumlanmasıdır."

"Belki bunlardan bazılarını yakaladım."

"Sana lazanyadan hoşlandığımı söyleyebilecek hiçbir bilinçaltı ipucu yok."

yüksek sesle gülüyorum. Paul, ciddiyetle söylediği bir şeyin komik olduğunu anladığı o şeyi yapar - ifadesi bulutlar ve o gülümsemeye çalışır, ama asla tam olarak işe yaramaz. Böyle anlar onu savunmasız hissettiriyor. Bu yüzden çabucak dedim ki, "Dediğin gibi. Lazanyayı herkes sever. Bu kadar."

"Hepsi bu değil."

"Başka ne olabilir?" Bana bir ısırtık daha veriyor ve ben de alıyorum, sohbet yemeğimin etrafında akıcı bir şekilde akıyor.

"Bilmiyorum" diyor. "Ama içgüdülere inanmıyorum."

"Peki ya psişik güçler?"

Bu bana, evdeki bilim adamım Paul'den göreceğim bakış kadar solgun bir bakış kazandırdı. Bir kereliğine mantıklı kafasını karıştırmaya karar verdim; ayrıca, saatlerce bağlanıp çıldırdıktan sonra, kendime ne kadar çok şey bildiğimi hatırlatmam gerekiyor. Hala hangi güce sahibim.

Ben de, "Örneğin, içgüdülerim -ya da güçlerim, siz karar verin- bana hayatta çok farklı bir yol izlemek istediğinizi söylüyorlar. Yasadışı olmayan bir şey. Bundan daha fazlası, daha büyük ve daha anlamlı bir şey. Şahsen, bence sen iyi olurdun. . . Bilim insanı."

Durum daha az korkunç olsaydı, yüzündeki ifade çok komik olurdu. Strafor kabını bırakır ve ayağa kalkar. "İstediyimi nasıl tahmin edebilirsin—?" Kendini yakalayınca sözleri kesildi.

Nasıl olur ben olduğunu tahmin? "Her zaman bir şeyleri analiz ediyormuşsun gibi görünüyorsun. Sen akıllısın. Söyleyebilirim."

Paul bu küçük, karanlık hücrede yüksek sesle önümde yürüyor. "Biri sana benden bahsetmiş. Bunu bilmenin başka yolu yok."

"Bunu senden başka kim biliyordu? Kimse, bahse girerim. Pek fazla insana açmıyorsun." Bu herhangi bir insan anlamına gelir.

Bana farklı bir açıdan bakmak için bir adım geri gidiyor. "İçgüdülerin sana benim hakkımda başka ne söylüyor?"

Son boyuttaki Paul'den sonra bağırdığım şeyleri hatırlıyorum. Fazla samimiydiler, fazla kesindi. Bu sefer cevabım basit olacak. Dürüst olacak. Ama yine de onun hakkında sevdiğim şeylerden bazıları olacak.

Ne de olsa Paul'umun bir kıymığı bu adamın içinde, şimdi bile.

"Gerçekleri seviyorsun. Objektif olmak istiyorsun. Yani bazen insanlar senin üşüdüğünü düşünür ama değilsin. Bir şey değil. Bence sen çoğu insanın hissettiğinden daha derin hissediyorsun; sadece nasıl göstereceğini bilmiyorsun. Her zaman hissediyorsunuz - adım dışı. Çevrenizdeki insanlar gibi değilsiniz ve onlar da bunu sizin kadar iyi biliyorlar. Ve bunun sende bir sorun olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden arka plana daha da çekiliyorsun. Bu sadece insanların gerçek seni tanımadığı anlamına geliyor."

Paul bir adım geriye gidiyor. Sanırım hareket etmesi mi yoksa korkması mı gerektiğini bilmiyor.

"Yalnızsın," dedim daha yumuşak bir sesle. "O kadar uzun zamandır yalnızsın ki, olmanın başka bir yolu olduğunu unuttun sanırım."

Derin derin nefes alır. Artık bana bakışı bana daha çok kendi Paul'umu hatırlatıyor - birlikte geçirdiğimiz ilk günlerden hatırladığım o belirsizlik ve korku karışımı.

Ruhunun o kısmı parlıyor mu? Sonuçta beni kurtaracak mı?

Öne eğiliyorum, onun için sorun olmadığını anlamasını istiyorum. yakın olmamız. "Bir aile istiyorsun. Kendiniz değil - birbirine bakan insanlardan oluşan gerçek bir aile. Ve insanlar çok büyük olduğun için senden korktuğunda, bu seni biraz içten içe öldürür. Çünkü çok nazik olabilirsin. Çok kibar."

"Beni tanıımıyorsun," diyor Paul, sanki kelimeleri telaffuz ederek onları gerçek kılabilirmiş gibi.

"Keşke daha fazla insana gerçek seni göstermeyi öğrenebilseydin. Yapabilseydin, bir daha kimse senden korkmazdı." Seni sevmekten başka kimse yardım edemez, eklemek istiyorum. Ama bu çok uzak bir adım.

Bir an sonra gülüyor, sert, garip bir ses. "Bütün bunları zaten öğrendin mi?"

"İlk izlenimler size çok şey söyleyebilir." Gülüyorum. "Peki, bana baktığında ne görüyorsun?"

Çok fazla bir cevap beklemiyorum - ama bir tane alıyorum.

Güvensizsin, dedi Paul düz bir şekilde. "Yani, başka türlü elde edemeyeceğinizi düşündüğünüz dikkat çekmek için bilginizi veya duygularınızı abartıyorsunuz. Ancak gerçek yetenekleriniz var. Eğer yapmasaydın, kendini öne sürmeye istekli olmazdın. Sana neden

yetmiyorlar, bilmiyorum. Yaşına göre bazı yönlerden sofistikesin, bazı yönlerden safsin, bu da bana deneysel okullardan birine -belki bir Waldorf okulu- gittiğini ya da evde zeki insanlar tarafından eğitilmiş olabileceğini düşündürüyor. Normal bir genç kız gibisin ama sınırlendiğinde tehlikeli olduğundan şüpheleniyorum. Silahlı olan ben olsam da bunu söylüyorum.”

Onun küçük şakası geri kalan her şeyde kaybolur. çok şaşkınım, bu kel doğrulukla çok incindi. saf? Güvensiz? Paul'um da böyle mi düşünüyor?

Son kısım, kendimi konuşmaya getirebildiğim tek kısım. "Tehlikeli?"

“Baskı altında sakinsin. Olması gerekenden daha sakın." Paul'ün bakışları üzerimde geziniyor, sanki tek başına algısı beni çiğneyebilirmiş gibi. "Belki de bana tesadüfen ulaştın. Ama şimdi asla sahip olamayacağım bu hayatla benimle alay ediyorsun - bu ya cesaret ya delilik. Hangisi bilmiyorum. Tek bildiğim senin sıradan bir kız olmadığın. Başkalarının görmediği şeyleri gördün. Başkalarının yapamadığını yaptı.”

Ağlayacağımı hissediyorum ama ağlamıyorum. Onun önünde değil, şimdi değil.

Zayıflığını görüyor ama beni son kez kurtarmıyor: “Özellığınızın sizi yenilmez kıldığını düşünüyorsunuz. Öyle değil.”

Bununla Paul üst kata çıkar. Tek vedası, kapının çarparak kapanması.

18

Tükenmişliğime Rağmen, GİBİ UZUN BİR SÜRE UYANIK YATARIM.

Paul zavallı olduğumu düşünüyor. Saçma. Saf, gururlu ve asla olmak istemediğim yüzlerce şey.

Belki de silahlı gangsterler tarafından esir tutulduğum gerçeğiyle karşılaştırıldığında bu endişelenecek aptalca bir şey gibi görünüyor. Ama burada beni koruması için Paul hakkındaki bilgilerime güveniyordum ve şimdi o kalkan gitmiş gibi hissediyorum.

Bir gün sonra bende, pratikte bizim evimizde yaşadığı aylardan sonra benim onda gördüğümde daha fazlasını gördü. Elbette Paul'ün anlayışlı olduğunu zaten biliyordum. Paul'e aşık olmamın sebeplerinden biri, tüm savunmalarımı görmesiydi. Bir şekilde gerçek beni gördü ve gördüklerini sevdi.

Bu Paul bana bakıyor ve zayıflık görüyor. olgunlaşmamışlık. Hatta tehlike.

Tamam, seni bir kez öldürmeye koyuldum ama iyi bir nedenim vardı. Bunu duymak istediğinden şüpheliyim.

Her ne görse hoşuna gitmez.

Belki de bu kadar çok şey bilen Paul'ün içindeki o kıymıktı. Ama bu daha da kötü olurdu. Paul'um da tüm bunları düşünüyor mu? Yapamaz. Yoksa beni sevemezdi.

Onun ruhunu bu Paul'ün içinde hayal ediyorum. Birbirlerini etkilerlerse, onu etkileyen sadece benim Paul olmayacak. Belki bu Paul'un horgörüsü devam edecek. Belki Paul'um benim güvensiz ve kibirli olduğumu düşünmeye başlar. Belki de beni asla aynı şekilde görmeyecek.

Paul'ün ruhunun üç parçasını tekrar bir araya getirebilsem bile, o asla eskisi gibi olmayabilir.

Sonra yukarıdan bir şey duydum - alçak, şiddetli bir gümbürtü. Bir diğeri. Gök gürültüsü gibi, ama değil—

Yüksek sesle, tekrar tekrar, süper hızlı bir şekilde patladığını duyunca sıçradım. İlk aklıma gelen o küçük havai fişek demetlerinden biri - ama ben daha iyisini biliyorum. Silah sesi.

Aman Tanrım, oh tanrım ohgodohgod. Ne oluyor?

Paul'ün karyola hakkında söylediklerini unut. Bacaklardan birine tekme atıyorum ve çöküyor. Direklerden birini kaldırabilirsem, bu en azından bir silah olur. Ellerim bağlıyken bile, muhtemelen bunu başarabilirim.

Kapı sallanarak açılıyor. Silah sesi yüksek sesle sağır ediciye gider. Kendimi köşeye itiyorum, sanki bu bir işe yarayacak. Paul aşağıdan bana doğru geliyor.

"Haydi!" diye bağırıyor, bileğimi tutuyor. Tutuşu çok sıkı ve fermuarın altındaki tenimdeki ham çizgiler acı Önemli değil. Merdivenleri tökezleyerek onu takip ediyorum.

Sesin üzerine "Ne oluyor?" diye bağırdım.

"Burada olmamalısın!"

Cevap değil. Ama ona katılıyorum.

Karanlık beton koridorda ateş edenlerin hiçbiri görünmüyor, ancak uzaktaki kıvılcımlar sekmeleri gösteriyor. Silah sesleri öyle yankılanıyor ki ses kendi kendine ikiye katlanıyor ve kafamı karıştırıyor.

Paul beni öne çekiyor ve bir köşeyi -başka bir köşeyi- dönüyoruz ve şimdi kavga daha uzak görünüyor. Silahların kükremesi biraz azaldı, ama kulaklarımın çınlamayı kesmesine yetecek kadar. Paul büyük bir dolabı ortaya çıkarmak için bir kapı açar. "Alın."

"Ne?"

"Alın!" diye bağırır. "Burada daha güvendesin."

"Nasıl?"

Paul'ün eli kazağıma yumruk atıyor. "Babam, alınmana izin vermektense seni öldürür. Anlıyor musunuz?"

Keşke yapmasaydım.

Ne kadar korksam da bu anı kullanmaya çalışıyorum. "Lütfen. Ellerimi çözmelisin. Ya benim için başka biri gelirse?" Bağlı bileklerimi kaldırıyorum. " Lütfen ."

Kararını bir anda verir; kelebek bıçağı sihirli bir şekilde elinde belirir. Biraz zıplıyorum ama sonra plastiği kesebilmesi için hareketsiz kaldım. Bunu ustaca, pürüzsüz, pratik bir hareketle yapıyor.

Tek yapmam gereken onu, Firebird'ü almak ve Paul'ün ruhunun bir sonraki parçasını tekrar geri alabilirim.

Ama hemen Paul beni dolaba öyle bir itti ki arka duvara çarptım. Bu zulüm değil; bu onun tutma fikri ben güvenli. "Ben senin için dönene kadar kıpırdama. Anlıyor musunuz? Kıpırdamamalısn." Sonra kapıyı çarparak kapattı ve kilidi çevirerek beni zifiri karanlıkta mühürledi.

Cep telefonumu şimdiden özledim.

Paul benim için geri gelecek. Bir şansım daha olacak. Derin nefesler alıyorum ve kendime, uzaktaki silah sesleri arasında her şeyin düzeldiğini söylemeye çalışıyorum.

En azından Paul beni daha güvenli bir yere getirdi. Beni korudu . Ne de olsa sevdiğim adam orada, derinlerde gömülü.

Babam alınmana izin vermektense seni öldürür , dedi. Kim tarafından alındı? Rakip çete mi? Polis?

Neler olduğunu tahmin etmek imkansız. Paul benim için dönene kadar bilmeme imkan yok. Ya kapıyı açan Paul değilse?

Burada olmak istemiyorum. Belki de burada olmam gerekmiyor.

Şimdi bile, Paul'ün ruhundaki o kıymığı kurtarma fırsatı bulamadan buradan kaçmak istemiyorum. Yine de, onunla tekrar iletişime geçebilir ve gerçek normal insanlar gibi buluşmayı isteyebilirim - onu bulmak için bir dedektif kiralayabilirim -

Başka bir yol bulabilirim.

Paul, seni seviyorum ama kendimi bundan kurtarıyorum.

Yere sırt üstü yatıp, iki ayağımı da sert bir şekilde kapı koluna tekmeliyorum. Ahşap parçalanmaya başlar; Bu dolap süpürgelerden başka bir şey için tasarlanmamıştı. İki tekme daha ve kapı yalpalayarak açılıyor.

Ayağa fırladım ve gürültüden kaçmaya başladım. Umarım silahların kükremesi birilerinin benim kaçtığımı duymasını engellemiştir. Dizlerim altımda bükülse ve ben o kadar zor nefes alıyorum ki dünya kenarlarda kararıyor ve parlıyor, kendimi ileriye doğru itiyorum; bununla değil, ikinci bir şans yok.

Koridorlar bir labirentin duvarları gibi kıvrılıyor, tekrar kıvrılıyor. Burası çok büyük, belki bir çok binanın bodrum katları tek bir alana bağlı. Ama bu iyi. Eğer öyleyse, birçok çıkış yolu var ve benim sadece bir tane bulmam gerekiyor.

Arkamdaki silahlı çatışmayı neredeyse duyamaz hale gelene kadar, başka bir dönüş yapıyorum ve en güzel manzarayı görüyorum: yukarıdaki ızgaradan süzülen ışık. Duvara vidalanmış paslı metal merdiven, bunun kamu hizmeti için olduğunu gösteriyor. Bu , ızgaranın çıktığı anlamına gelir.

Merdiven o kadar paslı ki ellerimin ve ayaklarımın altında hafifçe parçalanıyor. Zirveye ulaştığımda iki elimle ızgaraya bastırıyorum ve hareket etmiyorum.

Metal avuçlarıma baskı yapıyor, etime çapraz çizgiler oyuyor, ama yine de ona tüm gücümü veriyorum. Yine de pes etmeyecek.

Zor nefes alıyorum, titriyorum, sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Bir, merdivenden aşağı inin ve başka bir çıkış bulun. İki, merdivenden aşağı inin, ancak ızgarayı açmak için kullanılacak bir şey aramak için.

Tam aşağı inmek üzereyken, ızgaranın üzerine bir gölge düşüyor. Arkadan aydınlatmalı bir figür görmek için yukarı bakıyorum—

- sonra yüzünü görebilmem için çömelir. " Teo! "

"Marguerit!" Dizlerinin üzerine düşer. "Tanrıya şükür. İyi misin?"

"İyiyim." Parmaklarımla ızgaraya uzandım, o da bir an aldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Firebird konum belirleme işlevi, hatırladın mı? Sinyalini Brighton Sahili'ne kadar takip ettim. Bir zamanlar burada olduğundan emin olduktan sonra -sana kendim ulaşmaya çalıştım ama yapamadım- bu yüzden polislere konumunuz hakkında isimsiz bir ihbarda bulundum."

Elbette! Bunu düşünmeliydim. "İnanılmazsın."

"Bütün kızlar öyle diyor." Gülümsemesi rahatlatan yorgunluğunu taşıyor. Bir elmacık kemiği boyunca, sıyrılmış derinin altında derin bir çürük görüyorum, şüphesiz benim kaçırılmam sırasında yere atıldığı zamandan kalma. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır. İyiyim. Sadece bu ızgara için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Dayan."

Theo bir an için gözden kayboluyor ve birinin çöpleri karıştırdığının seslerini duyuyorum. Bu bir arka sokak olmalı; Dışarısı karanlık, gece, bu yüzden gördüğüm ışık bir sokak lambasından geliyor olmalı. Derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Artık neredeyse bedava.

O zaman tek yapmam gereken, gangster Paul Markov ile tekrar nasıl karşılaşacağımı bulmak - tam olarak kolay değil- ama hayır. Bu boyutta yapmam gereken tek şey bu değil. "Hala Firebird verilerini mahvetmemiz gerekiyor."

"Bitti ve bitti. Ailenin dikkati dağılmıştı, ben de şansımı denedim. Virüsü şimdiden tüm bilgisayarlarına koyun, Ukraynalı bilgisayar korsanları gibi görünmesini sağladı."

Doğruyu söylediğine eminim ama gerçeğin tamamını değil. Theo benim aileme ihanet etti, ben de zorunda kalmayayım; onları neredeyse onlar kadar sevmesine rağmen beni o acıdan kurtardı. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

"Bana günah yiyiciniz deyin." Theo yuvarlak ve metal bir jant kapağı veya başka bir şeyle geri gelir; her ne ise, onu ızgaranın metal kenarının altına sıkıştırabilir. "O adamlar kimdi?"

Theo'ya Paul'ü bu boyutta anlatmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. "Bilmek istemezsin."

"Bekle-" Theo homurdanarak ızgarayı daha sert itti ve köşe bir çınlamayla açıldı. Onu bir kenara ittim ve yukarı, özgürlüğe, Theo'nun kollarına tırmandım.

Derin bir iç çekiyor ve ben göğsüne yaslanıyorum. Bu uzun, korkunç günün ardından, sarılmak çok iyi hissettiriyor. Ceketini sıkıca kavrayarak onu daha da yakınına çekiyorum. Ben sadece burada sonsuza kadar güvende ve sağlam kalmak istiyorum.

Ama henüz güvende değilim. "Haydi. Hadi gidelim."

Theo elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Kendime diyorum ki, sadece birkaç dakika. Bu Marguerite'i güvenli bir yere götürün ve dinlendirin. O zaman bir sonraki hareketinizi anlayabilirsiniz.

Tam sokağa fırlamak üzereyken, ara sokağın kapılarından biri açıldı, sert, metal tuğlaya çarptı. Biz irkiliriz ve Theo, Paul'ün tükendiğini görünce nefesi kesilir.

Belki de Paul'ün elinde silah olduğu içindir.

Paul durup bize bakıyor. Theo'ya bakmadan önce, Sana yerinde durmanı söylemiştim, dedi. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Marguerite iyi. Onu yakaladım, o iyi." Theo rahatladı. Paul'ün sadece yardım etmek için burada olabileceğini, hatta belki de polisle birlikte olduğunu varsayıyor. Bu yüzden ileriye doğru adım atıyor, bir eli yukarıda. "Hepsi iyi."

"Neden seni tanıyormuşum gibi davranıyorsun?" Paul talep ediyor. Sesinde, gözlerinde vahşi bir şey gizleniyor; Burada cesurmuş gibi davranmak zorunda kaldı, sert olmak, bu da korkuyla başa çıkmanın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor. Ateşli silahını tutuşu sıkı.

"Neden ikiniz de bunu yapıyorsunuz?"

Teo sırtıyor. "Yardım edemem, dostum."

Bizden uzaklaşıyor, silahını indiriyor, şüphesiz kaçmak üzere. Dehşete kapılmış olsam bile, Paul'ü bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum.

Düşünürsem, harekete geçmem. Bu yüzden kendimi ona atıyorum. Silahı hemen kaldıramayacak kadar şaşkın, bu da bana temas kurma şansı veriyor.

Tuğla duvara çarptığımızda, elindeki tabancaya bakarken bile, Paul'ün Ateşkuşu'nu alıp göğsüne -güvercine karşı- bastırmayı başardım ve işte orada, o küçük, sıcak titreşim demek ki ben ruhunun bir sonraki parçasını kurtardım.

Paul acı içinde küfrediyor ve beni öyle bir itiyor ki yere düşüyorum. Theo bize doğru koşuyor, "Sen ne..." diye bağırıyor.

Bundan sonra olanlar o kadar hızlı ki her şey birbirine karışıyor.

Seslerin hepsi aynı anda kükrüyormuş gibi görünüyor: küfür, çığlık, silah sesi. Gördüğüm birkaç somut görüntünün hiçbir düzeni, anlamı, hatta hareketi bile yok, sanki önüme fırlatılmış bir dizi fotoğrafımsı gibi.

Paul, silahını bize doğru savuruyor.

Theo beni savunmak için kollarını açtı.

Paul'ün silahının namlusunda alevler parlıyor.

Dışarıya doğru kan ve kemik fışkırıyor.

Teo düşüyor.

Yanına çökerken ellerimi Theo'ya uzattım.

Gözlerimin Paul'ünkilerle buluştuğu ve pişmanlık görmediğim korkunç bir an. Hiçbir pişmanlık.

Paul, "Beni tanıımıyorsun" diyor. Sonra kaçır, karanlıkta kaybolur.

Düşündüğüm ilk şey aptalca, şokun ürünü: Bu gerçek. Hepsi gerçek.

Sonra Theo'nun inlediğini duydum ve kendimi toparladım.

"İyi misin?" Öyle olmadığını bilerek Theo'yu deviriyorum. İlk başta rahatlardım çünkü bilinci yerinde ve gömleği sadece kanla kaplı. Sonra bacaklarını görüyorum. "Aman Tanrım."

"İsa." Theo ağzından lafı zar zor alır; ağlamamaya veya çığlık atmamaya çalışıyor.

Kalçalarından aşağı bacakları bir kasap dükkanına benziyor: açıkta, kırık kemik ve kurdelelere bölünmüş et. Kanlı kargaşadan fırlayan beyaz parçalar, diz kapaklarından geriye kalanlar olmalı.

Orada o kadar çok kan. Sıçrayan duvardan aşağı sızıyor; saçlarımdan, kulağımdan damlıyor. Altımızdaki asfaltta birikiyor, alacakaranlığın karanlığında kırmızı yerine siyah ve her bir su birikintisi büyüdükçe parlıyor. Theo dakikalar içinde kanamadan ölebilirdi.

"Dayan." Kemerini çözüyorum ve halkalardan kurtarıyorum, böylece turnike gibi bir bacağına sarabilirim. Diğerini de yapmam gerekiyor. Elimden geldiğince yüksek sesle, "Biri yardım etsin!" diye bağıyorum.

"Telefon." Şimdiye kadar Theo'nun sesi bir fısıltı değil ama bu kadarı yeter. Arka cebini karıştırıp cep telefonunu çıkardım. Tanrıya şükür, güvenlik kodu olmadan 911'i aramama izin veriyor.

Önümüzdeki birkaç dakika daha net değil. Theo bana yerimizin adresini verebilir. Acil durum ekipleri polis baskını sırasında hazır bekledi, bu nedenle acil servis ekipleri birkaç dakika içinde bize ulaştı. O zamana kadar Theo'nun cildi beyaza döndü ve nefesi sığ, ama hala konuşabiliyor. Acil servis görevlilerinin davranışlarından onun yaşamasını beklediklerini söyleyebilirim.

Ama bana bacaklarını kaybedebileceğini söylemek zorunda değiller.

Paul tereddüt etmeden vurdu. Göz kırpmadan. Bir yabancıнын bacaklarını sebepsiz yere vahşice parçaladı ve arkasına bile bakmadan kaçtı.

Tutsak tutulduğum bunca zaman, bana zarar vermeyeceğini düşündüm ama gerçekte kiminle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Paul'ün içindeki ruhun kıymığının bir fark yaratacağını düşünmek istiyorum - ama bu Paul hala Paul. Birbirlerine benzemeyenden çok benzerler.

Hepimizin tüm dünyalar boyunca sabit kalan tek bir öz benliğe sahipsek, o zaman bu adamdaki kötülük benim Pavlus'umda da var. Ruhunun kıymıklarında bile kurtardım.

Ateş Kuşları boynumda ağırlık hissediyor.

Theo bir sedyeye yerleşir yerleşmez, sağlık görevlileri onu serum fizyolojik IV'e bağla. Uyuşuk, iğnenin derisine girmesini izliyorum. Plastik boruyu yerine bantlarken, Theo'ya doğru eğildim. "Kıymığı aldın mı?" diye fısıldıyor.

Bundan sonra bile, Theo hala Paul'ün kurtarılmasını düşünüyor. "Evet. Onu yakaladım." Başını salladı, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Artık onun bunu yaşamasını izlemeye dayanamıyorum. "Devam etmelisin, tamam mı? Koordinatları alacaksın. Şimdi git buradan."

"Ne?" Sesi boğuk, uykulu geliyor. "Yapamam - bu Theo'nun işleri batırması benim hatam - zorundayım -"

"Beni dinle." Özellikle sağlık görevlileri herhangi bir morfin enjekte ettiyse, bilincinin çok daha uzun süre kalacağından emin değilim. Firebird'imi sabotajının kanıtını almak, sonraki koordinatların kilidini açmak ve bu verileri Theo'nun Firebird'ü ile paylaşmak ve ona bu görevi tamamlaması için ihtiyaç duyduğu bilgiyi vermek için yönlendirirken ellerim titriyor. "Yapılan yapıldı. Ben de bu konuda bok gibi hissediyorum, tamam mı? Ama ona yardım edemeyiz. Şimdi kendine dikkat etmelisin. Bu boyuttaki insanlar Ateş Kuşlarını hemen algılamamalı, ancak hastanede olabilir. Sonra onları senden alacaklar ve kim bilir onları ne zaman geri alacaksın..."

"Anladım" diyor. "Haydi. Hadi gidelim."

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

"Ne olamaz? Yaptık. Her şey - Conley'nin istediği her şey. Yani yapabiliriz-"

Cümlesini tamamlayamıyor çünkü Paul'ün son kıymığını da kurtar diyecekti .

Ama Theo'nun bunun için bana ihtiyacı yok.

Şimdi Conley'e giderse, bizim yaptığımızı bildirir (Warverse'de olanları geçiştirerek) - o zaman Conley ona Paul'ün saklandığı son boyuta ulaşması için koordinatları verir. Theo, Nightthief için potansiyel tedaviyi alacak. Conley, Theo'nun benimle geldiği için kızgın olsa bile, üzerime düşeni yaptığımı düşünürse anlaşmadan dönmeyecek. Her şey halledilecek.

“Şu anda Paul'e bakamam. Onun yakınında olamam. Henüz değil." Şimdi ihtiyacım olan şey, öğrendiklerim ve bunun ne anlama geldiği hakkında düşünmek için bir şans. "Paul'un olamayacağı, asla takip edemeyeceği bir yere gidiyorum."

“Marguerite-” Theo, bayılmak üzereymiş gibi sözünü kesiyor. Ben de onun için boşta kalan elini Firebird'üne koydum.

Sağlık görevlileri ambulansın kapılarını açarken, Conley'e git, diye mırıldandım. Alnındaki bir tutam saç fırçaladım, sonra Paul'ün Ateşkuşu'nu çıkardım ve Theo'nun boynuna doladım. Fısıldadım, "Paul'u da yanına al. Benim için endişelenme. Güvenli bir yere seyahat ediyorum. Ve söz veriyorum - o kadar geride olmayacağım."

Firebird'imi ellerime alıyorum. Rusya'yı hatırlıyorum, hepsi karla kaplı binlerce görüntü. Ve kendimi bu korkunç dünyadan kovuyorum.

19

GÖZLERİMİ AÇIYORUM VE SÜSLÜ BİR DEKORASYONLU TAVAN GÖRÜYORUM: Hepsi görkemli bir avizeyi çevreleyen kabartmalı yaldızlı madalyonların etrafına melekler ve periler boyanmış. Kıpırdadıkça, üzerimdeki süslemeler kadar zengin bir şekilde oyulmuş ve üzeri işlemeli bir ipek yorganla kapatılmış bir yatakta yattığımı fark ediyorum. Bir kez daha, tüm Rusya'nın Büyük Düşesi Margarita, sözde Çar Alexander V'nin kızıyım.

Oturuyorum, sonra ne kadar yorgun olduğumu fark ettiğimde yüzümü buruşturuyorum; Görünüşe göre bu Marguerite hiç iyi uyumamış. Ama beni en çok etkileyen şey, bu odayı hiç tanımıyor olmam. Belki de o kadar şaşırtıcı değil—ben daha önce bu evrendeyken, kraliyet ailesi St. Petersburg'daki Kışlık Saray'dan hiç ayrılmamıştı. Romanovların başka birçok sarayı var, belki de bu onlardan biridir.

Yine de hissettiriyor. . . kapalı, bir şekilde.

Hatırladıkça gözlerim büyüyor - bu dünyada çar Beni İngiliz tahtının varisi Galler Prensi ile evlendirmek istedi. Oh, kahretsin, bu Buckingham Sarayı mı? Ama yatakta yanımda kimse yok ve sol elime baktığımda yüzük yok.

Teğmen Markov'un anısı o kadar canlı geliyor ki, Kışlık Saray'a geri dönmüş gibiyim. O benim kişisel muhafızım, kapıda duruyor ve İngiliz tahtının varisi ile beklenen nişanım hakkında konuşuyor ve sadece kelimelerin önerebileceğinden çok daha fazlasını söylüyor.

"Elbette leydim, Galler Prensi sadık bir koca olduğunu kanıtlayacaktır. Hiçbir erkeğin böyle bir karısı olduğu için kendini şanslı saymayacağını hayal bile edemiyorum. Seni ilk görüşte sevemeyebileceğini. Her erkek ister leydim."

O anda ne hissettiğini biliyordum. Ondan sonra çok kısa bir süre yaşadı, birlikte geçirdiğimiz tek geceden sonra iki tam gün bile olmadı. Umarım Teğmen Markov ne kadar önemsediyimi anlamıştır. Bunu hak ediyordu - ve bundan daha fazlasını, sahip olabileceğinden daha fazlasını -

Onu çok sevdim. onu hala seviyorum; Sanırım onu hayatımın sonuna kadar seveceğim. Ama son üç ayın çoğunu ona olan aşkımın her Paul'u her yerde sevdiğim anlamına geldiğine ikna ederek geçirdim. Olabileceği her insan.

New York'ta tanıştığım Paul'u sevebilir miydim? Bir yabancıya vahşice saldırabilecek ve onu ömür boyu sakat bırakabilecek biri mi? Bir yanımda hayır demek istiyor ama bağlantımız kadar garip oradaydık, bağlantı kurduk. Sürmek zorunda kaldığı korkunç hayattan ne kadar zarar gördüğünü gördüm. Ben de onun vahşetini gördüm. Onun zalimlik kapasitesi. Mafya Evrenindeki Paul'ü düşündüğümde, onda gördüğüm kırılmalardan mı etkilendim, yoksa ondan her zaman korkacak mıyım bilmiyorum.

İkisi de bence. Her nasılsa bu en kötü cevap. Bildiğim tek şey, şu anda o Paul'ün ya da başka birinin yakınında olamayacağım. Bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar olmaz. Güvenliğe ve yalnızlığa ihtiyacım var.

Teğmen Markov çar için savaşırken öldü, beni korumak için savaştı. Elini tuttum ve ölmesini izledim. O anın dehşeti ve acısı beni asla terk etmeyecek. Ama şu anda onun ölümünden yararlanıyorum, bu da bunu başka hiçbir Paul Markov'un giremeyeceği bir boyut haline getirdi.

Onun ölümü benim sığınağım. Sanırım, şimdi bile beni koruyorsun. Gözlerimde yaşlar iyi, ama onları geri kırıyorum.

Yatak odamın kapısında hafif bir tıkırtı dik oturmamı sağlıyor. "Evet?" İngilizce sesleniyorum. Umarım burada konuşmam gereken dil budur.

Cevap Fransızca geliyor. "Kahvaltıya hazır mısınız Majesteleri?"

"İçeri getirin lütfen," diye aynı dilde cevap verdim. (Birkaç ziyaretim sayesinde Fransızcada daha iyi oldum.)

Bir kadın, elinde gümüş bir tepsiyle gelen diğerine kapıyı açar. Köşedeki küçük bir masaya yürür ve bir ziyafet hazırlamaya başlar: çaydanlık, krema, ekmek, tereyağı, bir çeşit hamur işi.

Ve şimdi çarın saraylarından hiçbirinde olmadığımı biliyorum. Yemekleri odalarımızda yersek, bu yemekler onun emriyle basitti. Ayrıca hizmetçilerin hiçbirisi bu kadının giydiği gibi

bir üniforma, beyaz önlüklü uzun siyah bir elbise giymiyordu ve Rusça ya da İngilizce konuşuyorlardı, hiç Fransızca bilmiyordu.

Yatağın ayakucunda gök mavisi bir bornoz yatıyor. Elimi uzattım ama hizmetçi kahvaltıdan aceleyle elbiseyi bana vermek için çıktı. Kadife, şimdiye kadar hissettiklerimden daha kalın ve daha yumuşak. Ben kendime sararken, hizmetçi reverans yapıyor, sonra aceleyle uzaklaşıp beni yemeğime bırakıyor.

Büyük Düşes Margarita'nın tam olarak nerede olduğunu bulmak için hemen araştırmaya başlamalıyım. Ama midem çok boş; Neredeyse hasta hissediyorum. Bunun yerine masaya gidip yemeye başlıyorum.

Bu yapabileceğim en iyi şey olduğu ortaya çıktı. Sadece bu hamur işi harika olduğu için değil, aynı zamanda penceredeki koltuğum dışarıdaki manzarayı ortaya çıkardığı için.

Yerden üç ya da dört kat yukarıda, bir plazaya bakıyorum - biri zarif binalarla çevrili, tam ortasında bir Mısır dikilitaşı var. Sabahın erken saatlerine ve tepedeki bulutlu gökyüzü sabah ışıyla süt rengine dönüşmesine rağmen, birçok insan aceleyle dışarı çıkıyor, hepsi de 1910'lara aitmiş gibi görünen giysiler içinde: uzun elbiseler içinde büyük şapkalar takan kadınlar; hepsi bıyıklı, üç parçalı takım elbiseli ve bowling oynayan erkekler.

Bu plazayı tanıyorum. Ailem, ben gençken Kovalenko büyükannem ve büyükbabamı ölmeden önce ziyaret etmek için bu şehre birkaç kez gitti. Eminim ki bizim evrenimizde, merkezde dikilitaş dışında bir şey duruyor ama yeri aynı şekilde biliyorum.

Büyük Düşes Paris'e gitti.

Kendimi acı çikolata ile doldurduktan sonra , daha kararlı hissediyorum ve ciddi bir şekilde keşfetmeye başlıyorum. İlk başta, Grandüşes'in başka bir kraliyet konutunda kalıp kalmadığını merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla Fransız Devrimi burada hiç olmadı. Marie Antoinette'in büyük-büyük-büyük torununun konduğu olabilirim.

Ama bu evrende hayatta kalan bir Fransız monarşisini hatırlamıyorum ve ayrıca bu bina Place Vendôme'da duruyor. Annem bir keresinde, neredeyse on yıl önce ziyarete gittiğimizde, dünyanın en iyi otellerinin bulunduğu yerin burası olduğunu açıklamıştı. O zaman neden orada kalmadığımızı sordum, bu da babamın bana kapitalizmin nasıl çalıştığı ve profesörlerin genellikle onun için en iyi şekilde çalıştığı insanlar olmadığı hakkında gerçekten uzun bir konferans vermesine yol açtı.

Beyaz üzerine beyaz işlemeli otel peçetesinde küçük bir arma ve bitişik el yazısı R harfi var. Theo'nun Warverse'deki otele baktığını ve Ritz olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Bu ise Ritz.

Bu, dünyadaki en güzel otel süiti olmalı. Tüm dünyalarda. Üç yatak odası, devasa oturma odaları, küçük bir mutfak, hepsi uyandığım oda kadar zengin bir şekilde dekore edilmiş. Tavanların yirmi fit yüksekliğinde olması gerektiğini düşünüyorum ve - bir otel süitine kaç avize sığdırabilirsiniz? Sayı ne olursa olsun, burası onu en üst düzeye çıkarır.

Paris'e kendi başıma gelmiş olmalıyım. Çar burada olsaydı, askeri muhafızlar her yerde olurdu; kardeşlerim gelseydi, diğer yatak odalarında olacaktı. Yine de tek başıma Paris'e gitmeme izin vermesi Çar V. Alexander'a benzemiyor.

Gardıroplar, çoğu yeni ve daha modern görünse de zarif giysilerle dolu - daha akıcı silüetler, düşük bel ya da hiç yok ve genellikle St. Petersburg'da giydiğim soluk tonlardan daha derin renkler. Daha az dantel, daha fazla boncuk. Görünüşe göre Grandüşes Paris'teyken sıkı bir alışveriş yapmış. Kim istemez?

Paul'u için benim onun yasını tuttuğum kadar, muhtemelen daha da fazla yas tutardı. Bu yüzden Fransa'nın sunduğu tüm zevklerle bu tatille kendini avutuyor. Ve büyük düşes biraz kilo bile almış. Arkamdaki muazzam kahvaltıya ya da ondan geriye kalanlara bir göz attım.

Bir kutu pastelin yanında duran bir eskiz defteri buldum. İlk başta uzanıyorum ama sonra o pastelleri aldığımı hatırlıyorum. Teğmen Markov onları bana Noel için verdi. Yatak odamın kapısının hemen önünde durduk, aramızdaki eşik, istekten neredeyse baş dönmesiyle birbirimize baktık -

Onu çizmiş olacak. Şimdi buna bakamam. Belki hiç değil.

Bunun yerine, dikkatimi evet gibi görünen küçük bir deri kitaba verdim. Randevular içindir.

El yazısı benimkinden çok daha iyi, profesyonel bir hattatınki gibi zarif ve akıcı; ironik bir şekilde, okumayı zorlaştırır. Ama bugün için iki randevu ayarlayabilirim: 11:00, Dr. N. Ardından , 9:00, Maxim'in akşam yemeği.

Bir hizmetçi giyinmeme yardım etmeye geldiğinde, birkaç dikkatli soru, bir doktorun ofisine gitmediğimi ortaya koyuyor. Dr. N, o her kimse bana gelecek. Sanırım kraliyet ailesinin avantajları.

O—ben—hasta mıyım? Bu Paris seyahatinin sebebi bu mu? Elbette bu doğru olsaydı, Ritz yerine hastanede olurum. Ayrıca ailemin yalnız seyahat etmeme izin vereceğinden şüpheliyim; Çar elbette benim yüzümden Rusya'yı asla terk etmeyecekti, ama kesinlikle Vladimir en azından gelirdi.

Hizmetçi beni çabucak giydiriyor - Paris modasını giymek St. Petersburg'dan gelen uzun dantel elbiselerden daha kolay. Ayrıca, şükürler olsun ki biri sutyeni icat etti. Bu biraz garip - saten üçgenler, gerçekten, herhangi bir yapısı yok - ama fazladan ağırlıkla bile, göğüslerim "neredeyse yok" yerine sadece "küçük" hale geldi. Her halükarda, korseleri kaçırmayacağım. Düşük belli elbisem gül renginde ve etek ucu bileklerimden çok önce duruyor. Şok edici.

Bana gelen bir doktor için neden her şeyi ayarladığımı merak ediyorum. Yani saat 11:00'de ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok, ama her ne ise, aldığım şey bu değil.

"Dr. N", Dr. Nilsson'ı temsil ediyor ve Dr. Nilsson, bu dönem için olağandışı olması gereken kadın olarak çıkıyor. Kalın siyah saçları sıkı bir topuz haline getirildi, ama kalp şeklindeki yüzü sert görünmesini engelliyor. O kaba değil; o anne değil; o sakın kişileştirilmiş. Sakin bir gri olmalarına rağmen, kıyafetleri aşağıdaki sokaktaki diğer kadınlarınkı gibi görünüyor. Eski günlerde doktorların taşıdığı siyah çanta yerine sadece bir defter ve kalemi var. Ve nasıl

hissettiğimi sormak yerine, uzun kadife kanepeye en yakın sandalyelerden birine oturdu, defterini çıkardı ve "Bugün ne konuşalım Majesteleri?" dedi.

İlk başta bunu İngilizce söylemesine sevindim. Sonra aklıma geldi - o bir tıp doktoru değil. Dr. Nilsson bir psikiyatristtir.

Büyük Düşes terapi için Paris'e geldi.

Bana aşırı görünüyor, ama yine de, eğer sosyal tarih burada da daha yavaş geliyorsa, psikoloji bu dünya için çok yeni olurdu. Henüz Rusya'da bir analist bile olmayabilir. Ya da belki çar, kızının bir psikiyatristle görüştüğünü kimsenin bilmesini istemiyordu.

Yine filmlerdeki gibi yavaşça kanepeye uzanıyorum.

Dr. Nilsson sadece, "Majesteleri?" diyor.

"Sanırım—sanırım, uh, babam hakkında çelişkiler hissediyorum."

"Hangisi?"

"Hangi ne?"

"Hangi baba?" Dr. Nilsson, defterinden başını kaldırmadan not almaya devam ediyor. Tanrıya şükür yüzüme bakmıyor. Bunun yerine devam ediyor, "Yoksa öğretmeninizin aslında babanız olduğu fantezisinden vazgeçtiniz mi?"

O kadar sert vuruyor ki nefes alamıyorum. O hatırladı.

Boyutlar arası yolculuklarımız sırasında girdiğimiz benliklerin, bedenlerinden biz sorumluyken yaptığımız hiçbir şeyi hatırlamaması gerekir. Paul ve Theo'm onların içindeyken olan hiçbir şey hakkında hiçbir fikri olmayan Paul ve Theo'nun başka versiyonlarını gördüm.

Ama ben "mükemmel bir gezginim". Bu yolculuklar benim için diğerlerinden farklı. Ziyaret ettiğim her Marguerite hayatında yaptığım ve söylediğim her şeyi hatırlamış olmalı.

Grandüşes Margarita yaşadıklarını anlatmaya çalıştı, bu yüzden terapiye gitti. Başka bir boyuttan bir ziyaretçi tarafından ele geçirildiğine kimse inanmamıştı; çatladığını düşünüyorlar.

"Majesteleri," diyor Dr. Nilsson. "Soruyu yanıtlamak ister misin?"

"Çar benim babam," dedim aceleyle. "Ama bazen ona kızgınlım ve başka birinin babam olduğunu varsaymak çok kolay. Profesör Caine gibi nazik biri."

Bu Marguerite çara gerçeği mi söyledi? Eğer öyleyse, kurşuna dizerek babamı ölüme mahkûm edebilirdi.

Dr. Nilsson, "Yani sakladığınız bir sır değil" diyene kadar nefes alabileceğimi hissetmiyorum. Sadece gizli bir fantezi."

Babam güvende. Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Evet."

"İyi. Artık gerçeklerle daha iyi yüzleşebilirsin. Bu ilerleme." Dr. Nilsson not almaya devam ediyor. "Babanı herhangi bir düzeyde özlüyor musun?"

"Kardeşlerimi daha çok özlüyorum." Mutlak gerçek bu kadar. Küçük Peter ve Katya'yı tekrar görebilseydim...Vladimir ile bir kez daha konuş - bu bir hediye olur.

"Ya Teğmen Markov?"

İlk başta Dr. Nilsson'a çok güvenmem gerektiğini düşündüm - ama sonra, Teğmen Markov'un ölümünden sonra ordu kampında yaptığım sahneden sonra, herkesin bizi bildiğini fark ettim. Onlar hakkında. "Öldü."

"Artık bazılarında hala var olduğuna inanmıyorsunuz. . . bizimkinin yanında gölge dünya?"

gözlerimi kapatıyorum. Büyük düşes her şeyi hatırladı . "O olup olmaması önemli değil. Orada ona ulaşamıyorum. O - o şimdi benden çok uzakta." Sesim titremeye başlıyor. "Diğer Paul benim Paul'um olmayabilir. Onun kadar sevgi dolu ya da güçlü olmayabilir. kadar iyi."

Başını eğiyor. Ne yazdığını hayal etmek kolay. Özne, "gölge dünyalar"a irrasyonel inancını koruyor ama bu dünyaların ondan koptuğunu söylemeye başladı. Artık onları ziyaret etme arzusunu ifade etmiyor. Bu, sevgilisinin ölümü gerçeğini kabul etmeye yönelik bir geçiş adımıdır. "Hala gölge benliğinizden birinin neredeyse tüm Aralık ayı boyunca vücudunuzu ele geçirdiğini hissediyor musunuz? Eylemlerinin aslında onun sorumluluğu olduğunu mu?"

"Öyle - öyle oldu gibi görünüyor," diye cüret ediyorum. Ama yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmadı."

"Sence seni görmeye bilerek gelmiş olabilir mi?" Dr. Nilsson şimdi benimle dalga geçiyor. "Korktuğun eylemleri yapmak için mi? Aksi takdirde yasak olan şeyleri yapmak?"

"Bunu biraz daha düşünmem gerekiyor."

Bu bana çok hafif bir gülümseme kazandırıyor. Kesinlikle inanıyor ilerleme kaydediyoruz. "Son zamanlarda hiç rüya gördünüz mü Majesteleri?"

Nasıl bilebilirim? Ama yine de kelimeler ağzıma geldi, söylemem gereken tek kişiye döküldü. "Silahlı adamlar tarafından yakalandığımı hayal ettim." Bu boyutta Rus mafyasına en yakın eşdeğer nedir? "Büyük Dük Sergei'ye sadık askerler tarafından, bize karşı ayaklananlar."

"Tutsaklığınız sırasında bu rüyada ne oldu? Cinsel tacize uğradınız mı?"

"Hayır." Um, kaba . Sonra tekrar, ilk Freudcuların kesinlikle her şeyin sonunda sekse geri döndüğüne inandıkları üzerine çalıştığımı hatırlıyorum. Dr. Nilsson'ın aşırı kişisel soruları gelmeye devam edecek. "Ama askerlerden birinin Paul Markov olduğu ortaya çıktı."

"Markov rüyada nasıl bir rol oynadı?"

"Beni korumak için orada olduğunu sanıyordum. Ne olursa olsun beni kurtarmak için." zor yutkunuyorum. "Bunun yerine, tıpkı diğerleri gibi olduğu ortaya çıktı. Başka biri beni kurtarmaya geldi ve Paul—Paul onu vurdu. Beni kurtarmaya çalışan adam ölmedi ama çok kan vardı ve bacaklarını kaybedebileceğini düşündüm."

Nilsson başını salladı. "Bu sana nasıl hissettirdi?"

"Suçlu. Üzgün. korkmuş. Doktor, sence rüyam ne anlama geliyor?"

"Buna sadece siz cevap verebilirsiniz, Majesteleri."

"Biliyorum, ama - sadece sana nasıl görüldüğünü merak ettim. Lütfen söyle bana."

Not defterini kucağına koyar ve ellerini katlar. üstüne. Hemen cevap vermek yerine bir an düşündü, bana dürüst bir cevap vermeye çalıştı.

Sonunda, kendi iç değerlendirmesine katılıyormuş gibi başını salladı. "Her zaman sevgi dolu, koruyucu bir figür olarak gördüğünüz biri, zihninizde size zarar verebilecek biri haline geldi. Rüyanda sadece bir başkasına saldırdığını gördün; bu darbeyi yumuşatan bilinçaltınız olabilir."

"Ama Teğmen Markov beni asla incitmezdi. Biliyorum ki. Bunu biliyorum."

Dr. Nilsson, "Onun rüyası olabilir," dedi. "Onu tekrar bulabileceğin yanılması da öyle."

Paul ve benim kaderimin ne olursa olsun birlikte olacağımıza olan inancım - bu bir yanılama. O kurşun yağmurunda Theo'nun kemikleriyle birlikte paramparça oldu. Ve onunla birlikte yok edilmiş gibi hissediyorum.

Dr. Nilsson gittikten sonra tekrar kanepeye gömüldüm. Bu muazzam odanın ihtişamı bana alay ediyor gibi geliyor, çünkü güzel olduğu kadar boş. Bir daha asla olmayacağını düşündüğüm şekillerde yalnızım çünkü Paul yanımda olmadığına bile onun benim bir parçam olduğunu düşündüm.

Çok geçmeden devam etmeliyim. Şu anda Paul hakkında ne kadar emin olsam da onu asla Conley'e terk etmeyeceğim. Evet, Theo Triadverse'deki ev ofisine gitti; şimdiye kadar Conley ona Paul'ün ruhunun dördüncü ve son kıymığının saklandığı boyutun koordinatlarını vermiş olmalıydı. Conley'nin pislğini yaptım iş. Ama Conley buna asla izin vermeyecek. Beni bu evrenden çıkarıp tekrar onun eline geçirmek için gereken buysa, Paul'ü tekrar tehlikeye atardı. Bu yüzden Paris'te daha fazla kalamam.

Şimdi yapmam gereken bundan sonrasını bulmak.

Hizmetçi yemek tepsimi getirince hayallerim yarıda kaldı. Masa ve sandalyelerin o kadar süslü olduğu yemek alanına götürürken gülümsüyor, yemek yediğiniz bir şeye daha az benziyor, daha çok Anayasayı yazarken oturduğunuz yere benziyor. Bir yere oturdum, tıpkı Kışlık Saray'da yaptığım gibi, yani o tepside gümüş örtüyü kaldırana kadar kraliyet yanılması tamamlandı.

Beni bekleyen sıra dışı bir şey değil - sanırım bir çeşit balık çorbası, artı sebzeler - ama nedense, balık kokusu bana bir darbe gibi çarpıyor. Hiç bu kadar iğrenç bir şey koklamadım; koku burnuma ve ciğerlerime sızıyor ve zehir gibi midemi bulandırıyor. İçimdeki her şey dönüyor, sıkışıyor.

Midem bulanıyor, mide bulantısı mecaziden harfi harfine dönüyor.

"Kusacağım," diyorum. Ben masadan uzaklaşıp en yakın banyoya koşarken hizmetçi geri çekildi. Lavaboya kusmak için tam zamanında yapıyorum.

Kendi kusmuğumun kokusu neredeyse beni tekrar hasta ediyor. Ve banyoda temizleyici kokusu ve bir nedenden dolayı artık iğrenç görünen parfümlü sabun kokusu var - buna dayanamıyorum. Oradan güçlükle çıkıyorum ve hizmetçi beni yatak odama geri götürüyor. "Ögle yemeğini bırakacağım tepsinin altında. Daha sonra bir tane daha istersen, ara," diyor geri çekilip kapıyı arkasından kapatırken.

Yatağıma düşüyorum, artık başka bir şey için mutsuz olamayacak kadar midem bulanıyor.

Başıma gelen her şeyden sonra Grandüşes'in grip hastalığına katlanmak zorunda kalırsam, bu bana çok iyi gelecekti. İnleyerek, midemin üzerine yuvarlanıyorum ama göğüslerim hassas ve irkiliyorum.

Gözlerim kocaman açılıyor.

Büyük düşes kilo aldı. Annem ve ben aynı sorunu yaşıyoruz: neredeyse kilo alamıyoruz . Bana boo hoo hoo saçmalığını söyleme, bu gerçek bir problem değil, bir sandviç ye. Çılgın metabolizmanız tarafından her zaman biraz kablolu olmadığınızda söylemesi kolay. Vücudum sadece çok fazla kalori yakıyor, çok hızlı.

Ama burada daha ağır bir bedendeyim. Bu ağırlığın bir kısmı göğüslerimde, bu da bir fincan daha büyük olmalı. Koku alma duyum keskinleşti ve sebepsiz yere kusuyorum.

Teğmen Markov ve ben yattıktan üç ay sonra.

Aman Tanrım. Hamileyim.

20

BEN BEBEĞİM OLMAYACAĞIM. Ben CAN NOT .

Yatağımda oturuyorum, ellerim başımın iki yanında, kendimi bu durumdan vazgeçirmeye çalışıyorum. Belki adet öncesisin. Bu göğüsleri açıklar, ayrıca karnım su ağırlığında olabilir. Ama vücudum daha önce hiç PMS'ye böyle tepki vermedi. Çoğunlukla dışarı çıkıyorum ve en ufak bir şeyde ağlamaya başlıyorum. Mide gripi olabilirsin. Bu neden kustuğunu açıklar. İnsanlar mide gripi olduğunda genellikle kilo almazlar, değil mi?

Tüm inkarlarım başarısız oluyor. Gerçek, mantığın ve hatta duygunun ötesine geçen bir düzeyde açıktır; vücudum bana beynimin söyleyebileceği her şeyden daha ağır basan bir şey söylüyor. Hamileyim, gerçekten.

Yavaşça elimi karnımın üzerinde gezdirmek için uzanıyorum. Hayır, henüz bir “bebek yumruğum” var gibi görünmüyor ama orada aldığım kilonun kesin bir değeri var. . . sağlamlık. bir sertlik bu yağ yok. Bebeğin hareket ettiğini hissetmiyorum ama belki de henüz hissetmem.

Bebeğim olacağını bilen var mı? Hayır - yapamazlar. Dr. Nilsson bana bu konuda ne hissettiğimi sorardı. Çar mı? Ben düşünce titreme. Hapishane hücresi olmasaydı muhtemelen beni bir manastıra kilitlerdi.

Korkuyorum çünkü bu benim bedenim değil. Bunu Grandüşes Margarita'ya yaptım. Kararı verdim, Paul'le yattım ve şimdi...

Theo'ya ziyaret ettiğimiz diğer benlikler için ne kadar çok uğraştığımızı söylerken ne kadar da kendini beğenmiş biriydim. Ben çok doluyum. Marguerite'nin sevdiği adamla geçirdiği tek geceden fazlasını aldım; Seçimlerini elinden aldım.

On sekiz yaşında hamile olmak benim için ne kadar kötü olursa olsun, Grandüşes için on bin kat daha kötü. Bu toplum evlenene kadar bekarete inanıyor - kadınlar için zaten, çünkü on dokuzuncu yüzyılın tüm ikiye bölünmüşlüğü on dokuzuncu yüzyıl teknolojisiyle birlikte taşıyorlar. Ve çar beni Galler Prensi ile evlendirmek istedi! Gayrimeşru bir çocukla ortaya çıkmanın anlaşmanın bir parçası olmadığına eminim.

Seni zaten tehlikeye attım, diye fısıldadı Teğmen Markov o gece yatakta birlikte uzanırken. Bu toplumu anladı; riskleri biliyordu. Ve sonuçlarından korkma duygusu vardı.

Hayır, dikkatsiz olan bendim. Ve bunlar sonuçlar.

Yatağa geri döndüm ve sanki gözyaşlarımı tutuyormuşum gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama pişmanlık benim için çok derin bunun için ağla. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey değil. Hamileliği sonlandırmak istemediğini varsaymalıyım, çünkü yapabilseydi şimdiye kadar kesinlikle yapardı.

Grandüşes Paris'e bu yüzden gelmiş olmalı. Başının belada olduğunu biliyordu, bu yüzden tüm Avrupa'yı koştı. Açıkçası, hamileliği ortaya çıkmadan, çar veya saray soylularından herhangi biri gerçeği tahmin etmeden önce Rusya'dan çıkması gerekiyordu. İngiltere kralı, Grandüşes'in aklı başında olmadığını öğrendiğinde - gerçek ortaya çıkmadan çok önce nişan iptal edilecek ve bu ona daha fazla zaman kazandıracaktı.

Grandüşes benden daha zeki olabilir.

Elimi karnıma koydum, hala kendimi orada gerçek bir bebek olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Paul'ün bebeği. Paul ve benim, birlikte.

Ailemin Paul ve benim bir araya gelmemiz konusunda çok kötü rol modelleri olduğu gece, annem bana onunla birlikte bebek sahibi olmamamızın asıl sebebinin eğitimimizle veya eğitimimizle ilgili olmadığını söyledi. kariyerlerimiz, bu şeyler kadar önemlidir. Birinden çocuğunuz olduğunda, ona sonsuza kadar bağlı kalırsınız dedi. Bu güzel ve mucizevi olabilir ve yine de bir yük olabilir - hayatınızın her zaman için bir başkasınıninkiyle iç içe olduğu

bilgisi. İlişkinizi tarif edemeyeceğim şekillerde dönüştürüyor.

Biriyle bu adımı atmadan önce, birlikte yaşadığınız hayatın yıkımını önceden kabul etmeye hazır olmalısınız ve ikinizin daha sonra yaratacaklarınızın daha da büyük olabileceğine inanmalısınız.

Büyük Düşes ve Teğmen Markov için “sonrası” yoktur. Yazlıktaki o gece, sahip oldukları tek şeydi.

Beni nasıl tuttuğunu ve şakağıma fısıldayarak bana küçük güvercini dediğini hatırlıyorum. Paul ölmüş olsa da, ondan bir şeyler yaşıyor. Bir oğlu ya da kızı olacak, gri gözleri ve akli başında biri olacak. O bebeği kollarımda tuttuğumu hayal ettiğimde, kuşkusuz büyük düşesin bu çocuğu istediğini biliyorum.

Ama şimdi onun bilmediği bir şey biliyorum: Paul Markov, St. Petersburg'da aşık olduğum utangaç, sadık teğmenden daha fazlası. Soğuk, zalim olabilir. O bir katil olabilir.

Moskova'ya giden trende, ayaklanma başladığında, Teğmen Markov, beni ve Katya'yı öldürecek bir gardiyanı vurdu. O zamandan beri o anı ne kadar koruyucu olduğunun, beni güvende tutmak için her şeyi yapabileceğinin kanıtı olarak hatırladım. Şimdi, vurduğu adama nasıl bakmadığını bile hatırlıyorum, ayağında kanlar içindeydi.

Öğleden sonra bir tür şaşkınlık içinde geçer. Yatağımdan kalkmadan saatler önce gibi geliyor ve bunu ancak yemek yemezsem, yemekten daha çok midemin bulanacağını fark ettiğimde yapıyorum. Yapabileceğim her eylem -Pencerede oturup Place Vendôme'a bakmak kadar önemsiz bir şey bile- feci şekilde geri tepebilirmiş gibi görünüyor. Bu elbette gülünç; Paris sahnesini izlemek çok daha az korunmasız seks yapmaktan daha risklidir. Ama bu kadar berbat etikten sonra, şu anda kendime güvenmiyorum. Suçluluk beni felç ediyor.

Alacakaranlıkta solgun güneş ışığı kararmaya başladığında, hizmetçi beni "akşam yemeğine" hazırlamak için geldi. Planlayıcımdaki satırı hatırlıyorum - bu gece Maxim adında birinin evinde yemek yiyorum. Keşke hizmetçiye gitmesini, ipek yorganın altına girmesini ve içinde bulunduğum, Grandüşes için yarattığım gerçekliği kapatmaya çalışmasını söyleyebilseydim.

Ama bir ömür yetecek kadar onun planlarını alt üst ettim. En azından randevularına sadık kalabilirim.

Hizmetçinin hizmetine sunuyorum. Petersburg'daki görevlilerle eşit olmasa da, birkaç iyi özelliğimden en iyi şekilde yararlanma konusundaki hünerlerini paylaşıyor. Kıvrık saçlarım, belli belirsiz Mısırlı gibi görünen kobalt mavisi nilüferlerle kaplanmış süslü altın taraklarla yumuşak bir buluta dönüştü. Bana verdiği elbise, mavinin daha koyu bir tonu, boncuklu ve yeni aldığım göğüs hattıma tam otururken, onun altından gevşek kıvrımlar halinde akıyor. En yakın gözlemci bile ortadaki hafif kalınlığı fark edemezdi.

Hizmetçiyi dikkatle izliyorum, gözlerinin belimde oyalanıp oyalanmayacağını merak ediyorum. Biliyor mu. Eğer öyleyse, herhangi bir işaret veremeyecek kadar akıllıdır.

Petersburg'da bana eşlik eden kadınlardan biri değil, diye hatırlattım kendime. Paris'te ne kadar kaldığımı bilmiyorum, ama hamileliğimden emin olana kadar, yani bir aydan altı

haftaya kadar çıkmadan hemen hemen kesinlikle ayrılmazdım. Hizmetçi, vücudumun her zaman böyle görünmediğinin farkında değil.

Bu bana zaman kazandırır ama ne kadar? Bir ay daha, en fazla—

Mücevherat için, hizmetçi siyah incilerden ağır, vidalı küpeler ve sıska parmaklarımı gölgede bırakacak kadar büyük yakut bir yüzük seçti. (Ateşkuşu boynumda duruyor, elbisenin yakasındaki koyu renk tül altında, hizmetçi tarafından fark edilmeden neredeyse gizlenmiş durumda.) Sonra ayaklarıma koyu renk terlikler kaydırılıyor, özenle boncuklu bir çanta ellerime koyuluyor ve kalın bir sargı bezi sarıyor. Bordo kadife ve siyah kürk omuzlarımda bol dökümlü.

Görünüşe göre “Suite Imperial” de kalıyorum ama Ritz'in geri kalanı neredeyse benim odalarım kadar gösterişli. Kırmızı halı, yaldızlı tavanlar - ihtişam , Kışlık Saray'ın seviyelerine tam olarak ulaşmıyor, ancak oldukça yakın.

Otelin bulunduğu alanı diğerlerinden ayıran kapılar, siyah giyimli iki iri, sert adamı ortaya çıkarmak için açılır. Anında onların benim kişisel korumam olduğunu anlıyorum. Teğmen Markov'un her zaman kapımda dikildiğini, her zaman beni koruduğunu, birbirimize her bakmaya cüret ettiğimizde gri gözlerinin benimkileri aradığını hatırlıyorum.

"İmparatorluk Majesteleri?" diyor muhafızlardan biri. "İyi değil misin?"

İzlerimde durdum, bir elim kalbimin üzerinde. Elbisemin boncuklu tülünün arasından Firebird'ümü hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim çok iyiyim. Artık gidebiliriz."

Bana gösterişli lobinin yalnızca bir bakışını sunan bir koridordan geçtiler ama benimki kadar gösterişli elbiseler içindeki kadınları, smokinli erkekleri ve ara sıra üstleri olan kadınları görüyorum şapka. Arkamdan duman gibi bir fisiltı dalgası geliyor. Bu boyutun teknolojisi bizimki kadar hızlı gelişseydi, etrafımda paparazzi kamera flaşları yanardı. İçimden ağlamak gelse de, nötr, hoş bir ifadeyi korumam gerekiyor.

Araba, Downton Abbey'de kullanacakları türden, koşu tahtaları ve kanvas bir tavana sahip, yere yakın bir roadster . Uyuşuk bir şekilde koltuğuma yaslanıyorum ve bu tamamen farklı Paris'in manzarasını seyrediyorum. Birkaç at arabası hala sokaklarda dolaşıyor ve çoğu görünüşe göre kırsaldan tarım ürünleri getiriyor. Biri eski moda metal süt kavanozlarıyla dolu, diğeri ise devasa peynir tekerlekleriyle dolu. Mağazalar ve dükkanlar daha küçük ve daha karanlıktır ve her biri, ürünlerinin reklamını yapan elle boyanmış tabelalarla bireysel görünür.

Sokakta gördüğüm çoğu insan, Ritz'de kalan bizler kadar zarif giyinmiyor, ama evde alıştığım modalarla karşılaştırıldığında, herkes daha resmi görünüyor. Her erkeğin bir ceketi ve kravatu vardır, arkadaşlarıyla barlara girenler bile. Her kadın uzun bir etek giyer ve çoğuna uygun özenle hazırlanmış şapkalar vardır. Yürürken kimse kahve yemiyor veya yudumlamıyor; cep telefonları ya da plastik poşetler yerine bastonlar ya da vantilatörler tutuyorlar.

Gizemli Maxim'in yaşadığı her yerde, arabanın bir malikanenin veya görkemli bir apartmanın önünde durmasını bekliyorum. Bunun yerine, şehrin en büyük, en hareketli restoranına benzeyen devasa, şatafatlı bir neon tabelada duruyoruz: Maxim's.

"Majesteleri! Tekrar hoşgeldiniz." Smokinli bu adam, maître'd veya mal sahibi olmalı. Her kimse, beni gördüğüne gerçekten sevindi. Hiç şüphe yok - düzenli bir müşteri olarak bir Rus prensesine sahip olmak harika bir reklam olmalı. "Özel odanız sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim," dedim sakince, rahatlamamı gizlemeye çalışarak. Burada kiminle buluşsam, onları kaçıramayacağım ve yaptığım küçük hatalar, özel bir alanda o kadar çok insan tarafından fark edilmeyecek. Her iki durumda da, sığır eti, ekmek ve peynirin lezzetli kokuları ağzımı sulandırıyor; önceki mide bulantım yerini yoğun bir açlığa bıraktı.

Maxim'in neredeyse Ritz kadar gür olduğu ortaya çıktı. Kıvrımlı oymalı çerçeveler, salon boyunca asılı duran uzun oval aynaları çevreliyor. Duvarları kaplayan ahşap, sanki kaplumbağa kabuğu gibi altın ve kahverengi dalgalanıyor. Bronz melekler tarafından tutulan çiçek şeklindeki lambalardan veya tepedeki devasa vitray duvardan ışık parlıyor. Diğer patronlar kürk, saten, mücevher ve mum ışığından oluşan bir bulanıklıktır.

Kapılar açılarak kitap rafları ve şezlongla donatılmış samimi bir yemek odası ortaya çıkıyor. Küçük masanın bir ucunda, beni karşılamak için ayağa kalkmış, beklediğim son kişiydi.

Theo, "Majesteleri," diyor. "Seni tekrar görmek ne kadar büyüleyici."

Bir sonraki kısa etkinlik telaşı -menüleri kabul etmek ve garsonlardan oluşan yaltaklanan ekip- bunu kabul etmem için bana bir saniye veriyor. Theo'yu New York'ta, bere içinde ve kanlar içinde bıraktıktan sonra, onu canlı ve iyi görmek beni ayakta tutuyor. Ve yine de tam olarak tanıdığım Theo değil.

Takım elbisesi siyah, vücuduna çoğu erkeğin görüldüğünden daha yakın kesilmiş - sanırım avangard bir tarz. Bıyık ve Vandyke sakalı ona çok yakışsa da, yüzündeki kılları çok komik buluyorum. Saçlarını o yağla, pomadla ya da o zamanlar erkeklerin jöle için kullandığı her neyse onunla taradı. Garsonlarla Fransızca konuşuyor ama benimle İngilizce konuşuyor - hafif bir Hollanda aksanıyla. Daha önce kendi sesimin aksan değiştirdiğini duymuştum ama başka birinin değişimini duymak daha da tuhaf.

Yine de gülümsemesi, şarap listesini garsona geri verdiğinde gösterişli oluşu, boynuna dolanmış koyu kırmızı eşarbın hafif eğimli eğimi bile: Bütün bunlar çok tanıdık.

Theo'nun Paris'te yaşadığını biliyordum; Petersburg'da Moulin Rouge'dan bahsederken bana gönderdiği mektupları unutmamıştım. Ama Theo'ya bakmak aklıma gelmemişti, çünkü çoğunlukla birbirlerini nasıl tanıyacaklarını çözemedim. Bizim Rusya evrenimizin ortak bir yanı yok. Theo önde gelen bir kimya öğrencisidir; Kıtanın diğer tarafından bir kraliyet mensubuyum.

Sanırım suçla birlikte savaşıyoruz ve kendi aptal şakam beni aptallaştırıyor. Gülümsememi dantelli mendilimle bastırıp öksürük gibi çıkarmaya çalışıyorum.

"İmparatorluk Majesteleri?" Garsonlar odadan çıkıp kapıları arkalarından kapatırken Theo sorar. Güvenlik ekibim hemen dışarıda bekliyor olsa da, şimdilik Theo ve ben yalnızız. "İyi misin?"

"Çok iyi teşekkür ederim." Bunu nasıl koyarım? "Ben sadece - son zamanlarda dalgınım ve seninle ne hakkında konuşmak istediğimizi tamamen unuttum -"

Gözleri genişliyor. "Amnezi seni yine mi etkiledi?"

"Amnezi?"

Theo, bunu yavaş yavaş alması gerektiğini biliyormuş gibi başını salladı. Sesi sabırlı olduğunu söylerken, "Aralık ayında hastalık beni ele geçirdi. Bu süre zarfında, size tanıdıklarımızı taklit ederek yazdım. Birbirini tanıyan diğer benliklerimiz, gölge dünyalar hakkındaki ilgi çekici fikirlerinizle Ocak ayında benimle iletişime geçtiniz—"

Her şeyi hatırladı . "Gölge dünyalar," diye tekrarlıyorum.

"Eğer teorin doğruysa," diyor Theo, "geçen Aralık ayında vücuduma yerleşen ve benim yerime hareket eden gölge benliğimdi. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Sonra daha dik oturdu, gülümsemesi soldu. Artık gerçeği tahmin etmiştir; onun güvenini korumanın tek yolu onu kabul etmektir.

"Aslında ben gölge dünyalardan birindenim," diyorum. "Büyük Düşes'e, sana ya da herhangi birine zarar vermek istemiyorum."

Wyatt Conley'den başka. Ama o sayılmaz.

Theo bundan ne çıkaracağını bilmiyor ve buna şaşmamalı. Bir an sonra, "İşteki bilimsel ilkeleri açıklayabilir misiniz?" diyor.

Benim evrenimde olduğu gibi, o dışarıdan bir yenilikçi, içeriden saf bilim meraklısı. "Çok iyi değil. Ama deneyeceğim." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. "Büyük Düşes neden sizinle temasa geçti?"

"Aralık ayı olaylarıyla ilgili izlenimlerimin kendisinininkiyle uyuşup uyuşmadığını görmek için. Toplam hafıza kaybımı paylaşmadı ama açıklaması ne kadar tuhaf olursa olsun, buna inanmaya başladım."

Başka bir deyişle, akli başında olduğundan emin olmak için kontrol etmesi gerekiyordu. Geçen Aralık ayında Theo ile paylaştığım mektuplar, gölge dünyaların bir yanılgıdan fazlası olduğunun tek kanıtıydı.

Hayret, Theo'yu canlandırdı, onu tanıdığım birine daha yakın birine dönüştürdü. "Belki de o mucizevi cihazlardan birine sahip misin?"

"Bir Ateş Kuşu." Parmağımı zincirin altından geçiriyorum. Başka bir boyuttan malzemeye odaklanması biraz zaman alıyor ama bunu yaptığında ifadesi aydınlanıyor. "Birinin bu boyutta yerli olup olmadığını kontrol etmeniz gerekirse, bir Firebird arayabilirsiniz. Nereyse kesinlikle üzerinde olacaklar. "

Nasıl kontrol edileceğine bir örnek olarak yakasını çekiştirdim ama şoka uğrayarak başka bir Firebird zinciri gördüm.

"İmparatorluk Majesteleri?" Theo, boynunda asılı bir şey olduğundan hâlâ habersiz olduğunu söylüyor.

Firebird'ünü kapıyorum, hatırlatma dizisine basıyorum ve...

"Owww!" Theo kendini geri itiyor, göğsünü tutuyor ve sonra etrafımıza, gösterişli çevremize bakıyor. "Vay canına. Tamam, nerede olduğumuzu bilmiyorum ama hoşuma gitti."

"Burada ne yapıyorsun?" İstiyorum. "Conley'le zaten konuştun mu?"

"Sana da merhaba." Ona bir bakış attığımda, iç çekiyor. "Hayır, bana verdiği koordinatlara gitmedim. Bunun yerine seni takip ettim."

"İşimiz bittikten sonra ona gitmemiz gerekiyordu!"

"Hangisini yapacağız. Önce kısa bir yoldan çıkamayacağımızı asla söylemedi."

Hâlâ tutmakta olduğum dantel mendile bir hayal kırıklığı daha sıktı. "Ya Conley onu atladığımızı düşünürse? Paul'ü dört parçaya daha ayırabilir..." Ya da dört düzine. Ya da dört milyon, böylece onu bir daha asla geri alamam.

"Hey," diyor Theo sert bir şekilde. "Conley'nin peşinde olduğu kişi sensin. Bu tren, siz gemide olmadıkça ilerlemez. Ayrıca Conley'in bildiği kadarıyla şimdiye kadar iyi küçük askerler olduk. Henüz anlaşılmayı bozmayacak."

Bunu benden daha fazla bilmiyor. Yine de haklı olduğunu hissediyorum - şimdilik. Conley uzun süre gecikmeye tahammül etmez. "Bu boyuta neden geldiğimi anlıyorsun, değil mi?"

Theo başını salladı, ama gülümsemesi soldu. "Evet biliyorum. Kafanı toplaman gerekiyordu. New York'ta olanlar çok yoğundu."

"Benden çok senin için," diyorum.

"En Travmatize Edilmiş yarışmayı sonraya saklayabiliriz, tamam mı? Tamam, bir yerde dinlenmek istedin - sanırım lüks, güvende olacağını bildiğin bir yerde."

"Buraya 'lüks' olduğu için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

Theo ellerini üstümüzdeki kristal avizeyi, duvarlardaki boyalı duvar resimlerini, hepsini alacak şekilde uzatıyor, " Yanılıyor muyum? Ama ekliyor, "Ve senin de güvende olman gerekiyordu. Sağ? Aksi takdirde, hatırlamak senin için üzücü olmalı - biliyorsun. Diğer Paul."

Dürüstçe anlamıyor. "Theo, bu boyuta geldim çünkü Paul'ü göremeyeceğimi bildiğim tek yer orası. Hatta olamazdı bakmak değil o sana yaptıklarından sonra ona."

Theo irkilir; eliyle bir dizini kapatıyor. "Bu, anlatılmasının ötesinde berbattı. Gibi Ama değil bizim Paul beni vurdu."

"Farklı versiyonlar - benzememekten çok benzerler. Bunu görmüyor musun?"

"Ne yani, eğer bir Paul bana kötü bir şey yaptıysa, o andan itibaren Paul'ün her versiyonundan nefret mi etmeliyim?"

"Demek istediğim bu değildi."

Duvarlardaki titreyen gaz lambaları artık yeterince ışık vermiyor gibi görünüyor. Lüks görünmek yerine, ağır ahşap oymacılığı ve devasa tavan avizesi beni klostrofobik hissettirmeye başladı. Yaldızlı bir kafes hala bir kafestir.

Yavaşça, "Theo, bu dünyaya ilk geldiğimde - her boyutta ne kadar farklı olursak olalım, içimizdeki bir şeyin her zaman aynı olduğuna inanmaya başladığım yer burasıydı. Ona sonsuz bir ruh veya bir ruh deyin, ama her ne ise, bizimle ilgili en önemli şey ve bu sabittir. Ne olursa olsun asla değişmeyen kısım bu."

"Ruh," diyor Theo, hayatım boyunca ailemden ve onların mezun öğrencilerinin her birinden duyduğum bir ses tonuyla; Bunun anlamı, Bu bilim değil.

Bazen zor, ampirik gerçeğin önemli olduğunu düşünmezler.

Hangisi tam bir saçmalık.

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Ruh. Paul'ün ruhunu kendiminkinden daha iyi bildiğimi sanıyordum. Ama seni vurduğunda, onu tanımadığım yollar olduğunu anladım. Onun içindeki karanlığı gördüm. Gerçek karanlık. Ve onu hala seviyorum, ki bu her şeyden daha korkutucu. Ama ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum..."

Boğazım kapanıyor ve göz yaşlarımı geri atıyorum. Hamilelik hormonları bence.

Theo henüz bebekten haberi bile yok.

Rahatlamak için ona baktım, sonra geri çekildim çünkü şu anda Theo çok öfkeliydi .

"Sonsuz bir ruh," diye fısıldıyor. Sesinin sakinliği, olması gerektiği gibi beni kesiyor. "Çoklu evrenin sayısız boyutunda yalnızca bir benlik ve hepimiz birbirimizin günahlarının hesabını vermek zorundayız. Bu da senin için hâlâ babanı kaçırmaya yardım eden ve Paul'e cinayet suçu işleyen Theo olduğum anlamına geliyor. Sana ihanet eden. Bana baktığında, gördüğün tek şey bu."

Hayır, bu doğru değil demek istiyorum . Ama yapamam. Yine de Theo'ya baktığımda içimde bir şüphe kıvılcımı hissediyorum.

Theo'ya ihanet edenin ben olduğumu ancak şimdi anlıyorum. Onu kendi gözüyle görmeyi, yaptığı seçimlere ve gösterdiği sadakate saygı duymayı reddederek, ona şu anda ihanet ediyorum.

Theo, "Bu Paul bizim Paul'ümüz değil," diyor. Şimdiye kadar o kadar kızgın ki, sanki farkedilmiyormuşum gibi, bana bakıyormuş gibi görünüyor. "Tıpkı o Theo olmadığım gibi. Tamamen farklı bir Theo'nun yaptığı bir şey için beni suçlamadı ve ben de New York'ta

olanlar için onu suçlamayacağım. Kahretsin Marguerite, vurulan benim! Ben bırakabiliyorsam sen neden veremiyorsun?"

Ayağa kalkar ve sandalyesini masaya doğru iter. Görünüşe göre Büyük Düşes bu akşam yemeğini yalnız yiyecek.

Theo devam ediyor, "Neye inanmak istiyorsan ona inan. Benden şüphe et, Paul şüphe et, eğer seni daha iyi hissettirecekse, Paris'te saklan. Ama sen Paul'ü kurtarmayacaksan, ben yaparım."

Bununla birlikte, özel yemek odasından dışarı çıkıyor.

Şimdi sadece ben ve titreyen gaz lambası. Paul'ü üç kez kaybettim - Teğmen Markov bu boyutta öldüğünde, Wyatt Conley ruhunu parçalara ayırdığında ve Paul'ün Theo'yu vurduğunu gördüğümde. Şimdi Theo'yu da kaybettim.

Hiçbir dünyada bu kadar yalnız olmamıştım.

21

Ertesi gün şafak söktüğünde birkaç saatten fazla uyumadım. Yorgunluk vücuduma ağırlık yapıyor ve gözlerimin altında koyu halkalar oluşturuyor.

Bu kısmen hamileliğimden kaynaklanıyor. En azından bu yüzden her iki saatte bir işemek için kalkmam gerektiğini düşünüyorum.

Bebeklerin seni ancak doğduktan sonra uyanık tuttuğunu sanıyordum .

Yine de çoğunlukla uykusuzluğum suçluluk duygusundan geliyor. Birçok neden zihnimde kaynar, sıcak ve heyecanlıdır ve birini bir kenara bırakır bırakmaz, yerini başka bir baloncuk alır.

Büyük Düşesi hamile bıraktım. Yaptığım en kötü şey. Umarım yapacağım en kötü şeydir. Bundan daha ne kadar kötü olabilirim ki?

Theo son üç ayı ondan nefret ederek geçirdiğimi düşünüyor . Theo'dan asla nefret edemezdim. Diğerinin bana çektiklerinden sonra bile, dikkatli yalanlarıyla, tüm hayatımı kurma şekliyle. ailesini ve Paul'ü de, ya da flört ederek, eğilerek ve bana "Meg" diyerek beni nasıl rahatlatmıştı. (Bu lakabın düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.) Geçen birkaç günden sonra, Theo'nun benim için ne kadar çok şey yaptığını, ne kadar fazlasını vereceğini her zamankinden daha iyi biliyorum. Başına gelen bir şey yüzünden ondan nasıl şüphelenebilirdim? Triadverse'deki Theo'nun asıl kurbanıydı - ben değil, annem değil, hatta kaçırılan babam bile.

Theo ve ben ev ofisine geçmedik. Conley muhtemelen Paul'ü terk ettiğimizi düşünüyor. Yapmadım - asla yapmam. Onunla tekrar nasıl olacağımdan emin olmasam bile onu eve getirmememin imkanı yok.

Başka bir Paul'ün davranışlarının, sevdiğim Paul'um hakkındaki duygularımı etkilemesine izin veriyorum. Theo'nun dün geceki sert konuşmasından sonra bunun ne kadar acımasız ve

adaletsiz olduğunu anladım. Yine de kalbim, Paul'ün Theo'yu tekrar tekrar vururken gözlerindeki canice donukluğu hatırlıyor.

Sonsuz zayıf bir gün doğumu gibi hissettiren şeyden sonra, sonunda uykunun olmayacağını kabul ediyorum. Kadife cübbeye sarınıyorum ve bir şekilde zaman öldürmenin bir yolunu dileyerek, görkemli Suite Imperial'de dolaşıyorum. Elbette, raflarda kitaplar var - bu alternatif zaman çizelgesinin muhtemelen ailemi büyüleyecek tarihleri ve ansiklopedileri. Not almam gereken türden bir şey ama yapamam, aklım bu kadar hızlı koşarken olmaz.

Belli ki televizyon ya da bilgisayar yok. Wi-Fi'den önceki hayat çorak bir zamandı.

Sonunda, Grandüşes'in eskiz defterine ve pastel boyalarına bakıyorum. Eskiz defterini açmaktan kaçındım çünkü Paul'ün portresinin o sayfalarda olduğundan kesinlikle eminim. Bana bakan yüzünü görmeye hazır değilim, henüz değil. Ama Teğmen Markov'un bana bir kutu pastel boya verdiğini hatırlıyorum - Noel hediyesini ne kadar sevdiğimi fark ettiğinde gözlerindeki ışık. Elbette onlarla bir resim çizebilirim, sadece bir tane.

Eskiz defterini elime alıyorum, içinde çizilmiş bir şey görmemek için hızlıca boş bir sayfaya geçmeye karar verdim. Ama masadan alır almaz katlanmış kağıtlar yere düşüyor. Gözlerimi kısıp onlara baktığımda kaç tanesinin mektup olduğunu görüyorum.

Onları okursam, Grandüşes'in mahremiyetini ihlal etmiş olur muyum? Benim de hamile kaldığım vücudunda dolaşıyor olmamla karşılaştırıldığında, postayı gözden geçirmek çok da önemli görünmüyor. Ayrıca, belki mektuplar bana ne planladığını söyler - ona ne olacağını.

Kötü bir şekilde lekelenmiş mürekkeple açtığım ilki, isyan sırasında kendisinden iki kat daha büyük bir düşman askeriyle mücadele ederek hayatımı kurtarmış olabilecek küstah küçük kız kardeş Katya'dan:

Sana şu "gölge dünya" hakkında sessiz olmanı söylemiştim ama beni hiç dinlemiyorsun. Onlara sadece uydurduğunuz bir hikaye olduğunu söyleyin, böylece eve dönebilirsiniz. Babam, sen Fransız doktorunla görüşürken balolara katılmamın uygun olmadığını söylüyor ve ben her gece oturmaktan yoruldum. en azından Yaz için Tsarskoye Selo'ya gittiğimizde evde olur muyuz? Bundan her zaman zevk alırsın.

hafifçe gülümsüyorum; Katya, kabul etmese de beni özleyiyor. Ben de onu özledim.

Ama - yaz zamanı. Ben de diğer Marguerite'nin ilk gerçekleştirmede yapmış olması gereken şeyi yapıyorum, Eylül ayının sonlarına kadar haftalar ve aylar sayarak. Bu hamileliği bu kadar uzun süre nasıl saklayabilirim?

Bu sorunları onun için çözebilseydim, yapardım - ama yapamam. Kimsenin yapabileceğinden emin değilim.

Sonraki mektup daha rahatlatıcı çıkıyor; küçük kardeşim Peter'dan.

Margarita, keşke burada olsaydın. Çok çalışıyorum ve Profesör Caine bir Afrika haritası çizmeme yardım ediyor. Babamın gençken Afrika'da ateş etmeye gittiği zamandan beri bir aslan derisi var, ama bence sadece derisini almak için aslanı öldürmek demekti. Eğer bir gün Afrika'ya gidersem hayvanların fotoğraflarını çekerim çünkü bu şekilde hayvanlar mutlu olur

ve ben hala onlara sonsuza kadar bakabilirim. Ayrıca aslan derisi artık pis kokuyor. Lütfen yakında Fransa'dan eve gel. Seni seviyorum.

Her kelimeyi yazmaya çalışırken Peter'ın tatlı küçük yüzünü hayal ettiğimde göğsümde bir kakhaha kopuyor. Yaşına göre çok küçük ya da öyleydi; belki o zamandan beri büyümüştür.

Bir sonraki mektubu alıyorum, rahatlamış ve babamın el yazısını tanıdığım için minnettarım. Tabii ki, bu mektup benim "öğretmenim" Henry Caine'den imzalanmış olsa da.

Majesteleri,

Konuştuğumuz gibi, Paris'te geçirdiğiniz zamanın faydalı olduğunu duyduğuma sevindim. Çar sabırsızlığını dile getirmiş olsa da, onu psikoterapinin gerçek tıbbi değeri olduğuna ve nekahatinizin aceleyle getirilmemesi gerektiğine ikna etmeye çalıştım.

Tahmin ettiğimiz gibi, İngiltere kralı dikkatini oğlunun gelini için Rumen prensesine çevirmiş görünüyor. Çar bunu şiddetle hissediyor, ancak sağlığını diğer tüm düşüncelerden daha ağır basıyor. Ayrıca, Vladimir Polonyalı prensese kur yaptığına göre, Çar Alexander'ın şimdilik yeterince çöpçatanlık yaptığından şüpheleniyorum.

Kabul ediyorum, torun sahibi olma hevesine sempati duymadan edemiyorum.

Her halükarda dinlenin ve sağlığınıza dikkat edin. Nasıl hissettiğini ve sana ihtiyacın olabilecek herhangi bir şey gönderip gönderemeyeceğini söyle.

Bu mektup görüldüğünden çok daha fazlasını söylüyor.

Bu dünyanın Marguerite'si Paul'le geçirdiği geceyi hatırlıyorsa, bu aynı zamanda merhum tsaritsa, annem ve kraliyet öğretmeni Henry Caine arasındaki kısa, gizli bir ilişkinin sonucu olan ebeveyniyle ilgili gerçeği de hatırladığı anlamına gelir. Sırrı sakladı ve o ve Babam bir ilişki kurdu.

Grandüşes Margarita'nın sonunda onu seven bir babası var. Bunca şeyi alıp götürdükten sonra ona verdiğim tek şeye tutunuyorum.

Babam da açıkça hamileliği biliyor. Torun , diye yazdı. Büyük düşesi çarın gözünden uzun bir süreliğine uzaklaştırmak için bu planın yapılmasına muhtemelen o yardım etti.

Ama babamın bundan sonra ne olacağı hakkında bir fikri varsa, bu mektupta yok.

Katya ve Peter'dan haber almak beni beklediğimden daha fazla ısıttı. Rusya Evreni'nden ayrıldığımdan beri onları özledim, ki bu diğerlerinin hiçbirinin tam olarak anlamadığı bir şeydi. Onları sadece bir aydır tanıyorsun, dedi Josie bir kere sinirlenerek. Onlar benim gibi senin kardeşlerin değildi. Haydi!

Değillerdi ve öyleydiler. Kendinizi bu tamamen yeni insanda görmek için bir tür sihir var. Biriyle akraba olduğunuzda, bazen mantığın ötesine geçen yollarla bağlantı kurarsınız. Rusya'da sadece Paul'e aşık olmadım; bir şekilde diğer aileme de aşık oldum. Hepsi.

Tahtın varisi olan ağabeyim Vladimir'den bir tane bulmak için tüm düşmüş mektupları tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Bulamayınca kalbim kırılıyor.

Yazacaktı. O yapardı. Vladimir'in nezaketi, onun hakkında neredeyse ilk fark ettiğim şeydi. Kaykayını kullanmama izin vermeyen ablam yerine ne zaman koruyucu, sevecen bir abim olsun istesem, aklıma Vladimir gibi biri gelirdi. Ve bu Marguerite ona yakın kardeşim - bu en başından belliydi.

Ona hamileliği anlatacak kadar yakınlar.

Ve söyledi. . . hiçbir şey değil.

Vladimir, Scarlet Letter tipine pek benzemiyor ama bunun ne kadar farklı bir dünya olduğunu hatırlamam gerekiyor. Ahlakları, insanların ırkçılığın tamam olduğunu düşündüğü ancak evlilik öncesi seks konusunda çıldırdığı bir yüzyıl öncesine benziyor. Bunun için ondan nefret eder miydi? Olmasa bile, Vladimir onu muhtemelen sonsuza kadar kesmek zorunda olduğunu hissedebilirdi.

Bu Marguerite'e kardeşini de mi kaybettim?

Gün boyunca Theo'nun aramasını bekliyorum - Suite Imperial'in telefonu olmadığı için tam anlamıyla değil, otel aracılığıyla bir mesaj göndererek. Daha fazla restoran rezervasyonu görmeyi umarak randevu defterine baktım ama sadece bir not var, o da yarın için: Kuzen Karin'den bir söz. Anılarımda arama yapsam da Aralık ayında bu boyuttayken herhangi bir "Karin"e not yazdığımı hatırlamıyorum; sonra tekrar, güya Avrupa'daki kraliyet ailelerinin yarısıyla akrabayım, yani bu herhangi biri olabilir.

Theo'yu tekrar ne zaman göreceğimi ya da göreceğimi tek bir satır bile söylemiyor.

Güvenlik görevlilerinden birinden kimyager Theo Beck'in izini sürmesini isteyebilir miyim? Olabilir. Ama Grandüşes'in bu dünyanın Theo'yla olan dostluğu hakkında ne kadar bilgi sahibi olduklarından ya da çara ne kadar rapor vereceklerinden emin değilim. Mümkünse ihtiyatlı olmalıyım. Theo'nun nerede veya ne zaman olabileceğine dair bir fikrim olsaydı...

-ama sonra anlıyorum, biliyorum. Aslında, kendi başıma tahmin etmem gerekirdi ama Theo'nun kendisi Aralık ayındaki mektuplarından birinde söyledi.

Bu yüzden gece çöktüğünde, odamda erkenden bir akşam yemeği yerim ve hizmetçime beni dışarı çıkmam için hazırlattırırım (bu sefer kimono tarzı kollu, göğsünde ince altın işlemeli ve siyah kürk süslemeli koyu kırmızı kadife bir elbise. etek ucunda). Sonra arabamı arıyorum.

"Nereye, Majesteleri?" Şoför sorar.

"Moulin Rouge" diye cevap vermek biraz heyecan verici.

Yukarı çıktığımızda ilk neye bakacağımı bilemiyorum: kırmızı yel değirmeni işareti, kapılardan akan hoi polloi ve bohemlerin karışımı ya da kutsal inek, sırtında pagoda olan devasa bir fil heykeli. Bunun film için uydurulmuş bir şey olduğunu düşündüm. Sanırım değil.

İçeri girerken, sadece zamanda geri adım atmadığıma dair ipuçları görüyorum. Siyahi, Doğu Asyalı, Kızılderili gibi pek çok renkli insan görüyorum ve birkaçı bariz bir şekilde eğlendiriciyken, diğerleri iyi topuklu konuklar. Bahse girerim bu evde o kadar yaygın değildi; puanlar ırkçı olmadığı için bu evrene gidiyor. Ayrıca duvarda bir tür Art Nouveau tarzında, bin ışıkla parıldayan altın bir elbise giyen koyu tenli güzel bir kadını gösteren canlı bir poster var; saçları bana Medusa'nın yılanlarını hatırlatan kıvrımlı kıvrımlarla etrafına kıvrılıyor. Üstte akıcı, ayrıntılı bir yazı tipiyle yazılan isim Beyoncé. Posterin altında bir sonraki performansının tarihleri var.

Çoğunlukla, yine de, sahne saf bacchanal. kulüp muazzam - ve yüzlerce insan ahşap zeminlerde dans ediyor ya da balkonlardan tezahürat yapıyor. Dolu bir orkestra, bu evrende görünüşe göre cancan için yazdığı bir Taylor Swift şarkısı olarak tanımam için biraz zaman alan bir numaraya çarpıyor.

Muhafızlarım bana bu kadar müstehcen bir yere kadar eşlik ettikleri için heyecanlı görünmüyorlar ama en azından biri sorumlu birini getirdi. Beni karşılarken kibarca başımı salladım ve ardından, "Bana Bay Theo Beck'in nerede olduğunu gösterebilir misiniz? Kimyager mi? Buraya sık sık geldiğini biliyorum. Bu gece burada mı?"

"Ama tabii! Sana Jardin de Paris'i göstereyim ."

Bu Moulin Rouge'un arka verandası gibi görünüyor. Fırfırlı etekli dansçılar saçlarında parlak renkli tüylerle açık hava sahnesinde oynasırken fil sahnenin üzerinde yükseliyor. Etrafımızdaki herkes yiyor, içiyor, gülüyor, sigara içiyor, sigara olmayabilecek şeyler içiyor. .

En uzak masanın sonunda, yanında şişeler ve bir bardaktan başka bir şey olmayan Theo oturuyor. Ascot çarpık; şapkası kayıp. Sanırım şişeleri çoktan örnekledi.

Muhafızlarıma geri adım atmalarını işaret ediyorum. Heyecanlanmazlar ama itaat ederler. Yalnız, Theo'nun masasına gidip ona en yakın koltuğa oturdum.

Ben yaklaşırken bana bakmıyor ama beni gözünün ucuyla tanımış olmalı. "İlginç bir yer" diyor. "Paris."

"Nereye gideceğini biliyorsan," diye yanıtlıyorum.

Theo fili işaret ediyor. "Bir fiyatına frank—sadece bir frank!—Filin içine girebilirim. Bir ayağında merdiven var, görüyorsunuz. Oraya tırmanırsanız, size istediğiniz kadar afyon verecek olan dansözler sizi eğlendiriyor."

"Zaten yukarı çıktın mı?" İhtiyacım olan son şey, konsantre olmamız gerekirken Theo'nun kafayı yemesi.

Ama başını sallıyor. "Sadece bana söylenenler." Sonra kendini toplar ya da yapmaya çalışır. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

İçgüdüsel olarak elim midemi kapatıyor. "Hayır teşekkürler."

"Hadi. Böyle absinthe içmek için bir daha asla şansın olmayacak. Evet, eve geri getirebilirsin ama pelin ile eski yöntemle demlemezler. Yani halüsinojenik kaliteyi alamıyorsunuz." Reddettiğimi duymamış gibi, Theo boş bardağını aramıza kaydırıyor, sonra pelin olduğunu tahmin ettiğim şeyi - peridot ile tamamen aynı renkte soluk yeşil bir likör - döküyor. Sonra jantın üzerine tuhaf, delikli bir gümüş parçası koyar ve üstüne tek bir küp şeker koyar.

"Ardından buzlu su geliyor," diyor Theo, içindeki soğuktan donmuş bir şişeyi kaldırırken. "Doğru yapmak istiyorsanız yavaş gitmelisiniz. Küp şeker eriyene kadar damla damla.

"Bunu ne kadar süredir uyguluyorsun?" İstiyorum.

Theo, "Gecenin çoğu," diye itiraf ediyor. Gözlerini küp şekere damlayan sudan hiç ayırmasa da, daha alçak sesle, "Dinle - dün söylediğim bazı şeyler - haddimi aşım" diye ekliyor.

"Hayır, değildin." Sonunda kendime itiraf ettikten sonra, Theo'ya itiraf etmek kolay. "Sana haksızlık ettim. Diğer Theo'nun yaptığı şeylerin seni görmeme engel olmasına izin verdim. Gerçek sen, yani. Tüm bu yolculuk boyunca tanıdığım en cesur, sadık ve iyi insanlardan biri olduğunu kanıtladın."

Theo asla utangaç olmadı; övülmeyi sever. Gerçekten kızarmasını bu kadar şaşırtıcı yapan da bu. "Teşekkürler. Sen de o kadar kötü değilsin."

" Lütfen. Tam bir aptaldım."

"Hey. Bunların hiçbirisi." Gülüşü absinthe'den özensiz, ama samimiyet geliyor. "Seni böyle iş başında görmek - Marguerite, inanılmazdı. O hava saldırısı sırasında bombadan sonra atlayış şekliniz; Ben hala korkudan kendime işerken sen yaraları sarıyordun."

gülmeden edemiyorum. "Kelimenin tam anlamıyla değil."

"Kapat. Ne kadar yakın olduğunu bilmek istemezsin." Şimdiye kadar Theo, orantısız, absinthe eğik bir sırtıyla gülümsemeye başladı. "Bu boyutları çok hızlı büyütüyorsunuz. Koşarak yere çarptın. Lanet olası Rus mafyası tarafından kaçırıldın ve kendi başına kaçtın!"

"Metal ızgaradan kopardın."

"Tamam, sadece yüzde doksan dokuzunu yaptın." Derin bir nefes alır. "Evet, bazen beni deli ediyorsun. Ama sen harikası. Sanırım sen tanıdığım en inanılmaz insansın."

Bu konuşma belki de gitmemesi gereken bir yöne gidiyormuş gibi geliyor. Ben de "Haklısın. Paul ile son boyuta ulaşabilmek için ev ofisine gitmeliyiz."

"Her zaman Paul. Ondan sonra onu boyutta bulmaya devam ediyorsun. boyut. Kader bu olmalı, değil mi?"

"Belki," diyorum, şu anda kadere inanmak benim için zor olsa da.

Theo'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Ama beni hemen hemen aynı sıklıkta buluyorsun gibi görünüyor."

"Evet. Sanırım yaparım."

Aniden Theo'ya hamilelikten bahsetmek istiyorum. Bunu biriyle konuşmak yardımcı olabilirdi ve neden bu kadar kafamın karıştığını daha iyi anlardı. Ben ağzımı açarken, Theo su şişesini bıraktı - küp şeker ancak yarıya kadar çözüldü - ve bir elimi iki elinin arasına aldı. "Dinle," diyor. "Bunu söyleyecek kadar sarhoşum, o yüzden söyleyeceğim ve sonra devam edebiliriz. Tamam?"

Oh hayır. Ama sadece "Tamam" diye cevap verebilirim.

"Paul'u sanki kardeşim doğmuş gibi seviyorum. Ve sanırım artık benim de seni sevdiğimi biliyorsun. Tam olarak bir kız kardeş gibi değil."

"Göre-"

Bitirmeye kararlı bir şekilde bir elini kaldırdı. "Umarım her zaman birbirimizin hayatının bir parçası olacağız. Sen, ben ve Paul, üçü de. Eğer sen ve Paul bunu çözerseniz, birlikte olursanız, o zaman sizin adınıza sevinirim. Ve sonsuza dek senin iyi arkadaşın Theo olacağım, vb. Theo, düşüncelerini absinthe sisinden temizlemeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Yakınlarda akordeonlar çalıyor ve insanlar dans ediyor, şamata bize dokunmadan Theo ve benim etrafımda dönüyor. "Ama belki - belki sen ve Paul birlikte olmazsınız."

İki hafta önce bile, Paul'le benim birbirimizden ayrılma fikrine gülerdim. Kaderimiz vardı, diye düşündüm. Kader. Ebedi. Şimdi gelecek önümde uzanıyor, boş ve bilinmez.

Theo son sözlerini söylerken hızlanıyor. "Diğer adam' en iyi arkadaşım olmasa bile, başka birinin ilişkisini bozmaya çalışacak türden bir adam değilim. Yüzde yüz, başka bir boyutta yüzü olan başka bir adamın yaptıkları yüzünden Paul'den ayrılmamanız gerektiğine yüzde yüz eminim. Ama - hepsi bu kadar değilse, Paul'le ilişkiniz sandığınız gibi değilse ve çekip gidiyorsanız - peki. Sözde 'iyi aralık'tan sonra, ilgilenebileceğinizi düşünüyorsunuz. . "

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve gülümsüyor ve sonra sesi kırılıyor. "Olacağımı biliyorum."

İnsanlar kalbinin ikiye bölündüğünden bahseder ama ben hep bunun bir metafor olduğunu düşündüm, artık değil. Ama gerçekten öyle hissettiriyor, sanki içimdeki değerli bir şey ikiye bölünüyor, ikisi de tamamlanmamış gibi.

Elimi ağzına götürüyor. Dudaklarının parmaklarıma değmesi tüy gibi hafıftı - bir öpücüğün hayaleti, bir anda bitti ve sonra bıraktı.

Theo, "Bu gecelik bu kadar ciddi konuşma yeter," dedi, aniden tekrar konuştu. Suyu küp şekerin üzerine dökmeye devam ederken gülüyor - gerçek olamayacak kadar yüksek ve zor -. "Pelin o süt rengine nasıl dönüştüğünü gördün mü? Opal gibi. Böylece içmeye hazır olduğunu anlarsınız. Bu şeylerden ilk bardağını sana vermek için sabırsızlanıyorum."

"Ben içmem" diyorum.

"Hey, burada yasal içki içme yaşı yok. Ya da varsa, ikimiz de bittik."

Sadece kelimeleri ağzımdan kaçırdım: "Hamileyim."

Theo tekrar gülüyor ama sonra ciddi olduğumu anlayınca yüzü düştü. Çenesi düşüyor ve "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Etrafımızdaki müzik ve kahkahalar benimle alay ediyor gibi görünüyor ve tek bildiğim buradan gitmek istediğim. Sandalyemi geri itip korumalarım döndüm. "Beni hemen Ritz'e geri götürün."

Filin dikkatli gözleri altında bana çobanlık etmeye başladılar. Sadece bir kez omzumun üzerinden Theo'ya baktım, tam da onu bir yudumda absinthe bardağından aşağı izlemek için zamanında.

22

TÜM SÜRÜCÜ EVDE, KENDİMİ KONUŞUYORUM. Theo'nun sana karşı hisleri olduğunu bilmiyormuşsun gibi değil. Daha önce de söylemişti.

Ben de kendimle tartışırım. Böyle değil! Theo hiçbir zaman bu şekilde ortaya çıkmadı, bir kez bile.

Theo'nun itirafı beni duygulandırdı ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. Özlem duymadan ona acıdım; Onunla romantik olarak birlikte olmak istemedim onu seviyorum. O gece Londra'da ona ulaştığımda bile, sadece rahatlık ve yakınlık istedim ve sarhoş kederimde, seks bunu istemenin tek yoluydu. Duyguları beni içten içe parçalıyor çünkü beni çok değer verdiğim birini incitmeye zorluyor.

Ama bu gece bu kadar sarsılmamın tek nedeni bu değildi. Marguerite ve Theo of the Warverse arasındaki ilişkiye bu kadar sert tepki vermemin nedeni bu değildi. Paul yerine Theo'yu seçmek istediğimden değil, başka bir seçeneğin mümkün olduğunu gördüm.

Paul ve ben gerçekten her dünyada, her yaşamda bir kaderi paylaşıyor muyuz? Yoksa hayatım için binlerce olası yoldan sadece biri mi? Theo Beck başka bir yol, Marguerites'in başka dünyalarda yaptığı başka bir seçim olabilir; Bunu şimdi anlıyorum, ama kalbim hala inkar etmeye çalışıyor. Paul kadere inanır. ben de inanmak istiyorum.

Kan ve ihanetten sonra bile içimdeki boşluk Paul'ü özlüyor. Sadece Paul.

Ve Theo'ya hamilelikten bahsetme şeklim - bu daha beceriksiz olabilir miydi? sanmıyorum. Kusmam ya da başka bir şey olmadan olmaz. O sırada konuyu Theo'nun itirafından değiştirmek için bir şey söylemem gerektiğini hissettim. İşe yaradı.

Belki de bunu çabucak halletmem ve Theo'yu kendi başına halletmem iyi oldu. Hamileliğimi tekrar tartıştığımızda, Theo bazı şakalar, bazı teoriler ve kendini korumak için kullandığı diğer şeylerle ortaya çıkacak zamanı bulmuş olacak. İzin verdiğinden daha savunmasız.

Haberi verdiğimde Paul ne diyecek? Onu daha yakından tanıyor olsam da -Theo'dan daha fazla, herkesten daha fazla- tepkisini hayal edemiyorum. Ama tabii ki ona söylemeliyim. Paul'um, bu çocuk dünyaya geldiğinde onun bir parçası olan Teğmen Markov'un içindeydi.

"İmparatorluk Majesteleri?" şoförüm diyor. "İyi misin?"

Mendilimin içinde ağlamaya başladığımı ancak o zaman anlıyorum. Sadece başımı sallıyorum. Şoför elinden geleni yapsın.

Ritz'deki Suite Imperial'e geri dönmek, yaldızlı bir kalenin duvarlarına adım atmak gibi geliyor. Bazı yönlerden kilitli kaldım ama en azından dünyanın geri kalanı bu gece kilitli. . . Ya da öyle düşünüyorum, masanın üzerindeki saksı orkidelerini küçük sarı bir zarfın yanında görmeden önce. Çiçeklerin üzerindeki kartta şöyle yazıyor: Saygılarımla.

Zarfı yırtıp açıyorum. İçindeki ince sarı kağıdı çıkardığımda bunun bir telgraf olduğunu fark ettim, hayatımda gördüğüm ilk gerçek telgraf. Her kelime düz büyük harflerle yazılmıştır. Yine de başka bir şey okumadan gönderenin adını görüyorum: WYATT CONLEY, NEW YORK CITY .

Bu boyutta bir milyoner mucit, bu dünyadaki Marguerite'nin en ufak bir teması bile olmayan biri. Gönderenin bu evrenin Conley'i olmadığını ve mesajın Grandüşes için olmadığını biliyorum. Bu benim için.

KURALLARIMDA BİR BOŞLUK BULDUĞUNUZ -(DUR)- ÇOK AKILLI -(DUR)- SABRİMİ DENEMEYİN -(DUR)- 48 SAAT İÇERİSİNDE EV OFİSİNDE TOPLANTIYA GELİN VE SON KIRMIZI SİZE YENİLENECEKTİR - (DUR)- DAHA FAZLA ERTELEME YAPACAĞIZ ŞARTLARI LEHİNE DAHA AZ MÜZAKERE YAPACAĞIZ - (DUR)- BENİM İÇİN ÇALIŞMAK BANA KARŞI DA DAHA İYİ MARGUERITE UNUTMAYIN -(DUR)- BU KADAR İYİ İŞLER -(DUR)-

Son cümle midemi bulandırıyor ya da belki bu yine hamilelik mide bulantısıdır. Bilmiyorum. Belki ikisi de.

Kendimi hazır hissedip hissetmemem önemli değil. Paul'ü kurtarmak zorundayım, ve bu yarın gideceğim anlamına geliyor.

Conley'le tekrar karşılaşmadan önce Theo'yla bir kez daha konuşmam gerektiğini düşünmeseydim şu an giderdim. Birleşik bir cephe sunmalıyız - ve şu anda, bu boyutun dışına sıçrarsam Theo'nun takip edeceğinden emin değilim.

Hayır, elbette yapardı. Bunu Paul için yapacaktı.

Yatağa girip yatağımın yanındaki tek camlı lamba yandıktan sonra derin bir nefes alıyorum. Sonunda Grandüşes'in eskiz defterini alıp açıyorum. Üst sayfada çizilmiş daha önce bakmadığım portre: Teğmen Markov. Paul. Beni aşık eden adam.

Onu en yumuşak, en kesin çizgilerle kazıdı. Sadece renk ima etti. Yine de onda hayatla yanan bir şeyi yakaladı.

Yüzündeki ifadeyi biliyorum; Işığın kalitesinden nerede durduğunu bile biliyorum. Paul'ün onu Fabergé yumurtalarına hayran kalabileceği Paskalya Odasına götürdüğü düşüncesini çizdi. Annemin portresi, nazıkçe ellerime yerleştirdiği şarap rengi bir yumurtanın kalbinde asılıydı; Yüzünü görmek için içerideki karmaşık altın mekanizmaya baktığımı hatırlıyorum - güçlü ama belirsiz. Aynen böyle. Benim Paul'um gibi.

Bir sonraki sayfada yine Teğmen Markov var, bu sefer kapımın yanında dikiliyor, giydiği askeri üniforması geniş omuzlarını ve dar belinin altını çiziyor, pulu onun ne kadar uzun ve yapılı olduğunu gösteriyor.

oldu.

Geçen ay bir akşam, Paul ve ben evde yalnızken, ondan benim için oturmasını istedim. Onun hakkında yaptığım ilk portreyi yırttığım için, bir tane daha boyamam gerekiyordu - daha iyi bir tane, bu şimdi tanıdığım adamı eskisinden çok daha iyi yakalayacaktı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Paul doğal bir model değildi. Kendimi garip hissediyorum, dedi sandalyeye dimdik otururken.

"Rahatla." Damla bezinin yatak odamın zeminini kapladığından emin oldum, sonra çizime başlamak için kalemimi aldım. "Sadece benim. Sağ?"

"Sağ." Ama sanki bir idam mangasıyla karşı karşıyaymış gibi ileriye baktı.

Gülerek, "Daha kötüsü de olabilirdi, biliyorsun" dedim.

"Nasıl?"

"Geçen yılki Hayat Çizimi dersinde çıplak modellerimiz vardı."

Onu kıyafetleriyle çizdiğim için rahatlayacağını umuyordum. Bunun yerine Paul'ün gözleri benimkilerle buluştu ve çok yavaş bir şekilde tişörtünün kenarına uzandı.

"Paul..." Ama gömleğini çıkarıp yere fırlatırken sesim boğazımda kaldı ve neredeyse ayaklarıma düştü.

Russiaverse'den sonra işleri çok yavaş almıştık ve Paul yolun her adımında liderliği almama izin vermişti. Ya da önümde soyunmaya başladığı şu ana kadar vardı. Utangaç, suskun Paul'ün bu kadar cesur bir adım atacağını ya da attığında inanılmaz heyecan verici bulacağımı hiç düşünmemiştim.

"Beni zaten çıplak gördün," dedi omuz silkerek. olması gerektiği kadar kayıtsız değildi.

"Hayır, yapmadım." Ocak ayında bir araya geldiğimizden beri çok dokunaklı oldu. Bir sürü . Ama nispeten az görünümlü.

"Öyleyse başka bir ben gördün. Ve biz aynıyız, değil mi?"

Onunla tartışmaya başladım, sonra neden bu kadar aptalca bir şey yaptığımı merak ettim. Ayrıca , dedim kendi kendime - sadece onu çiziyorum . Bu kadar.

Devam etti, "Çoğu portrende olduğu gibi beni sadece göğüsten yukarıya boyadın, değil mi?"

Asıl plan buydu. Ama kulağımın arkasına bir bukle sıkıştırıp rahat davranmaya çalışırken, "Life Drawing'de genellikle, uh, tüm figürü yakalamaya çalıştık. Tüm vücut." Sonra daha cesurca, "Cesaretin varsa" diye ekledim.

Paul tek kaşını kaldırdı, sandalyeden kalktı ve kot pantolonunun düğmelerini açtı; Orada durdum, elimde kalem, yanaklarım sıcaktan kızarmıştı. Kotunun düşmesine izin verdi, ama boxer'ını giymedi - en azından şimdilik.

Bu andan önce gülümsüyordum. Artık. Ağzınız açıkken gülümsemek zor. Saçmalama, dedim kendi kendime. Bir arada tut.

Ama Paul'ün vücudu - o büyük bir adam ve iyi orantılı, ama bunu yapan kaya tırmanışıydı. Kayalıklardan tırmanan tüm o saatler sırtına, karnına ve uyluklarına kaslar oymuştu. Ürpertici bir vücut geliştirmeci tarzında değil - bir ohmigod acayip sıcak bir şekilde. Sınıftan isimsiz bir model olsaydı bile, bakışlarıma boyun eğerek onu çıplak halde görünce ağzım açık kalacaktı.

Life Drawing'de bazen modellerden belirli pozlar istedik. İlk başta garipti, ama bir süre sonra herkes tuhaflığı aştı. Ancak o gün Paul ile yüz yüze geldiğimde o kadar havalı değildim. "Um, sen-eğer-um, sırtın bana dönük, sandalyenin köşesine oturabilir misin?"

"Sen bana bakabiliyorsun ama ben sana bakamıyorum?" Paul, istediğimi yaptığı gibi, dedi.

"Bana bakacaksın. Sadece - omzunun üzerinden." Yavaşça bana döndü, gri gözleri yoğundu. Yüzü ideal açığa geldiğinde, "İşte. Tam orada."

Birkaç uzun, sessiz dakika boyunca Paul, herhangi bir profesyonel model kadar hareketsiz kaldı. Kusursuz vücudunu her ayrıntıya sevgi dolu bir dikkatle çizdim: geniş omuzları, uzun parmaklı elleri, incelen beli. İşaret parmağımla, gölgeler ve boyut oluşturmak için çizgileri hafifçe lekeledim; Ona gerçekten dokunduğunu hayal etmek çok kolaydı.

Her şeyi yere bırak, beş adım at ve sonra ellerini onun üzerine koy, ondan ellerini senin üzerine koymasını iste...

Paul'ün gözlerine baktığımda, kendi arzumun karşılık veren yankısını görebiliyordum. Daha hızlı nefes alıyordu, emin değildi ama istekliydi. Birini bu kadar çok isteyebileceğimi bilmiyordum, başım dönüyordu.

Ama ileriye doğru ilk adımı atarken ön kapıyı ve babamın sesini duydum. "Marguerite mi? Evde misin?"

Bok. Paul'ün tişörtünü ona fırlattım; Clark Kent'e yakışır bir şekilde hızlı bir değişimle kot pantolonunun içine atlamıştı bile. Bir mucize sayesinde yeniden giyinikti. babamın yatak odamı kontrol ettiği zaman. Neyse ki babam şövalemin üzerindeki taslağı göremedi; Ben de sonradan saklamaya özen gösterdim.

Büyük Düşes, Teğmen Markov'un çizimlerini saklamalı. Şimdi bile, ona olan gizli aşkı ortaya çıktığında, çar kanıtlarla yüzleşmek zorunda kalsaydı çok kızardı.

Paul'ün elleriyle, profiliyle ilgili birkaç kaba çalışmayı gözden geçirerek bunları çizmesi çok cesurca . Onları tutmak için cesur .

Sonra diğerlerinden tamamen farklı bir tarzda bir çizime geliyorum - çok daha yumuşak, çizgiler daha az kesin, sanki büyük düşes bir bulutun içinde bir resim çizmeye çalışıyormuş gibi. Paul yine, ama yatakta çıplak yatarken, çarşafı yana attı, kolu sanatçıya doğru uzandı. ona doğru; bana doğru. Hatıra o kadar canlı bir şekilde canlanıyor ki, neredeyse odun sobasının sıcaklığını hissedebiliyorum, kulübenin dışında esen rüzgarı duyabiliyorum ve Paul'ün ağzının benimkine değdiğini tadabiliyorum.

Gözlerimi silerek eskiz defterini bir kenara koydum. Bunu yaparken, sayfaların arasından bir mektup daha düşüyor. Zarfa baktığımda, bunun önemsiz olduğu ortaya çıktı - Paris'te satın aldığım önlükler için bir modacıdan gelen şaşırtıcı bir fatura. Yine de bunu görmek, bu evrenin Marguerite'sinin, duymaya en çok ihtiyacı olduğu kişiden hiç mektup almadığını fark etmemi sağlıyor.

Dolma kalemle boş bir kağıt bulup başlıyorum:

Büyük Düşes Margarita'ya,

Sana yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu söylemeye nasıl başlayabilirim? İlk defa Rusya'da bu kadar uzun kalmak istemedim ve burada bir günden fazla kalmayacağıma söz veriyorum.

Geceyi Teğmen Markov'la geçirmemeliydim. Birbirimizi ne kadar sevsek de onun sevgisi benden çok sanaydi ve birlikte olmak için tek şansını asla çalmamalıydim. Her şeyden önce daha dikkatli olmalıydim. Hamileliğine sebep olmak hayatımda yaptığım en kötü şey ve bunu telafi etmeye başlamamın bir yolu yok.

Belki de ne kadar kötü hissettiğimi umursamıyorsundur. Seni suçlamazdım. Ama söz verebilirim ki, bundan sonra bir daha asla bu boyuta dönmeyeceğim. (“Boyutlar” sizin “gölge dünyalar” olarak adlandırdığınız şeylerdir.) Şu andan itibaren, yemin ederim: Hayatınız size ait. Vücudunuz size ait.

En azından babanı tanıdığını sevindim. Umarım bu yardımcı olur, her zaman yanınızda olan birine sahip olmak. Çünkü o, seninki kadar benim dünyamda da.

Eve döndüğünde, annem hayatta ve iyi. Babasından ve hayatından memnun, çığır açan bir bilim insanı. Çok özlediğim kardeşlerin yok ama benim bir ablam var. Adı Josephine ve ondan ne anladığınızdan emin değilim. O başka bir bilim adamı ve o kadar sert ve güçlü ki, muhtemelen süvari subaylarının çoğunu alt edebilir. Ama bahse girerim ikiniz onu vurursunuz.

Ve Paul—

Tereddüt ediyorum, kalem elimde. Ne diyebilirim ki?

Ve Paul de yaşıyor. Annem ve babamla fizik okuyor, ben de onunla böyle tanıştım. Senin boyutuna gelmeden önce o ve ben zaten yakın olsak da, onu ne kadar sevdiğimi burada anladım.

Sözleri yazmak bana yüzlerce güzel anı hatırlatıyor: Paul ve ben sekoyaların altında duruyoruz, yukarıdan inanılmaz derecede uzaktaki yeşil yaprakların gölgeliğine bakıyoruz. Yurt odasında sevişmek, beni kendine çekerken nefesinin hızlandığını duymak. Sevgililer Günü'nde bana bir buket pembe gül vermesi, ki bunu sevimsiz bulmalıydım ama bunun yerine beni baş döndürücü bir su birikintisine dönüştürdü. O akşam onu çizerken, fiziksel varlığından tamamen etkilenmişim.

Şükran Günü'nden önceki gece birlikte lazanya yapıyoruz.

Resimlerimden ve onların her zaman doğruyu söylediğini düşündüğünden bahsediyordu.

Beni korumak ve babamı kurtarmak için her şeyi riske attığını öğrenmek.

Burada, şimdi, bu an, gerçekte ne kadar olduğumuzun sadece onunla benim aramda olduğunun farkına varmak.

Teğmen Markov'u ne kadar sevsem de, Paul için hissettiklerim daha da güçlü. Ona olan sevgimi yeniden içime gömmeye çalıştım.

Büyük Düşes Margarita'ya yazdığım mektubun son paragraflarını titreyerek yazıyorum:

Bana çok şey verdin - hatta senden aldığımdan daha fazlasını. Hayatına yaptıklarımın kefarecini ödemek zorunda değilim; Ayrıca, yaşadığım en güzel günlerden bazıları için teşekkür etmeliyim.

Hissettiğim en büyük aşk için ve hatta bu sevgiyi bana geri verdiğin için.

Mektubu katlayıp eskiz defterine atıyorum. Zamanı geldiğinde onu bulacak. Özür dilerim onun için anlamsız olmalı, ama kesinlikle deli olmadığını öğrenince biraz rahatlayacaktır. Gölge dünyalar, Aralık ayında yaşadığı her şey: Hepsı gerçektir. Umarım bunu bilmek yardımcı olur. Yapabileceğimin en iyisi bu.

Yatakta kıvrılıp ışığı söndürüyorum. İçimde çalkantılı tüm duygulara rağmen, dakikalar içinde dışarı çıkacak kadar yorgunum.

Ama sonra midemde garip bir şey hissediyorum. Bir anda gelir ve gider, unutulması kolay türden bir şey.

Yine de hissediyorum ve bu sefer his daha garip. Dürüst olmak gerekirse, sanki içimde bir akvaryum balığı yüzüyor...

- işte o zaman gerçeği anlarım ve gözlerim faltaşı gibi açılır.

Ertesi sabah, hastalanmam bittiğinde, yönetime Theodore Willem Beck'e çağrı göndermelerini söyleyen bir not gönderirim. Hayır, onu bulmaları kolay olmayacak ama kahretsin, bu boyutta ben bir büyüğüm. tüm Rusların düşesi. Arada bir imkansız taleplerde bulunamayacaksınız, kraliyet olmanın anlamı nedir?

Belki o kadar imkansız değildir. Ya otelde Theo'nun bilgileri vardı ya da Ritz Paris müşteri hizmetlerine son derece bağlıydı, çünkü kısa süre sonra onu öğlene kadar burada alacaklarını söylediler.

Bu hala birkaç saat uzaklıkta. Belki de Grandüşes'in pastel boyalarını ve eskiz defterini kullanarak ailemin evde bir portresini yapmak için zamanım olur. Muhtemelen, bu boyutta hala hayatta olsaydı, annesinin nasıl görüneceğini görmek isterdi. Aile grubu için poz biraz özen gerektirir; Bunu başka biri görürse, merhum tsaritsa ve kraliyet öğretmenin birbirlerinin kollarında olmaması muhtemelen en iyisidir. Bu yüzden bizi kanepeye koydum - Annem ve babam uçlarda, ben annemin yanında, Josie babamın yanında.

Tam Josie'nin çenesinde gölgelenirken kapıda bir tıkırtı var. Bu Theo olmalı, ama otelin onu öylece Suite Imperial'e göndermesine biraz şaşırdım. "İçeri gel!" Randevu defterindeki notu hatırladığım anda Kuzen Karin'den gelen haberlerle ilgili bir şey aradım.

Ama benim ziyaretçim tamamen başka biri.

Yine başım dönüyor, ama bu sefer sadece şaşkınlıktan ve belki de sevinçten. "Vladimir mi?"

"Marguerit!" Odayı geçiyor ve beni kollarına alıyor; deve rengi paltosu hala dışarıdaki havadan serin. "Ah, kendine bak. İyi misin?"

"Ben daha iyiyim. Çok daha iyiyim, söz veriyorum." Vladimir'in kız kardeşini terk edeceğini neden düşündüm? Yerine, Beni ziyaret etmek için Avrupa'nın çoğunu geçti. Kucağından ona tekrar bakmak için yeterince geri çekildim. Bazı açılardan hala garip, bana annemi ve kendiminkini hatırlatan bir adamın yüzünü görmek. Ama bu Vladimir - aynı kıvrıkcık saç, aynı bıyık, aynı açık sırtış. Onu bildiğimden daha fazla özledim.

"Daha iyi?" diyor, sonra sesini alçaltıyor. "Ama sen-sen kalıyorsun-"

Gözleri karnıma doğru kayıyor.

Vladimir biliyor. Baştan beri biliniyor. Elbette onu hala seviyordu; tabii ki hala onun tarafında. Neden ondan hiç şüphelendim? Rölyef yine içimi yıkıyor, daha da güçlü bir şekilde. "Evet."

"O zaman plana bağlı kalırız." Vladimir saçımı alnımdan geriye doğru taradı. "Karin'le konuştum. Sağduyulu olacak - ondan şüphe etmenize gerek yok, altmış yılında birçok sır sakladı. Evi Danimarka kırsalındadır ve sadece kendisine sadık bir avuç hizmetçisi vardır. Babama hâlâ iyi olmadığını açıklayacağım ama ona terapinin faydasız olduğu konusunda haklı olduğunu söyleyeceğim. Kır havasında, ailenle birlikte iyileşmek için birkaç aya ihtiyacın olduğunu açıkladığımda, kabul edecek."

Birkaç ay. Eylül sonuna kadar. "Ve sonra? Peki ya sonrası?"

Belki diğer Marguerite bunu zaten anlamıştır. Sormak için mantıklı bir nedenim yok. Ama yaratılmasına yardım ettiğim bu çocuğa ne olacağını bilmek zorundayım.

"Karin cömertliğini kanıtlayacak ve bir yetim evlat edinecek. çocuk. Yeni bir küçük kuzenimiz, Danimarka'da geçirdiğiniz süre boyunca elbette seveceğiniz bir kuzenimiz. Doğal

olarak çocuğun sık sık ziyaret etmesini isteyeceksiniz. Belki birkaç yıl içinde, Karin Kopenhag'a dönmek isteyecek kadar büyüdüğünde ailesiyle birlikte Rusya'da yaşamak için."

Bir kuzen. Ziyaretçi. Zaten kendimi bunu reddettiğimi hissediyorum, Yetmiyor diye düşünüyorum . Bu Marguerite de aynı şekilde hissetmiş olmalı; Bu bebeği istemeseydi, umutsuzca Vladimir'den bir çözüm bulmasını istemezdi.

Ama bu muhtemelen onun dünyasındaki en iyi cevap. Kraliyet ailesinin gururu korunacak. Çar hamileliği asla öğrenemeyecek. Ve çocuk yakında bu diğer benimle yaşayacak. Grandüşes onu ya da onu büyütmeye yardım edecek. Birbirlerini sevecekler ve bir gün. . . belki bir gün bebeğin bu dünyaya nasıl geldiğiyle ilgili gerçeği söyleyebilir.

İçerideki küçük müstakbel kişiye, sanırım annen sana babanla ilgili her şeyi anlatacak. Size onun tanıdığımız en iyi adam olduğunu söyleyecek.

Vladimir bana korumacı bir şekilde sarılıyor. "Çok solgun görünüyorsun. Eşyalarını topladın mı? Sana yardım edecek birine ihtiyacın var mı?"

"Paketlemedim." Çünkü gideceğimi bilmiyordum. "Ve gitmeden önce veda etmem gereken biri var. Öğleden önce burada olmalı."

"Çok iyi. Faturalarını halledeceğim. Çarı Paris'te başarılı olduğuna ikna etmek için elbette alışveriş yapmak zorundaydın, ama şunu söylemeliyim ki, bu işi tam anlamıyla yaptın." Çenemi avuçları içine alıyor El, ben küçük bir kızken yaptığı gibi. "Söylemeyi unutmadan önce seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

Saat 11:00'e kadar Vladimir neredeyse her şeyi toplamama yardım etti. Onu bagajına koymadan önce, Grandüşes'e yazdığım notun eskiz defterinin arkasında, kendi ailemin portresinin yanında katlandığından emin oluyorum. Bu arada Vladimir, yeni geniş kenarlı şapka koleksiyonuma başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Margarita. Bu kadar çok şeye nasıl ihtiyacın olabilir?"

"Birkaç ay sonra üzerime hala sığacak tek giysi onlar," diyerek onu güldürdüm.

Sonra kapıcı, misafirim ben bahçede beklediğini söylemek için çalıyor. Vladimir bana bir bakış attı. "Gizemli vedanız mı?"

"Evet. Hemen döneceğim, tamam mı?"

Doğal olarak Ritz, bahçelerinin otelin geri kalanı kadar zarif olmasını sağlamıştır. Paris'e bahar henüz yeni yerleşmeye başlamış olsa da, geniş çimenlik şimdiden hafif, canlı bir yeşil ışık saçıyor. Beyaz mermer neoklasik heykeller, bahçenin uzun, dar uzunluğu boyunca kaideler üzerinde durur ve ağaçların kenarlarındaki dalları, yakında çiçeğe dönüşecek tomurcuklarla zaten ağırdır. Şimdiye kadar sadece birkaç çiçek ortaya çıktı - çoğunlukla laleler.

Theo beni bahçenin bir köşesinde bekliyor, beli eğik bir şekilde sıkı tokalı gri pardösü, şapkası neşeli bir açıyla. Beni görünce hemen yanıma koştu. "Ah, Tanrım. Otur. Oturmak zorundasın. Nasıl hissediyorsun?"

"Hala yürüyebiliyor. Ama teşekkürler." Her şeye rağmen gülmek zorundayım.

Beni en yakın sıraya yönlendiriyor, elleri bükülmüş camdan yapılmışım gibi omuzlarımda nazikçe. Biz oturmuş yaptıktan sonra, o benim gözleri ve fısıltıyla içine "Kutsal görünüyor bok ."

"Biliyorum. Biliyorum!"

"Bunun üstesinden gelemiyorum."

" Aşamıyor musun?" Sabah bulantısı olan benim.

"Sadece - orada küçük bir Paul var. Ya da biraz Marguerite." Karnıma doğrudan rahmime bakan bir ekranmış gibi bakıyor, sonra başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde kendini geri çekiyor. "Bu beni Theo Amca yapar. Sorumluluğa alışmak biraz zaman alıyor."

Tepkisini abartıyor, beni neşelendirmeye çalışıyor çünkü bunun ne kadar bunaltıcı olduğunun farkında. Ve belki de duyması zor olabilecek bir şey hakkında mutlu olmak için biraz fazla uğraşıyor. Ama duygularının gerçek olduğunu söyleyebilirim ve bana beklemediğim bir şekilde dokunuyor.

Bir insanın aynı anda iki kişiye nasıl aşık olabileceğini hiç anlamadım. Kalbiniz bir seferde sadece bir şarkı söyleyebilir.

Ancak öğrendiğim şey, aşık olmanın dünyadaki diğer herkesi görünmez yapmaz. Daha önce çekici bulduğun biri? Evet, başka birine aşık olduğunuzda sihirli bir şekilde iğrenç olmuyorlar. Şakalarının komik olduğunu düşünmekten vazgeçmiyorsun; olmayı bırakmıyorsun söyleyecekleriyle ilgileniyor. Sırf dünyada en çok umursadığın kişi o değil diye bir insanı umursamayla bırakamazsın.

Aşık olmakla aynı şey değil elbette. Herhangi bir şey varsa, sadece kimya ile birini gerçekten sevmek arasındaki geniş uçurumun hiç olmadığı kadar farkındayım. Theo ile derin bir bağ kurduğum anlarda bile, o aşmak istemediğim bir çizginin diğer tarafında duruyor.

Ve sonunda Theo bu çizgiyi kabul etti.

"Sana ilk biranı ısmarlayacağım," diye fısıldıyor öne doğru eğilip karnıma hitap ederken. "Yasal olmadan çok önce. Anne babana söyleme."

"Bunun için yanlış evrendesin. İşte, sanırım işin içinden çıktın."

"Asla bilemezsin."

"Theo, son birkaç gün çok garipti. Paul'ün seni vurduğunu her hatırladığımda ne düşüneceğimi bilemedim. Ama şimdi - bu -" Midemdeki hafif şişliği okşadım. "Dün gece geç

saatlerde Paul'ü düşünüyordum ve bebek hareket etti ve Paul için hissettiğim her şey bir anda geri geldi."

Theo merakla, "Bu Paul'ün bebeği ," dedi. Kendi kendine konuşuyor, benimle değil. "Dostum, keşke bu çocuğu görebilseydim."

"Ben de." Bu çocuğa bir kez bile bakamayacağımı ya da kollarımda tutamayacağımı bilmek çok garip hissettiriyor.

Theo'nun gülümsemesi samimi ama biraz çarpıktı. "Bu sabah otelden arandığıma sevindim. Dün gecedен sonra hâlâ benimle konuşacağından emin değildim."

"Neden seninle konuşmayayım?" Ne kadar aptalsın. İkimiz de nedenini biliyoruz.

Sadece, "Belirli bir çizgiyi aşmış olabilirim" diyor. Kesinlikle, Paul'den özür dilemem gerekiyor."

"Pekala, benden özür dilemene gerek yok. Yürekten konuştun ve hissettiklerin hakkında doğruyu söylemeye hakkın var." Burada bahçelerde, ağaçların çardağının altında Paris'in göbeğindeyiz ve yine de bir şekilde yapayalnız. Gizlilik için minnettarım. "Dinle, tamamen açıklığa ihtiyacım var."

Theo, "Hala Paul," diyor. "Senin için, o o. Biliyorum ki."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Dün gece, onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi tekrar tekrar hissettim. Bunu halletmem gerek ama Paul ile ."

Theo bana gülümsüyor, her zamanki gibi kendinden emin. Hiç kimse onun aşkını itiraf edip sonra da gözünü kırpmadan bir kenara koyduğunu tahmin edemezdi.

"Ben sadece Teğmen Markov yüzünden Paul'e aşık değilim. Aslında böyle başlamadı bile. Sadece bunu kabul etmemi sağlayan şey. New York'ta gördüklerim beni korkuttu ve hala anlamıyorum ama dediğin gibi. Başka bir Paul'ün yaptığı bir şey için onu suçlayamam, tıpkı diğer Theo ile yaşadığımız her şey için artık seni suçlamıyorum."

"Daha önce söz vermiştin" demeden önce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hayır, ciddiym," diyorum ve bunun için yanlış bir an olsa da elini tutuyorum. "Senden şüphelendim diğer Theo'nun yaptığı şeyler yüzünden ve ben yanılmışım. "

Theo, "Affetmenin bedeli çok ağır" diyor. "Çünkü beni bağışladığında, Paul'u da bağışlamış oldun."

O kadar basit değildi, ama yeterince yakın. "Bazı yönlerden şimdi Paul'e her zamankinden daha yakın hissediyorum." Elim yine karnıma gitti.

"Öyle ummalıyım ."

Sessizce, "Sana söylediğimde kimin bebeği olduğunu sormana gerek yoktu," diyorum.

"Sana Paul'le seks konuşması yaptığımızı nasıl söylediğimi hatırlıyor musun?"

Evet ediyorum. Ve bu konuda daha fazla şey bilmek istemiyorum.

Theo yanlış yorumladığı için ifadem ekşi görünüyor olmalı. "Dinle, eğer hazır değilsen, en başta yapmamı söylediğin şeyi yapabilirim. Bilgilerimizle ev ofisine gidersem, Conley'nin anlaşmasının şartlarını yerine getirmiş oluruz. Bana Paul'ün nerede olduğunu söylemesi, olası tedavimi teslim etmesi gerekir, hepsini."

"Conley beni orada istiyor." Derin bir nefes alıyorum. "Devam etmeye hazırım."

Theo gömleğinin yakasının altına uzanıyor ve New York'tan beri boynunda olan yedek Firebird'ün zincirini çıkarıyor. Başımı eğiyorum ve o boynuma yerleştiriyor - sessiz, neredeyse ciddi bir sorumluluk aktarımı.

"Theo-teşekkürler" diye fısıldadım.

"Ne için? Çoklu evrende seni takip mi ediyorsun? Hizmetin sadece bir parçası."

Theo'ya teşekkür edecek çok şeyim varmış gibi geliyor; Onları listelemeye başlayabilir ve asla durmazdım. Bu yüzden en önemlisine bağlı kaldım: "Paul'e inandığım için."

"Hey, bu benim için de işe yarıyor, biliyorsun. Dediğim gibi, bacaklarımı uçurduğu için onu affettiysen, o zaman sana bir denizaltıda saldırdığım için beni affetmişsin demektir."

Hangisi doğru. Sonunda hepsini bırakabilirim.

Theo, "Neredeyse her yerde mutlu sonlar" diyor. Ellerinden biri Firebird'üne uzanmak için elimi bıraktı. "Buradan mı çıktık?"

"Sen devam et. Vladimir'i son bir kez görmek istiyorum."

Theo, muhtemelen Aralık'tan önce adını bilmediğim bir erkek kardeşe duyduğum sevgiden dolayı başını sallıyor. "Tamam. Sadece bana yetiş PDQ, tamam mı?" Gülümsüyor - yavaş ve neredeyse sinsi. "Yani, ev ofisine, Triadverse'e geri dönüyoruz, diğer Theo'yu sizi gözetlemesi için buraya gönderen boyutun aynısı çocuklar."

"Evet."

"Aylarca bedenimi çaldı ve şimdi onunkini çalma şansım var. Eğer şansım olursa, o orospu çocuğu hayatının en çirkin saç kesimini yaptıracak." gülmekten patladım. Theo devam ederken pis pis sırıtıyor, "Ben ciddiyim. Tüm çoklu evrendeki herhangi biri ters Mohawk'ı hak ediyorsa, hak ediyor."

"En kötüsünü yap."

Ayağa kalktığımda elimi tutuyor. Bir an için, dün gece bana söylediği her şeyi ve henüz bilmediğim pek çok dünyada birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu hatırlıyorum. "Gerçekten Theo'nun bu Marguerite'i tekrar bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Olabilir."

Kendimi onun yapacağını umarken buluyorum.

Yarım saat içinde, tren istasyonuna doğru giderken başımı omzuna yaslamış Vladimir'le arabadaydım. Gitmem gerek -gitmeye hazırım- ama kardeşimi sonsuza dek terk etmek zor.

"Beni suçluyor musun?" mırıldanıyorum. "Teğmen Markov'u sevdiğiniz için mi?"

"Bazen kalplerimiz bildiğimizden daha vahşidir."

"Ama ideal kıza aşık oldun. Polonyalı bir prenses, daha az değil."

Vladimir'in gülümsemesi bazen Theo'nunki kadar alaycı olabiliyor. "Oda hizmetçisi olsaydı Natalia'yı çok severdim. Onunla tanıştığında göreceksin."

"Bekleyemem. Bu arada teşekkürler. Herşey için."

"Aile bunun için var."

Hoşçakal Vladimir, sanırım. Aklımda hepsini hayal ediyorum: Peter, Katya, babamın bu dünyadaki versiyonu. Ve yüzünü asla göremeyeceğim bebek de. Güle güle.

Geriye bakmayı bırakma zamanı. İleri sıçrama zamanı. Paul'u kurtarma zamanı.

23

ELİM ATEŞ KUŞUNU YANINDA KAPATIYOR, Wyatt Conley'nin ev ofisi için bize verdiği koordinatlara önceden ayarlanmış ve-

-Kendime çarparak geniş, ince yastıklı bir koltuğa geri sallandım. Boyutlar arasında seyahat etmenin ilk baş döndürücü telaşından sonra, hemen üç şeyin farkına varıyorum. Bir, bu sandalyede oturma şeklim, kollarım ve bacaklarım gergin.

Diğer benliğim buna hazır. bekliyorum.

İki, Theo ortalıkta görünmüyor.

Üç, dünyanın en yüksek gökdeleninin en üst katları olması gereken bir yerde bir tür ofis veya lobideyim. Hayır, dünyamdaki her şeyden daha uzun - ya da Üçlü Evren.

Conley'nin bizi ev ofisine geri getireceğini sanıyordum. Bunun yerine, bizi daha önce hiç görmediğim bir boyuta attı.

Ben hangi cehennemdeyim?

Oturduğum oda herhangi bir kurumsal şirkette bulunabilir. eğer o şirket soğuk ve ürkütücü görünmek istiyorsa. Fırçalanmış metal fayanslar duvarlarda donuk bir şekilde parlıyor;

Bulunduğum büyük siyah sandalye, etrafımdaki diğer mobilyalar gibi keskin koyu açılar oluşturuyor ve yere biraz fazla yakın oturuyor.

Ama önümde uzanan şehir şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şehre benzemiyor. Bildiğim dünyadaki hiçbir şehir gibisi yok. Bu, en azından bu binanın yüzüncü katı olmalı - ama dışarıda neredeyse aynı yükseklikte düzinelerce bina var. Londonverse'e gittiğimde, her yönde kuleleri ve açıları olan garip, fütüristik gökdelenler gördüm. O zamanlar bunu korkutucu bulmuştum. Şimdi gökyüzünde hepsi aynı karanlık aynalı dikdörtgenleri oluşturan yapılara bakıyorum, küçük pencereler sadece en küçük ışık kırıntılarını yayar. Binalar o kadar yüksek, birbirine o kadar sıkı yapışmış ki, zemini hiç göremiyorum. Parlak renkli şirket logoları, binaların çoğunda on beş kat yüksekliğinde olması gereken harflerle uzanıyor ve yine de yüksek binaların siyah yığınları manzaraya hükmediyor. Hepsinin üzerindeki gökyüzü şeridi soluk, ateşli bir kırmızıyla parlıyor - sanırım zinober veya daha çılgın bir gül. Şafak vakti olmalı.

Vücudum bir kez daha her zamanki kemikli benliğim, karnım artık kavisli değil. Karnımdaki sulanma hissi, hamilelikten sonra fark etmeye başladım. Bunun olmasını beklemiyordum ama bir an için sadece o ani yokluğu hissedebiliyorum.

"Ziyaretçimizin geldiğini görüyorum," diyor havalı bir kadın sesi. İngiliz aksanını kaydettiğim anda kim olduğunu anlıyorum.

"Romola." Arkamı döndüğümde onu sandalyemin yanında dikilirken görüyorum, üzeri belli belirsiz, belli belirsiz görünen kıyafetler giyyordu - uzun kollu gömlek ve pantolon, kesimi tam oturmasına rağmen sert görünen bir kumaştan yapılmış ve yakasından ayakkabılarına kadar her şey gece yarısı mavisinin aynı tonudur. Geç de olsa çok benzer bir şey giydiğimi fark ettim ama hepsi siyahtı.

"Sen beni tanıyorsun?" Gerçek bir zevk gibi görünen şeyle gülümsüyor. "Önemli boyutların çoğuna iyi yerleştirilmedim. Çok nadiren seyahat etme şansım oluyor."

"Neredeyim?"

"Tam da olman gereken yerde. Kahveye ihtiyacın var mı? Marguerite'imiz gözünü bile kırpmadı."

Aslında yorgun hissediyorum. Ama bana sunduğu hiçbir şeyi, kahveyi, yemeği ya da başka bir şeyi istemiyorum. Bir peri masalı gibi geliyor, eski korkutucu olanlardan biri: Gizemli alemde içer veya yerseniz, asla eve gidemezsiniz. "Anlamıyorum. Conley, istediğini yaparsam bana Paul'un saklandığı son boyutu göstereceğine söz verdi."

Yoksa burası mı? İçgüdü bana öyle olmadığını söylüyor.

"Doğal olarak Bay Conley pazarlığını yerine getirme niyetinde. Görüşmenizden sonra tabii."

"Toplantının ev ofisinde olması gerekiyordu."

Romola güler. "Nerede olduğunu sanıyorsun?"

O anda, bize en yakın gökdelene yansıyan soluk yeşil parıltıyı görüyorum ve onu Triad'ın alametifarikası olan zümrüt olarak tanıyorum.

Karşılaştığım Conley'i düşündüm - Theo bu hepimizi çok fena mahvetti - onların evreni Triadverse'in ev ofisi olduğunu düşündüm. Ama kötülüğün özü, çoklu evrene hükmetme planı: Her şey burada başladı .

O zaman, her şeyi yöneten başka bir boyutun içinde olduğunu tahmin etmemek için ne kadar aptal olduğumuzu anlıyorum. Bunu en başından bilmeliydik. Çünkü Triad üç demektir .

Romola canlanır. "Başlamalıyız. Kahve almayacağından emin misin? Hayır? O zaman seni şimdi konferans odasına götüreceğim."

"Bekle. Teo nerede?" Conley bize aynı koordinatları verdi mi? Belki Theo, Paul'ü çoktan kurtarmıştır. Ya da belki Conley onu tamamen başka bir yöne ya da unutulmaya gönderdi.

Theo'nun ismine hiç beklemediğim bir şekilde tepki veriyor. Dudakları onaylamazca birbirine bastırdı. "Theo Beck'in hesabı için başını belaya sokmana gerek yok."

"Bu kararı kendi başıma vereceğim, teşekkürler. O nerede? Conley onu mu kaçırdı?" İçimde korku dönüyor. Conley, Paul'ü kaçırp da Theo'yu parçaladıktan sonra mı bana geri vermeyi düşünüyor? Hayatımın geri kalanını sevdiğim insanları korumak için Triad için çalışarak mı geçireceğim?

Ama Romola başını sallıyor. "Bay. Beck tamamen kontrolümüz dışında."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama sesini beğendim. Onu çıplak metal şehirde, bu yeşil renkli binaya bakarken ve onu devirirken hayal ediyorum.

Bana gelince, görünen bir Marguerite içinde göründüm. hazır olmak. Tam burada, Triad karargahının göbeğinde, bedenine girip onu ele geçirmeme izin vermek için bekliyordu - istekliydi. Yavaşça, "Bu boyutta, tüm bunları biliyorum, değil mi? Triad'ın planları hakkında."

Romola bana gülümsüyor, çok küçük bir çocukla konuşan biri gibi sevecen ama yine de küçümseyici. "Bir süredir burada çalışıyorsun."

Her nasılsa Conley beni bu dünyada da istediğini yapmaya zorlayabilir.

Tüm bu zamanı çoklu evrendeki değişmezlerin kader mi, ruh mu yoksa aşk mı olduğunu merak ederek geçirdim. Şimdi sonsuz hayatımdaki tek sabitin Conley'nin kaçınılmaz kontrolü olabileceğini anlıyorum.

Paul ve ben bir keresinde bunun hakkında konuşmuştuk - evrendeki sabitler. Değişen şeyler ve değişmeyen şeyler.

Şubat ayının başlarında, sekoyaları görmek için Muir Woods'a gittik. Muir Woods yolculuğu beni her zaman korkutur; Yukarıya çıkmanın tek yolu, yamaca zar zor tutunan dar, dolambaçlı bir yol. Paul iki elini annemle babamın yeni arabasının direksiyonunda tuttu, ben koltuğun kenarlarını böyle kavrarken gözlerim yola kilitlendi. Bir noktada istemsizce güldüm.

"Muhtemelen bu senin için o kadar korkutucu değil. Yani, kaya tırmanışına gidiyorsun. Yükseklerle alışkınsın."

"Evet, ama tırmanırken araziyle oldukça yakın temas halindeyim ve güvenliğimi buna göre değerlendirebilirim. Burada, nispeten aşına olmadığım bir araca güvenmek zorundayız." Başka bir eğriye yaklaştığımızda gözleri kısıldı. "Korku seviyelerimiz muhtemelen aynıdır."

"Gerçekten bunu bana söylemene gerek yoktu."

Sessiz kaldı, bir kez daha insan konuşmasının kurallarını anlamaya çalıştı. "İyi olacağız demek istedim."

Başımı salladım ve ona inanmaya çalıştım.

Tabii ki, biz vardı tamam. Öğle yemeği vaktinde tepeye çıktık, getirdiğimiz soğuk susamlı erişteleri yedik ve sonra el ele ormanda dolaştık. (Onun büyük eli neredeyse kapalı yolu mayın-beni hayal olabilir her şeyden çok daha güvenli hissediyorum. Ki- daha fazla değerli . Gibi Pavlus sürüklenip istedi çünkü asla tutundu.)

Sekoyaların arasında durmak, beyninize tuhaf ve güzel şeyler yapar. Uçsuz bucaksız evrendeki kendi önemsizliğinizi, tepenizde yükselen bu mamut ağaçların anımsatması, yaprakları o kadar yüksekte ki sanki ikinci bir gökyüzü oluşturuyorlar. Bu ağaçlar yüzlerce yıl yaşar; Bugün Muir Woods'ta yetişenlerin bazıları Orta Çağ'da filizlendi. Bildiğim tüm uygarlık, tanımayacağım bir şeye dönüştükten çok sonra bile orada olacaklar. Yine de anlamsız hissetmiyorsun. Bunun yerine, bu ağaçların tarihinin bir parçası olduğunuzu hatırlarsınız - bu dünyanın tüm hikayesinin bir parçası - tahmin bile edemeyeceğiniz şekillerde bağlantılısınız.

"Gördüğün bu mu?" Bunu açıkladıktan sonra Paul bana söyledi. En uzun ağaçlardan birine yürüdük; Avuçlarımı kırmızımsı kabuğa bastırmak için elini bıraktım. "Ağaçlar bir . . . sonsuzluğa köprü?"

"Evet." başımı eğdim. "Belki de içimdeki sanatçıdır."

"Benden daha fazlasını görüyorsun. Bu senin hediyen."

Ağacın devasa çevresinde yürümeye devam ederken ona gülümsedim. "Ya sen? Kızılağaçlara baktığınızda, size ne düşündürüyorlar?"

"Evrenin temel simetrisi ve asimetrisi."

Paul'den, ailemden ya da başka birinden böyle bir şey duyduğumda, kesinlikle emin olmadığım sürece daha fazla soru sormamam gerektiğini biliyorum, çılgınca karmaşık cevabı duymak istiyorum. Paul ile genellikle yaparım. "Ne demek istiyorsun?"

Elini kaldırdı, iki parmağı yakın mesafedeki iki kızılğacın çizgilerini yansıtıyordu. "Bu ağaçların her birinin benzersiz bir genetik kodu var. Dalların sayısı, kabuktaki desen, kök sistemleri gibi sayısız şekilde birbirlerinden farklıdırlar. Yine de birbirlerini yansıtırlar. Birbirine paralel. Ortaklık, farklılıkların üstesinden gelir."

"Ve evren böyle mi çalışıyor?" Tanıştığım tüm farklı benlikleri, beni Paul'e götüren tüm farklı yolları düşündüm. "Birbirimizi tekrar tekrar mı yansıtıyoruz?"

Onayladı. "Atom altı seviyeye kadar. Kuarklar - her zaman - çiftler halinde gelir ve birini yok etmeye çalışırsanız, anında bir başkası onun yerini alacak ve dengeyi koruyacak gibi görünecektir."

Kuarklar atomlardan daha küçüktür. Elektronlardan daha küçüktür. Yemin ederim, kuarklar hakkında bilmeniz gereken tek şey bu. Ama Paul böyle söyleyince konu ilgimi çekti. "Sanki evren aynalı çiftlerin var olması gerektiğini biliyor mu?"

"Evet kesinlikle."

Ailemden öğrendiğim bir şey var ki, fiziksel evren, sizin düşündüğünüz şekilde, bilinç gerektirdiğini düşündüğünüz pek çok şeyi anlıyor gibi görünüyor. Parçacıklar arasındaki bilgiler ışıktan daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyor. Yine de bunu Paul'e sormamam gerektiğini biliyordum çünkü bu onun bile çözemeyeceği bir gizem. Evrenin her zaman bizim bilemeyeceğimiz bir şeyi bilmesinin bir gizem olması hoşuma gidiyor.

"Yani simetri, evrenin temel güçlerinden biridir." Ağacın etrafında volta atmaya devam ettim. Ben diğer tarafa dönerken yerinde duran Paul bagajın arkasında gözden kayboldu. "Kırılmaz."

"Hayır. Kırılmaz değil."

"Ama az önce dedin ki..."

"Fizik bazen kendi kurallarını ihlal eder." Paul'ün sesinin perdesinden, yukarıya doğru rüzgarda sallanan dallara baktığını anlayabiliyordum. "Neyse ki bizim için. Yoksa dünya burada olmazdı."

"Tamam, bunu açıklamak zorundasın."

"Evrendeki simetrilere biri madde ve antimadde arasında olmalıdır" diyor. "Ama karşılaştıklarında ne olduğunu biliyorsun."

Bu kadar anlıyorum. "Birbirlerini yok ediyorlar."

"Yani evren tam olarak eşit miktarda madde ve antimadde içeriyorsa, kendi kendini yok ederdi. Aslında, oluşuktan hemen sonra kendi kendini imha edecekti. Yaratılışın en başında bir noktada simetri bozuldu. Kimse nasıl ve neden olduğunu bilmiyor. Bu kırılma, evrenimizin var olmasına izin verdi."

Ağacın kıvrımına geldim ve Paul'ü görmek için baktım. Elleri su geçirmez ceketinin ceplerine sıkışmıştı; ikinci el mağazası kotu, "sıkıntılı" olmakla ilgisi olmayan bir aşınma gösterdi. Ormanın canlı koyu yeşilleri onun güçlü profilini özetliyordu ve gri gözleri odaklanmıştı - yapraklara değil, fark ettim ki, içlerinden görebildiği tek mavi parçaya.

O anın neden bu kadar özel olduğunu bilmiyorum ama öyleydi. Bu görüntü, onun hakkında ne hissettiğimi her düşündüğümde hatırladığım ilk şeylerden biri. Sanki o anda onu çok seviyor gibiydim, sanki o benim kanımın ve kemiklerimin bir parçasıydı.

"Demek tüm dünya bu yüzden burada. Asimetri bizi kurtardı," dedim ona doğru yürürken. "Ama simetri, evrenin ilerlemesini sağlar."

"Az çok." Paul bana döndü ve bir elini uzatarak gülümsedi.

Onu almak yerine kolunu omzuma dolayıp yanına yattım. "Yani her dünyada aynı insanları bir araya getirmeye devam eden simetri mi? Bu senin ve benim her zaman birbirimizi bulmamızı mı sağlıyor?"

"Belki," dedi. İfadesi bulutlandı. O zamanlar atom altı parçacıklar ya da Büyük Patlama'yı takip eden saniyeler hakkında düşüncelere daldığını sanıyordum. Şimdi, evrenin her zaman bizim de Conley'le karşılaşmamızı sağladığı gerçeğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Romola ve ben tuhaf bir şekilde küp şeklinde bir asansörle aşağı iniyoruz. Uzun dar ekranlar her bir duvarı ve her birini ikiye böler. diğer iki dünyadan bildiğim Triad Corporation'ın aynı sloganı yanıp sönüyor: Her Yer . Her zaman. Herkes.

Evde, slogan, ilginç ve yaratıcı görünmesi gereken çekici bir serif yazı tipinde. Burada, hapisane tabelalarında göreceğiniz büyük harflerle yazılmış. Bu boyutta - Home Office - hiç kimse bunun insanların seveceği eğlenceli yeni ürünlere ulaşmak ve sunmakla ilgili olduğunu iddia etmiyor bile. Sloganın gerçek anlamı kendini gösterir. Kontrolle ilgili.

"Neden Conley'nin ofisi en üst katta değil?" CEO'ların çoğu, en iyi gayrimenkulü kendileri için alıyor - en azından, kurumsal devlerin her zaman muhteşem bir manzaraya sahip olduğu TV şovlarını izleme konusundaki kapsamlı deneyimime göre.

Romola bana bir bakış attı. "Pek güvenli değil, değil mi? Triad Corporation'ın müdürleri elbette binanın tam ortasından çalışırlar."

"Güvenli ne demek?"

"Pazar payı rakipleri her an bir saldırı başlatabilir. Tabii ki üst odaları kullanıyoruz - rekabeti takip etmek için daha iyi - ama orası şirketin hayati görevlileri için uygun bir yer değil."

Diğer şirketler saldırabilir mi? "Eğer - başka bir şirket bunu denerse - yani hapse girerler, değil mi?"

"Unuttum." Romola tsk-tsk sesi çıkarıyor. "Sizin boyutunuz hala ulus-devletlerin başlıca siyasi ve ekonomik varlıklar olduğu yanılsamasını sürdürüyor. Bu dünyada, bu tür kavramları aştık. Kurumsal bağlılık, hafifçe taraf değiştirmemesi gereken tüketiciler için çok ciddi bir konudur."

Bunun etrafında kafamı bile saramıyorum. Umarım burada endişelenecek kadar uzun kalmam.

Kapılar kayarak açıldığında, Romola beni uzun bir koridordan geçirdi ve günün bu erken saatinde hepsi terk edilmiş bir dizi kabul odasından geçirdi. (Paris'ten öğle yemeği saatinde ayrıldım; eğer burada gün doğumuyorsa, burası Amerika Birleşik Devletleri'nin Doğu Kıyısı

olmalı.) Her oda bir öncekinden daha şık ve daha ürkütücü görünüyor. Bunlar, büyük adamı görmek isteyen ziyaretçilerin aşması gereken engellerdir.

Romola, "Bunu dört gözle bekliyor olmalısınız," diyor. "Sonunda hepsinin köküne iniyoruz."

Bir kere gülerim, acı bir ses. "Beş dakika öncesine kadar, bu boyutun dahil olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de bilmeliydim. Triad üç demektir. İçinde üç boyut var. " Hepimiz Triad'ın sadece bir isim olduğunu düşündük, yirmili yaşlardaki bir grup teknoloji girişimcisi tarafından rastgele seçilen diğer havalı bir isim. Neden daha fazla bir anlam ifade edip etmediğini hiç sorgulamadık?

Romola bana tuhaf bir bakış atıyor. "Şirketin adının boyutlarla hiçbir ilgisi yok. Nasıl olabilir? Triad'ın bu dalı, diğerlerinden daha uzun yıllardır varlığını sürdürüyor."

"O halde isim aslında hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Öyle. Triad, şirketin üç kurucusunu temsil eder. Her şeyin arkasındaki dahiler."

Bununla, bir panele basıyor ve son kapılar kayarak açılıyor, geniş ama penceresiz bir ofis ortaya çıkıyor. Uzun, dar masanın arkasında Wyatt Conley var, saçları daha uzun ve bağlı. bir tür kuyrukta; selam vererek başını sallar. Her iki yanında, bu komplonun diğer iki beyni olan Triad'ın diğer iki kurucusu oturuyor.

Ailem.

24

"MERHABA, MARGUERITE," DİYOR ANNEM. "Birçok sorunuz olmalı."

Binlerce. Ama onlara soramam. sesim yok Vücudum dönüyor ve düşmeden önce oturmam gerekiyor. Ancak odada sadece üç sandalye var ve üçü de dolu.

"Birtanem?" Babam ayağa kalkıyor - endişeli ve nazik ve babama o kadar benziyor ki bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. "İyi görünmüyorsun. Diğer benliğinize daha önce sakın olmasını söyledim; Buraya ne zaman geleceğini bilmiyorduk. Elbette bütün bu süre boyunca uyanık kaldı, değil mi Bayan Harrington?"

"O yaptı." Romola bana şirin ve çaresiz bir şeymişim gibi gülümsüyor. Bir kedi yavrusu, belki. "Sanki Marguerite'in kafasına koyduğu şeyi yapmasını kimse durdurabilirmiş gibi."

"Onun hakkında konuşmayı kes ." Bunlar zorlayabileceğim ilk kelimeler. "Artık benimle uğraşıyorsun. Konuş benimle ."

O haklı, dedi babam yer açmak için kenara çekilirken. benim için. Romola ve benim giydiğimizle aynı sert ama aynı zamanda vücuda oturan giysiler giyiyor, ama koyu meşe kahvesi renginde. "Haydi, otur."

Uyuşuk bir şekilde sandalyesine doğru yürüyorum. Ben koltuğa gömülürken, Conley Romola'yı işaret ediyor. "Marguerite'e biraz su getir. Belki bir fincan çay. Bence kullanabilir."

Wyatt Conley bunun için ona teşekkür edeceğimi düşünüyorsa, o bir hayal dünyasında yaşıyor. Onun arkasından, doğrudan, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş sakince oturan anneme bakıyorum. Ona, "Romola bana Triad Corporation'ın kurucuları olduğunuzu söyledi. Üçünüz birlikte."

Anne gülümsüyor. "Evet bu doğru."

"Bu imkansız ." Sesim kırıldı, bu yüzden masanın altında yumruklarımı sıktım, acıyana kadar tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Conley'nin ağladığını görmesine izin vermektense kendimi pençelemeyi tercih ederim. "Yapmazdın. Sen ve babam asla - bir ton para kazanmak ya da çoklu evrene hükmetmek istemezsiniz. Sen bu değilsin." Yün çözülene kadar aynı kazakları giyerler; Biri ona vursa, annem "bu yılın çantasını" bilemezdi. Cimri olduklarından değil, biz de fakir değiliz - ailem her şeyi pek umursamıyor .

Annem yanıt vermeden önce hepsi bakıştılar, "Korkarım burada para daha önemli. Sizin dünyanızda ve diğer birçoklarında - varoluşun diğer unsurlarının daha önemli olduğunu iddia ediyorlar. Burada daha dürüstüz. Herkes değerini sponsoruna veya işverenine kanıtlamak zorundadır. Kârı maksimize etme isteksizliği genellikle ahlaki bir başarısızlık olarak kabul edilir."

"Bizden değil," diye araya girdi babam. "Grinin tonlarını tanıyoruz. Ancak Triad on binlerce kişiyi istihdam ediyor. Onların refahı bizim elimizde. Geleceklerini de. Bu insanları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

İlk tepkim onlara saldırmak : Oh, yani bana ihanet edeceksiniz, kendinizden bahsetmiyorum bile , sırf Triad'ın ofis çalışanları biraz daha yüksek Noel ikramiyesi alsınlar diye. Sanırım bu insanların hayatlarını mahvetmeyi kabul ediyor. Ancak Romola'nın uyarı sözleri beynimde yankılanıyor - burada ulus diye bir şey yok. Sadece şirketler. Kaderiniz işvereninizle birlikte yükselir veya düşer.

İnanılmaz derecede berbat bir yaşam tarzı ama en azından ailemin nasıl dahil olabileceğini görüyorum.

Babam omzumu okşuyor. "Triad sadece kârla ilgili değil. Bu sadece görme şansınız olan tek kısım. Onu daha önce buraya çağırmanız gerektiğini söylemiştim ."

Bu, başını sallayan Conley'e yönelikti. Kıyafetlerinin hepsi koyu zümrüt renginde, gölge Triad ve logosuyla ilişkilendiriliyor. "Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum, Marguerite. Diğer benlerim olabilir. ." Doğru kelimeleri arar ve ardından "tam bir pislik" diyerek bitirir.

yardım edemem; Güldüm.

Conley gülümsüyor, fazlasıyla cesaretleniyor. "Davranışları için özür dilerim. Dünyaları aynı para taleplerine bile sahip değil. Onlar için bu bir güç yolculuğundan başka bir şey değil. Ve yöntemlerinin arzulanan çok şey bıraktığını ilk kabul eden ben olacağım. Bu işbirliğine hepimizin fayda sağlayacağını düşünerek başladık, ama ilk kabul eden benim. döndü—sömürücü."

"Bu kadar berbat olduklarını düşünüyorsan neden onlarla çalışıyorsun? Neden bunu başlattın - bu komployu?" İşbirliği , kıçım. Sandalyemi masadan geriye, Conley'den uzağa ittim ve onun yanından anneme baktım. "Diğer Conley'ler insanları kaçırmaya başladığında neden durmadın ?"

"Oh sevgilim." Annemin gözleri yaşlarla doluyor. "Anlamak zorundasın. Baban ve ben - üçümüz de - şimdiye kadar bunu aynı nedenle yapıyoruz."

Babam sessizce ekliyor, "Bunu yapıyoruz çünkü Josie'yi geri almamızın tek yolu bu."

Bu odanın kıvrımlı, boş duvarları, devasa görüntüleme ekranları olarak ikiye katlanıyor. Her birinde Josie'nin farklı bir videosu oynuyor.

Solda: Josie ve benim daha gençken çekilmiş bir aile videosu, hepimizin bir tür cam kubbeli uçan gemide gezindiği bir video. Babam kamerayı tutuyor. Aşağıdaki deniz kıyısına odaklanmaktan, sırayla merceği her birimize doğrultmak için ileri geri gidiyor. Herkes monokrom giyiniyor, hepsi pembe ya da hepsi sarı. Saçlarımı arkada atkuyruğu yapıyorum - burada da evde olduğu kadar gösterişsiz- ve gri giyiyorum. Ekranda kendi resimlerimi çekerken babamın çekimlerini görmezden gelmeye çalışıyorum, belki daha sonra sanat eseri için kaynak olarak kullanmak için. Annem, kıyıdaکی düzensizliklerin her zaman fraktal kalıpları nasıl yansıttığından bahsediyor. Josie yüzünü güneş ışığına çevirip onu içine çekiyor.

Sağda, Josie ve Conley bir tür fantezi içindeler. Parti. Bana göre kıyafetleri şu an giydiğinden o kadar da farklı görünmüyor, ama Josie uzun, kavun renginde bir elbise giyiyor, bu benim kendi dünyamda hiç de yerinde durmuyor; kot pantolon giymemiş olması bunun çok özel bir durum olduğunu kanıtlamaya yeter. Duvara monte edilmiş koniklerden mum ışığı titriyor. Josie'nin kestane rengi saçları, şakağına tutturulmuş bir çeşit tropik çiçekle bir yana çekilmiş; gülünç görünmesi gerekir, ama öyle değil. Bunun yerine, bana 1940'ların film tanrıçasını hatırlatıyor - boğucu ve ışıltılı. Conley'nin kolu onun koluna bağlı ve ona odadaki en parlak ışıkmiş gibi bakıyor.

Arkamızdaki en geniş ekran, sağ alt tarafta Triad Corporation filigranı olan bir video oynatıyor. Josie'nin vücuda oturan kıyafetinin parlak akuamarin rengi bana sörf yaparken giydiği dalgıç giysilerini hatırlatıyor. Boynunda Firebird'ün biraz farklı bir versiyonu asılı. Bir masada oturuyor, elleriyle konuşuyor; Bunun bir görev sonrası bilgilendirme toplantısı olduğunun farkındayım. Josie kulağına verimli ama hevesli geliyor. "Görünüşe göre Greko-Romen putperestliği 101347 boyutunda hayatta kaldı. Zeus, Apollo, Athena ve Afrodit tapınakları çoğu ana caddede bulunuyordu, ama aynı zamanda Odin ve İsis gibi diğer kültürlerin tanrılarına tapınıldığını da gördüm. Paganizmin çeşitli biçimleri zaman içinde . . ."

Hepsini alamıyorum. Tüm bu videoları, tüm bu bilgileri gölgede bırakmak, ailemin bana söylediği soğuk gerçek: bu boyutta kız kardeşim öldü.

"Gönüllü oldu," dedi babam, bunu kendisine çok sık tekrar etmesi gerektiğini düşündürecek bir şekilde. "Josie boyutlar arasında seyahat etmek istedi . Onun macera duygusu. . . hiçbir şey asla tamamen yeterli değildi. Her zaman daha fazlasını istedi."

Conley ekranda Josie'nin yüzüne bakıp duruyor. "Bu yüzden, bu boyutun mükemmel gezgini olmak için ilk yolcumuz olmayı teklif ettiğinde, evet demek çok doğal görünüyordu. Kim daha iyi yapabilirdi? Kim daha çok sever ki?"

Kimse, anladım. Josie, farklı dünyalardaki seyahatlerimizden bahsettiğimizde her zaman biraz hüzünlü görünüyordu. Yine de evde, o ve babasını her seferinde güldürdüğü için oşinografiye dalmış kendi bilimsel macerasındadır. Ebeveynlerimizin işinin bir parçası olmak için asla gönüllü olmadı. Ancak bu dünyada onların ayak izlerini takip etti.

A kadar-

"Daha tehlikeli boyutlardan birinde olsaydı, olumsuz sonuçlara daha hazırlıklı olabilirdik." Annemin sesi ince geliyor. gergin. "Ama Josie seninkine benzer bir dünyadaydı. Teknoloji daha ilkeldi ama hayatın daha kolay temposunu seviyordu. Ormanlara ve denize erişim. Bu yüzden, sözde bir boyuta tekrarlanan yeniden girişlerin etkilerini test etmek için geri dönmeye devam etti. Gerçekten sırf beğendiği için gitti."

Conley gözlerini kapatır. "Ona izin verdim. Onu cesaretlendirdim. Zararsız görünüyordu. Bizim için çok iş yaptı. Neden onun eğlenmesine izin vermiyorsun? Ben - gerçekten istediği hiçbir şeyi ona asla inkar edemezdim.

Kimse bir sonraki bölümü sunmuyor, o yüzden sormak zorundayım. "Josie'ye ne oldu?"

Hiçbiri bunu söyleyen kişi olmak istemiyor. Önce baba bozulur. "Rastgele bir kaza döndü - korkunç."

Babam devam edemeyecek gibi görüldüğünde, annem konuşur. "Şüphesiz, bir gezgin o benliğin ölümü sırasında başka bir benliğin içindeyse ne olacağını merak etmişsinizdir."

Kesinlikle endişelenmek için bir nedenim vardı. Josie'nin bu şekilde öleceği düşüncesi— korkunç ama onsuz boyutlarla yüzleştim. Ebeveynlerimden birinin veya her ikisinin de öldüğü boyutlar; ben daha çocukken hepsinin öldüğü boyutlar. Acıtmayı asla bırakmaz, ama buna nasıl dayanacağımı öğrendim. Eve döndüğümde kendi ailemi düşünüyorum ve kendime hatırlatıyorum, yakında yanlarında olacağım .

Annem ve babamın bu versiyonları için -ve Wyatt Conley, ne kadar tuhaf olsa da- böyle bir rahatlık yok. "Josie böyle mi öldü?" Mümkün olduğunca nazik konuşuyorum. "Tekrar dışarı fırlayacak vaktinin olmadığı bir kaza mı?"

Annem başını sallıyor. "Bazı açılardan, evet. Ama gerçek çok daha kötüydü."

Gerçekleşme grevleri. "Ayrıldı, değil mi?"

Conley bana cevap veriyor. "Josie tam ölüm anında dışarı atlamaya çalıştı. Pek başaramadı. Zihninin parçaları sanki daha önce ziyaret ettiği en az yüz boyuta gitti. . " Doğru kelimeler için mücadele eder. "Sanki Firebird onun için güvenli bir yer bulmaya çalışıyor ama bulamıyormuş gibi. Muhtemelen kontrollerde bir hata yaptı - zamanı yoktu ve çok korkmuş olurdu -"

Şimdi babam oturuyor, başı ellerinin arasında. Conley, erkeklerin ağlamamaya çalışırken yaptığı gibi, burnundan sığ ve hızlı nefes alıyor.

Bu bariz bir çözümünü olan bir sorun gibi görünüyor. "Ateş Kuşları'nı kullanarak onu tekrar bir araya getiremez misin? Paul'umu bir araya getirme şeklim mi?"

"Hayır," diyor annem. "Biz denedik. Kıymıkların çok küçük olduğunu biliyorduk - hepsini asla bulamayacağımızı ve diğer Josephine'lerden çıkarmanın çok zor olacağını biliyorduk - ama yine de denedik."

Ailem her zaman büyük hayaller kurmuştur. Ama imkansız denemezler; bunun yerine, mümkün olanın sınırlarını zorlarlar. Başarı şansları yokken denemeye devam etmeleri için mi? Bu çaresizlikti. Ya da belki de bazen derin bir kederin ardından gelen delilikti, babamın ölümünden onun sorumlu olduğunu düşündüğümde Paul'ü boyutlar boyunca kovalamama neden olan aynı çılgınlıktı. O zaman nasıl hissettiğimi düşününce – ne kadar sarsılmış, ne kadar ham – çatlaklar içimde bir şeyler açıyor.

Bu üzgün, aldatılmış insanlar, bu boyutta ailemden geriye kalanlardır. Triad'ın yaptığı her şeye ne kadar kızgın olsam da, Conley'nin bu versiyonu için bile olsa onlar için biraz üzülmeden edemiyorum.

Bu kadar acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. söndüğünü de hatırlıyorum. Keder asla ölmez - Bir polisin evimize gelip babamın öldürüldüğünü söylediği geceyle ilgili kabuslar görüyorum, iyi olduğu ortaya çıkmasına rağmen. Ama keder değişir. Sizin bir parçanız olmak için yumuşar, şeklini alır. Bu tür bir üzüntü asla hafiflemez, ancak onu taşıdıkça ağırlığına alışsınız.

Belki zamanla, bu dünyanın Anne, Baba ve Wyatt Conley'i bundan kurtulabilir. Bunun ne kadar çalınca olduğunu anlayabilirler.

"Üzgünüm," diyorum. Nedense bu babamı daha çok incitiyor gibi görünüyor; aslında ürküyor. "Zor olduğunu biliyorum. Yaparım. Babamın öldüğünü sandığımda, onu başka boyutlarda gördüm. . . bir süre bana yardımcı oldu. Josie'yi - onun farklı versiyonlarını - ziyaret etmeye devam etmeniz gerekiyorsa, sorun değil. Ama bu, diğer iki Conley'nin istediklerini yapmalarına izin vereceğin anlamına gelmez. Yani, Paul'ü kasten parçaladılar! Ne yaptıklarını bir düşün, olur mu? Paul'ü parçalamak ve ruhunun her bir parçasını rehin almak, Theo'nun Gece Hırsız'ından hastalanmasına izin vermek - hatta senin başka bir versiyonunu kaçırmak baba - bu, çizgiyi o kadar aşar ki, hiçbir şey bunu asla düzeltemez."

Hepsi birbirine baktı ve Conley derin derin içini çekti. "İşler, devreye girmeyi planladığımız noktada. Birkaç hafta içinde, diğer ikisi artık senin için sorun olmamalı."

Bu büyük bir rahatlama olmalı. Bunun yerine neden beni gerginleştiriyor?

Belki de bana en çok ihtiyacım olan cevapları vermeden çok fazla açıklama yaptıkları içindir. Taleplerimi yerine getirme zamanı. "Bana söz verileni istiyorum. Paul'ü bulmak için koordinatları ve Nightthief'in tedavisini istiyorum."

Kaçma ya da bir çeşit daha fazla pazarlık bekliyorum. Yerine, Conley gururla gülümsüyor ve annemle babam birbirlerine yine bir şey unuttukları anlamına gelen bir bakış attılar. ("Dalgın profesör" ifadesinin bir nedeni var.) Conley'nin eli masanın üzerinde hareket ediyor -ki bunun da bir tür dokunmatik ekran olduğunu şimdi anlıyorum- ve bir an sonra, her iki Ateş Kuşu da göğsümde hafifçe vızıldayarak yeni veriler alıyor.

"Al bakalım," diyor babam. "Bir sonraki koordinatlarınızla programlandınız, ayrıca size Nightthief tedavisi hakkında bilgi içeren bir veri dosyası gönderdik. Devam ettiğiniz an, Paul'u toplayabilir, ev boyutunuza gidebilir ve Theo'yu düzeltip düzeltmeyeceğinizi görebilirsiniz. O ise bu olumsuz etkileri acı çekiyor Theo değil?"

Çok kibar davranıyor, ancak eylemlerinin sonuçlarından tamamen habersiz. "Evet. Bu Theo."

Annem, "Sana verilen çözümün formülü bir tedavi değil," diye açıklıyor. Kimya anlamında çözüm demek istediğini anlamam bir saniyemi alıyor. "Ancak, vücuttaki toksisiteyi büyük ölçüde azaltır ve hastanın bağışıklık sistemine kendini iyileştirme şansı verir."

"Evet," diyorum donuk bir şekilde. "Biliyorum." Bütün bunlar ve Theo'ya verebileceğimin en iyisi bir şans. Moulin Rouge'daki yüzünü, orada gördüğüm çıplak savunmasızlığı düşünüyorum ve boğazım düğümleniyor.

Annem yanıma gelip kollarını omuzlarıma sarıyor. "Yorgunsun. Bir süreliğine bizimle eve gel. Dinlenme. Dünyamız hakkında biraz daha bilgi edinin."

Göğsümün etrafındaki gerginlik biraz gevşedi. Bununla ilgili bir şeyler bana hala yanlış geliyor, ama anlamayı tercih edeceğimi biliyorum. Wyatt Conley'nin herhangi bir versiyonundan daha çok ailemle. "Tamam. Kulağa hoş geliyor." Sıradan görünmek için bir sonrakinin atıyorum. "Sadece biz?"

Conley gülüyor. "Endişelenme; Seninle gelmiyorum. Bana güvenmediğin için seni suçlamıyorum, Marguerite. Aslında, bunun zekanızın kanıtı olduğunu söyleyebilirim."

Ayağa kalktım ve ailem beni dışarı çıkarmaya başladı. Babamın eli omzuma dokunuyor, belki de geride bıraktığı tek kızından teselli arıyor. Ama henüz bu odadan uzaklaşmaya cesaret edemiyorum.

Conley'e, "New York'ta da Josie'ye aşıksın. Az önce ziyaret ettiğim New York. Diğer Conley'nin böyle bir erişimi varsa, neden o boyuta gidip Firebird projesini sabote etmedi?"

"Ona yapmamasını söyledim." Sesi keskin. "Josie ve benim mutlu bir yaşam şansımızın olduğu herhangi bir boyut - buna müdahale etmelerine izin verilmiyor. Asla. Triad'ın diğer iki boyutunun herhangi birinde onları Josie'den uzak tutma konusunda zaten uyardım." Gözleri benimkileri taradı ve bir kez olsun onun her zamanki kibirinden hiçbir iz göremedim. Şu anda o da benim kadar Josie'ye acıyor. "İkisi de onu hak etmiyor, değil mi?"

Bir kez olsun, Wyatt Conley ve ben aynı fikirdeyiz.

Ailem ve ben evlerine monoray ile seyahat ediyoruz. Yine de alışkın olduğum monoraylar, insanları havaalanı terminalleri arasında veya bir tema parkının etrafında taşımak için tasarlanmış yavaş hareket eden, sakinleştirici şeyler. Bu şık ve korkunç bir hızla hareket ediyor.

Pencereden dışarı baktığımda, altımızda bir yığın bina görüyorum - gökdelenler üzerinde gökdelenler - ama tek bir toprak parçası değil. "Ne kadar yüksekte olduğumuzu bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır," dedi babam gülümseyerek, her zamanki neşesinin sadece bir gölgesiyle.

Şafak bir saatten az bir süre önce geldi, bu da monoray vagona sadece birkaç yolcunun bindiği anlamına geliyor. Onlar da monokrom kıyafetlere yapışıyor, ancak şimdi küçük kesim ve gölgeleme ayrıntılarını fark etmeye başlıyorum - bunlar yakalara veya manşetlere dikilmiş marka adlarına tekabül ediyor gibi görünüyor, iplikle neredeyse giysilerle aynı renkte. Ve monoray arabanın içi tamamen bronz, soda, ayakkabı veya başka bir şey satmaya çalışan tek bir poster bile yok.

"Tüm reklamlar nerede?" Soruyorum.

Diğer binicilerden biri bana müstehcen bir şey söylemişim gibi bir bakış attı. Annem fısıldıyor, "Toplu ulaşım son anlaşmada tarafsız bölge ilan edildi."

Tamam o zaman.

Monoray daha yükseğe kıvrılıp gün ışığı aydınlandıkça, bu dünyanın ürkütücü gölgeleri kaybolarak metal ve camın ışıltısını ortaya çıkarıyor. Yüksek binalar ve köprüler artık gümüş veya bronz yansıtıyor ve bu kadar yükseğe çıkıp çalışsaydınız buranın ne kadar güzel olabileceğini görebiliyorum.

Aşağıya, yere daha yakın mı? Acaba o insanlar güneşi bir an bile göremediler mi?

Etrafımızdaki nispeten durgun gökyüzü aniden canlandı; bin küçük gümüşü uçan araç, neredeyse aynı anda gökyüzüne çıkıyor. bir karahindiba uçurmayı düşünüyorum bir sert puf ile tüylenme. Babam tepkimi fark etti. "Bireysel ulaşım günün belirli zamanlarıyla sınırlıdır."

Bu, Theo'nun şimdi hareket halinde olabileceği anlamına mı geliyor?

Bir kez daha, Theo'yu aramak için Firebird'imi elime alıyorum. Bu sefer daha kesin bir cevap alıyorum; O buradan çok uzakta değil, sadece çok daha aşağıda. Hiç şüphe yok ki bu boyuta çok farklı bir bakış açısı getiriyor. Notları karşılaştırmalıyız.

"Theo'yu alabilir miyiz?" Soruyorum. Ailem bana boş boş baktığında, onunla bu evrende tanışıp tanışmadıklarını merak ediyorum, gerçi zaten olan her şeyden onun farkında olmalılar. Theo'yu sorduğuna eminim. Ne de olsa Romola bile onu tanıyordu. Her ihtimale karşı şunu belirteyim: "Theo Beck? Benimle seyahat eden mi? Ve—burada Paul ile çalışıp çalışmadığınızı bilmiyorum—"

"Yapmıyoruz," diyor babam. Söylediği kısa, kırpılmış şekilde olmasa bile, bu bir rahatlama olurdu.

Babam sadece sinirlendiğinde böyle konuşur.

Annem bana doğru eğiliyor ve yavaş ve kararlı bir şekilde, "Paul Markov ve Theo Beck'in şu anki Firebird projesinde hiçbir rolü yok. Boyutlar arasında ilerlerken onlarla koordine olabilirsiniz. Burada gereksiz. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

Benim için kastettiklerinden daha fazlasını anlıyorum.

Ailem Paul ve Theo'yu bu dünyada tanımasalardı bu şekilde davranmazlardı. Annem mevcut Firebird projesini belirtmedi . Hepsi birlikte çalıştı burada, Paul ve Theo onlara karşı dönene kadar. Tam olarak neden veya nasıl bilmiyorum. Theo ve Paul'ün bu dünyadaki versiyonları ailem kadar berbatsa, Triad'ı yanlış nedenlerle bırakmış olabilirler. Çok yanlış sebepler

Annem ve babam ne derse desin Paul ve Theo'yu bulmam gerektiğini zaten biliyorum. Ama bunu yaptığımda onlara güvenebilecek miyim?

Bu boyutta, kendi başıma olabilirim.

25

MONORAY DAHA YÜKSEK YÜKSELİR. HİÇBİR ZAMAN yükseklik konusunda aşırı fobik olmadım, ama gökdelenlerin tepelerini yakınlaştırmaya başladığımızda, bağırsaklarım korkuyla çalkalanmaya başlıyor.

Sonra tekrar, bunun yükseklikle ilgisi olmayabilir.

Annem ve babam iki yanımda oturuyor, ikisi de rahat ve görünüşte memnun. Sevgilerinden şüphem yok - hem bu boyuttaki kızlarına, hem de bana. Yine de her geçen saniye, Paul ve Theo hakkındaki soğuk sözleri hafızamda daha yüksek sesle yankılanıyor.

Paul ve ben karşılaşmaya mahkum değiliz; çoklu evrenin sayısız simetrisi herkese farklı şekillerde dokunuyor. Theo'yu neredeyse Paul'ü bulduğum kadar sık buluyorum. Josie ve Wyatt Conley de sık sık bir araya gelirler - keşke olmasalar da.

Ve kaderin ve matematiğin gizemli akıntıları Paul ve Theo'yu aileme getiriyor.

Birlikte icat ederler. Birlikte oluşturun. Geliştirdikleri teknolojiler çoklu evrenin kendisini şekillendiriyor. Onu sayısız boyutta gördüm. Ailemin benim yüzümden Paul'e karşı garip davrandığı Warverse'de bile onunla çalıştılar ve onun zihninin parlaklığını anladılar.

Bu evrende, annem ve babam Paul ve Theo'nun önemli olmadığını iddia ediyor.

Neden bana yalan söylüyorlar?

Bana her zamanki nezaketiyle gülümseyen babama bir bakış attım. Beni incitmek niyetinde değiller; Bundan eminim. Ama Triad'ı kurduklarında, Wyatt Conleys ile işbirliği yaptıklarında, Paul'ün kaçırılmasına ve Theo'nun zehirlenmesine izin verdiklerinde de beni incitmek istemediler. Niyetleri iyi olabilir ama yargıları değil.

Göğsüme karşı Firebird'ün ağırlığı bana bilgi için geldiğim bilgiyi hatırlatıyor. Bu evren ve Triad'ın kurucularının bundan sonra ne yapmayı planladıkları hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum; Bir kez olsun, bizim boyutumuzun karanlıkta tutulan boyut olmamasını istiyorum. Başka birinin bakış açısını duymak iyi olurdu.

Ve bu bakış açısı Paul veya Theo'dan geldiyse, daha fazlasını öğreneceğime dair bir his var içimde.

Monoray, puslu gölgeye doğru kayıyor ve bana San Francisco Körfezi'ndeki sabah sisini hatırlatıyor. Ancak o zaman bir bulutun içine süzüldüğümüzü anlıyorum. Biz çok uzakta yukarı . başladığımızda Bir an için şoförün benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum ama sonra başka bir istasyona varıyoruz. Annemler ayakta; Bu bizim durağımız olmalı.

"Yerden bu kadar yüksekte mi yaşıyoruz?" Bulut için minnettarım çünkü en azından artık tam olarak ne kadar düşmemiz gerektiğini göremiyorum.

Annem başını iki yana sallıyor, ta ki "Buradan asansöre biniyoruz" diyene kadar rahatladı.

Umarım evimizin penceresi yoktur.

Şimdiye kadar, monorayda sadece bir avuç insan kaldı ve bunların çoğu bizim istasyonumuzda iniyor. Biz sola giderken kalabalığın çoğu sağa yöneliyor. Kafam karışmış bir şekilde babama bakıyorum ve o açıklıyor, "Çoğu insan asansörü indiriyor. Hala evlerine ulaşabilecekleri en yüksek istasyonda inmeyi severler. İnsanların toplu taşıma alanında durumlarını yayınlayabilmelerinin tek yolu bu."

Romola'nın en üst katta bir yönetici ofisi fikri karşısında yaşadığı şoku hatırlayarak, "Binaların ortasında olmanın daha güvenli olduğunu düşünmüştüm," dedim.

Annem, "Şirket merkezi için tabii ki," diyor. Kulağa inanılmaz geliyor, sanki yatak odalarına neden fırın kurulmadığını açıklamak zorundaymış gibi. "Ancak Şirketler Arası Sözleşmeler, çalışanların evde hedeflenmesi durumunda ciddi yaptırımlar sağlıyor."

Bu boyut, tüm Coke-versus-Pepsi olayını perspektife sokar.

Burada istasyon neredeyse inci gibi beyaz parlıyor; Birisi bu zemini hemen hemen her saat başı cilalamalı. Ama metro istasyonlarının göreceli gösteriş faktörü önemli değil. Şimdi bana çarpan şey, eğer bu boyutun Triad'ın bana asla gösteremeyeceği kısmını görmek istersem - Paul ve Theo'yu bulmak için- bu kalabalığın içinde kaybolmak için son şansım.

En sağımızda, biri mavi, biri pembe renkte TUVALET yazan iki tabela görüyorum. Bu benim elde edeceğim kadar iyi bir şans. "Hey, ben-"

Babam gülümserken annem beni sallıyor. O kadar şüpheli değiller ki kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama pembe tabelaya doğru yürürken annemin "Marguerite? Nereye gidiyorsun?"

Kahretsin. Yarı döndüm ve gülümsemeye çalıştım. "Küçük kızlar tuvaleti mi?"

Mavi işareti işaret ediyor. "Sizin dünyanızdaki kızlar için mavi değil mi?"

Burada pembe erkekler içindir. Seni sen yapan küçük şeyler. "Tamam. Teşekkürler."

Onlardan uzaklaşıyorum, çok hızlı değil. Yolum aşağı asansörlere yönelen kalabalıkla kesişiyor ve kimseye çarpmamak için omuzlarımı eğip dikkatlice adım atmam gerekiyor. Bu

bana geriye dönüp bakmam için tamamen doğal bir sebep veriyor ve annemle babamın dikkatle birbirleriyle konuştuğunu görüyorum.

Kalabalığa karışmak için yön değiştiriyorum. Dikkatimi üzerime çekmeden olabildiğince hızlı yürüyorum çünkü o asansörlerden birine binene kadar ortada olmayacağım. O zaman bile güvende olacak mıyım? Ailem Boynumdaki Ateş Kuşlarını takip edebilir mi? Muhtemelen, ama şans vermeliyim.

Gözden kaybolduğumu düşündüğümde, kendime birkaç bakış atarak ilerlemeye başladım. Ama kapılar yüzümün sadece iki santim önünden kayarken tam zamanında, aşırı doldurulmuş bir asansöre girerken kimse bir şey söylemiyor.

Kalbim çarpıyor. Kulaklarım inişin baskısıyla sıkışıyor ve çınlıyor. Her an ışıkların kırmızıya dönmesini veya belki Triad yeşile dönmesini ve bir tür fütürist APB yayınlamaya başlamasını bekliyorum. Ama olmuyor. Durduktan sonra dur, aşağı inmeye devam ediyoruz. Nerede olursa olsun, en son durakta inmeye karar verdim. Triad'ın uzayından ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyi.

Sonunda, içeride kalan üç kişiden biri olduğumda, asansör son demek olduğunu bildiğim bir gürültüyle yerine oturdu. Kapılardan geçiyorum, daha küçük, daha rutubetli istasyondan çıkıyorum - ve kaosa.

Elektronik reklam panoları ve tabelalar her bir yüzeyi kaplıyor, hepsi o kadar keskin renklerle parlıyor ki onlara bakmak neredeyse acıtıyor. Birbirleriyle çatışır, hoparlörlerden çalınan teneke kayıtlar görünmez oldukları kadar her yerde bulunurlar:

Apollo Yunan Yoğurt! Yüzde 50'ye varan gerçek süt ürünleri!

Dünyanızı Keşfedin: Viking Süpersonik Hava Yolculukları.

Sentinel yükseltmeleri yalnızca bu hafta yüzde 10 indirimli! Ailenizin güvenliği buna değmez mi?

Revlon EverLash—Onu Yıpratıyor!

Bunaldım, başımı eğdim ama bu işe yaramadı; zemin, ayakkabılar, uçan arabalar, filmler için yapışkan posterlerle kalın bir şekilde kaplanmıştı. (Yine Leonardo DiCaprio.) Yukarıda daha iyi değil - aynı posterler, sadece ayak izlerinden daha az pis.

İlk başta burası alışveriş merkezi mi sokak mı karar veremiyorum ama sonra fark ediyorum ki bu dünyada hiçbir fark yokmuş gibi görünüyor. Bazı alanlar dışarıya açık ama dükkânlar ve patikalar birbirine karışmış gibi görünüyor. Yeni bir ürün teşhiri görmeden beş adımdan fazla yürümek imkansızdır.

Josie'nin lise mezuniyeti için ailemizin Las Vegas'a yaptığı geziyi düşünüyorum; Kitsch ve komik olması gerekiyordu, ama bunun yerine hepimiz ondan nefret ettik. olarak bir kumarhane hayal etmişim. . . iyi, bir kumarhane. Ayrı bir bina, gireceğiniz bir yer. Bunun yerine, uçaktan iner inmez -hala havaalanı terminalinde!- slot makineleriyle bombalandık. Hediyelik eşya dükkanları ve restoranlarla çevrili olmadan otele giriş yapamazsınız. Check-in

işleminde sonra rulet masalarının yanından geçmeden asansöre binemedim. Vegas, parayı bekleyen kocaman bir eldi. Tüm bu boyut bu hale geldi.

İşimi hallettikten sonra, iki döner soğutmalı, markalı sandviç kutusunun arasında bir köşeye sıkıştım. Sonra Firebird'ü alıp Theo'yu tekrar kontrol ediyorum.

Sinyal onun tam benim olduğum yerde olduğunu gösteriyor -neredeyse tam olarak- ve benden daha aşağıda olduğunu anlamadan önce içimde bir umut patlaması hissediyorum.

Çok daha düşük.

Bir iç çekerek, kalabalığın arasından bir sonraki inen asansör serisine - ve onun altındaki katmana - ve onun altındaki katmana doğru savaşıarak geri dönüyorum. Her geçiş yaptığımda, reklamlar daha gösterişli hale geliyor; reklamını yaptıkları ürünler daha ucuz görünüyor. Ve ağ ekranlardan geçen ışık her durakta daha da kararır.

Sonunda son asansör olması gereken yere gittiğimde biri "Genç bayan" dedi. Canlı pembe üniformalı bir adama bakıyorum, sanırım burada süper kasap görünüyor. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Ne, asansöre mi binelim? "Oh evet."

"Aşağıda senin yaşında kimseye yer yok." Söyleme şekline göre, aşağıda bekleyenlerin adlarının aşağıda olduğunu biliyorum.

"İyi olacağım," diyorum ve asansöre yalnız biniyorum. Kapanan kapıların dar aralığından, kaşlarını çatıldığını ve başını salladığını görüyorum.

Asansör kapıları tekrar açıldığında, burada sadece bir avuç elektronik reklam panosu vardır ve görüntüleri sessiz oynadıkça loş bir şekilde parlarlar. Zemin sadece bir zemindir ve platformlar havaya açıktır.

Dışarısı gece kadar karanlık.

Korkuluğa doğru yürüyorum ve aşağı bakıyorum; şimdiye kadar, yerden sadece yirmi beş ya da otuz fit uzaktayım. Kırık asfalt - daha çok moloz gibi - bir zamanlar kaldırımlar veya sokaklardan geriye kalan tek şey. Orada kimse yürümez. Birkaç kişi yanımdaki bu neredeyse ıssız yürüyüş yollarında acele ediyor, ama hiçbiri orada olmaktan mutlu görünmüyor. Bana değer veren bakışlar atıyorlar; açıkçası siyah kıyafetlerim beni ayarlıyor Aşağıda gördüğüm eski püskü boz ve bronz malzeme dışında. Acaba soyulmak üzere miyim diye merak ediyorum. Elim Firebirds'ümü korurcasına kapıyorum.

Sonra ayak seslerinin gümbürtüsünü duyuyorum - birçoğu - ve birinin şöyle dediğini duyuyorum: "Bunu doğru okuyorsam, hemen köşeyi dönünce."

Theo. Onlarla tanışmak için ilerlerken gülümsemeye başladım. "Tanrıya şükür sen-"

Sözlerim uçup gidiyor. Bana sert ve düz bakışından bunun benim Theo'm olmadığını anlayabiliyorum. Buraya benimle gelen, beni hiç tanıımıyormuş gibi görünen, bu dünyanın versiyonunda uyuyor. Bu Theo sadece başka bir boyuttan bir davetsiz misafiri mi izliyor?

Bütün grubu hareketsiz kalıyor. Ben de öyle. Çünkü Theo az önce bir silah olduğundan oldukça emin olduğum siyah ve köşeli bir şey çekti.

Ve bana doğrultuyor.

Teo sırtıyor. "Bu sefer o kadar eğlenceli değil, değil mi?"

Benim adıma kimse şefaet edemez. Bu yol boyunca yürüyen birkaç kişi, karışmak istemeyerek kararlı bir şekilde başka tarafa bakıyor. Yakınlarda pembe kıyafetli polis yok.

Muhtemelen benden daha çok korkmalıyım ama beynim bir cümleyi defalarca tekrarlayıp duruyor.

Bu zaman?

"Onu yakaladık!" Theo arıyor. Saçlarını burada daha uzun süre giyiyor, ama saçlar uzamak yerine yukarı ve dışarı çıkıyor; biraz serseri Beethoven'a benziyor. Onun kıyafetleri daha torbalı ve yukarıda giyilenlerden daha katmanlı, ama yine hepsi aynı renkte - bu durumda, koyu yanık turuncu. "Hadi dostum, bunu görmelisin!"

Çok arkasındaki figür ışığa adım atmadan önce bile onun Paul olduğunu biliyorum.

O kadar soluk bir gri giyiyor ki neredeyse beyaz görünüyor. Bu boyuttaki erkeklerin çoğundan farklı olarak, Paul saçlarını kısa tutuyor - hatta evde olduğundan daha kısa. Uzun ceketi dizlerinin üstünden sarkıyor; çizmeleri, bu boyutta gördüğüm ilk ayakkabılar, yere değmiş gibi görünüyor.

Paul Theo'ya bir bakış atıyor. "Silah gerçekten gerekli mi?"

"Bunu nasıl sorabilirsin?" Ama Paul işaret ettiğinde, Theo hmmph yapar ve silahı bırakır.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Paul bunu sadece başıyla onayladı. "Konuşmamız gerek. Belli ki bunu anlıyorsun, yoksa asla Aşağıya gelmezdin."

"Evet, yapıyoruz." Gökyüzünün soluk bir parçasını görebileceğimi hayal ederek yukarıya baktım - ama hiçbir şey. Aşağıda dünya siyah üstüne siyah. "Ailem Firebird aracılığıyla beni takip edebilir mi? Conley olabilir mi?"

Paul, temkinimi onaylayarak, "Bu kadar aşağıdan bunu başarmaları biraz zaman alacaktı," dedi. "Haydi. Konuşacağız."

Theo ikimize neredeyse komik bir şekilde kızgın bir şekilde bakıyor, ama bizi durdurmak ya da Paul'e karşı çıkmak için hiçbir hamle yapmıyor. Çetenin diğer üyeleri -dört kadın, üç erkek- Theo'dan daha mutlu görünmüyorlar ama hiçbiri itiraz etmiyor.

Beni son basamaklara yönlendirdiler. Yere ilk ayak bastığımda, çok önemli hissettiriyor. yasak. Belki öyledir. Ama Paul'ün çetesi buna alıştı, beni çabucak devasa yekpare

gökdelenlerden birinin tabanına giden ufalanan, engebeli patikadan geçirdi. Görünüşe göre orada hangi şirket varsa, alt katlarını kullanmıyor ve yıllardır da kullanmıyor. Gecekonduların iplerde asılı çamaşırlarını görüyorum, pencerelerden duman geliyor, belki de derme çatma sobaların ürünü.

Sadece bir avuç küçük fenerle aydınlatılan alçak tavanlı, karanlık odalara giriyoruz. Hava tanıdık ve neredeyse rahatlatıcı kokuyor: kir, deri, eski kitaplar. Theo abartılı bir memnuniyetle kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı, "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi" diyor Paul, "konuşuyoruz."

Bana bir adım daha yaklaştı, fener ışığı yavaş yavaş yüz hatlarını aydınlattı. İlk defa Paul'ün yüzüne gerçekten bakabiliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çenesinin bir yanında solgun, pürüzlü bir yara izi var, ama bunun dışında bana tanıdığım diğer Paul'lerin çoğunu hatırlatıyor.

Ve yine de şu an Theo'nun dizlerini vuran Mafya Evreni'nin Paul'ünü görmüyorum. Teğmen Markov'u görmüyorum. Kuşatma altındaki bir San Francisco'da ihanet ettiğim zina edilmiş askeri görmüyorum; Kendi Paul'umu bile görmüyorum.

Bir adam görüyorum - benzersiz bir kişi, bana bir yabancı. Anlamam gereken kişi bu.

Çünkü bir fırsatımız var, hiçbirimiz boşa harcamamalıyız.

"Bu dünyadaki Marguerite olmadığımı biliyorsun," dedim. söyle. Theo'nun Firebird'ü olmadan beni bulamazlardı, yoksa; ne arayacaklarını bilmiyorlardı.

Paul başını salladı. "Yine de siz, Doktorlar Henry Caine ve Sophia Kovalenka'nın kızı Marguerite Caine ve boyutlarda bir yolcusunuz."

"Tıpkı ailemin çırağı ve Triad'ın düşmanı Paul Markov olduğun gibi." Theo'ya doğru başımla onayladım. "Onun versiyonumu ne zaman geri alacağım?"

Paul yavaşça gülümsüyor - gerçek bir gülümseme. "Şimdi uzun değil. Sürümünüzü daha çok beğendiniz mi?"

"Hiç bir çetesi olmadı ya da kimsenin bana silah tutmasına izin vermedi."

Bu dünyanın Theo kaşlarını çatmaya başladı. "Bütün bu gevezelikle ne yapıyorsun? Onun cevaplarına ihtiyacımız var, küçük kardeşim."

Yine o kadar yakınlar. Bu silahlı ve tehlikeli Theo'yu sevmeyebilirim ama en azından içinde tanıyabileceğim bir şey var.

Paul, "Sabırlı ol Theo" diyor.

"Hangi cevapları istiyorsun?" Teklif ediyorum. "Siz Triad karşıtıysanız ve sanırım öylesiniz, o zaman aynı taraftayız."

Theo, Paul ve diğerleri birbirlerine bakarlar. Paul, "Onlar senin ailen. Conley, kız kardeşinizin nişanlısıydı."

"Ailem yas tutuyor ve yanlış yönlendiriliyor. Nedeni ne olursa olsun Wyatt Conley'e güvenilmez. Ve Üçlü—geri kalan her şeye hükmedebilmek için üç boyutu bir araya getirmeye çalışıyorlar. Yani var olmayan ne olacak. Birbirimize yardım edersek olmaz."

Theo huzursuzca ayağa kalktı. "Senin duymak istediğini söylüyor."

"Doğru söylemediği anlamına gelmez." Paul hırpalanmış metal bir sandalyeyi işaret ediyor.

O oturana kadar ben de oturmam. Sandalyesi sohbet etmek istediğimden daha uzakta - bu, bunu bir sorgulama gibi yapıyor. Ama onunla çalışabilirim. Bu odanın belli bir amacı yok; Buradaki mobilyalar, ofis masalarından bu metal katlanır sandalyelere, uzak köşedeki dürüst ahşap sayvanlı karyolaya kadar uzanıyor. Bu adamlar da onu kanatlıyor, bu da bana "Ne bilmek istiyorsun?" diye sorduğumda daha fazla güven veriyor.

"Senin hikayen, anlatacağın gibi."

Bu yüzden temellere ulaştım: Ailem bu dünyada Conley'e karşı çıkıyor ve diğerinde Triad'a bağlı. Adam kaçırmalar. Theo'nun cesedinin kaçırılması ve ardından Nightthief zehirlenmesi. Paul'ün kasıtlı olarak parçalanması. Conley'nin onun için çalışmamı talep etmesi ve onun nihai planı. Bir süsle bitirmeye karar vererek, "Benim evrenimde sen ve ben aşığız" diyorum.

"Aşık." Paul başını sallıyor. Bana inanmıyor mu, yoksa hayalinde canlandıramıyor mu, anlayamıyorum.

"Deli gibi. Derinden. Ama her nasılsa, birkaç gün içinde ikinci kez sizin için çalışan adamlar beni silah zoruyla tutuyorlar," diye ekledim. "Bundan bıktım."

Theo'nu aramaya geldin, dedi Paul. "Bu kadar tedbirli olduğumuz için bizimkini mazur görmelisiniz."

Görünüşe göre Theo üçüncü şahıs gibi konuşulmasından benim kadar hoşlanmıyor. "Hala ne istediğini anlamış değiliz."

Paul bana takdir edercesine bir bakış atarken başını salladı. "Eğer benim diğer versiyonuma bu kadar aşıksan, neden onu kurtarmak için hala koşmadın? Belli ki Theo'nun kurtarılmaya ihtiyacı yok. İstesek bile onu burada tutmayız."

Theo, "Ki yapmıyoruz ," diye ekliyor. Boynundaki Firebird'e tiksintiyle işaret ediyor. "O adamın tamamen içimde olduğunu bilmek? Cehennem gibi ürpertici."

"Buraya Theo'yu kurtarmak için gelmedim. Sadece onunla konuşmak için ve..." Anlamaları için bunu nasıl söyleyebilirim? "Burası İçişleri Bakanlığı. Triad'ın başladığı evren. Bu, tüm komplonun burada başladığı anlamına geliyor. Ailem ve Conley bana ne istediklerini söylediler - ve bana gerçeği söylediklerine inanıyorum - ama gerçeğin tamamını değil. Bunun dahası var, değil mi? Ve bu boyut, cevapları alabileceğim tek yer. Sizler sahip olabileceğim en iyi kaynağsınız."

Memnuniyetle, bu Theo'yu kısa tutuyor. Ama sonra taktik değiştiriyor. "Daha fazla Ateş Kuşu kullanabiliriz ve o fazladan giyiyor."

Bir elimi göğsüme koydum; Ateş kuşları avucuma bastırıyor. "İkincisi ekstra değil . Paul'ümü tekrar bir araya getirip eve getirmek için."

"Diğer benliğim adına, bağlılığınızı takdir ediyorum." Paul öne doğru eğiliyor, lamba ışığında yüzümü inceliyor.

İçimde bir umut titriyor. "Bekle. Düşünebilir misin? İçinde Paul'ün son kıymığı olan sen mi olacaksın?"

"Şüpheliyim," dedi düz bir sesle. "Conley'niz size son bir koordinat seti verdi. Güveninizi kazanmaya çalışıyor, bu yüzden bu bilgiyi tahrif edeceğinden şüpheliyim."

Muhtemelen. Hayal kırıklığıyla sandalyeme geri çöktüm.

Paul odaklanmaya devam ediyor. "Firebird teknolojisini bir dünyada sabote ettin, ama diğerinde hayatta kalmasını sağladın."

Başımla onayladım. "Fazla değil. Yine de bir yerden başlamalıyız. Siz kaynağa daha yakınsınız. Belki Triad'a nasıl ulaşabileceğimizi biliyordursunuz? Gerçekten onları aşağı mı indirdin?"

Paul ve Theo bir kez daha bakıştılar. Theo, "Conley için bizi gözetliyor olabilir" diyor.

"Ya da doğruyu söylüyor olabilir." Paul'ün gözleri benimkilerle buluşuyor, arıyor.

Bana inanmak istiyor. Bunun strateji mi yoksa çaresizlik mi olduğunu merak ediyorum.

Paul tekrar konuştuğunda, beklediğim son soruyu soruyor: "En çok hangi versiyonuma güvendin? Ve en az?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Kendi evrenimden Paul."

Başımı eğiyor. "Hangisi için?"

"İkisi için." Yeni bir boyuta ilk sıçramam, sanki hâlâ Londra'da duruyormuşum, yüzüme ve saçıma sıçrayan yağmur, görevimi bir postere karalıyormuşum gibi canlı bir şekilde geri geliyor: KILL PAUL MARKOV. "En az ona güvendim, çünkü onu anlamam çok uzun sürdü. Triad, babamın ölümü için onu suçladığında, buna inandım."

Paul bunun için beni affetti - hayır. Beni affetmek için, ilk etapta bana karşı tutması gerekirdi. Hiç yapmadı. Böyle bir aşktan uzaklaşırdım.

"Ama aynı zamanda en çok güvendiğin kişi o mu?" Theo kendi sandalyesinde oturuyor, kolları hafifçe arkaya atılmış, bacakları önünde gerin.

Başımla onayladım. "Paul'umu bir kez anladığımda, savunma dışında bana veya kimseye bilerek asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi

yapacak ve evet, bazen o şeyin ne olduğu konusunda anlaşılamıyoruz ama niyeti her zaman iyidir. Bizi bulmadan önce çok yalnızdı. Ne zaman onun ne kadar yalnız olduğunu düşünsem, bu beni içten içe biraz öldürüyor.” Neden bütün bunları Paul'e söyleyemedim? İlk fırsatta yapacağım. Bir sonraki evren bitti. Bir mafya babasından sevgili Teğmen Markov'a kadar tanıdığım diğer Paul'lerin hepsi aklımda titrerken ağlamayı reddedip gözyaşlarını geri verirken görüşüm bulanıklaşıyor. Sonsuza kadar kalbimde bir yeri olacak ve umursadığım başkaları da var, ama . . . "Milyonlarca evrene gidebilir ve bana böyle hissettirebilecek başka birini asla bulamazdım. Sadece benim Paul'um. Sadece onu."

Theo, benim Theo'mdan tamamen tanıdık bir ses çıkarıyor, Spare me the özsuymuş gibi . Ama Paul ona onu anında susturan bir bakış attı.

Bana göre Paul, "Kesin olan bir şey var - sen bu dünyanın Marguerite Caine'i değilsin. Bana her şeyi anlatmasan bile Triad'dan bizim kadar nefret ettiğini söyleyebilirim."

Harika, işte başlıyoruz, diye inledi Theo. onun içinde ateş yok ses ama; Paul'ün liderliğini takip ederken yakınabilir, ama o takip edecektir.

Paul ayağa kalkar. "Evet, onunla çalışıyoruz ve diğer seninle. Bu yüzden bir hatırlatma için hazırlanın." Theo nefesinin altında yemin ediyor.

Ben de ayağa kalktım, artık tutsak olmadığım için mutluyum. Paul'ün anlayışı beni şüphelendiriyor: "Hâlâ Triad'la birlikteyken boyutlar arasında mı seyahat ettin?"

"Bir veya iki kere."

"Biri Yani bana yaptığı en, ya da en azından güven?"

Gerginliği kırmak için hafif bir soru olması gerekiyordu. Ama Paul'ün ifadesi, mafyanın ateş etmeden hemen önce yaptığı gibi sertleşiyor. "En çok güvendiğim versiyonun sen olduğunu söylemeliyim."

Ben mi? Beni pek tanımıyor.

Theo otururken, Bir hatırlatmanın acı verici sarsıntısına kendini hazırlarken, "Ona en azından anlat," dedi. Paul hiçbir şey söylemiyor. Teo güler. "Tamam, ona söylerim."

"Söyle bana ne?"

Theo bana sırtıttı ve "Senin en az güvendiğimiz versiyonun bu," dedi . Kendi Marguerite Caine'imiz, Wyatt Conley'in şimdiye kadarki en sadık takipçisi ve tüm çoklu evrendeki en soğuk kaltak."

26

PAUL'UN BANA THEO'NUN ŞAKA OLDUĞUNU SÖYLEMESİNİ VEYA Theo'nun yüzümdeki ifadenin paha biçilmez olduğunu söylerken ifadesinin sonunda her zamanki kendini beğenmiş sırtıtışına dönüşmesini BEKLİYORUM. Yapmazlar.

Wyatt Conley için çalıştığımı zaten biliyordum. Ama isteyerek mi? Neden bunu yapayım? Kendime soruyu sorar sormaz cevabı anlıyorum. "Josie yüzünden," diyorum. "Kız kardeşim. Onu tanıyor muydun bilmiyorum-"

"Yaptık." Paul sessizce konuşuyor, ama sözlerinin arkasında her ne gizleniyorsa, bu sempati değil.

"Annem babam böyle değil. Çoğu boyutta değil. Bunu kendin görmüş olmalısın, değil mi?" Paul başını sallayıp Theo'nun gülümsemesi kaybolduğunda, doğru yolda olduğumu anladım. "Burada bir çocuklarını kaybettiler ve dağıldılar."

Theo kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu bir mazeret değil."

"Hayır değil. Yine de, sadece onları getirmeliyiz. Herşey Josie'yi tekrar görmek istiyorlar."

Theo kıkırdar. "Söyleyeceğim."

Theo'nun bu versiyonu bir tür sümük. "Bu ne anlama geliyor?"

Yanıt veren Paul'dür, bir yanıtla değil, başka bir soruyla. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Annem ve babam açıkladı."

"Her şey değil. Hâlâ onları savunuyorsan hayır." Paul bana sanki benim için üzülüyormuş gibi bakıyor.

İlk anda ailemin Triad'ın kurucu ortakları olduğunu fark ettim, şok ve korku beni neredeyse bunalıttı. O duygular yine içimde, eskisinden daha derin. "Söyle bana," diye fısıldıyorum.

Paul başını sallıyor. "Eğer benden geliyorsa, buna inanmayacaksın. Kendilerinden duymak zorunda kalacaksın."

Her şey Josie ile ilgili değil, diye karşılık verdi Theo. "Senin için diyorum. Bu evrendeki Marguerite Caine, tüm akıllarınızla oynamayı seviyor. Diğer benlikleri üzerinde sahip olduğu güç - ondan kurtulur. Bunun için yaşıyor."

"Nasıl bileceksin?" geri ateş ediyorum.

Paul aramıza giriyor, belki de gerçekten içine girerek olacıklardan korkuyor. "Üzgünüm Marguerite, ama bu doğru. Sen kendin söylüyorsun. Sırf yapabildiğiniz için diğer benliklerinizin hayatlarını manipüle ediyorsunuz. Okulları bıraktığını, tabloları mahvettiğini, arabaları mahvettiğini, kavga çıkardığını gördüm." Uzun bir süre sonra, daha alçak sesle, "Diğer erkeklerle yat. Diğer kızlar, arada bir. Her kim. Birini incittiği sürece senin için önemli değil."

Gözlerimi görmeyecek. Bunu yaşayan başka bir Paul'ün duygularını hissetti.

başımı dik tutarım. "Bu bana benzemiyor."

Yine Theo'dan gelen horultuyla. Paul en azından söyleyecekleri için üzgün görünme nezaketine sahip. "Bildiğimiz Marguerite Caine'e benziyor. Her zaman diğer benliklerle oynamanın ne kadar değişebileceğini ya da yok edebileceğini görünce buna bir sanat formu diyor. Heykel yaptığını söylüyor ama kil yerine hayat kullanıyor."

Karnımda bir boşluk hissi açılıyor ama buna inanamıyorum. "Her neyse. Ben o değilim, o yüzden benimle uğraş. Ne istiyorsun?"

"Triad'ın güçlerini genişletmesini ve ulaşabildiğimiz her dünyayı ele geçirmesini engellemek için." Paul yavaşça etrafımda dolaşıyor, beni değerlendiriyor. YARGILAMAK. "Seni buraya bilerek getirdiklerini biliyoruz."

"Beni işe almaya çalışıyorlar. Başarısız olacaklar." Bir adım öne çıkarak yörüngesini kırıyorum; Burada ilerleyip ilerlemeyeceğimize karar veren tek kişi o değil.

Ama onların pis işlerini sen yaptın, dedi Theo. "Görünüşe göre diğer versiyonum, batmadan önce herkese bunu söyledi."

"O zaman sana nedenini de söyledi. İkinizi de kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Ve en azından bir kez Conley'nin planını ona karşı nasıl çevireceğimi bulabildim."

Paul, Theo'ya "Bunu hatırlamalıydın" der gibi bir bakış attı. "Haklısın. Triad'ı yeneceksek birlikte çalışmamız gerekecek. Mükemmel bir gezgin olarak şunları yapabilmelisiniz: Marguerite'imizle savaşın, eğer dünyanıza gelirse..."

Theo, "Yapmayacak, çünkü çalamayacağı bir bedene girmek onun için hiç eğlenceli olmayacaktı" diyor. Bir kez olsun, sesinin kendini beğenmiş tonu umurumda değil; Kötü Marguerite'nin kafamı kurcalamayacağını duyunca çok rahatladım.

Paul biraz daha yüksek sesle, "Birlikte çalışıyoruz," diyor, Theo'ya bir daha sözünü kesmemesi gerektiğine dair bariz bir ipucu. "Bu, Marguerite'imizin planlarına müdahale etmek için buraya geldiğiniz anlamına gelebilir - her ne kadar onlar sizi gözetleyecek olsalar bile."

"İnce. Ama ne zaman buluşacağımızı nasıl bileceğim? Ya da nerede?" Gizli randevumuz tüm çoklu evrenin herhangi bir yerinde olabilir.

Bir an sonra Paul, "Paul Markov'un, sadece planlarımızı iletme için kısa süreliğine sizin boyutunuza girmeme nasıl tepki vereceğini düşünüyorsunuz?"

Paul'ümü bunun devralmasına izin mi vereyim? Böyle bir anlaşma yapmaya hakkım yok. Ama eğer gerçekten tek yol buysa. . . "Sana bir kez gelmene izin veriyorum. Bunu yaptığında, Paul'ün rıza gösterip göstermediğini sana bildireceğim."

Paul'ün ifadesi biraz değişti, hatta saygı duyulabilecek bir şeye dönüştü. "Kabul."

Bunu yapabiliriz. Sonunda, İçişleri Bakanlığı'nın bir adım önündeyiz—

Aydınlanma içimi süzüyor, buruk ve korkunç. Araya girdiğim diğer Marguerite'ler, ben onların içindeyken olan her şeyi hatırlıyor. Şu anda Triad'ın tarafında olan bir Marguerite'in içindeyim.

Ancak bunu Paul'e söylediğimde, hiç etkilenmedi. "Önemli değil. Bize ulaşmanın başka bir yolu yoktu ve Conley zaten böyle bir şeyi deneyeceğimizden şüphelenirdi. Siz ayrıldıktan hemen sonra yerleri değiştireceğiz."

"Bu seni korumaya yeter mi?" Soruyorum.

"Eskisi kadar güvendeyiz. Yani çok değil ama yeterli." Paul, belki de şaşkınlık içinde başını sallıyor. "Aslında umursuyorsun."

"Seni her zaman önemsiyorum." Teğmen Markov'un sözleri hafızamda titriyor - ve bu yolculukta gördüğüm her şeye rağmen, şimdi onları Paul'e söyleyebilir ve ciddiğim. "Seni herhangi bir biçimde, herhangi bir dünyada, herhangi bir geçmişle sevebilirim."

Hemen cevap vermiyor. Onu benim kadar iyi tanımayan biri onun hareketsiz olduğunu düşünür. Bunun yerine, hem duygulandı hem de şüphelendi. "Bunda beni sevmiyorsun."

Henüz değil? Asla? Doğru olduğuna kesinlikle inandığım tek şeyi söylüyorum. "O zaman seni sevebilirim."

Paul yorgunmuş gibi derin bir nefes aldı. Yine de benimle çelişmiyor ve benim yaptığının aynısını, potansiyelini tanıdığını biliyorum. Sonsuz olasılık. Sadece alev almak için bir kıvılcım bekleyen çıra.

İçimdeki umut aydınlanıyor. Üç boyut, üç Wyatt Conley versiyonu bana ve aileme karşı komplo kuruyor. Şimdi, nihayet, kendimize ait bir komplo var. İçişleri Bakanlığı'nda ve belki de ötesinde kaynaklarımız var. Conley'ler artık her zaman bizden bir adım önde olmayacak.

Başka ne planlıyorsa onu durdurmak için bir şansımız olacak.

"Sanırım şu anda onun boyutunu ziyaret etmek için benim versiyonumdan izin isteyebilirsiniz." Theo, Firebird'ü tutarken kendini toparlar. "Devam et. Yap."

Paul ile konuşuyor, ama ben daha yakıным. Ben de eğildim, Firebird'ü Theo'nun elinden aldım ve o itiraz etmeden önce hatırlatma dizisine bastım. Firebird'ü tam zamanında düşürmeyi başarsam da, sarsıntıların bir kısmı parmaklarımı yakıyor. Theo yüzünü buruşturup geri itiyor, sandalyesi yere sürtünüyor ama bana baktığında o bir kez daha benim Theo'm.

"Oha." Öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayayarak telaşın içinden geçmesine izin veriyor. "Son birkaç dakikayı doğru hatırlıyorsam, ilk önce bir ahmaklık yapıyordum. Bunun için üzgünüm."

gülümsemeye çalışırım. "Görünüşe göre ikimiz de bu boyutta takılmak pek eğlenceli değil."

Paul, Theo'mla konuşurken tonu değişiyor; daha kibar, ama daha mesafeli. "Önerilen planımızı hatırlıyor musun?"

"Bence öyle. Birlikte çalışmak. Triad'a karşı birleşen iki boyut. Bu, bu dünyanın Theo'sunun periyodik olarak bedenimi ele geçirmesine izin vermek anlamına geliyor." Theo utangaç görünüyor. "Şu anda onun vücudunda olduğumu görünce, bunun adil bir ticaret olduğunu kabul etmeliyim."

Neden sadece iki boyut? İstersek Warverse yardımcı olabilir. . .

Ama bu fikirden vazgeçiyorum. Her dünyanın işbirliği yapmasını nasıl sağlayabiliriz? O kadar çok gidip gelmek zorunda kaldık ki kiminle konuştuğumuzu neredeyse hiç bilmezdik. ve saflarımıza kendimizin diğer versiyonları tarafından sızmak kolay olurdu.

Komplolar başımı ağrıtıyor.

Bunun yerine bunun en iyi kısmına odaklanıyorum. İki dünyamız arasında, Triad'ı kesin olarak ortadan kaldırmak için gereken bilgiye ve erişime sahip olabiliriz. Paul'ün ailemin gerçek gündemiyle ilgili karanlık ipucu olmasaydı, bu bir rahatlama olurdu.

Theo'ya dönerek, "Bu dünyanın Theo'sunun ailem hakkında ne bildiğini hatırlıyor musun? Ne yapıyorlar?"

Başını sallıyor. "Söyledikleri ve yaptıkları, düşündüklerinden çok daha akılda kalıcı. Kafatasında neler olup bittiğine dair bir kayıttan çok, duygusal izlenimler elde edersiniz."

Bu plan için çok fazla. "O zaman onlara gitmeli ve bize söylemelerini sağlamalıyız."

Hayır, dedi Paul sertçe. "Teo değil. Sizin sürümünüz dışarı fırlar ve bizim sürümümüzü orada, yani onun izlenebileceği bir yerde bırakırsa, Triad onu yarım saat içinde hapse atacak."

"O zaman ben kendim giderim. Gerçi bu boyutta nerede yaşadığımı gerçekten bilmiyorum."

Sana adresi verebilirim, dedi Paul. "Bu bilgiye sahibiz."

Theo sandalyeden kalkar; duruşu bile farklı. Daha kararlı, daha kendinden emin, ama o kadar dikkatli değil. "Bu hoşuma gitmiyor. Onu yalnız gönderiyorsun, böylece ailesi ona senin bildiğin bir şeyi söylesin ama ah-çok rahat bir şekilde paylaşmayacak."

"Sana şimdi söyleyeceğim," diyor Paul. "Ama daha önce de söylediğim gibi, ikisi de biriniz bana inanacaksınız. Marguerite onlardan haber alana kadar rahat etmeyecek."

ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Beni dene."

Duruyor ve bu Paul Markov'u yalan söylerken yakaladık mı merak ediyorum. Sonra, beni inciteceğini düşündüğü için kelimelerden önce tereddüt ettiğini fark ettim. "Anne baban..." Paul derin bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi. "Sadece Josie'yi başka boyutlarda ziyaret etmek istemiyorlar. Onu sonsuza kadar bizim dünyamıza geri istiyorlar."

Annem ve babam bana söylememiş olsalar bile bunu bilirdim. "Çocuğunuzu geri istemez miydiniz? Ama imkansız. Josie çok fazla parçaya ayrıldı. Ailem onu bir daha yeniden yaratamayacaklarını biliyorlar."

“Bir yol var” diyor Paul. "Josie'nin ziyaret ettiği her boyuta yapabilecekleri tek şey, bilincinin her bir kıymığının eve dönmesini sağlamak."

Theo ve ben birbirimize bakıyoruz; o da benim kadar şaşkın. Bu, evde yaptığımız tüm araştırmaları geride bırakıyor. Paul'a, "Bütün bu boyutlara ne yapmaları gerekiyor?" diye soruyorum.

Paul, bir sonraki söyleyeceği şeyi yumuşatabilecekmiş gibi nazikçe konuşuyor. "Onları yok et."

Yirmi dakika sonra, ailemin kül gibi solmuş versiyonlarıyla yüz yüze duruyorum.

Paul bana onları bulmam için talimat verdi. Bu daire bu boyutta lüks sayılan şey olmalı, ama bana çıplak ve ruhsuz görünüyor: ev bitkileri yok, denklemlerle karalanmış kara tahta duvar yok, kitap yığınları yok. neredeyse yapabilirim ailemin bir aile evi yerine bir otel odasında yaşamayı seçtiğine inanıyorum - bu çok kişiliksiz ve soğuk.

"Kendi Theodore Beck versiyonunu bulmaya çalıştın, değil mi?" Annem o şeyi gerçekten kızdığı yerde yapıyor ama Makul Bir Tartışma için onu tutmaya çalışıyor. "Aşağısı tehlikeli, tatlım. Olmamalıydın--"

Duymama gerek yok. "Theo'yu buldum. Ve Paul."

Annemler birbirlerine bir bakış attılar. Babam, "Sanırım bize nerede olduklarını söylemeyeceksin" diyor.

"Hayır, değilim. Sen ediyoruz söyleyecek bana ne. . . Josie hakkında ne yapacaksın?"

Paul'ün bana söylediklerini yüksek sesle tekrarlamıyorum çünkü hala inanmıyorum. Yapamam.

Babam ne diyeceğini bilmiyormuş ya da söylemeye utanıyormuş gibi görünüyor. Ancak anne, dengesini geri kazandı. Rahatsızlığının tek belirtisi, sanki var olmayan soğuğu geri tutmaya çalışıyormuş gibi kendine sarılma şekliydi. "Boyutlar arası yolculuklar, mükemmel bir gezgin için bile tehlikelidir. Elbette bunu size söylememize gerek yok; sen de önemli tehlikelerle karşılaştın. Elbette, bir noktada kendinize bu yolculukların tamamen terk edilip edilmeyeceğini sormuşsunuzdur."

Var ama şüpheler hiçbir zaman bir fısıltıdan öteye geçmedi. Görebildiğim harika şeyler - bulunduğum ve başka dünyalarda tanıdığım farklı benlikler - benim için korkutucu kısımlardan daha ağır basıyor. Şimdiye kadar.

Annem, "Josie'nin ölümünden sonra ilk önce projeyi tamamen bırakmamız gerektiğini düşündük" diye devam ediyor. "Riskler vardı sırf merakı, hatta teknolojik ilerlemeyi haklı çıkarmak için çok yüksek. Ama sonra baban ve ben Wyatt Conley ile konuştuk ve yeni bir hedefimiz olduğunu anladık. Her ne pahasına olursa olsun. Her fedakarlığa değer."

Josie'yi geri istiyorsun, dedim. "Ama bunun olması için ne yapacaksın?"

Benimle elişmelerini, parçalandıktan sonra Josie'yi yeniden yaratmanın imkansız olduğunu tekrarlamalarını istiyorum. Ya da değilse, bana çözümün haklı bir şey olduğunu söylemek.

Ama ailemin tavrından, Paul'ün bana doğruyu söylediğini biliyorum. Triad, kız kardeşime duyduğum içten sevgiyle motive olmuş olabilir ama planları Wyatt Conley'in hayalini kurduğu her şeyden daha korkunç.

Annem yaklaşıyor, tam önümde duruyor. "Marguerite, Josie'nin ruhunun kıymıkları toplayamayacağımız kadar geniş bir alana dağılmış durumda. Ama eğer bu boyut artık onu içeremezse..."

"ünkü yok oldu mu?" Soruyorum.

Bir süre sonra babam başını salladı. "Daha azı işe yaramaz."

Tüm gezegen tamamen yeni bir eksende dönmeye başlamış gibi, fiziksel oryantasyon bozukluğu gibi hissettiren bir şekilde sinirim bozuldu. Hayatım boyunca "Annemin ılgın teorileri" hakkında şaka yaptım, gerçi onların çılgın olmadığını hep biliyordum, çok uzaklarda . Ama şimdi annemin yüzünde ve babamın yüzünde gördüğüm şey delilik.

Metaforik türden değil. Gerçek, gerçek delilik ikisini de sahiplendi.

"Bütün bir boyutu yok edemezsiniz." Bunu yavaş yavaş açıklıyorum, sanki anlamalarına yardımcı olacak bir şekilde. "Tamamen kötü olmasa bile—yani, nasıl? Bir evreni yok edecek kadar büyük bir bomba yok , birkaç tane daha."

"Marguerite, düşün." Annem, bu tuhaf anda şaşırtıcı derecede aşına olduğu profesör moduna giriyor. "Bilmeniz gerektiği gibi, boyutlar arasındaki rezonanslar oldukça hassastır. Unutmayın, her boyutta yalnızca bir kez mükemmel bir gezgin yaratmak için değiştirilebilirler."

"Rezonansların" arkasındaki bilimsel açıklamayı hiçbir zaman anlamadım ama imalar açık. "Hassas araçlar - kırılğan. Kırılabilir."

Babam, tüm yorgunluğuna rağmen, bisiklete binmeyi öğrenmekte güçlük çektiğim zamanlardaki tavrını cesaretlendirerek gülümsüyor. "Ve her evren mükemmel dengeyi elde etmek için zorlanır. Tek yapmamız gereken onu temel simetrisine geri döndürmek."

Muir Woods'da Paul'le yaptığım yürüyüş o kadar canlı bir şekilde geri geliyor ki, orman havasının kokusunu alabiliyorum. Bana, yaratılışın şafağında temel simetrinin nasıl kırıldığını anlatırken, küçük bir ışık parçasının içinde duruyordu. Olmasaydı - madde ve antimadde eşit olsaydı, yerçekimi ve yerçekimi de eşit olsaydı - o zaman evren kendini bir anda yok ederdi. Felaketin olduğunu bile bilmiyorduk – olmuştu – ünkü zaman da çökecekti.

"Bunu nasıl yaptın? Bu nasıl mümkün olabilir?" Fısıldıyorum.

"Cihaz şaşırtıcı derecede basit," diyor babam. "Daha önce kimsenin aklına gelmemiş olması biraz sürpriz oldu. Sonra tekrar, eğer biri bunu düşündüyse, onu inşa etmemenin sağduyusu vardı. "

Gördüğüm tek umuda tutunuyorum. “Ama başka bir evrene bir cihaz getiremezsiniz! Sadece bilinç boyutlar arasında seyahat edebilir. Önemli değil.”

"Çoğu önemli değil ." Annem boynumda asılı olan Firebird'ü işaret ediyor. “Çeşitli alışımlar ve bileşiklerle deneyler yapıyoruz. Firebird kadar kolay hareket edebilen bir cihaz yapmamız çok uzun sürmeyecek. Tabii ki, sadece herkes onu etkinleştiremez. Çoğu insan, evrenin çöküşünde, kaçamadan silinirdi.”

"Yalnızca mükemmel bir gezgin," diyorum.

Sonunda her şey mantıklı. Conley'nin bana çok fazla bağlı olduğunu biliyordum, onun için kirli işlerini halletmesinin başka birçok yolu vardı. Bilmediğim şey, işin ne kadar kirli olacağıydı.

"Bekle bekle bekle." Ellerimle mola işareti oluşturuyorum. "Yani, tüm evrenleri yok etmemi mi istiyorsun ?"

“Josie toplanamayacak kadar parça parça birçok parçaya ayrıldı. Ancak bu dünyaların her birine seyahat etmek imkansız olmazdı. Sonuçta fazla kalmana gerek yok." Annem elini omzuma koydu, yatıştırmak için yapılan bir dokunuş, bunun yerine tenimi buruşturdu. "Kimseyi öldürmeyeceksin, Marguerite. Tüm boyut basitçe çoklu evrenden silinecektir. Kimse acı hissetmeyecek. Kimse bilmeyecek bile."

Bir boyut öldüğünde, tüm tarihini de beraberinde götürürdü. İçindeki insanlar ölmeyecekti; asla doğmayacaklardı.

Josie'nin Warverse'i bir savaş pilotu olarak düşünüyorum. Veya Ailem, ülkelerinin umutlarını canlı tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan askeri araştırmacılar olarak. Theo'yu, geceleri odama gizlice giren ve o gri, korkunç zamanda romantizm anları arayan asker olarak.

Onu aptal yerine koyduğumu bilse bile beni çok seven o dünyanın Teğmen Markov'u.

O boyuta dönmeye cesaret edemiyorum, bu da o insanlardan hiçbirini bir daha görmeyeceğim anlamına geliyor. Ama kendi hayatlarını yönetmeyi ve kendi kaderlerini bulmayı hak ediyorlar. Savaşı kazanma ve hayatta kalma şansına sahip olmak.

Ve Warverse'deki o insanlardan herhangi birinin öldüğünü öğrenmek ne kadar acıtsa da, onların hiç ölmediğini bilmek çok daha kötü olurdu.

"Benden ne yapmamı istediğini bile anlamıyorsun." Sesim titriyor. “Bir boyutu yok etmek, soykırımdan daha kötü olurdu .” Benden tüm türleri, gezegenleri, yıldızları, sayısız galaksiyi yok etmemi istiyorlar.

"Belki de yok etmek yanlış kelimedir," dedi babam, sanki kelime dağarcığındaki bir değişiklik bunu düzeltecekmiş gibi. “Bunu boyutları 'bozmak' olarak düşünün ve bu gerçekten hedefe çok daha yakın.”

O kadar uzaktalar ki göremiyorlar bile. Aklıma ilk gelen şeyle yola çıkıyorum. "Josie bunu asla kabul etmez. Başarılı olsan ve onu tekrar bir araya getirsen bile, yaptıkların için senden nefret ederdi."

Babam, annemle Josie'nin kulaklarını üçüncü kez deldirmesine izin vermediğinde kullandığı ses tonuyla, "Josephine'in mantıklı davranacağına eminim," dedi.

Annem ekliyor, "Josephine'in seyahat ettiğini unutmayın. sahip olduğunuzdan çok daha uzun. Tüm dünyalarda bizim kaç versiyonumuz olduğunu gördü. Çoklu evrende aşağı yukarı bir versiyon, matematiksel olarak çok az fark yaratır."

"Bu matematikten daha büyük! Birimizi bir başkasıyla değiştiremezsiniz!"

Annem, anlama eksikliğimden neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Bizim tüm versiyonlarımız, çok önemli bir düzeyde aynı kişiyiz. Bunu henüz görmedin mi? Senin Paul Markov'un her yerde, her dünyada sevdiği kişi değil mi?"

Bir zamanlar evet derdim. Şimdi gerçeğin daha karmaşık olduğunu biliyorum. Her versiyonun diğerleriyle ortak noktası olduğu kadar, biz hala benzersiziz. Her birimiz, her yerde, yeri doldurulamaz.

"Evreniniz güvende," diyor annem. Bu beni herhangi bir düzeyde daha iyi hissettirmemeli, ama öyle. Doğrama tahtasında ilk olmadığımıza sevinecek kadar korkağım. "Mükemmel gezginler kıt bir kaynaktır. Onları sağa sola ayırmaya gidemeyiz."

"Teknolojiyi neden gizli tutmamız gerektiğini şimdi anlıyorsunuz," diye araya giriyor babam. "Her boyutta bu güce sahip olsaydı, ortaya çıkacak savaş hayal edebiliyor musunuz?"

başımı sallıyorum. "Ama bu güce sahip tek boyut sizseniz, bu bir savaş değil. Bu sadece bir katliam."

Sanki çok şeytanca konuşuyorsun, dedi babam, sanki değilmiş gibi.

"Lütfen tatlım, sakinleşme fırsatı bulduktan sonra bunu bir düşün." Annem daha önce hiç olmadığı şekilde açıkça bana yalvarıyor. Her şeye rağmen o onu bu şekilde görmek kalbimi acıtacak kadar gerçek annem gibi. "Sizinle çalışmak istiyoruz. Bunu, katılan herkes için olabilecek en iyi şekilde yapmak istiyoruz. Ve size çok şey verebiliriz."

"Ne gibi?" Boyutumuzu onlarınki gibi Goya ve Warhol'un iğrenç bir kolajına dönüştürecek teknoloji mi? Bunun beni bir toplu katile çevirmemi telafi etmesi mi gerekiyor?

O duraklar; gözleri babamınkilerle buluşuyor. Yani annem "Seni korumak istiyoruz Marguerite" derken doğrudan bana bakmıyor. Sen de bizim kızımızsın. Ama -eğer aklına gelirse- Conley yeni bir boyuta seyahat edebilir ve orada başka bir mükemmel gezgin yaratabilir."

Söylediği anda ne demek istediğini anlıyorum. Ama sanki beynim bu bilgiyi reddediyor. Bunun yerine, her tarafım kızarıyor ve mideme kramplar giriyor, sanki şimdi içimden çıkması gereken bir zehir içmiş gibi , çünkü içeride kalırsa beni mahvedecek.

Ailem evrenimi öldürürdü. Onlar öldürür beni . Hepsi bir versiyonun diğeri kadar iyi olduğu için, çünkü hepimizin takas edilebilir, değiştirilebilir, atılabilir olduğumuzu düşünüyorlar —

Bunun bizim için kolay olmayacağını biliyorsun, dedi babam doğrularak. “Seni bu boyuta bir hevesle getirmedik. Gerçeği öğrenmen gerekiyordu, gerçi bunu sana bundan daha nazikçe söylemeyi ummuştuk."

Cevabımı ona geri tükürdüm. "Bana milyarlarca insanı öldürmemi söylemenin 'nazik' bir yolu yok."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Acele etmeyin. Her şeyi tekrar düşün. Bunu bizimle evde tartışın! Ölüm ve ölüm arasındaki farkı tam olarak anladığınızda yokluk - bu insanların hiçbirinin Josephine'in çektiği gibi acı çekmemesi..."

Babamın sesi hıçkırıqlarla boğulur. Annem gözlerini sıkıca kapatırken elini tutuyor. Her nasılsa bu hepsinden kötüsü - onların hala benim ailem olduklarını, hala sevgi ve şefkate sahip olduklarını ve yine de dünyaların ölümünü emredmeye istekli olduklarını görmek.

"Ben gidiyorum," dedim kapıya doğru dönerek. "Ardımdan gelme."

Bununla demek istediğim, beni koridora kadar takip etmeyin ve kesinlikle beni kendi dünyama kadar takip etmeyin. Ama beni kovalamıyorlar. Annem ve babam orada öylece duruyorlar, hayatlarında hiç görmediğim kadar üzgün görünüyorlar.

Yine de sadece kendileri veya ölen kızları için üzülüyorlar. Çoğunlukla benim için üzülüyorlar.

Durduğum bu evrenden atlayabilirdim; Bunun yerine kapıdan çıkıyorum. Bu şekilde arkamdan vurabilir ve beni takip edemeyecekleri, burada öğrendiğim her şeyi geride bırakabileceğim yanılsamasını yaratabilirim.

Ama beni her yerde takip edebilirler ve istediklerini alana kadar takip edecekler. Yoksa tüm dünyamı yok edecekler.

27

ELLERİM TUTARLA, ANNE EBEVEYNİN bana verdiği KOORDİNATLARI -Paul'umun ruhunun son kıymığına götürmesi gerekenleri- belirledim. Gözlerimi kapatıyorum, bastırıyorum...

- ve tam zamanında kontrolden çıkmak için kendime çarptım.

Bisiklete biniyorum , sanırım bir hendeğe çarpmadan önceki bir an.

İnleyerek, dizimin kırmızı ve ham, minik kan damlacıklarının kabarmaya başladığını görmek için bisikletimin altından dışarı çıkıyorum. Yakınlarda yürüyen biri İngiliz aksanıyla "İyi misin aşkım?" diyor.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda en büyük problemimin derili bir diz olması beni rahatlatıyor. "Ben iyiyim teşekkür ederim."

Bu da bir İngiliz aksanıyla çıktı. Ben de bu dünyada Londra'da mı yaşıyorum? Bunun için gerçekten yeşil görünüyor. . .

Bakıyorum ve hemen nerede olduğumu anlıyorum. Çoğu insanlar yapmazdı, ancak çoğu insan, doktora sonrası çalışmalarını nerede yapacaklarını bulmaya çalışırken, dünyanın en iyi fizik bölümlerinden broşürler taşıyan lisansüstü öğrencilerle çevrili olarak büyümedi.

İç Çekmeler Köprüsü'nü gördüğümde, Cambridge'de olduğumu biliyorum.

Bu mantıklı. Hem annem hem de babam burada öğretmenliği rahatlıkla bitirebilirdi; bu dünyada yaptılar. Şimdi başka neyin değiştiğini bulmam gerekiyor.

Nerede: Yeni bir boyuta sıçrayan Benim ilk görev elimden en iyi olarak temel anlamak her zaman öyleyim. Bu durumda, umutsuzca Paul'ü hemen bulmak istiyorum. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ama bir an için, sadece arkamda bıraktığım ailemin çılgın versiyonlarını ve benden ne istediklerini düşünerek, titreyerek çimenlerde oturabilirim.

Yeşil ağaçlar. Güzel eski üniversite. Uzaklardan gelen trafik sesleri. Çimlerin üzerinde koşarken gülen öğrenciler. Triad bu evreni de yok edebilir.

Odaklan , diyorum kendime. Daha sonra çıldır. Paul'ü hemen bul. Bu dünyayı öğrenerek başlayın.

Önce ne giydiğime bir göz atıyorum: kot etek, diz çorapları, Mary Janes ve cızırtılı gri yün bir kazak (süveter mi demeliyim)? Yeterince sıradan, eğer genellikle kendi başıma seçeceğimden biraz daha sadeyse. Yine de boynumdaki çiçekli atkıyı seviyorum. Bisiklet benim dünyamda da seçebileceğim bir bisiklete benziyor - eski moda, kalın lastikli, mutlu bir turkuaz rengine boyanmış.

Çantam siyah deriden çapraz askılı bir çanta; açıyorum ne bulduğumu görmek için. Bir şeyleri karıştırırken elim ve kolum ağrıyor; belki de kazada kendimi düşündüğümünden daha kötü çarptım. Bu Marguerite benden daha pratik olmalı ve şükürler olsun, çünkü ilk çıkardığım şeylerden biri yara bandı. Dizimdeki tenli yere koydum, sonra aramaya geri döndüm. Ruj: Sisley adında bilmediğim bir marka ama evde giydiğim renkle hemen hemen aynı. Güneş gözlüğü, ucuz eczane versiyonu, her zaman aldığım şey bu çünkü asla bir çift kaybetmeden iki aydan fazla gitmem. Bir e-okuyucu - aşına olduğum bir model değil ama nasıl çalıştığını daha sonra anlayabilirim. Telefonum, salla. Ancak telefon olup olmadığını kontrol ettiğimde bir an kafam karıştı; Bu dünyada, iPhone denen bir şeye sahipmişim gibi görünüyor. Bunu kim yapıyor merak ediyorum.

Ve evet, bir cüzdan. Adresi ile birlikte bir ehliyet bulmak için açtım. Bol miktarda İngiliz parası, farklı boy ve renklerde banknotlardan bana sakince bakan kraliçe.

Sağ bileğimin derisinde kırmızı bir iz var. Kazağımın kolunu yukarı ittiğimde uzun, mor bir yara izi ortaya çıkıyor. Garip ya da başka bir şey değil, ama manzara yine de sempatik bir acıyla irkilmeme neden oluyor. Görünüşe göre, bu son birkaç ay içinde oldu; belki yara izi zamanla kaybolur.

Ama yumruğumu kapattığımda, kolumda bir ağrının titrediğini hissediyorum ve yaralanmanın ne kadar ciddi olduğunu anlıyorum. Deriden fazlası kırılmıştı. Bu kas ve kemiği yırttı.

Yine de, açıkça iyileşiyor ve şimdilik idare edebilirim. Telefonda hecelemeye başladım, bu da Eve döndüğümde kendi tPhone'um kadar sezgisel bir işletim sistemim var. Kamera, ailemin pek çok fotoğrafını gösteriyor -Josie'yi de görmek beni rahatlatıyor- ve kendi boyutunda edinemediğim çeşitli arkadaşlar.

Ancak hızlı bir arama, Paul'ün ve Theo'nun hiçbir resmini göstermiyor.

Kişileri arama zamanı. Hayır, hiçbiri listelenmiyor.

Josie öyle ama İçişleri Bakanlığı'nda başına gelenleri öğrendikten sonra onunla konuşmam gerekiyor. Bu yüzden devam edip çevir tuşuna basıyorum. Birkaç çalıştan sonra nefes nefese cevap veriyor. "Marge?"

Marge? Tanrıya şükür Josie'm bu lakabı hiç düşünmemişti. "Hey. Nasılsın?"

"Tamam ben iyiyim." İngiliz aksanıyla kulağa çok tuhaf geliyor . "Evde bir sorun mu var?"

"Hayır hayır!" Umarım bu doğrudur. "Ben sadece - bilmiyorum - seninle konuşmak istedim."

Sesi nazik. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Elbette. Ama seninle nasıl olduğunu merak ediyordum."

"En iyi zamanımı yaşıyorum." Sanki Josie'nin sırtışını görebiliyormuşum gibi. "Findhorn Nehri, akarsu rafting'i için ciddi şekilde küçümseniyor - bu harika , Marge. Kesinlikle harika!"

Aksanın ne kadar farklı olduğu önemli değil. Bu kesinlikle tanıdığım Josie. "Eğlendiğine sevindim."

"Bir dahaki sefere benimle gelmen gerekecek. Sportif olmadığını biliyorum ama söz veriyorum, buna bayılacaksın. Ve—bence gerçekten başarabilirsin. Her şeye rağmen."

Bir kez daha bileğimdeki kötü yara izine baktım. "Bir dahaki sefere bir söz." Ne oluyor be. Bahse girerim bu Marguerite de rafting yapmaktan hoşlanır. Ve kesinlikle kolumda her ne sorun varsa er ya da geç düzelecek.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" Josie, büyük macerasının ortasında sebepsiz yere onu aramamı açıkçası tuhaf buluyor.

örtmeye çalışırım. "Gerçekten öyle. Ama-um-dün gece senin gittiğin yerde garip bir rüya gördüm ve sanırım bu seni özlememe neden oldu."

Uzun bir süre sonra Josie güler. "Bunu yüzüme asla itiraf edemezsin."

"Hayır. O yüzden şimdi tadını çıkar."

Biraz daha gevezelik -çoğunlukla rafting partisine liderlik eden ateşli İskoçyalı hakkında- ve sonra Josie telefonu kapatıyor. Birkaç dakika sesini duymak bile kendimi daha iyi hissetmem için yeterliydi; sanki ona tekrar kavuşmuşum gibi.

Şimdilik , İçişleri Bakanlığı'nın ne istediğini hatırlayarak düşünüyorum. Bu boyuta ya da onun gibi bir başka boyuta ne yapabilirler.

İçimden bir ürperti geçiyor. Ayağa kalkıp bisikletimi düzeltiyorum çünkü bu beni biraz daha güçlü hissettiriyor - ama henüz yola çıkmadım. Önce bir web tarayıcısı açıp fizikçi Paul Markov'u arıyorum. Sonuçlar hemen aydınlanıyor ve gülümsüyorum. O burada, Cambridge'de.

O burada . Gün bitmeden onunla olacağım, hatta belki eve gelir gelmez. Henüz neden onun fotoğrafına sahip olmadığımı anlamıyorum - ama belki de lisansüstü okula başlamamıştır. bu evrende oldukça genç. Paul burada yeni olabilir.

Sanırım her şeyi düzelteceğim. Seni kendin için sevmediğimi düşündüysen, Paul, yanılıyorsun. Ve Triad'ı nasıl durduracağımı bulmama yardım edebilirsin.

Sonra fizikçi Theo Beck'i arıyorum çünkü Theo benden hemen sonra bu boyuta atlamalıydı. Paul'ün İçişleri Bakanlığı'ndaki paralı asker grubunun söylediklerini kastettiğine güvensen de, onunla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim. Sonuçlar çıkınca kaşlarımı çattım.

Japonya'daki Teoslar ?

Diğer benliğine sıçramasının onu uyandıracığına güvenerek ona e-posta gönderdim. Tabii ki, telefonum sadece birkaç dakika sonra çalışıyor.

"Cehennem?" Theo, Merhaba yerine, diyor . "Bir tür grup kulübesinde yerde yatıyorum. Yatak bile yok..."

"Bu şimdiye kadar duyduğum hiçbir Japon yurduna benzemiyor." Japon yurt yaşamının efsanelerine ve bilgisine batmış olduğumdan değil, ama eğer öğrencilerinin hepsi ortak bir şekilde yataksız yaşasaydı, sanırım bunu duyardım.

"Dayan. Kimseyi uyandırmak istemiyorum. Bırak buradan çıkayım." Bazı karışıklıklar ve ekranların kaymasını duyuyorum. Sonunda Theo tekrar konuşur. "Tamam. bir verandadayım. Gecenin atasözü ve — bir dakika, burada birkaç dilde bir tür broşür ya da başka bir şey var — kahretsin ."

Çıldırılmış gibi geliyor. Bileğim ağrıyana kadar elim bisikletimin gidonunu sıkıyor ve Rahatlayın. "Ne? Bu ne?"

"Fuji Dağı'ndayım."

"Nasılsın..." İçimden kıkırdamalar yükseldi. Korkunç gerilimin bir kısmı uçup gidiyor. "Dağa tırmanırken ne yapıyorsun?"

“Ben do not biliyorum. Ama nedense bugün yapmaya karar verdim.” Teo iç çeker. “İlgili haberlerde size yakın zamanda ulaşamayacağım. Aksanına bakılırsa Londra'ya geri döndün sanırım?”

"Cambridge."

"Anladım. Paul orada mı?"

Sesindeki hafif gerginlik çoğu insan için duyulmaz olurdu. "Evet. Yani, şu anda burada değil ama Cambridge'de de. Bugün ona ulaşabilmeliyim."

"İyi. Bu iyi." Theo, "Çöken boyutlar konusunda herhangi bir açıklama aldınız mı?" demeden önce uzun bir duraklama var.

Gerginlik geri dönüyor, göğsümde donuk bir ağırlık. "Bu doğru. İçişleri Bakanlığı'nda, ailem şöyle düşünüyor - bilirsin, birkaç evren aşağı yukarı nedir?"

“Bu, olabildiğince etkili. Bunu başarmaya ne kadar yakınlar? Firebird gibi boyutlarda hareket edebilen, temel rezonansı etkileyebilecek bir cihaza ihtiyaçları olacak—”

Zaten o kadar ilerisini teorize etti. Bu bana henüz İçişleri Bakanlığı'nı alt edebileceğimize dair umut veriyor. "Cihaza sahip değiller ama testlere giriyorlar. Yani uzun değil."

"Lanet olsun. Belki de eve dönmeliyim. Oraya ne kadar erken gidersem, Henry ve Sophia'ya neler olduğunu o kadar çabuk anlatabilirim."

"Bilmeleri gerek." Ama " Tabii, tamam , bensiz devam et" demek garip geliyor.

Theo tüm yolculuk boyunca benim yanımdaydı. Bundan daha fazlası: Birbirimize karşı ne kadar fazla olabileceğimizin farkına vardım. Paul sevdiğim tek kişi ama Theo ile tamamen yeni bir düzeyde bağlantı kurdum. Üçlü Evren ve İçişleri Bakanlığı hayatlarımızı mahvetmeye başlamadan önce çok değer verdiğim arkadaşım Theo'yu geri aldım. Ve çok mutluyum.

Bunların hiçbiri hakkında şimdi ve burada konuşamam. Theo bunu duymak istemezdi, bu şekilde değil, henüz değil. Bu yüzden sadece, "Yirmi dört saat içinde eve gelmezsem, geri gel ve beni al, tamam mı?" diyorum.

Her zaman, dedi Theo.

Sesindeki tonun sıradan olduğu tahmin ediliyor. Öyle değil. Yüzeyin hemen altında bir tür özlem gizleniyor, hala nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum - ama buna mecbur değilim. Theo vedalaşmamı bile beklemeden telefonu kapattı.

Bir an orada durup telefon ekranına baktım. Keşke onu geri arayabilseydim; Neredeyse gerçekten duymak istediği şeyi söyleyebilmeyi isterdim. Ama yapmamalıyım ve yapamam.

Bunun yerine, Haritalar uygulamasını buldum ve adresi ehliyetime ekledim. Eve gitme zamanı.

Yolculuğum beni neredeyse yolun tamamını Cam Nehri boyunca götürüyor, bu yüzden manzaranın ve yeni manzaranın tadını çıkarabiliyorum. bir bahar gününün sıcaklığı. Gidonu kavramak kırmızı yara izinin altında sağ kolumu ağrıtıyor ama bununla başa çıkabilirim. Bu boyutta, üniversiteden ve şehir merkezinden çok da uzak olmayan, nehrin hemen üzerinde, Viktorya dönemine ait bir şehir evinde yaşıyoruz gibi görünüyor. Öne park etmiş, parlak elma yeşili renginde, saçma sapan küçük bir araba. İlk başta, şehir evinin büyük sarı taş yapısı, başka birinin evine o kadar çok benziyor ki, içeri girmeye isteksizim.

Sonra bir pencerede mandalina portakalının ışıltısını görüyorum: tıpkı evde olduğu gibi camın ortasında sallanan bir güneş yakalayıcı. Güvenle, araba yolunda bisiklet sürüyorum, bisikletimi kilitliyorum ve içeri giriyorum.

Kapıyı açtığım anda, bu garip çingiraklı sesi duydum - ve sonra siyah bir boksör beni selamlamak için koridora koşuyor, buruşuk burnu ve sarkık dili. Gülerек, onu evcilleştirmek için eğiliyorum.

Sonunda ailemin bir köpeğe sahip olmamıza izin verdiği bir boyut! Marguerite ve Josie'nin bunu nasıl başardığını bulmam gerekecek.

"Kim o Ringo, dostum?" Babamın sesi her kelimeyle daha da yaklaşıyor. "Xiaoting bizi görmeye mi geldi - ah! Evde ne yapıyorsun tatlım? İlk gösterim satıldı mı?"

Yıpranmış hırkası ve sürekli dağılmış saçlarıyla evde babama o kadar benziyor ki, eritmek istiyorum. Artık boyutları manipüle eden ve tehdit eden garip, çılgın baba yok - tıpkı tanıdığım ve sevdiğim babam gibi. "Evet," diyorum, hangi filme gideceğime dair hiçbir fikrim yok. "Oraya çok geç geldim."

"Tamam o zaman." Pug Ringo mutlu bir şekilde soluyarak yanına koşarken, bana evin içine girmemi işaret ediyor. "En azından Susannah'ya veda etmek için zamanında buradasın."

Doğrusu, küçük ama aydınlık mutfığa girdiğimde, Susannah teyzemi leopar desenli anvelop bir elbise ve kendine has fuşya rujuyla görüyorum. Tamamen kendisine benzeyen annem, Susannah Teyze'nin dediği gibi güler yüzlü bir şekilde başını sallıyor, "Ve eğer business class uçmıyorsanız, derim ki, buna değmez bile. Çünkü arabada sığır da olabilirsin , bilirsin... Ah, Marguerite, hayatım? Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Film satıldı." Babamın sağladığı bahaneye sadık kaldım; hiçbir şeyi abartmanın anlamı yok. Ayrıca, onu gördüğüme gerçekten sevindim. Evde, ziyaretimizin üzerinden yıllar geçti - ama Susannah Teyzem ziyaret ettiğim ilk yeni boyutta benim koruyucum ve bakıcımdı ve Warverse'deki ölümünü duyduktan sonra, onun burada, hayatta, iyi durumda ve ayakta durduğunu görmek güzel. her zamanki gibi gösterişli. "Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Baban beni çeyrek gece tren istasyonuna götürecektir. Bu yüzden sana iki kez hoşçakal diyeceğim!"

Kollarını uzatıyor. Normalde bundan kaçınmaya çalışırdım ama şimdi kucağına giriyor ve ona sınıksız sarılıyorum. Olgunlaşmış parfümü hiç bu kadar güzel kokmamıştı.

Susannah Teyze gülüyor, şaşırmış ama memnun. "Sevgili değil misin? Henry, Sophia, bu yaz onu benimle Londra'ya göndermelisiniz. En son modayı almak için alışverişe gidebiliriz, böylece sonbaharda Oxford'da onları yere serebilirsin."

Oxford? Ruskin Güzel Sanatlar Okulu'na başvurduğum ve girdi mi? Gurur ve umut içimde kabarıyor. Bu Marguerite içeri girebilirse, belki ben de girebilirim. Ocak ayından itibaren öğrenci alıyorlar mı bilmiyorum ama bir sonraki SoCal portföy incelemesine gidip öğrenebilirim.

Babam, "Bir Londra gezisi ayarlanabileceğini düşünüyorum" diyor. "Ama eğer altı kırk beş trenini yapacaksa, sen ve ben buna katlansak iyi olur."

"Doğru." Omzuma birkaç kez vurduktan sonra Susannah Teyze bıraktı. O el sallarken boğazımda bir yumru hissetmeme şaşırdım. "O zaman çıkıyoruz. Yakında görüşürüz canlarım."

"Hoşçakal, Susannah." Annem, babamın kız kardeşinin yanındayken hep bu ifadeye sahip olur - biraz bunalmış, biraz kafası karışmış - ama bu boyutta derin bir sevgi de var.

Babam ve Susannah Teyze gittikten sonra sadece ben, annem ve boksör Ringo kalacağız. Annem akşam yemeğini hazırlamakla meşgulken -kokusuna bakılırsa bir Bolognese sosu, yum- ben evi hızlıca keşfe çıkıyorum. Burası yaşayacağımız bir yere benziyor: kitaplar, bitkiler. Ve odam, kendi evime çok benzeyen bir tarzda yağlı boya portrelerle dolu. Josie, Anne ve Baba, her biri kendi tarzında canlı olan duvarda bir üçlü oluşturur. Yine de fırça darbelerini, harmanlanmış renkleri, ışığı tanıyorum. Bunlardan herhangi birini kendim boyayabilirdim.

Paul, yurt odasında konuştuğumuz o gece sadece cesaret vermekle kalmıyordu; bana doğruyu söylüyordu. Bunca zamandır kendimi gerçekten ucuza mı satıyordum?

Ruskin'e girebilseydim, Paul postdoc'unu yapabilirdi. ya orada ya da burada, Cambridge'de. Cambridge'den Oxford'a gitmek çok uzun sürmüyor ya da tam tersi. En azından her hafta sonu birbirimizi görebilecektik. Sadece denersek her şey yoluna girebilir.

Bu yüzden Paul'ün portresinin duvarda asılı olmaması beni rahatsız etmiyor.

Daha da tuhaf olan, şövelemin çıkmamış olması. Bir kutu boya görmüyorum; sepete baktığımda, tam olarak sıfır boya lekeli önlükler içeriyor. (Onları ayrı yıkamam gerekiyor, ama bazen unutuyorum, çamaşırların geri kalanı için feci sonuçlar veriyor.) Yakında Ruskin'e başlamam gerekiyor. Pratik yapmam gerekmiyor mu?

Evdekinden daha küçük ama aynı derecede rahat olan oturma odasına dönüyorum. Aşırı doldurulmuş kırmızı kanepeye çökerken, hemen karnımı ovmak isteyen Ringo bana katıldı. Ben onu zorlarken, annem mutfaktan içeri girdi, ellerini bir havluyla kuruladı. "İşte," diyor yanıma otururken. "Baban döndüğünde makarnayı koyarız."

"Kulağa iyi geliyor." Paul Cambridge'de fizik öğrencisiyse, ben onunla henüz tanışmamış olsam bile, ailem tanışmış olmalı. "Son zamanlarda Paul Markov'u gördün mü?"

Annem daha dik oturuyor. "Var sen buralarda görüyordum?"

"Ben... hayır. yapmadım."

"Ah, tatlım." Ellerini omuzlarıma koymak için yaklaştı. "Hala üzgün müsün? Seni suçlamıyorum."

Üzgün? "İyiym. Gerçekten mi."

"Gerçekten öyle olsaydın Paul'ün peşinden gitmezdin." Anne iç çekiyor. "Baban ve ben daha sıkı tedbirler için yalvardık, ama üniversite kanunu yumuşak olduğu kadar açık. Teknik olarak hiçbir üniversite kuralını çiğnememişti. Bu yüzden onu programdan çıkaramadık. Firebird projesini daha önce iptal etmemiş olmayı dilerdim, böylece en azından onu bu projeden kovma zevkini yaşayabilirdik. Ama bundan sonra diğer profesörlerin Paul ile birlikte çalışması gerekiyor! Onu yolundan uzak tutmaları gerekirdi..."

"Onu görmedim! Tamam? Her şey yolunda." Annemin Paul hakkında en ufak bir sevgi, hatta gönülsüz saygı duymadan konuştuğunu görmek tuhafın ötesinde.

Gözlerinde gördüğüm şey saf nefret.

Omuzumu nazikçe okşuyor. "Sana söz veriyorum Marguerite - kesinlikle söz veriyorum - Paul bir daha asla yanına gelmeyecek. Asla."

Tam evde güvende olduğumu düşündüğümde, tüm dünya tekrar alt üst oluyor.

28

BU KEZ YATAK ODASINDAN BİR ADLİ TIP TAKIMI GİBİ suç mahallini araştırıyorum. Dolabı yatağın karşısındaki boşalmış, her palto ya da kot pantolonun her cebi aranmış. Her çekmece denetlenir. Bu Marguerite'nin rafındaki her kitabın sırtları ve e-okuyucusundaki tüm kitapların başlıkları gözden geçirilir. Onun hakkında birkaç şey öğreniyorum - topuklu ayakkabı giyme konusunda kendine güveniyor, annemin yoga tutkusunu paylaşıyor, o benden daha büyük bir sürrealist hayranı. Ama bana bilmek istediklerimi söyleyecek şeyleri bulamıyorum.

Paul'e ne oldu?

Blog yok. Günlük yok. Ben de onları evde tutmuyorum, ama bu neden onun benden farklı olmasının başka bir yolu olamazdı? Telefonundaki çeşitli uygulamalar bana paylaştığı fotoğrafları, en son güncellemelerini gösteriyor; hepsi evde kendi telefonumda olduğu gibi görünüyor, bunun dışında elbette, bir sürü köpek fotoğrafı var.

Ocak ayına kadar geriye gittiğimde nihayet Paul'ün bir resmini görüyorum. İçinde kırmızı kanepemizde oturuyor, Ringo kucağında mutlu bir şekilde. Paul tamamen rahat görünüyor. Evde. Ve şimdi ailem onun yüzünü görmek bile istemiyor.

Bu Marguerite'nin yatak odasını yırtma çabasıyla hafifçe ısınarak süveterimin kollarını yukarı ittim. Bunu yaptığımda, baş parmağımın altında sağ kolumdaki yara izinin eğri sırtını

hissediyorum. Yara izi şimdi daha koyu görünüyor, biliyorum ki ağrı geri döndüğü için zihnim bana oyun oynuyor.

Bu dünyanın Paul'ü hakkında başka bir şey bulamıyorsam, en azından onunla nasıl iletişim kuracağımı öğrenebilirim.

Tabletinde biraz zaman, Paul'ün iletişim bilgilerini çok fazla sorun yaşamadan açar. Üniversite, konutunu ve e-posta adresini, en azından okul hesabını listeler. Bir parmak hareketiyle ona yazmak için bir pencere açtım, sonra tereddüt ettim.

Annem, Paul'ün Cambridge'den atılmasını istedi - pratikte en az bir düzine boyutta evlat edindikleri aynı adam. Ailem ve Paul ne zaman anlaşamazlarsa, aralarındaki çizgiyi Paul çizdi.

Paul'umun dördüncü ve son kıymığı burada, bu diğer Paul Markov'un gövdesi içinde kılıflanmış. Ne yapmış olursa olsun ya da ne yapabilirse yapsın, onunla yüzleşmeliyim. Yalnız kalmalıyız.

O zamana kadar endişelenmeyi reddediyorum. Boyutlarda seyahat ettiğim süre boyunca kaçırıldım, silah zoruyla tutuldum, havadan bombalandım, neredeyse bir denizaltıda ezildim. Neredeyse hipotermiden ölene kadar Rus kışına maruz kaldım ve beni büyücülükten yakmaya niyetli meşale taşıyan bir çete tarafından kovalandım. Her seferinde kendimi bir arada tuttum. Her seferinde hayatta kaldım.

Bundan sonra ne olursa olsun, üstesinden geleceğime inanmalıyım. Paul için yapacağım.

Paul'a gönderdiğim e-posta basit ve doğrudan.

Sen ve ben yakında konuşmalıyız. Bu gece boş musun? Eğer öyleyse, bana saat kaçta haber ver, ben de senin dairene uğrayayım.

(Son anda “apartman” yerine “daire” kullanmayı hatırladım.)

Her saniye onun yanıtını görmeyi umarak, bir sonraki uzun süreyi gelen kutuma bakarak geçirmek kolay olurdu. Ama bu beni sadece deli ederdi ve ayrıca annem spagetti yaptı.

Babam, tabağını çoğu insanın bir ayda yiyebileceğinden daha fazla parmesan peyniriyle kaplarken, "Susannah sürekli onu bu yaz Londra'da ziyaret etmemiz konusunda ısrar ediyor," diyor.

Anne şaşkın görünüyor. “Ama her yaz en az bir ya da iki oyun için gideriz. Sanırım Haziran'da Globe'da Julius Caesar'ı giyeceklerini okumuştum .”

Babam başını sallıyor. "Oh, hayır, bizim hafta sonu gezintilerimizin hiçbirini yapmıyor. Susannah bizi en az iki haftalığına istiyor."

Susannah Teyze ile kalmak için bir hafta sonundan fazlası çok uzun bir süre gibi geliyor, bırakın iki haftayı veya ne kadar uzun olursa olsun iki haftadır. Annemin çıkardığı sese bakılırsa, o da aynı fikirde. Teyzem bizi orada istemesi biraz tatlı. Evde, ilişkimiz çok daha mesafeli çünkü babam ve kız kardeşi, aynı ebeveynin iki çocuğunun ne kadar farklı

olabileceğinin pratikte bilimsel kanıtı. Hepimizin burada iyi geçinmenin bir yolunu bulmamız hoşuma gitti.

Yemek yerken, ağrıyan parmaklarımı çatal gibi ince bir şeye sıkıştırmak çok zor. Annem beni izliyor, bulaşıklarımınla mücadele ettiğimi görünce yüzü düşüyor. Hızla konuyu değiştiriyorum. "Dün gece çok garip bir rüya gördüm."

"Gerçekten?" Babam hafif bir merakla tek kaşını kaldırıyor. Ringo ayaklarının dibinde oturuyor, nefes nefese, içimizden birinin yemeği düşüreceği umuduyla alev alıyor.

Sıradan görünmeye çalışıyorum. "Evet. Rüyamda hepimiz San Francisco'da yaşıyorduk ve kendimiz gibi görünüyorduk ve hareket ediyorduk ama hayatlarımız farklıydı ve sonra fark ettim ki bu benim boyutum değildi. Orada nasıl yaşadığımızı görmek için Firebird ile başka bir boyuta seyahat etmişim. Annem, babam ve Josie'yi nasıl tanıdığım çok tuhaftı, orada olmadığını gördüm ama aynı zamanda onlar da öyleydi. Bütün evi, bütün mahalleyi, her şeyi hatırladığımı hissettim."

Annem ve babam birbirlerine hüzünlü bir bakış atarlar. "Sanırım öyle olmuş olabilir," diyor çatalını makarnasında boş boş çevirerek. "Bazen hala bunun hayalini kuruyorum - gerçekten başka bir boyutta duruyorum."

"Yine de olabilir," diye cüret ediyorum. "Olmaz mı?"

Baba iç çekiyor. "Şimdi geri dönmenin bir anlamı yok. ateş kuşu proje bizim en büyük zaferimiz olabilirdi, ama aynı zamanda en büyük aptallığımız da olabilirdi. Enerjimizi daha üretken amaçlara yöneltmek daha iyi."

Ah, hadi ama. Annem ve babam, bunun uygulanamaz olduğunu düşündükleri için hayallerinden vazgeçmeyeceklerdi.

En azından şimdi Conley'nin Paul'ün son kıymığını buraya neden gönderdiğini anlıyorum. Firebird teknolojisi rafa kaldırıldığından, ailemin neler olup bittiğini anlama şansı yoktu ve onu eve geri getirmek için kendi cihazlarını kullanma şansları da yoktu.

Sonra annem, "Bilgi göndermek, bilinç göndermekten çok daha faydalı olacak" diyor.

Duruyorum, tabağımın üzerinde tutarken çatalımdan spagetti kayıyor. "Tam olarak nasıl?"

Şüpheli görünüyor ve kendimi ifşa edip etmediğimi merak ediyorum; bu dünyanın Marguerite'si kesinlikle ailesinin şu anki araştırmaları hakkında daha çok şey biliyordur. Bunun yerine annem, "Kendimi açıklamaya devam etmem konusunda ısrar etmekte haklısın. İlk ilkelerimizi tekrar gözden geçirmezsek, yolumuzu kaybetme riskiyle karşı karşıyayız."

Babam profesör moduna giriyor. "Şimdi Marguerite, bilgi hakkında ne biliyorsun? Bununla ilgili en tuhaf şey nedir?"

Belki bu gerçekten geniş bir soru gibi gelebilir, ama neyi amaçladığını anlıyorum. "Bilgi, ışık hızından daha hızlı hareket edebildiğini bildiğimiz tek şeydir. Evren bilmemesi gereken şeyleri bilmeden önce biliyor. Tıpkı bir kuark yok edildiğinde ve anında onun yerini almak

için bir başkası yaratıldığında olduğu gibi." Paul da bana bunu söyledi, sekoya ormanında durup sonsuzluğa bakarken.

"Aynen yle" diyor annem. "Bilinci aktarmak -olabileceği kadar heyecan verici ve hatta bilinci tanımlayıp izole etmek kadar devrimci- bu, çoklu evrenin diğer boyutları hakkında daha fazla şey öğrenmenin en iyi yolu değil. "Mesajları" asimetrik atom altı diziler biçiminde yapılandırabilir ve diğer kuantum gerçekliklerinin nasıl tepki verdiğini görebiliriz."

Babam, "Bununla en iyi nasıl başa çıkacağımızı bularsak, doğrudan kendimizin diğer versiyonlarıyla ya da en azından bizim işimizi yapan diğer bilim adamlarıyla doğrudan konuşabiliriz" diye ekliyor. "Bir başkasının vucuduna haber vermeden girmekten çok daha iyi."

Büyük Düşes Margarita'yı düşünüyorum, şimdi bile Danimarka'da bir kır evinde bir bebek doğurana kadar saklanıyor - onun için tasarladığım bir bebek. New York'ta hâlâ hastanede olan ve bir daha yürüyebilecek mi diye merak eden Theo'nun hikayesi. Kollarımda len Teğmen Markov'un. Kabul ediyorum, "Etik çok daha iyi."

Annem başını salladı, ama ona bunun sadece teorik bir düşünce olduğunu söyleyebilirim, asla gerçekten yüzleşmek zorunda kalmadığı bir şey. "Ayrıca çok daha iyi erişime sahip olacağız. Yalnızca kendimizin var olduğu evrenleri ziyaret etmek yerine, çoklu evrendeki hemen hemen her boyut hakkında bir şeyler ğrenebilmeliyiz - Henry . Köpeğe erişte vermeyi bırak."

"O seviyor erişte," Baba spagetti onun tek iplikçik aşağı Ringo Karter kompresor kaçağı olarak, diyor.

Ailem, nl bilim adamları, makarnanın köpeğe gaz verip vermediğini tartışmaya başlar. Bana yeni öğrendiklerimi, her an zihnimde genişleyen olasılıkları düşünmek için bir an sunuyor.

Home Office ve Triadverse, annem ve babam Firebird projesini terk ettiği için bu boyutu bir tehdit olarak reddetmiş olmalı. Conley'nin asla fark etmediği şey, dikkatlerini diğer evrenlerle iletişim kurmanın başka bir yoluna evirecekleriydi. Bu güce sahip olsaydık - benim dünyam, Warverse ve hatta İçişleri Bakanlığı'ndan Paul ve Theo - ve boyut atlama riskleri olmadan sürekli olarak birbirimizle iletişim kurabilirdik. . . Triad'ın komplosundan çok daha büyük bir ittifak kurabiliriz. Çok daha güçlü. İçişleri Bakanlığı'nın yapabileceği herhangi bir saldırıya karşı kendimizi hazırlayabiliriz.

Onları bu şekilde indirebiliriz.

Theo'nun tedavisi kadar değerli, kendi Paul'umu kurtarmak için ne kadar istekliyse, eve üçüncü bir hazine ya da en azından bir şans getirdiğimi biliyorum. Bu boyutun koordinatları hepimizi kurtarabilir.

"Ne kadar?" Soruyorum.

Annem homurdanıyor, "Köpek bulunduğu her odayı koklamaya başlayana kadar mı? En fazla iki saat."

"Hayır. Demek istediğim - diğer boyutlarla iletişim kurabilmeniz ne kadar sürer?"

"Tatlım, biliyorsun bunları tam olarak belirleyemeyiz," diyor babam ama gülümseyerek. "Tabii ki, önümüzdeki ayın sınavı umduğumuz kadar iyi giderse. . . bekle ve gör."

Yüksek sesle gülmemek için yapamadığım tek şey bu.

Odama geri dönerken, şimdiden strateji oluşturmaya başladım. Henüz “perdeyi kaldırmayacağım”; İlk önce ailemle evde öğrendiğimiz her şey hakkında konuşmalıyım. Ama bunu yapar yapmaz, bu boyuta dönüşümü planlamaya başlayabiliriz. O zaman gerçeği, tüm dürüst gerçeği söyleyebilir ve bu versiyonlarımızın bizimle güçlerini birleştirmesini sağlayabiliriz. Etrafımda dönüp aptalca bir zafer dansı yapmak isteyene kadar içimde neşe köpürüyor. Odamda yalnız kaldığımda, yapabilirim.

Ancak, e-postama baktığımda, diğer tüm düşünceler kayboluyor, yerini yalnızca gelen kutumda Paul'ün adı görüyor.

Cevabımı açtığımda sadece 20:30 diyor

Benim boyutumda da tam olarak Bay Konuşkan değil. İstedğim tüm bilgiler bu, ihtiyacım olan tek şey.

Yine de, annemin Paul'e olan güvensizliğini, bana olan korkusunu hatırladığımda, Paul'ün vecizliği artıyor. . . sinir bozucu.

Ama ona gitmemi ve kendi Paul'umu eve getirmemi engellemeyecek.

Cambridge nispeten güvenli bir yer olmalı, çünkü onlara bu dünyanın Marguerite'in kampüste görmek istediği filmin teorik geç gösterisine gitmek istediğimi söylediğimde, annem başını sallarken okuduğu kitaptan başını bile kaldırmıyor. Babam sadece, “Arabayı almayı tercih etmez misin?” diyor.

Tabii ki sadece yolun sol tarafında kalmam gereken bir evrende araba kullanmama izin veriyor. "İyiym."

"Sinemaya olan ilgini keşfetmene sevindim," diyor. “Kesinlikle takip edilecek bir şey.”

Annem araya girer, birdenbire daha çok ilgilenir. "Bir sanat biçiminde yetenekli pek çok insan, başka bir sanat biçiminde yetenekli olduklarını kanıtlıyor."

Belki bu dünyanın Marguerite'si film yönetmeni olmayı düşünüyordur. Tam olarak hayal edemiyorum, ama bu biraz havalı.

Cambridge sokaklarında dolaşırken telefonum cıvıl cıvıl bir şekilde bana nereye döneceğimi ve ne kadar uzağa gideceğimi söylüyor. Şehrin tamamı üniversite kadar güzel değil; Daha mülayim modern binalarla kaplı birkaç yoğun yoldan geçiyorum. Gece için yanan zincir mağaza tabelalarında tanıdık olmayan isimler var: BOOTS, COSTA, PIZZA EXPRESS. Ama talimatlarım beni üniversiteye yakın tutuyor ve sonunda öğrencilerin yaşadığı türden bir yer olarak hemen tanınan bir grup küçük, sade apartman dairesine yönlendiriyor.

Bisikletimi kilitledim, doğruca Paul'ün kapısına yürüdüm ve tereddüt etmeden zili çaldım.

Elim tekrar yanıma gelmeden önce Paul kapıyı açıyor.

Bu boyutta daha ince görünüyor ve iyi bir şekilde değil; kıyafetleri evde giydiği eski püskü kıyafetlerin aynısı ama vücuduna asılıyor, sanki üstüne tam oturmasını bile umursamıyormuş gibi. Yine de temiz biri ve traş köpüğünün hafif kokusundan Paul'ün benim yerime temizlik yaptığını söyleyebilirim. deniyor.

"Merhaba" diyor. "Ulaştığınız için teşekkürler. Bu çok şey ifade ediyor."

"Girebilir miyim?"

Paul şaşırmış görünüyor. Gerçekten burada durup onu kapının önünde sorgulayacağımı mı düşündü?

Ama dairesine girmem için geri duruyor. Salvation Army'den satın alınan yıpranmış, uyumsuz mobilyalarla ya da İngiliz eşdeğeri her neyse, düşündüğüm kadar küçük ve sade. Yine de düzenli - özellikle erkek bir üniversite öğrencisi için. Paul'um her şeyi tanıdığım diğer tüm erkeklerden daha düzenli tutar; Acaba bu odanın beyaz eldivenli temizliği, bu dünyanın Paul'unun benimkiyle paylaştığı bir şey mi, yoksa bu, benim Paul'ün içeriği gözetlemesinin bilinçaltı etkisi mi?

Şimdi Firebird'ü ona karşı bastırıp Paul'umu geri almalı ve buradan gitmeliyim. Ama bu Paul'ün sessiz ızdırabıyla ilgili bir şey bana dokunuyor. Canı yanıyor - çok kötü - ve benimle konuşmanın yardımcı olacağını düşünüyor gibi görünüyor.

Bunu ona verebilirim. Bedeni, Pavlus'un ruhunun son kısmını güvende tuttu; ona borçluyuz.

Paul , merhaba ya da nasılsın yerine , "Açıklamama izin verir misin?" diyor. Gözlerimi kırptığımda şaşırarak devam etti, "Sanırım bu yüzden buradasın. Eğer değilse--"

"Karmaşık." Tahmin edebileceğinizden yaklaşık bin kat daha karmaşık. Yine de bunu duymalıydım. "Evet devam et. Açıklamak."

Paul orada duruyor, her zaman ona sığınmak istememe neden olacak şekilde kaybolmuş görünüyor. " Kazaydı . Ailen bile bunun sadece bir kaza olduğunu biliyor olmalı. Bunun için kendimden onların yapabileceğinden daha fazla nefret ediyorum. Senden bile fazla."

Gözleri benimkilerle buluşmuyor; onun yerine koluma, bugün erken saatlerde fark ettiğim pürüzlü kırmızı şerite bakıyor. Ağrı kemiğe kadar indi. Yaraya baktım, sonra ona döndüm.

"Üzgündüm. İkimiz de öyleydik. Bu yüzden araba kullanmamalıydım. Bunun için beni suçlamakta haksız değilsin." Artık Paul yalvarıyor. "Ama baban bunu bilerek yaptığımı düşünüyor gibi görünüyor. Marguerite, asla ama asla incinmeni istemezdim."

Paul araba kullanırken bir araba kazası geçirdik. Elimi mahvetti. Ama neden ailem ondan nefret ediyor? Herkesin başına bir trafik kazası gelebilir. Neden onu görmeyi bile reddettim?

Sonra Paul'un ilk söylediğini hatırlıyorum. Katılıyorum, "Biz. . . üzıldüler."

“Şimdi her şey çok aptalca görünüyor” diyor. “Artık evin etrafında dolaşmayacaktım ve sen bunu aşmam gerektiğini söyledin. Hayal kırıklığımla ilgilen, aileni bağışla. Tanrım, keşke olsaydım. O zaman sen iyi olursun ve biz mutlu oluruz ve sen yine de—”

Paul kendi sözleriyle boğuluyor, sonra ağır ağır oturuyor, kafa karışıklığını fark edemeyecek kadar üzgün.

Yavaşça, "Bunu bu sefer bağırmadan yeniden yapabilseydin, o arabaya geri dönseydik, bana ne söyledin?" dedim.

Bunu beklemiyordu. Ama onunla çalışmaya çalışır. “Firebird teknolojisi konusunda Sophia ve Henry ile aynı fikirde olmamamın senin hakkında farklı hissettiğim anlamına gelmediğini söyleyebilirim. Evden kaçındığımda, değildim senden kaçmak. Sadece onlar. Hayatımın en büyük işinin elimden alındığını hissettim.”

Elbette. Paul, Firebird projesini terk etme kararlarından nefret ederdi. Bir soruyu ele aldığı anda, cevabı alana kadar dinlenmek istemiyor.

Paul devam ediyor, “Ailen hakkında kızgın şeyler söylememeliydim, özellikle de senin önünde değil. Seni korkunç bir duruma soktu. Ve sanırım sonradan benden nefret etmelerini kolaylaştırdı.”

Arabadaki bu korkunç tartışmadan sonra sakinleşmek için zamanım olsaydı, dürüst olmak gerekirse, muhtemelen anlardım. Ailemi ne kadar sevsem de bazen beni deli ediyorlar. Ve bunun araştırmalarına ve umutlarına ne kadar büyük bir darbe indirdiğini anlayabilirdim. Bu yüzden, kaza hakkında neden bu kadar çıldırdığını hala anlamıyorum.

Ta ki çok sessizce, “Daha iyi misin? Demek istediğim, resim yapabildin mi?”

O zaman her şey bir araya gelir: Paul’ün ezici suçluluğu, ailemin öfkesi. Odamda herhangi bir sanat malzemesi veya yeni tablo olmaması. Tutması acı veren bir çataldan düşen spagetti - çoğu boya fırçasından daha geniş olan bir çatal. Ailem yeni “filme olan ilgimi” teşvik ediyor çünkü bir daha asla resim yapamayacağımdan korkuyorlar.

Bu trajedi diğer Marguerite'e ait, bana değil. Eve gittiğimde kolum iyi olacak - iz kalmayacak - ve ihtiyacım olduğu kadar resim yapabilirim. Ama yine de, bu Marguerite'nin kaybının acısını hissediyorum. Sanat, yapmak istediğim tek şey. Bu benim mesleğim, benim tutkum. Ve kahretsin, iyiyim! Pek çok genç kendi galeri gösterilerine sahip değil. Ruskin bir yana, pek çoğu onları RISD'ye sokabilecek becerilere sahip değil. Profesyonel bir sanatçı olarak yaşamak ne kadar zor olsa da, dürüstçe bir şansım olduğuna inanıyorum.

Bu dünyada Marguerite'nin şansı elinden alındı.

Belki elim iyileşir , diye düşünüyorum. Ama bu Marguerite'in doktorlarının fazla umut beslemediğini şimdiden biliyorum. Umud olsaydı, Paul burada sefalet içinde oturuyor olmazdı. Ailem ondan nefret etmezdi.

Ve bu Marguerite de yapmazdı.

Aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Olduğunda tartışıyor olmamızın bir faydası olmadı. Sana zaten kızgındım."

Başını sallıyor. "Hayır, olmadı. Ama beni suçlamakta haksız değilsin. Arabayı sürdüm. Dikkatim dağılmışsa kenara çekmek benim sorumluluğumdu. Yapmadım ve seni incittim ve sana yemin ederim ki, zamanda geriye gidip bir şeyleri değiştirebilseydim - seninle diğer araba arasına girmek zorunda kalsam bile, darbeyi kendim alırdım - yapardım. . İsterim." Paul küçük bir ses çıkardı, belki güldürecek ama tam olarak çıkaramadı. "Zaman yolculuğuyla hiç uğraşmamamız çok kötü."

"Annenle baban seni bölümden atmaya çalışmamalıydı. Bunun için değil."

"Sophia ve Henry seni korumadıkları için kendilerini suçlu hissettiler. Beni hayatına aldığı için." Paul sadece bir an için gözlerimi karşılıyor. "Hayır, değillerdi - makul. Ama anne babaların, çocuklarını mantıksız kılacak kadar çok sevmekten daha kötü şeyler de yapabilir."

Organize suça bulaşmak ve kendi oğlundan çok mafyaya sadık olmak gibi daha kötü şeyler. Ailesi tarafından ihaneti, ona karşı çıktığım için benimkini affetmesini sağlıyor.

Paul'le birlikte olduğumuzu ilk kez söyledikten sonra annemin benimle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum. Paul'e ne kadar değer verirlerse versinler, yanılıyor olsam bile her zaman benim tarafımda olacaklarını söyledi. Sanırım doğruyu söylüyordu. Ve şimdi, İçişleri Bakanlığı'ndan sonra, ailemin kedere nasıl tepki verdiğini gördüm. Onları büküyor. Onları savurgan yapıyor.

Paul, akademik kariyerinin neredeyse mahvolmuş halini omuz silkerek reddediyor. "Postdoc için ETH Zürih'e gidiyorum. Mümkün olan en kısa sürede uzaklaşacağım. Artık ya da bir daha benim için endişelenmene gerek yok. Sana söz veriyorum."

"Sana inanıyorum," diyorum. Sanki uzun zamandır nefesini tutuyormuş gibi nefes veriyor. Paul af ya da kefarete istemez ya da beklemez. Sadece güvende hissetmemi istiyor.

Bu dünyanın Paul'üne ne olacak? Zürih'te kendisini sevecek başkalarını bulabilecek mi? Benimki gibi evlat edinen ebeveyn olan akıl hocaları bu kadar sık karşı karşıya gelemeyiz.

Paul yüzümü inceliyor; Orada ne gördüğünü merak ediyorum. Sonunda, "Hepsi bu mu?" diyor.

"Pek değil. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

Ayağa kalktım ve yedek Firebird'ü boynumdan çıkardım. Anlamadan bakar; görünüşe göre proje onun için bu boyutta yeterince ilerlememiş gördüğünde tanımak. Bu yüzden sadece "Durun" diyorum.

Paul başını salladı ve ben zinciri boynuna dolarken doğrudan bana bakmadan sandalyesinde dimdik durdu. Paul'ün ruhunun dört parçası da birleştğinde, bu bedende uyanmalı.

Lütfen çalışmasına izin verin. Lütfen Conley bana yalan söylemesin. Lütfen, lütfen, onu tekrar geri almama izin verin.

Derin bir nefes alıyorum, son sekansa basıyorum ve Firebird'ü bırakıyorum.

Sarsılıyor, sandalyesinin kollarını tutuyor ve gözlerini kocaman açıyor. Bana baktığında, "Marguerite?" diye fısıldıyor.

Paul'um, sonunda.

Aynı anda birbirimize uzanıyoruz ve bir şekilde kucağına düşüyorum ve birbirimize o kadar sıkı sarılıyoruz ki zar zor nefes alıyoruz. Yapmak zorunda olduğum her şey, yaşadığım her şey - bunun için hepsine değdi. Onun için.

29

HİÇBİR ŞEY bizi ayıramayacak kadar birbirimize sımsıkı bağlıyız. Paul'ün geniş elleri beni sallarken sırtımı açıyor; Ağzını, yanaklarını, göz kapaklarını, göğsünü öpüyorum. Nefeslerimiz bile aynı ritimde inip kalkıyor, sanki bir araya gelmişiz gibi. Sanki kendimin başka bir versiyonuna değil de ona sızmış gibiydim.

"Çok korktum," boğulmayı başardım. "Parçalanmışsın. Conley seni parçalara ayırdı— "

"Yani benim bilincim-"

"Parçalanmış. Conley seni dört parçaya ayırdı."

Rusça yemin ediyor. "Sadece bu dünyayı hatırlıyorum. Diğerlerinin hiçbirini."

"Pekala, inan bana, her yerdeydin. İtalya ve New York ve hatta korkunç bir dünya savaşı. Bunu gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Sadece burada olduğumu hatırlıyorum. Teori ile ilgileneceğiz sonra. Şimdi iyiyim." Paul boynumu öptü, sonra elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Theo'nun tedavisini onlar beni yakalamadan önce bulamadım."

"Sorun değil! Onun için aldım. Triad için biraz kirli işler yapmak zorunda kaldık ama sorun değil çünkü sanırım bunu onlara karşı nasıl çevireceğimi biliyorum."

Kaşlarını çattı, kuşkusuz işin ne kadar kirli olduğunu merak ediyordu. Ama sonra ifadesinin bulutlanmaya başladığını görüyorum. "Birkaç dakika önce -söylediklerim-"

"Unut gitsin. Bu başka bir Paul ile başka bir Marguerite arasında. Bizimle alakası yok" dedi. Bunu bilmek beni çok imkansız, tamamen özgür hissettiriyor. Sanki kanatların üzerinde uçabilirmişim gibi, Paul'ü de benimle birlikte yukarıya taşımış gibi.

"Ama seni incittim." Paul yaralı bileğime baktı.

"Bilerek değil. Ve sen değildin, tıpkı ben olmadığım gibi. Tamam?" Bunu Paul'e açıklamak zaman alacak, tıpkı buna inanmam uzun zaman aldı.

Bunu tam olarak kabul edebilecek gibi görünmüyor. "Sen... o artık bir sanatçı olamaz."

Bu acıtıyor, ben olmasam bile. Ama ona, bu Marguerite'in bir gün anlayacağını umduğum şeyi söylüyorum - gerçekten kendimi düşünmem gerekebilecek bir şey. "Başka kariyerler de var. Yaratıcı olmanın ve iyi bir yaşam sürmenin diğer yolları. O çözecek."

Paul rahatlamıyor. "Theo güvende mi?"

"Evet. Hatta benimle seyahate geldi, çünkü onu kurtarmak için yaparsan seni kurtarmak için yapacağını söyledi."

O salak, dedi Paul, onu sıradan yapan bir ses tonuyla. söyleyebileceği en sevecen şey. "Nerede o şimdi?"

"Japonya. Demek istediğim, bu evrende Theo Beck Japonya'da doktorasını yapıyor ama bizim Theo'muz çoktan eve sışradı. Orada bizi bekliyor olacak."

Paul bu daireye bakıyor. "Bu Paul-" Hafifçe gülüyor ama espriden yoksun. Bu versiyonun ne kadar battığı konusunda utandığını söyleyebilirim. "Bir hayat bulması gerekiyor."

"Evet muhtemelen. Bir de şuna bakın; en azından kıyamet savaşında sıkışıp kalmadın. Bu sana geri mi dönüyor?"

Eğer öyleyse, başka bir Paul'le seviştiğimi hatırlayabilir. Ah-oh.

Bunun yerine başını sallıyor. "Bu dünya, hatırladığım tek dünya. Bence vardı. . . Benden daha çok burada."

"Eh, Warverse'de pek bir şey kaçırmadın."

Sadece dikkatini dağıtmak için atıyorum ama Paul yeni bilgilere kilitleniyor. "Conley seni onunla çalışmaya zorlamadı, değil mi?"

"Bundan fazlası değil," diye söz veriyorum.

"Bana ne anlatmıyorsun?"

Çok fazla şey var ve İçişleri Bakanlığı'nın tehdidi yüksek sesle konuşulamayacak kadar korkutucu. Şu anda sadece Paul ile eve gitmek istiyorum.

Ama Theo ait olduğu yere geri döndü, sağ salım. Şu anda bile aileme riskleri anlatıyor. Paul ve ben birlikteyiz birbirimizin kollarında. İhtiyacı olan buysa, konuşmamak için hiçbir sebep yok.

Bu yüzden İtalya'da Conley'nin ne yaptığını açıklamasıyla başlıyorum ve hepsini söylüyorum . Herhangi bir şeyi geri tutarsam, daha sonra konuşmayı daha da garip hale getirecek. Bu yüzden ona, farklı seçtiğim bir dünyada, yatakta Theo'nun yanında görüldüğünü anlattım. Sırları öğrenmesi için onu nasıl pohpohladığımı ve öpüştüğümüzü, o dünyanın Paul'unu incittiğimi ve onun karşılık verdiğini açıklıyorum. Ama her şeyin üstünde yaptığımız

anlaşmanın altını çiziyorum. "İyi olacaklar, bu yüzden zarar vermedim. Conley'nin oyununu oynamak zorunda değildim. Görmek?"

Paul başını salladı. Şokta gibi görünüyor. "Ve sonra ne?"

"Sonra, babanla iş yaptığın bir New York'a gittim."

Tüm vücudu gergin. Beni kucağından indirmek istediğini anlıyorum, bu yüzden ayağa kalktım; Paul odanın içinde volta atmaya başlar. "Yapamazdım. Ben asla."

"Sık değil," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Ama en azından bir evrende."

"Nasıl bildin? Nasıl buldun?"

"Size, meslektaşlarınızı korkutacak bir şekilde ulaşmış olabilirim ve - şey, beni kaçırdılar."

Ağlar. "Aman Tanrım. Babam yapmadı..."

"Ben yaralanmadım. Paul, biliyorsun benimle baban hakkında konuşabilirdin. Yaptığı şeyler için seni yargılamazdım."

"Yapacağım şeyler." Sesi donuklaştı. "Doğru koşullarda."

"Aşırı kafana takma-"

"Nasıl kaçtın? Diğer Marguerite'i orada bırakmayacağını biliyorum."

"Theo polisleri benim yerime yönlendirdi. çıkabildim."

Paul bana biraz daha yaklaştı. "Bir şeyler saklıyorsun."

"Theo ve ben kaçmaya çalışırken sen bizi buldun. O kıymığı aldığımda -sanırım seni kızdırdı."

"Ve?"

Derin nefes. "Ve Theo'yu diz kapaklarından vurdun. Bunların her ikisi de."

Paul homurdanır ve arkasını döner. Sanki biri tutuklanmış gibi duvara yaslandı, yüzünü duvara yasladı, iki eli başının üstündeydi. "Öldü mü?"

"Hayır! Hayır, sağlık görevlileri başaracağından emindi."

"Yani bir ya da iki bacağına kaybedecek o zaman," dedi düz bir sesle. "Theo'muz da bunu hissetmek zorundaydı."

"Theo özellikle bunun için seni suçlamamamı söyledi! Babanla çalışmaya karar verenle aynı adam değilsin. Demek istediğim, nasıl olabilirsiniz?"

Paul, "Theo benden daha iyi bir insan" diyor. Ruh hali kararıyor; ona şimdi bakmak, mavi gökyüzünü karartmak için fırtına bulutlarının yuvarlanmasını izlemek gibi. "Sonra ne?"

Bu daha da kötü - ama burada suçlu olan benim, o değil. "Rusya evrenine geri döndüm. Senin olmadığın bir dünyada olmak istedim."

"Seni suçlamıyorum."

"Güvende olabileceğimi düşündüğüm bir yerde, her şeyi iyice düşünebilmek içindi."

Tereddütümü sezen Paul, "Bu nedir? Grandüşes iyi mi? Eğer babası bizi öğrenirse..."

"Ana sırrı sakladı." Kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Paul, o hamile."

Sonra bana doğru döndü, neredeyse öfkeliydi. Neredeyse telepatiye benzeyen o anlayış parıltılarından birinde, tam olarak nedenini biliyorum: İnançsızlığı o kadar güçlü ki, şaka yaptığımı düşünmek istiyor ve bu kadar kişisel, bu kadar incitici bir şaka yaptığım için benden nefret etmek istiyor. Daha da kötüsü, gerçeğin battığını görmek.

"Bebeği mi oluyor?" Paul fısıltıdan fazlasını yapamaz. "Benden dolayı?"

"Benden dolayı. Seçen benim, unuttun mu? Sen sadece Teğmen Markov'un zihninde bir gölgeydin."

"Fakat ya fark yaratırsam? Onu hayal ettiği şeyin eşiğine itersem ve aslında ne yapardı?"

Onun için hiç rahatım yok, bu konuda değil. Yaptığım en korkunç hata, başka birinin vücudunda, başka birinin hayatında oldu ve bunu asla ama asla düzeltemem. "İkimiz de suçlunun ben olduğumu biliyoruz."

"İyi olacak mı?" Paul'ün sesi titriyor ve neredeyse bir ay boyunca Teğmen Markov'un içinde yaşadığını, büyük düşesi beni sevdiği kadar sevdiğini hatırlıyorum. Bu beni kesinlikle kıskandırmıyor - sadece bana uğruna feda edeceği tek Marguerite olmadığımı hatırlatıyor. "Bunu sonsuza kadar gizleyemez."

Yanına gidip ellerimi göğsüne koydum. "Bebeği istiyor" dediğimde bile yanıt vermiyor. Vladimir biliyor ve her şeyi o hallediyor."

Bu bizim çocuğumuz, dedi Paul. "Seninki ve benimki."

O belli belirsiz Japon balığı gıdıklamasını ve Paul'ün bebeğini içimde hissettiğimde içimden geçen titremeleri hatırlıyorum. "Evet. Bu." gülümsemeye çalışıyorum. "Birlikte yatmadan önce hamile kalmayı başardık. Bu yetenek ister."

O gülmez. Yapmamalı. Bu zayıf şakayı kırmış olmak bile kendimi ucuz hissettiriyor.

Bu yüzden bizi buraya ve şimdiye geri getirmeye çalışıyorum. "Beni dinle. Eylemlerimizin sonuçlarıyla kesinlikle başa çıkmalıyız. Bunu yapmayı haklı çıkarabileceğimizden bile emin değilim."

"Tam olarak ne yapıyor?" Paul diyor.

Ağzımdan çıkana kadar bunu söyleyeceğimi bilmiyordum. "Boyutlar arasında seyahat etmek."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ne kadar şaşırda da aynı fikirde olabilir.

"Bu konuda kendimizi yırtıp durmamalıyız," diyorum. "Bir an önce yapmamız gereken şeyler var. Bu tedaviyi Theo'ya götürmek istiyorum, onu eski haline getirip getiremeyeceğimizi görmek için. Ve annem ve babamla her şey hakkında konuşmamız gerekiyor - İçişleri Bakanlığı'nın ne olduğu, nasıl iletişim kurabileceğimiz..."

Ve İçişleri Bakanlığı'nın Josie'lerini geri alana kadar gerektiği kadar evreni çökertme planı hakkında. Bunu Paul'a da söylemeliyim. Ama bu an değil. Şimdiye kadar söylediklerimden yorgun ve hırpalanmış görünüyor. Yaralı. Gerisi biz eve gidene kadar bekleyebilir. Hep birlikte olduğumuzda, kendimizi savunmak için planlar yapabildiğimizde, o buna katlanabilir. Henüz değil.

Kollarımı boynuna dolamak için uzandım ama Paul beni nazıkçe ama sıkıca itti. "Marguerite - Üzgünüm."

"Ne için?"

Uzun bir an orada duruyor, tek ucuz lambasından gelen sert ışık profilini keskin çizgilerle çiziyor ve duvardaki gölgesini uzatıyor. Burası küf kokuyor - kirli ve üzücü. Oldukça yeşil kampüs ve şirin şehir evi, tamamen başka bir dünyaya ait gibi görünüyor.

"Boyutların bizi nasıl bir araya getirdiği hakkında defalarca konuştunuz. Bulabileceğimiz herhangi bir dünyada birbirimize ait olduğumuza beni inandıran sendin." Paul derin bir nefes alır. "Sana aşık olmadan önce bile kadere inandım. Denklemlerde yazılı olduğunu gördüm. Evrenin kendi dokusuna dokunmuştur. Ama sen ve ben kaderin bir parçası olduğumuzu anlamama yardım ettin."

"Bu, her dünyada aynı olduğumuz anlamına gelmez" diyorum. "Evet, paylaştığımız güçlü bir şey var - ve belki de bu bir ruhtur. Ama biz her seferinde ayrı insanlarız."

Bu onun benim için oyunun kurallarını değiştiren vahiy değil. "Biliyorum. Seyahat ettiğimde ve diğer Paul Markov'ların içinde kaybolduğumda - her zaman farklılıkları hissettim. Benim asla yapmayacağımı veya yapamayacağımı düşündükleri, konuştukları ve hayal ettikleri yollar."

Bunu bana daha önce de söylemişti ama şu ana kadar tam olarak anlamadım.

Bu noktada Paul sefil görünüyor, sanki burada olmaktansa çoklu evrende herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi. Yine de bana öyle güçlü bir aşkla bakıyor ki neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyorum. "Yapma Anlıyorsun? Kendimizi o kadar değişmiş dünyalarda buluyoruz ki onları anlamakta güçlük çekiyoruz. Bu kadar farklı insanlar olduğumuzda, nasıl aynı DNA'dan yapılmış olabileceğimizi anlayamıyoruz. Ama pek çok kez - pek çok - sadece etrafımdaki herkesi incitiyorum. Ve başka fazla kimse, yaralıyım seni . Ya ortak kaderimiz buysa? Ya aşk değil de acıysa?"

Yaptığım yolculuk bu değil. Gördüğüm Paul değil. Ama ona az önce anlattıklarımın merceğinden bakıyorum - Theo'nun New York ara sokakta kanadığını ve Grandüşes Margarita'nın hamile ve saklandığını hayal ediyorum -

"Hey." Onu beline sarıyorum. Elleri omuzlarıma geldi, ama bunun beni tekrar itmesi için bir okşama mı yoksa bir başlangıç mı olduğunu anlayamadım. "Sadece beni incitmiyorsun. Bana yardım ediyorsun ve beni seviyorsun. sen beni kurtar . Bunu unutma, çünkü asla yapmayacağım."

"Kolundaki yaraya bak."

"Bu sadece aptalca bir kazaydı!"

"Evet ve hayır." İfadesi bulutlanıyor. "Paul'ün o son dövüşte sana söylediklerini hatırlıyorum, çünkü bunu tekrar tekrar düşünüp kafasının içinde bir döngü gibi tekrar ediyor. O gün sanki babam bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Sanki sözleri ağzımdan çıkıyordu. Bana attığı tüm o öfkeyi sana atmak için içimde tuttum. Yani evet, başına gelenlerden ben sorumluyum ve kolayca daha kötü olabilirdi."

"Sen değil. Bunu başka bir Paul Markov yaptı ve onun için endişelenmiyorum."

Paul ikna olmadı. Gözlerindeki hüzünden anlayabiliyorum. Ama parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde, dokunuşundan umut alıyorum. "Ne zaman bırakacağını asla bilemezsin, değil mi?" diyor.

"Zamanı geldiğinde anlarım ama henüz değil." Bunların herhangi birini nasıl söylüyor olabilir? Gördüğümüz ve yaptığımız onca şeyden sonra kaderinde sadece beni incitmek olduğuna nasıl inanabilir?

Ama sonra hatırlıyorum - Paul son birkaç haftayı bu dünya versiyonunda geçirdi, depresyon ve suçluluk içinde. O hüznün onun içinde kalır; kolay kolay atlatılabileceğin türden bir şey değil. Bu durumdayken ona vurulma olayını ya da Grandüşes'i asla anlatmamalıydım çünkü şimdi bana son kezmiş gibi bakıyor.

"Beni dinle," diyorum. "Çoklu evren sonsuzdur. Yani, evet, birlikte korkunç şeyler yaşıyoruz ve senin daha karanlık ve hasarlı versiyonlarını gördüm ve umurumda değil. Kırıldığın zaman bile seni istiyorum. Ne olursa olsun seni istiyorum. Karanlığınız, öfkeniz, içinizde korktuğunuz her neyse - önemli değil. Seni tamamen seviyorum, görmüyor musun? En kötüsünü bile istiyorum çünkü o hâlâ senin bir parçan ." Sanki hissettiğim her şeyi doğrudan kalbine gönderebilecekmişim gibi bir elimi göğsüne bastırdım. "Çılgınca olduğunda, korkutucu olduğunda, imkansız olduğunda seni istiyorum, çünkü içinde bana sahip olmamanın yarısı kadar zarar verebilecek hiçbir şey yok."

Paul sakinleşmek için mücadele eder; bana bakmayacak gözler. "Hiçbir şey beni seni incittiği kadar incitemez ve ben de tam olarak bunu yaptım. Vücudunu kırdım, arkadaşlarına saldırdım, seni hamile ve yalnız bıraktım. Deseni görmüyor musun? Kader gerçektir, Marguerite. Bunu kanıtlayacak denklemlerim var ve şimdi ikimiz de yaşadık ."

"Paul, hayır..."

"Senden vazgeçecek kadar sevdim seni" diyor. "Firebird'ü ilk kez kullandığımda, geri dönemeyeceğimi biliyordum. Benim için önemli değildi; sen güvende olduğun sürece benim için hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayatına bensiz de devam edebilirsin. Eğer senden tekrar vazgeçmek zorunda kalırsam, veririm. Sanki -kendi kolunu kesmek gibi-" Açıkta kalan koluma ve oradaki karanlık yara izine bakarken sesi boğuluyor.

Ancak o zaman fark ediyorum - Paul, kendisinin diğer versiyonlarını veya yaşadıkları evrenleri bilinçli olarak hatırlamayabilir. Ancak bilinçaltı derinden etkilenmiştir. Henüz göremiyor ama ben görebiliyorum. Bu kadercilik -Paul'ün sadece bana zarar verebileceğine olan inancı- aramızda bir duvar gibi taş taş örülmüş.

Ortaçağ İtalya'sındaki Peder Paul, hem Tanrı'nın hem de kilisenin bizi sonsuza dek ayıracağını düşündü. Bu arada, Warverse'den Teğmen Markov beni zaten boş yere takip etmişti; başka birini sevdiğimi izlemekten vazgeçmişti. Rus mafyasına karışan Paul mu? Yirmi yaşında, şiddetle çevrili, neredeyse benim kadar mahkûm, o mahzende bağlı. Beni sadece bir kurban olarak tanıyordu - onun kurbanı. Ve şimdi Paul, kendisi için önemli olan her şeyi kaybetmiş bir versiyonun vücudunda yaşıyor: önce Firebird projesi, sonra ailemle olan yakın ilişkisi, sonra ben.

Conley bunu bilerek mi yaptı? Yoksa sadece korkunç bir şans mıydı? Her iki durumda da, bu dört yaşamın tüm hayal kırıklığı, öfke ve sefaleti Pavlus'unun içinde kök saldı. Artık kaderimize ya da kendine inanmıyor.

Geçtiğimiz birkaç gün, eylemlerimin ziyaret ettiğim boyutlar ve Marguerites üzerindeki etkisi hakkında bana çok şey öğretti. Şimdi, Paul'ün kederli gözlerinde, onların da bizi etkilediğini görüyorum. Belki "mükemmel bir gezgin" olarak korundum ama Paul korumadı. Parçalanması korkunç bir bedel aldı.

Bütün bu yolculuğu Paul'ü bu diğer evrenlerden geri getirmeye çalışarak geçirdim. Ama bu Cambridge dairesinde önümde dururken, benden hiç olmadığı kadar uzak hissediyor.

Paul'ü bu kasvetli yerden aşağı çekmek zaman alacak -dakikalar, saatler değil, günler veya haftalar- ve bu zamanda bu boyutta harcamak istemiyorum. Eve döndüğümüzde, kendine dönecek. O yapmak zorunda. "Eve gidelim tamam mı? Sadece Triad'a odaklanalım ve bunu birlikte gözden geçirelim. Conley'e karşı çalışmak için sadece çok zamanımız var. En önemli olan da bu."

Paul başını salladı. Somut bir hedefe sahip olmak, kendisini sabit tutmasına yardımcı olur. "Evet. Haydi. Ama önce eve gitmelisin. Eğer diğer Paul ve Marguerite dairesinde seninle uyanırsa..."

"Bu kötü olurdu. Tamam." Yine de kendimi çekip gidemiyorum. "Sen edecek beni izle. Söz mü."

"Evet. Söz veriyorum."

Sonra bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Dudaklarımız buluştuğunda, Paul beni kendine çekti - sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi. Onun için ağzımı açıyorum, ona doğru eğiliyorum. Ailemin gezisi sırasında birlikte geçirmeyi planladığımız gece: Paul'ün buna ve daha pek çok şeye sahip olacağımızı anlamasını istiyorum. Bu bittiğinde, hala birbirimize sahip olacağız.

Beni bu kadar umutsuzca öptüğünü anlayabiliyorum çünkü bunun son kez olabileceğini düşünüyor. Onu öpme şeklim ona öyle olmadığını söylemeli. Yakınında bile değil.

On bin gökyüzü ve bir milyon dünya ve yine de seninle paylaşmam yeterli olmaz. Sonsuza kadar hiçbir şey yapamayacak.

Ayrıldığımızda, titriyorum. Paul kalbi kırılmış görünüyor. Bir elini göğsündeki Firebird'ün üzerine koyar. "Yakında görüşürüz."

"Tamam," diyorum kapıya yönelirken.

Hoşçakal demeyi reddediyorum.

Ailemin Cambridge'deki evine dönerken, en iyi hatırlamak için bu Marguerite'e ihtiyacım olan düşüncelere konsantre oldum. Bu dünyaya elçim olacak, en çok yanımızda ihtiyacımız olan dünya. Çoklu evren boyunca nasıl iletişim kuracağımızı bilmemiz gerekiyor. Triad'ı yenebilmemizin tek yolu bu. Ve Conley bu boyutta bir kez casusluk yaptığına göre, sonunda geri dönebilirdi. Eğer yaparsa ve senin bu teknolojiye sahip olduğunu görürse, başın bizden daha fazla belaya girecek. Ama korkma. Yemin ederim, birlikte çalışırsak, Kazanma şansı. Triad'dan sonsuza kadar güvende olmak için.

Bana inanacağını biliyorum; ona doğruyu söylediğimi hissetmekten kendini alamayacak. Ama Anne ve Baba'nın bu versiyonları ne yapacak? Bizimle birlikte mi duracaklar yoksa cehennemden uzak durmamızı mı söyleyecekler?

Bisikletim evimizin garaj yoluna süzülürken, onu yumuşak bir şekilde durduruyorum. Yanlış zamanda onun boyutuna sıçrayarak dizlerinden birini kazıdım; Yapabileceğim en azından diğerini kazımdan kaçınmak. Ayaklığı yerleştiriyorum, kendimi hazırlıyorum ve sıçramaya hazırlanıyorum.

Aniden çantama uzanıp bir kompakt çıkardım. Açtığımda aynaya bakıyorum -bu Marguerite'in yüzüne bakmaya gelebildiğim kadar yakınım- ve sadece tek bir kelime söylüyorum, " Lütfen ."

Ondan sonra, kompakt kapağı kapatıp çantama atıyorum. Paul şimdi bile şehrin öbür ucunda benimle birlikte boyutlara atlamaya hazırlanıyor. Birlikte son yolculuğumuz olmayacak. Buna inanmak zorundayım.

Firebird'ü elime alıyorum ve bu dünyanın, sulu boyaların akıp gitmesi gibi yok oluşunu izliyorum.

Kendi bedenime dönmek her zaman diğer atlamalardan çok daha kolaydır. Başka her yerde benliklerin çarpışması beni ailemin bilimsel olarak açıklayamadığı bir şekilde sarsıyor. Ama eve gelmek? Bu, ılık bir banyoya girmek kadar kolay ve zahmetsizdir.

Gözlerimi açtığımda üzerimde duran Theo'yu gördüm. Yüzü çok solgun, gözleri gölgeli olmasına rağmen gülümseyerek şöyle diyor: "Buraya gelmenin zamanı geldi."

"İyi, başardın. Nasıl hissediyorsun?"

Kafasının arkasını kaşırken yüzünü buruşturuyor. "Daha iyi olmuştum. Ama, hey, meyve suyunu aldın, değil mi? Meyve suyu verileri, yani."

"Sağ. Kısa sürede daha iyi hissedeceksin." Yatağımdan kalktım ve annemle babamı aramak için evin ana alanına doğru yürüdüm. Theo onları bu çözümü yeniden yaratmaya çalışmaya benim kadar hazır olmalı. "Annem ve babam nerede?"

"Ben geldiğimde onlar dışarıdaydı. Muhtemelen üniversite laboratuvarlarında bundan kurtulmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyorlar ya da başka bir Firebird inşa ediyorlar."

Şüphesiz. Akşam yemeğine kadar dönecekler çünkü ellerinden geldiğince kampüste yemek yemezler. Güneş ışığının cam kapıdan güvertemize olan eğiminden öğleden sonra olduğunu söyleyebilirim. "Paul'ün geri gelip gelmediğini kontrol ettin mi?"

"Onu buldun, ha?" Theo bana beşlik çakmıyor ya da bariz bir şekilde kutlama yapmıyor. Bu biraz tuhaf—odanın diğer ucundan şapkasına bir ataş atmayı başardığı için zafer dansı yaptığını gördüm—ama sonra ne kadar zayıf olduğunu hatırladım. Başarısızlığın eşliğindeki bu hırpalanmış bedene geri döndü. Kaybedecek zamanımız yok.

Güçlü bir vertigo dalgası üzerimde geziniyor, tüm dünya parıldayıp kararırken midemi iki yana sallıyor. Vay, dedim bir elimi başımın yanına koyarak. "Neydi o?"

Theo bir elini omzuma koyuyor, sadece bir dokunuş. "Çok şey yaşadın. Yorgun olmana şaşmamalı."

Yorgunluk sadece hissettiğim şey değildi. Firebird'ün doğru şekilde çalışması gerekir; olmasaydı, şimdi evde olmazdım. Bu his her ne ise, beni terk etmedi. En azından kaldıramayacağım kadar güçlü değil.

"Yani Paul seninle aynı zamanda mı dönecekti?" Teo sorar.

"Onun söylediği şey bu." Paul'ün bu sözü bozmayacağını biliyorum ve yine de onunla konuşana ya da onu kendi dünyamızda görene kadar kendimi tamamen güvende hissetmeyeceğim. Yavaşça ayağa kalktım, biraz başım dönüyordu ama devam etmeye kararlıydım. "Telefonumu nerede bıraktım? Onu aramak istiyorum."

Endişelenme, dedi Theo. Zaten telefonumu genellikle koymadığım gökkuşağı masasına bakıyor, ama sanırım başlamak için bir yer. "Boşver. Onu bulacaksın, Meg."

Meg.

Bana şimdiye kadar sadece bir kişi seslendi: Theo.

Ama benim Theo'm değil.

Korkuyla ona döndüm. Gülümsemesinin sertleşmesinden, gerçekte kim olduğunu bildiğimi bildiğini söyleyebilirim. Triadverse'in Theo'su geri döndü.

"Takma adı mıydı?" diyor. "Bahse girerim takma adıydı."

"Neden buradasın?" İstiyorum. "Üçlü Evren seni neden gönderdi? Theo daha fazlasını kaldıramaz."

Yapmak zorunda kalacak, dedi Theo çıldırtıcı bir sakinlikle. "Tıpkı senin gibi."

Sonra bana yaklaştı ve elinde ne olduğunu görüyorum: zümrüt yeşili sıvıyla dolu bir şırınga. Gece hırsızı.

Ondan uzaklaştım ama beni yakaladı, sırtıma öyle sert vurdu ki acıdı. Ahşap zemine inmek rüzgarı benden alıyor ve bir an için tek yapabildiğim nefes almaya çalışmak.

Bunun için üzgünüm Meg, dedi Theo diz çöküp beni yere yapıştırırken. "Ama biliyorsun. Amaçlar, araçları haklı çıkarır."

İğnenin koluma battığını hissediyorum.

Seni aptal, söylemek istiyorum. Nightthief, gezginlerin ev sahiplerini ele geçirmesine yardımcı olur. Ben kendi vücudumdayken bunun bana ne yapması gerekiyor?

Belki de beni o şeylerle zehirliyor-

Sonra içimden bir ürperti geçiyor. Ezici - felç edici. Elimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Sesimin ağzımdan çıktığını, bana ait olmayan sözler söylediğini duyuyorum. "Zamanla ilgili" diyorum.

Theo'nun gülümsemesi daha gerçek oldu. "Ev Ofisinden herhangi biriyle tanışmak her zaman bir zevktir."

Hayır. Ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Triad'a inanan - bizim boyutumuzun kendi boyutuna uymasını sağlamak için adam kaçırmaya, şantaj yapmaya ya da öldürmeye istekli olan - Marguerite dünyama sıçradı. Vücuduma. Ve Gece Hırsızı yüzünden sorumlu o.

Derimi ve kemiklerimi hapishaneme çevirdi.

"Yani," diyor Theo. "İlk görevimiz ne?"

"Neyin peşinde olduklarını anlayın." başka bir şey yok beni tutsak edenin içindeki neşe hissinden daha korkunç. Bu Marguerite beni daha yeni yakalamadı; bundan zevk alıyor. "Ailem, herhangi bir evrende yapılacak akıllıca bir şey olsa bile teslim olacak türden insanlar değil. Ancak buradaki sürümler birkaç kez alt edildiğinde, birkaç kez daha sabote edildi. . . Eh, onları henüz hizaya getirebiliriz."

Theo bana -onun- ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanırken başını salladı. "Ya onları bizim davamız için çalıştıramazsak?"

Güler. "O zaman bu boyutun ölme zamanı geldi."